

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUĞBA
ATICI COŞAR

BEKLENMEDİK ANDA

1. Bölüm

Ayaklarımı koltuğun kenarından aşağı sarkıtıp gerindim. Kafam o kadar güzeldi ki havaya kaldırdığım ayak parmaklarımı bile sayamayacağım kadar fazla görüyordum. Bir an için, *Acaba bir ayağımda beşten fazla parmağımı var?* diye düşünmedim değil. Gözlerimi kırptım ya da ben öyle yaptığımı sandım, bilmiyorum.

“Kızlar, yemin ederim şu anda gözümün önünden belli belirsiz cisimler geçiyor.”

Başımı dizine yaslayıp uzandığım İdil, o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki hepimiz aynı anda ona karşılık vererek güldük. Sema başını kaldırıp gözlerini bizi net görmek ister gibi kısarak baktı. O kadar komik görünüyordu ki gülmemek için kendimi zor tuttum. “O koltuğun üstünde sizden kaç tane gördüğümü söylesem bana asla inanmazsınız,” dediğinde beşimiz de aynı anda kahkahayı bastık.

İdil, Sema, Alara, Oya ve ben. Beşimiz çok uzun zamandır arkadaştık. Aynı mahallede büyüyünce önce anne ve babalarımız arkadaş olmuş, sonra da biz böyle birbirimizden ayrılmaz hale gelmiştik. Her anımızı birlikte geçirir, sevincimizi ve üzüntümüzü hep bir arada yaşardık. Sema, Alara ve Oya uzun zamandır evliydim. İdil de Kerim’le uzun süre devam eden sevgililik haline artık bir son vererek sonunda adama evet demişti. O günü hiç unutmuyordum. İdil resmen, “Ben bu yaşta evlenmem!” diye bağırmış, Kerim ise neredeyse kalp krizi

geçirecekmiş gibi kızarmıştı ve her an bayılacakmış gibi terliyordu. İdil onu öyle görünce telaşa kapılmış ve “Of, tamam!” diyerek kabul etmişti.

İçlerinde en küçükleri bendim ama aramızdaki yaş farkı hiçbir zaman sorun olmamıştı. Ya ben çok olgundum ya da onlar çok çocuktuk. Şimdi de beşimiz aralarında bekâr kalan tek kişi olarak benim evimde toplanmış, İdil için bekârlığa veda partisi yapıyorduk. Gerçi arada sırada kafa dinlemek için toplandığımız zamanlardaki halimizden pek farkımız yoktu ama yine de adı “İdil’e Veda Partisi”ydi.

Oya yerinde doğrulmaya çalışarak ayaklandı. Üzerindeki kısa elbise neredeyse kalçalarını açığa çıkaracak şekilde toplanınca eğilip beceriksizce düzeltmeye çalıştı ama pek başardığı söylenemezdi. Sonra yanındaki koltukta duran telefonunu alıp bize doğru fırlattı.

Fakat tabii ki ben yakalayamadım ve telefon acı veren bir şekilde omzuma çarptı.

“Manyak, neden attın şimdi onu bize?”

Elindeki bardağı bırakacak bir yer ararken etrafına baktı. “Benim bu halimin fotoğrafını çeksene Masal ya.”

Gözlerim hâlâ yeterince net görmüyordu ama kız benden onun fotoğrafını çekmemi istiyordu. Karşımda en az iki tane Oya varken hangisine odaklanacaktım ben?

“Kızım alkolden başka bir şey daha mı aldın sen?”

“Hayır be! Siz ne içtiyseniz aynısını içtim işte. Sen konuşma da fotoğrafımı çek, sonra da Serkay’a gönder,” dediği anda ağzımızdaki sıvıları üzerine doğru püskürttük.

“Bakmayın öyle. Bu gece onu neyin beklediğini görmesini istiyorum. Olduğu yerde resme bakıp bakıp rahatsız olsun.” Bu söylediğinden sonra hepimiz daha fazla gülmeye başladık.

“Adamın yıllardır gördüğü şey,” diye onunla dalga geçtiğimde bana dil çıkardı.

Sema yerde dizlerinin üstüne kalkarken, “O zaman ben de yaparım,” dediğinde kızlar deli gibi kocaları için fotoğraf çekilme derdine düştüler. Hepsi en az beş poz çekildiğinde görmek için üzerlerine eğildikleri telefonlara bakarak fotoğrafları gönderdiler.

“İyi ki bekârim diyorum şu anda,” diye söylendim. Kızlar bana ters ters baktılar. “Ne var yani? Şu düştüğünüz hale bak.”

“Ben seni anlamış değilim valla. Sevişmeden bir gece bile zor geçiririm ben,” dedi Alara hülyalı hülyalı, sanki şu anda o anı düşünüyormuş gibi. Suratımı ekşittim. Kızların hepsi ona katıldığını belli eden sesler çıkardığında gözlerimi devirdim.

“Bekârim dedim size, bu kimseyle birlikte olmadığım anlamına gelmiyor.”

Yalan! En son iki yıl önce biriyle birlikte olmuştum. O da zaten nişanlımdı. Orhan’la ayrılmadan önce neden birlikte olmuştuk hiçbir fikrim yoktu ama oluvermişti işte. Kızlar bana inanamıyormuş gibi baktılar.

“Hadi canım sen de, sen biriyle yatacaksın ve bundan bizim haberimiz olmayacak, öyle mi?”

“Pekâlâ, tamam en son Orhan’la oldu, mutlu musunuz?” Bunu bu kadar kolay itiraf ettiğim içinde kendime kızdım. Zaten onlara hiçbir zaman yalan söylemezdim. Oya en büyüğümüz olduğundan bir abla edasıyla yanıma gelip oturdu. Sanki çok önemli bir şey anlatacakmış gibi gözlerini kısıp ciddileşti.

“Masal, kusura bakma ama eğer en son iki yıl önce bir adamla birlikte olduysan ve o günden beri bunu başka hiç kimseyle yapmayı düşünmediysen o adam cidden işi-

ni bilmiyor demektir.” Anlamadığımı belli eden bir kafa karışıklığıyla kızlara baktım. İdil de yerinde doğruldu.

“Bence de canım. Eğer Kerim benimle her seviş-” cümleye başladı ama onu durdurdum.

“Lütfen ayrıntı verme.” Gözlerini kısıp bana baktı.

“Her neyse işte, işini tam yapıyor olmasaydı ona asla evet demezdim. Aslında ona evet dememin en büyük sebebi de beni her seferinde kendimden geç-”

“Ay tamam anladım. Bu işten zevk almadım demiyorum ama yani kızlar çok da ihtiyaçmış gibi gelmiyor bana.” Omuzlarımı silktim. Madem doğruları konuşuyorduk ben de dürüst olacaktım. “Olmasa da olur.” Kızlar, sanki onlara *ben kanserim* demişim gibi bana daha bir korku dolu gözlerle baktılar.

“Bu işe bir çözüm bulmamız gerek,” dedi Sema.

Alara, “Kız yirmi dokuz yaşında ve sevişmeleri ona eh işte dedirtiyor. Allah’ım biz nasıl arkadaşız böyle!” diye isyan ederken İdil, “Evet, kesinlikle ona yatakta ayaklarını yerden kesecek bir erkek bulmamız gerek,” diyerek hepsinin onayını aldı. Son olarak da Oya, “Aynen, bundan sonraki hedefimiz onu havalara uçuracak seksi bir adam bulmak olacak,” diye son sözü söyledi. Bir anda ayılmıştım ve şaşkınlıkla onlara bakıyordum.

“Kızlar, hey! Ben buradayım ve ayaklarımı yerden kesecek ya da beni bir yerlere uçuracak bir adama falan ihtiyacım yok.”

Oya elini başıma koyup çocuk sever gibi, “Canım benim, emin ol var ama sen henüz bunun farkında değilsin,” dedi.

“Saçmalıyorsunuz, ayrıca o kadar içtik ki bence sabah bu konuşulanların hepsini unutacağız.”

“Bunu sabah yeniden konuşacağımıza emin olabilir-

sin Masal ama öncesinde bana göğüslerini göstermen lazım.” Cidden artık alkol dışında başka bir şeyler aldıklarına inanmaya başlamıştım.

“Oya senin kafan cidden fazla güzel, manyak mısın sen? Benim göğüslerimi ne yapacaksın? Ah Allah’ım kocana falan göstermeyeceksin değil mi? Lütfen bana böyle fantezileriniz olduğunu söyleme. Of midemde ne varsa çıkartacağım şimdi!” Oya kahkaha atarken yüzümü buruşturdum.

“Yok canım, saçmalama ya ne yapsın senin göğüslerini kocam? Hem o kadar açılmadık henüz, sadece göğüslerimin seninki gibi olmasını göstermek için bir fotoğrafını çekeceğim. Malum bu göğüsler,” derken iki eliyle kendi göğüslerini avuçlayıp kaldırdı. “...iki tane çocuk emzirdi ve eskisi gibi diri değiller. İçimizde en sağlam seninkiler ve oldum olasıda dimdik duruyorlar.” Yanaklarım kızarmıştı. “Daha önce görmedik sanki Masal ya sadece bir fotoğraf alacağım, doktordan başka kimse görmeyecek, söz veriyorum sana.”

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Kızların yanında defalarca soyunmuş olmama rağmen birden öylesine göğüslerimin resmini çekertirmek bir garip hissettiriyordu ama sarhoşluğun verdiği cesaretin gözü kör olsun. Hâlâ üzerimde olan dağılmış beyaz gömleğimin düğmelerini teker teker açtım. Siyah dantel sutyenimle kaldığımda Oya, “Vay anasını, cidden güzel göğüslerin var kızım ya,” diye mırıldanınca hepimiz bir kez daha güldük.

“Tamam, şu çamaşırdan da kurtul bakalım,” dediğinde askılarını aşağı indirip göğüslerimi açığa çıkardım. Serin hava tenime çarpınca tüylerim diken diken oldu. Oya telefonundan yüzüm gözükmeyecek şekilde göğüslerimin fotoğrafını çekerken öylece bekledim. “Tamam-

dır bu iş,” dediğinde hemen üstümü giyip kızlarla sohbetimize devam ettik.

Beş dakika sonra elinde hâlâ telefonuyla bir şeyler yapan Oya, “Hadi be!” diye bağırınca hepimizin başı ona doğru döndü. “Hayır ya olamaz, olamaz!” diye kendi kendine söylenip durunca bir anda telaşlandım.

“Oya ne oldu, ay çocuklara mı bir şey oldu?”

Gözlerini kırptırarak bana baktı. Başını sağa sola sallarken, “Onlara değil, sana bir şey oldu,” dedi.

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye soran İdil’e mahcup olmuş gibi baktı. Evet, ne saçmalıyordu bu kız?

“Ben Serkay’a resimlerimi gönderiyordum ya,” *Ah hayır, hayır!*

“Sakin bana göğüslerimi kocana gönderdiğini söyleme Oya, adamın yüzüne bakamam bir daha asla.”

“Yok, ona gitmedi,” dediğinde derin bir oh çektim. Ama sonra *ona gitmedi* deyişi birden dank etti.

“Ona gitmedi de ne demek?”

“Serkay’a değil de Sedat’a gitti,” diye ağzının içinde mırıldandığında başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

“Ha- hangi Sedat?” dedim kekeleyerek.

“Telefonumda kayıtlı kaç Sedat vardır sence Masal?”

Yemin ederim kendimi vurmak istiyordum. Ya da belki önce Oya’yı vurmak daha mantıklı geliyordu şu anda.

“N-ne n-nasıl ya, o kaba saba katil tipli adama benim göğüslerimin fotoğrafını mı gönderdin sen şimdi? Kahretsin Oya ya!”

Bakışlarından üzgün olduğu belliydi ama yine de bir tuhafılık hissediyordum.

“Özür dilerim, isteyerek olmadı ki.”

“İsteyerek olsaydı bir de Oya, bunu nasıl becerdin?”

“Ben fotoğrafı doktor için kaydettim, sonra da Ser-

kay'a fotoğraf atacaktım. Ama birden Sedat'tan mesaj geldi. Tam onu okuyacaktım ki fotoğrafı gönderdim. Vallahi bilerek olmadı. Ayrıca sen bu adamdan neden bu kadar nefret ediyorsun anlamıyorum." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Konunun değişmesinden hoşlanmasam da aklım hemen yıllar öncesine gitti.

Evet, ondan nefret ediyordum ama bunu buradaki kimsenin bilmesine gerek yoktu. Daha yirmi bir yaşlarında falandım onu ilk gördüğümde. Gördüğüm en yakışıklı adamdı adi herif. Aynı zamanda karizmatikti de. Üstleri uzun olmasına rağmen derli toplu duran saçları, keskin bir çene hattı ve burundan oluşan kemikli bir yüzü vardı. Yanaklarındaki derin çukurlar insanda içine atlayıp boğulma hissi uyandırır da tehlikeli bir adam olduğunu gözlerinden anlamamak imkânsızdı. Uzun kirpiklerinin altına saklanan koyu renk gözleri inanılmaz güzeldi. Sıradan bir renkti ama o kadar parlaktı ki anında sizi etkisi altına alırdı. Beni aldığı gibi...

Uzun, yapılı bir vücudu vardı ve kendimi yanında hep minicik hayal ederdim. Oya'nın düğününde gözümü ondan bir dakika bile ayıramamıştım. Kızlarla düğün sonrası içkiyi yine biraz fazla kaçırıp Oya ve Serkay'ı tatlilerine gönderdikten sonra ayakta zor duruyordum. Tabii ki kızlara destek olacak birileri vardı yanlarında ama ben çoğu zaman, hatta her zaman olduğu gibi tek başımaydım. Bir ağaca yaslanmış kendime gelmeye çalışırken Sedat yanıma gelmiş, elime bir bardak soğuk suyu tutuşturmuş ve sadece "İç," demişti. Ben de o şaşkınlıkla ikiletmemiştim bile. Ona bakmaktan başka bir şey yapmıyordum ki zaten. Soğuk su boğazımdan aşağı kayarken biraz daha kendime gelmiştim. Ona teşekkür edip bir adım attığım anda kolumdan sertçe tutup beni kendine bakmaya zorlamıştı.

Hem ne olduğunu anlamamış hem de ona bu kadar yakın olmaktan dolayı hayatımda ilk defa bir erkek için heyecanlanmışım. Başını eğip burnumun ucuna değecek kadar yaklaştığında nefes alamamıştım. Konuşurken dudaklarından çıkan ılık nefes benimkileri okşayıp geçti ve ben kaybettiğim aklımla parmak uçlarımda yükselip ona daha fazla yaklaşmaya çalıştım. Tam bir salaktım. Ama ne yazık ki kolumu tutan eller daha fazla sıkılaşmış beni yerimde sabit tutmuştu.

“Düğünün başından sonuna kadar beni izledin. Başımı ne zaman çevirsem o gözlerin üzerimdeydi.” Durup biraz bekledi. “Neden?”

Benden hiçbir cevap alamamak onu daha fazla sinirlendirdi.

“Bana bak ufaklık, senden neredeyse on yaş büyüğüm. Belki daha az, belki daha fazla.” İçimden, *sadece yedi yaş*, diye geçirdim. “Bu arzulu bakışlarını benden uzak tutsan ikimizin de hayrına olur. Sen bana göre değilsin, birisi fark etmeden kendine gelmen lazım.” Başını biraz daha eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Seni bir daha bana bakarken yakalamak istemiyorum. Çok fazla karşı karşıya geleceğimizi sanmıyorum ama yine de eğer gelirsek, bunu yapma.”

Daha önce hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Yanaklarım o kadar kızarmıştı ki... Bundan emindim çünkü her yerim utançtan alev alev yanıyordu. Sadece belli belirsiz başımı salladım. Bundan memnun olmuş olacak ki “Güzel,” diye mırıldandı ve benden birkaç adım uzaklaşıp arkasını dönerek gitti.

Kendimi utançtan yerin dibine geçmiş gibi hissetmiştim. Neden bu kadar kaba davrandığını anlamamıştım. Gözlerime dolan yaşlara engel olmaya çalışmak o kadar

zor olmuştu ki. Herkes neredeyse gittiğinde kimseye gözükmeden oradan kaçmışım. Sonraki zamanlarda onu neredeyse hiç görmemiştim. Zaten evi neredeyse şehir dışında olduğundan görmek istesem de göremezdim. Olayın üzerinden iki yıl kadar geçmişti ki evlendiğini duymuştum. Oya'nın dediğine göre karısı tam bir pislikti. Nitekim haklı da çıkmıştı çünkü sadece altı ay evli kalıp ayrılmışlardı. Sonrasında öğrendiğim tek şey ise şehir dışında evini yeniden dekore ettirip kendine ait kocaman bir atölyesi olan bir yere dönüştürdüğü ve şirketteki tüm yetkisini kardeşi Serkay'a verip sadece imzadan imzaya şirkete uğradığı, ayrıca zamanının çoğunu ormanda odun keserek ve onları oyarak geçirdiği olmuştu. Ara sıra uğradığı zamanlar dışında Oya ve Serkay bile görmüyordu onu.

"Hey Masal, nereye daldın gittin?" diyen Alara'nın sesiyle kendime geldim.

"Tamam, bir yolunu bulacağım ben," dedi Oya. Ama yapacak bir şey yoktu.

Sema, "Adam sen olduğunu nereden bilecek ki hem?" diyerek beni teselli etmeye çalıştı.

"Evet, tabii, nerden bilecek? Ben şimdi bir mesaj atarım ve istediğim göğüslerin bunlar olduğunu Serkay'a atacağıma ona attığımı söylerim, olur biter. Sen olduğunu hayatta anlamaz Masal." Pekâlâ, tamam, haklıydılar. Adam göğüslerimi tanıyacak değildi ya. Hem onunla karşı karşıya da gelmiyordum.

"Tamam, haklısınız, nereden anlayacak ki zaten?" diyerek telaşımı gidermeye çalıştım. O geceden çok uzun zaman sonra onu birkaç kere Oyalarda görmüştüm, ama sadece uzaktan. O zamanlarda da zaten bir bahane uydurup kısa süre oturarak kalkmışım. Aynı evde bulun-

duğumuz zamanlarda bir kere bile gözlerine bakmadım,
tek kelime etmedim. Üzerinden onca yıl geçmesine rağmen o gece bana söylediklerini hiç unutamamıştım.

2. Bölüm

O gece fotoğraf olayını bir daha açmadık. Benim de işime gelmişti dile getirmemek ama aklımdan çıktığını da söyleyemezdim. Deli gibi dans edip ufacık kızlar gibi hoplayıp zıplarken alt dairemin boş olmasına dua ettim.

Bir ara İdil, “Kızlar, aklıma harika bir fikir geldi. Sanırım Masal’ın şu yatak sorununa bir çözüm buldum,” derken “şu yatak” kısmını imalı söylemişti. Ben de o an, kafamı duvara sürterek oracıkta can verme planları yapıyordum. Az önce hepsinin olduğu yerde sızacağına emin olduğum kızlar birden doğruldular. Gözlerindeki o heyecan pırıltısından hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

“Bir daha söylemeyeceğim, benim öyle bir sorunum yok,” dedim dişlerimin arasından.

“Bal gibi de var işte,” dedi Alara. “Bak, bunu dalga konusunu falan yaptığımızı düşünmeni istemiyorum. Biz ciddiyiz,” dedi kızlardan onay beklercesine bakarken.

“Şu haliniz bana hiç ciddi gelmiyor ama...”

Oya “Pekâlâ, söyle artık İdil, neymiş bu çözüm?” diye sorduğunda umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım ama bir yandan merak etmiyor da değildim. Masada duran yarım bardak suyu alıp içmeye başladığım anda İdil de o dâhiyane çözümünü söyledi.

“Tabii ki Sedat!”

Ağzımdaki bütün suyu İdil’in suratına püskürttüm. Ben daha konuşmadan Sema, “Oya’nın kayınbiraderi olan Sedat mı?” diye sordu. Evet, ben de hangi Sedat ol-

duğunu deli gibi merak ediyordum zaten.

“Masal, geri zekâlı mısın kızım sen?” diye önce bana çemkiren İdil sonra sanki ben orada yokmuşum gibi yüzündeki suları silerken kızlara dönüp konuşmaya başladı. Hevesle başını sallarken onu boğmamak için kendimi zor tuttum. “Bakın, ona Masal’ın şeylerini,” derken elleriyle göğüslerini işaret etti, “gönderdiğinizden beri aklımda aslında.”

“Ona o fotoğrafı ben göndermedim, bu Oya’nın suçu,” diye savunmaya geçsem de beni pek önemsemediler. Bu manyakların sorunu neydi böyle?

“Her neyse işte, bunu düşünürken bir anda aklıma Sedat’ın o sürtükle evlendiği zaman geldi.”

Burada ne olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Olmaması da çok normaldi çünkü ben o düğüne gitmemiştim. Kızların hepsi sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi bir anda yüzleri parladı. Sonra lafı Oya devraldı.

“Vay canına! Tabii ki! Ben bunu daha önce neden düşünmedim ki? Muhtemelen çok sarhoş olduğumdan.”

“Bence şu an hepiniz çok sarhoş olduğunuzdan saçmalıyorsunuz artık. Kesin şu Sedat konusunu.”

“Hayır, hayır dinle,” derken Oya heyecanla ayağa kalktı. “Düğün daha başlamamıştı, biz de sırf Sedat’ın hatırına o gıcık kadına yardımcı olmak için gelin odasına gidiyorduk. Düğün otelde olduğundan üst kata çıktık ve birkaç kez kapıyı çaldık. İçeriden acı çeker gibi bir kadın inlemesi duyduğumuzda telaşlanıp odaya daldık.”

“Tam çaprazımızda kocaman bir ayna vardı,” diye devam etti Alara sözü alarak. Sanki hepsi bir olmuş, heyecanlı bir filmi anlatıyorlardı bana, geri zekâlılar. “Onları net göremiyorduk ama gördüklerimiz de bize yetecek

kadarını anlamamıza yardımcı olmuştu.” Yerimde kıpırdandım.

“Kesin artık, cidden bunu duymak istemiyorum.” Neden susmuyorlardı ki? İnatla devam ettiler.

“Bir dakika, asıl meseleye geliyorum şimdi,” dedi İdil. Ah harika, bir de asıl mesele vardı. “Odadan bir anda çıktık ama kapının önünde dikilirken sanırım onlar yedi dakikada üç kere falan işi pişirdiler. En azından kadının verdiği tepkiden anladığımız buydu. Çünkü yemin ederim Sedat’ın onu delip ge-”

“Kesin artık!” diye bağırdım. “Yuh, bir de durup dakika mı tuttunuz siz?”

“Ne var yani, Sedat’ın performansını hep merak etmedik mi? Hepimiz!” derken kızlar başlarını salladılar.

“Oya, o senin kocanın abisi,” diye bağırdım.

“Genetik olsa gerek,” dediğinde kulaklarımı tıkadım. Bu muhabbete daha fazla dayanamayacaktım.

“Eğer bir adam bir kadını yedi dakikada üç defa kendinden geçirebiliyorsa, düşünsene onunla bir günü baş başa geçersen yaşımdan daha fazla-” Başımı sağa sola salladım.

“Yeter! Siz gerçekten aklınızı kaçırdınız. Bu konu burada hemen şimdi bir daha açılmamak üzere kapanıyor.” İdil ağzını bir şey söylemek için açtığında elimi kaldırıp onu susturdum.

“Sakın ha, herkes çenesini kapatsın! Benden ve yatak ilişkimden uzak duruyorsunuz,” diye kesin bir dille konuştuğumda konuyu kapatmaya mecbur kaldılar.

Bir saat daha geçtiğinde artık hiçbirimizin kıpırdayacak hali kalmamıştı. Bir yerlerde çalan telefonun sesini duydum. “Birisi şu telefona baksın!” diye bağırdığımda kızlardan ses çıkmadı. Kendimi zorlayarak kalktım ve

alanın telefon değil de kapı zili olduğunu anladığımda sendeleyerek açmaya gittim. Hiçbir zaman kapı deliğinden bakmayı akıl etmediğim için birden kapıyı açınca karşımda meraklı gözlerle bakan dört tane adam belirdi. Beni baştan ayağa süzüp hepsi birden öksürmeye başlayınca üzerimde sadece saten şort ve askılı üst olduğunu hatırladım. Bir ara soyunmuştuk tabii ki, hay akılsız kafam. Onların rahatsız olduğu kadar ben de kızardım.

“Şey,” dedi Serkay bir kez daha boğazını temizlerken. “Sizi kaç kere aradık ama hiç biriniz bakmadınız.”

“Galiba hepimiz sızıp kalmışız. Kızlar da içeride, girsenize,” dedim çekinerek. Dört adam içeri girdi. Salona girdiklerinde gördükleri şey üzerine donup kaldılar. Kızların üçü yerde, biri de koltuktaydı. Kapıyı açmaya gitmeden önce ben de koltuktaydım. Hepsinin üzerinde benim pijamalarımndan vardı. O kadar birbirimize girmiş haldeydik ki ortalık sadece çıplak kol ve bacaklardan ibaretti resmen. Adamlar bu duruma gülseler mi yoksa kızsalar mı karar veremedenden baktılar.

Serkay, “Abime birinin çıplak göğüslerinin resmini göndermiş, lütfen bana bunun kendi göğüsleri olmadığını söyle. Abimin onları görmesini istemediğim kesin çünkü,” deyince boğazıma bir şey kaçmış gibi öksürmeye başladım.

Kerim yanıma gelip sırtıma vurmaya başladığında, “İyi misin?” diye sordu. Öksürüklerin arasında başımı aşağı yukarı salladım. Kızlar sesleri duyduklarında kıpırdanmaya başladılar. İlk ayılan İdil oldu ve etrafındaki insanları tanımak istercesine gözlerini kısıp baktı ve sonunda yakın zamanda kocası olacak adamla göz göze geldiğinde gülümsedi.

“Hayatım, sen ne zaman geldin?”

Yerinden kalkmaya çalışırken kızların bacaklarına do-
landı. Kerim hemen öne çıkıp kollarıyla onu destekledi-
ğinde adamın bakışları bir anda nişanlısının üzerine faz-
la dar gelen ince pijama üstüne takılıp kaldı. Bunu fark
eden İdil sanki orada kimse yokmuşçasına sevgilisinin
dudaklarına doğru onu öpmek için eğildiğinde adam ne-
redeyse oracıkta bayılacak gibi bir iç çekişle dik durmaya
çalıştı.

“Daha evlenmeden bitirdin sen beni hayatım,” diye
fısıldadığında kulaklarımı tıkamak istedim. Bugün kaç
kere bu anı yaşamıştım acaba?

Geri kalan adamlar karılarını kaptıkları gibi kapının
önünde üzerlerine kabanları giydirmeye çalıştılar. Biraz
zor da olsa bunu başardıklarında Fırat, “Sen de kendine
dikkat et, kapını falan güzelce kilitle Masal,” diye beni
uyarırken gülümsemeye çalıştım. Yani umarım başarmı-
şımdır çünkü alkolden ağzımı falan hissettiğim pek söy-
lenemezdi.

Herkes gidince salondaki dağınıklığa gözüm takıldı.
Yarın öğleden sonra iki dersim vardı ve ben bu halde ye-
rimden bile kıpırdayacağımı düşünmüyordum. Işıkları
kapatıp yatak odama doğru ilerledim. Bostanlı sahilini
gözlerimin önüne seren manzaraya karşı duran yatağı-
mın üstüne kendimi attım. Hassaslaşan temine değen
yorgana sımsıkı sarılırken gözlerim kapanmadan önce
dışarıda başlayan karı belli belirsiz görüp uykuya daldım.

Tenime değen ıslak ve alev gibi yanan dudaklarla bir
anda nefesim kesildi. Yanağıma dokunan dudakları belli
belirsiz hissettim ama gözlerimi açamadım. Sıcak dili du-
daklarımın üstüne dokunduğunda bana daha fazla yak-
laşmasına ihtiyacım olduğunu anlaması için ona doğru
uzandım ama kendini geri çekti.

Güçlü sert eller çıplak omuzlarıma dokunup beni yeniden yatağa bastırdı. Aynı sertlikle dudakları da dudaklarımı esir aldı. O anda öldüm ve başka bir âlemin kapıları açıldı sanki. Dudaklarının o ılık teması karnımda bir hareketlenmeye yol açınca ağzının içine inledim. Daha fazlası olamaz dediğim anda güçlü dili benimki- ne dokundu ve her şey aynı anda oldu. Hissettiğim ani duyguyla içimde bir şeyler patladı. Bedenim o kadar gerilmişti ki tenimi saran incecik pijama bana acı verir olmuştu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve ellerim altımdaki çarşafı sımsıkı kavradı. Tenime değen ince kıyafetler bedenimi harekete geçirdi.

Omuzlarımdan aşağı kayan askıları hissettim. Tenime sürtünen parmaklar benim sıcaklığıma tezat şekilde buz gibiydi. Sert parmaklar hassaslaşan tenimde gezindi. Daha fazlası için hazırdım bile. İki el iki göğsümü aynı anda kavradı ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarını onların üzerinde hissettim. Ah, daha önce hissetmediğim bu duygu seline kapılmamak için çırpındım. Nasıl da güzel hissettiriyordu. Bir anda beni kendime getiren o unutamadığım boğuk sesi duydum.

“Gördüğüm andan beri aklımdaki tek şey sensin Masal. Dokunmak istediğim tendeyim.”

Sedat ismi kafamda yankılandı. Alarm gibi çaldı. Gözlerimi daha sıkı yumdum, tek kelime bile edemedim.

“Benim varlığımı hissediyorsun, değil mi güzelim? Her zerrende beni hissetmeni istiyorum Masal. Seni kendime katacağım her dakikayı hafızana kazımak istiyorum.” Ona cevap vermek istemiyordum ama kahretsin ki bana dokumayı kesmesini de istemiyordum. Sadece başımı aşağı yukarı salladım.

Ağzının içinde belli belirsiz, “Güzel,” diye homurda-

nırken askıları kollarımdan çıkarıp bedenimi tamamen açıkta bıraktı. Tenime değen soğuk havayla titredim. Avuç içlerini bedenimde varla yok arası gezdirdiğinde neredeyse bayılacaktım. Sanki benim en hassas noktalarımı biliyormuş gibi usulca hareket etti. “Bana verdiğin tepkinin güzelliğine baksana Masal, bunca zaman sen de bedeninin de beni beklemiştiniz.”

Yok artık! Bu adam neden böyle şeyler söylüyordu ki? Çalışmaktan nasır tutmuş bir elini bedenimden aşağıya kaydırıp altımdaki ince şortu dizlerime kadar sıyırdı. Bir elini uzatıp boynumdan aşağı kaydırırken, diğeriyle şortumdan açığa çıkan tenime dokundu. Sanki her yerdedi. Ağzı, dili, parmakları...

Göğsümden boynuma doğru dişlerini gezdirdi. Karımın üzerinde dolanan eli bir anda daha aşağı inip bana dokunduğunda ağzımdan kaçan o sese engel olamadım. Benimle alay eder gibi gezinen eli yerimde kıpırdamama sebep oldu.

“Biliyorum güzelim, benden ne istediğini söylediğin anda senindir, biliyorsun. Ama önce bana söylemen gerek.” Cümlesini bitirdiği anda hareketleri hızlandı. Ona onay verir gibi nefes nefeseydim. Ama o kıpırdamadan bekliyordu.

“Lütfen durma,” derken sonunda gözlerimi açıp ona baktım. O kadar yakışıklıydı ki. Yüzüne gamzelerini meydana çıkaran o sırıtış yayıldığında kalbim eridi. Ve o kirpikleri... ona bakarken yutkundum.

“İsteğin benim için bir emirdir,” dediğinde hareket etmeye başladı.

Ağzı ağızıma kapanırken dudaklarıyla ellerini aynı anda hareket ettirdiğinde daha fazla dayanamadım. Dudaklarımın arasından sızan dilini yakaladım. Bütün ha-

yatım sanki buna bağıymış gibi kendi dilimi onunkine doladım. Hızlanan nefesim ve yerimde duramayışım ne durumda olduğumun kanıtıydı.

“Hoşuna gidiyor mu Masal?”

“Hem de nasıl! Lütfen Sedat sakın durma şimdi, ben-”

Devamını getiremedim. Sedat bir anda kaybolduğunda neredeyse çığlık atacaktım. Gözümün önünde duran adam bir anda gitmişti. Etrafıma bakınıp onu aradım ama karşımda sadece, kocaman bir aynadan bana bakan dört arkadaşımın, *biz sana demiştik* sırtışıyla karşılaşınca neredeyse ağlayacaktım.

Yataktan nefes nefese fırladım. Ne Sedat ne de kızlar yanımdaydı. Ah, üstüm başım dağılmış, kendimden geçmiş bir haldeydim. Kendi ellerim onun dokunduğu yerlerdeydi. Sonuna kadar gidememiş olmanın verdiği hayal kırıklığıyla iç çektim. Başımı hızla yastığa çarpıp derin derin nefes aldım. Adamın görüntüsü aklımdan çıkmıyordu bir türlü.

Bacaklarımı birbirlerine sımsıkı bastırıp yorgana iyice sarıldım. Eğer bir rüyayla bu duruma geliyorsam kim bilir gerçekten bana dokunsa neler olacaktı! Bu düşünceyle başımı sağa sola salladım.

Hepsi o lanet kızlar yüzündendi. Benim aklıma neler sokmuşlardı böyle?

3. Bölüm

Onu rüyamda görmenin verdiği huzursuzlukla sabaha kadar bir sağa bir sola dönüp durmuştum. Dün geceki rüyanın etkisi üzerimden bir türlü gitmedi. Elim her seferinde onun dokunduğu yerlerde gezindiğinde bir türlü sonunu göremeden bırakıyordum. Olmuyordu işte. Her kadın böyle hissedecek diye bir kural mı vardı sanki? *Benim de kaderim buymuş*, deyip durumu kabulleneli çok olmuştu.

Orhan'la ilk yakınlaştığımız zaman aslında her şey güzel başlamıştı. Bana dokunuşlarından hoşlanmıştım. Kızlar ilk seferimde canımın yanacağını ama biraz sabredersem sonrasının hayatımda aldığım en tatlı zevk olarak tarihe geçeceğini söylemişlerdi. Nitekim bir kısmında haklı da çıkmışlardı. Ama bu kısım sadece acı kısmıydı.

Canım fena acımişti. Orhan, "Biraz sabret bebeğim," derken dişlerimi sıkıp beklemiştim. Bir, iki, üç kere hareket ettiğinde acının yerini güzel tatlı bir hisse bırakmaya başladığının farkına varmıştım. Ama ne olduysa da o anda olmuş, Orhan üzerimde kendinden geçerken beni öylece bırakmıştı. Beni sevmediğini ya da bunu bilerek yaptığını hiç düşünmemiştim ama böyle olmuştu işte.

En iyi sevişmemizin ayrıldığımız gün olması da ayrı bir olaydı. O bana bağırmış, ben ona bir şeyler fırlatmıştım. O evlenmemiz gerektiğini söylemiş, ben de biraz daha beklemeye karar verdiğimizizi savunmuştum. Çünkü öyleydi, ben hazır olana kadar bekleyeceğine söz

vermişti. Sonra burnumun dibine kadar gelip yüzüme karşı kızgın bir boğa gibi solurken bakışları gözlerimden dudaklarıma kayıp durduğunda birbirimizin üstüne atlamıştık. Orada, ayakta, salondaydık, hiç soyunmamıştık bile. Sadece gerektiği kadar, gerekli yerlerimizi açığa çıkaracak kadar eşyadan kurtulmuştuk. O an yaşadığımız şey tamamen duygudan yoksun bir şeydi. Ve onca yıl nişanlı kaldığım adam ayrılırken benimle birlikte olduğunda ilk defa kendimi kaybedecek kadar hoşuma gitmişti. Tabii ki benim durumumda bir değişiklik olmamıştı. Kendisi rahatladığı anda geri çekilmişti ama yine de en iyi sevişmemiz ayrıldığımız zamana aitti. Eh, ne diyeyim, en azından güzel anılarla ayrılmıştık.

* * *

Rüyanın etkilerini üzerimde taşıyarak yataktan çıktım. Üzerimdeki gerginlik beni çok rahatsız ediyordu. Kısa bir duş alıp saçlarımı düzleştirdikten sonra dolabımdan beyaz gömleğimi ve dar, bordo kalem eteğimi çıkardım. Dışarının buz gibi olduğundan adım gibi emindim ama her zaman özenli olmak hoşuma gidiyordu. Boynuma doladığım kalın atkının üstüne kabanımı giyip evden çıktım. Yol üzerinden kahvemi aldığım da biraz daha iyi hissediyordum artık. Okulun evime yakın olmasına bayılıyordum. Havanın soğuk olmasını umursamadan çoğu zaman yürüyerek gidiyordum.

Kahvemi bitirip çöpe attığımda okula varmıştım. İçeri girip sınıfa selam verdim ve uykulu gözlerle bana bakan öğrencilerime gülümsedim. Onların bu hallerine bayılıyordum. Ne de olsa ben de bir zamanlar liseliydim. Çantamı masanın üzerine koyup içinden notlarımı alarak masanın üzerine bıraktım ve dersime başladım.

Yoğun geçen bir günün ardından eve geldiğimde saat neredeyse dörde geliyordu. Ne zaman okulda işim erken bitti desem hep bu saatlerde dönüyordum ve bundan nefret ediyordum. Çocukları kıramayıp buz gibi havada basketbol maçlarını izlemeye kalmıştım. Eve girdiğim halde hâlâ donuyordum sanki. Sıcak bir duş almam şart olmuştu. Kapıdan içeri girip ceketimden kurtulmuştum ki çantamda telefonum çaldı. Arayanın Oya olduğunu görünce gülümsedim.

“Selam tatlım, beni mi özledin?”

“Ah Masal, çok fenayım. Baş ağrısından ölüyorum. Şimdi ilaç aldım ve etkisini göstermesini bekliyorum. Sen neredesin?”

Gözlerimi devirdim. “Sence? Tabii ki evdeyim, şimdi girdim hatta. Bir duş almam gerek, donuyorum vallahi.”

“Yine giydin tabii incecik kıyafetleri, değil mi?”

“Hadi artık, kapat da ısınayım arkadaşım,” dedim gülümseyerek.

“Hayatta olmaz, hiç girme duşa, geri çık canım!”

“Ne girmesi ne çıkması Oya ya?”

“Şu anda Serkay bana bakıyor. Sürekli gir çık dediğimden adam bir garipsedi tabii. Sanırım aklımdan nasıl-”

“Ah Oya, Serkay benim de arkadaşım. Senin kocan diye bu işi nasıl yaptığının detayını bilmek istediğim anlamına gelmiyor yahu.” Onun omuzlarını silktiğini hayal edebiliyordum.

“Aman tamam. Evden çık bana gel, akşam bendeyiz.”

“Ya Oya ben gelmesem? Gerçekten çok yorgunum.”

“Olmaz, kesinlikle gelmen lazım.”

“Bu seferlik beni-”

“Affetmem valla. Tamam, erken gelme ama yemekten önce burada ol. Saat yedi gibi falan.” Cevap vermemi beklemeden telefonu suratıma kapattı.

“Pislik.”

* * *

Yemeğe gitmeden önce ortalığı biraz toparlamaya vaktim olduğuna sevinmişim en azından. İşlerimi hallettiğimde hâlâ üzerimdeki kıyafetlerimle ortalıkta dola-
nıyordum. Duş alırım diye ummuştum ama vaktinde ye-
meğe yetişemezsem Oya beni paralardı. Kapının önünde
duran montumu yeniden giyip evden çıktım.

Asansörden inip sitenin önünde bekleyen taksiye bi-
nene kadar geçen vakitte bile donmuştum resmen. Kendi
arabamla gitmediğime hiç bu kadar sevinmemiştim. Kar
iyice hızlanmıştı. Yarım saat sonra Oya’nın evinin önün-
de indim. Ben henüz kapıyı çalmadan Serkay açtı.

“Hoş geldin Masal.”

“Hoş buldum,” derken uzanıp ona sarıldım. O da
bana aynı sıcaklıkla karşılık verdi.

İçeri geçip herkese selam vererek üzerimdeki kalın
montu çıkardım. İş kıyafetlerimi görünce hepsi bana her
zaman olduğu gibi garip garip baktı.

“Hiç bakmayın öyle bana.”

“Kızım tabii donarsın böyle. Vazgeç artık şu düzen ta-
kintından. Senin gibi öğretmenler bu havada okula yün
içlik giyip gidiyor neredeyse.”

Sema’ya hak vermiyor değildim ama işime önem ve-
riyorsam ne olmuş yani? Herkes bir anda gülmeye başla-
yınca ben de onlara katıldım. “Daha iyi canım işte. Kimse
seksi öğretmen görmediğinden milletin gözü gönü bay-
ram ediyor.”

Onların yanında tek bekâr ve yalnız olarak bu kadar rahat davranmak hoşuma gidiyordu. Bu cümlemle herkes yeniden güldü. Hatta Tony'nin Alara'ya böyle bir fantezisi olduğundan söz ettiğini bile duydum.

Bu samimi halleri beni gülümsetti. Onlara aldırış etmeden arkamı döndüm ve dönmemle donup kalmam bir oldu. Bakışlarım, benden birkaç adım ötede omzunun birini mutfak kapısına yaslamış, elinde bir şişe bira tutan adamla karşılaştı. Ne yapacağımı şaşırdım. Hani donuyordum ya, yalan! Az sonra eriyip yok olacaktım.

"Hadi be!" dudaklarımın arasından iki kelime döküldü.

Onun burada ne işi vardı? Kahretsin, lanet olsun hiç hazır değildim ben buna. Hele ki dün geceki rüyamdan sonra... Yemin ederim kızları öldürecektim. Hâlâ ona baktığımı fark ettiğimde o iki kelime yine ağzımdan kaçtı.

"Hadi be!"

Tam bir salak gibi davranıyordum şu anda. Hissettiğim şeyle yerimde huzursuzca kıpırdandım. Gözlerini kırmış beni baştan ayağa süzen adamdan bakışlarımı kaçıramadım. Tek elinde tuttuğu şişenin ucunda diğer elinin parmağını okşarcasına gezdirdi. Bakışlarım güçlü ellerine kayınca yutkundum. Dün gece rüyamda da olsa o eller bana dokunmuştu, şimdi ise tam karşımdaydı. Rüya değil, kanlı canlı kaşımdaydı.

"Had-" *Kendine gel kızım.* Salak gibi aynı kelimeleri tekrarlayıp duramazdım. Aklımı kaybetmeme çok az kalmıştı, hissediyordum. Oya bir anda yanımda belirince sonunda gözlerimi ondan başka tarafa çevirebildim.

"Sedat, Masal'ı hatırlıyor musun?" diye sorduğunda adamın tek kaşı havalandı. *Bakma bana şöyle dikkatli dikkatli.*

Arkamı dönerken, “Saçmalama canım, nereden hatırlayacak?” dedim birden. Telaşlandığım o kadar belliydi ki! Adam bana doğru gelirken elindeki şişeyi yanından geçtiği masaya bıraktı. Bakışlarında garip bir hayranlık, biraz da şımarıklık vardı.

“Hatırlıyorum sanırım,” dedi. Biraz durup sonra da ekledi. “Düğünden.”

Öyle bir yutkundum ki herhalde evdeki herkes o sesi duymuştu.

“Yok, mümkün değil. Senin düğünde yoktu o,” dedi Oya.

“Benim değil, senin,” dedi sadece Sedat. Oya ve diğer herkes şaşırmış gibi baktı. O gün olanları anlatmaması için içimden dua ederken arkamı dönüp gözlerimi kapattım. Şimdi bombayı patlatacaktı işte. Ona körkütük âşık gibi davranan küçük kız hikâyesini ortaya dökmesini bekledim. Ama Sedat hiç beklemediğim bir şey yaptı.

“Aslında düşündüm de sanırım karıştırdım. Hem bu kadar güzel birini görseydim hayatta unutmazdım, değil mi?” diye sorarken sesi biraz ciddi, bolca da şaka yapar gibi çıkmıştı. Sanki o dalga geçen tınıyı bir tek ben hissetmişim. Herkes rahatlayınca ben de biraz rahatladım ama onunla aynı havayı solurken kendimi rahatlatmam mümkün değildi.

* * *

Hayatımda yediğim en rahatsız yemek sonrası kendime gelmeye çalışıyordum. Her lokma boğazıma dizilmişti. Yutkunmaya bile çekiniyordum. Defalarca yemek yediğim ve en rahat olduğum masa bana şu an dikenli bir işkence aleti gibi hissettiriyordu. Varlığı yetmezmiş gibi adam tam karşıma geçmiş, gözlerini üzerimden bir

kere bile çekmemiştir. Ona bakmamak için çaba göstermekten resmen boynum kasılmıştı. Mutlaka kaçtığı ilk anda Oya'yı köşeye sıkıştırdım.

"Onun burada ne işi var Oya? Bak, geçen geceki saçma planla bir alakası varsa yemin ederim bir daha yüzünüze bakmam."

"Aaa, üstüme iyilik sağlık kızım, sakın ol ya. Şehir dışına çıkacakmış, bize evinin anahtarını getirmek için uğradı, ben de yemeğe kal dedim. Seni buraya ondan çağırmadım. Yeni yılda Sedat'ın evindeyiz. Onu konuşacaktık. Çocuklara anneler bakacak, biz de iki gün tatil yaparız." Biraz fazla neşeliydi. Gözerimi kısarak ona şüpheyle baktım.

"Kızım gerçekten öyle, Sedat da yok evde. Yani sen de geliyorsun. Zaten ondan vebalı gibi kaçmana da bir anlam veremedim ya, neyse." Bir anda tedirgin oldum. Hareketlerime dikkat etmezsem bu kızların gözünden bir şey kaçmazdı.

"Ondan kaçmıyorum, sadece o gün konuştuklarınıza taktım ben kafayı."

"Merak etme, onu unuttuk bile. Sarhoşluğumuza ver."

Pekâlâ, biraz olsun rahatlamıştım şimdi. Yeniden salona geldiğimde onun balkondan dışarı bakarak telefonda konuştuğunu gördüm. Biraz kendime gelmek için merdivenlerden yukarıdaki geniş banyoya gitmek için çıktım. İçeri girip kapıyı kapatmadan elime ve yüzüme su çarpıp uzun saçlarımı tepeden rastgele tutturarak enseme de buz gibi suyu deşdirdim. Bu günü atlatabilirdim. Kocaman kız olmuştum sonuçta. Dirseklerimi banyo mermerine yaslayıp başımı da ellerime dayadım. Birkaç kez derin nefes alıp rahatlamaya başlamıştım sonunda.

"Vay canına! Eğer bunların bu kadar güzel olacağını

o zaman fark etseydim geleceğe yatırım yapmayı tercih ederdim.”

O kalın sesi duyduğumda başımı hızla kaldırıp aynaya baktım. Sedat’la göz göze geleceğimi düşünüyordum ama adamın gözleri kalçalarımın sabitlenmiş, öylece duruyordu. Yatırım diye bahsettiği şey benim popomdu. Ah, cidden ondan bahsediyordu!

Onu görmezden gelmeye çalışarak –ki bu imkânsızdı– ellerimi kuruladım. Arkamı dönüp ona doğru birkaç adım attığımda sonunda bakışlarını benimkilere sabitledi. Hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitmek istedim.

“Pardon?” dedim geçmek için izin isterken.

Yanından geçeceğim anda bir adım atıp önüm kesti. Burnundan aldığı nefesi yanağımda hissediyordum. “Seni tanıyorum,” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Hatırlıyorum.” Şimdi işim bitmişti. Bir an gerçekten beni unuttuğuna inanmışım.

“Ama ben sizi hatırlamıyorum. Bence siz de yanılıyorsunuz.”

Yeniden yanından geçmeye kalktığımda bu sefer kolunu uzatarak geçmemi engelledi. Bir elini uzatıp kolumdan aşağı parmak uçlarını dokundurdu. Okşar gibi ilerleyip ellerimde durunca, dokunuşuyla gözlerimi kapatmamak için çabaladım. *Lütfen şimdi rüyayı hatırlamama izin verme Allah’ım.* Ama artık çok geçti. Çoktan önümde duran o elin bana neler yapabileceğini hayal etmeye başlamıştım bile.

“Seni tanımamam mümkün değil. Bakışların tıpkı o günkü gibi. Aynı ateş, aynı istek...” dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırdı. “Aynı arzu.” Gözlerimi kapatıp yutkundum. “Bende seninle sevişme isteği uyandırıyor-sun.” Yok artık! Gözlerim anında açıldı.

“Geçmek istiyorum,” dedim sadece. Sesim o kadar çok titriyordu ki... Ama beni duymamış gibi önümde duran eli birden belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. Yeni çıkmaya başlamış sakalı yanağımı çizerken nefes almayı bıraktım.

“Seni yine uyarmak istiyorum. O gün sana benden ne- den uzak durman gerektiğini anlatmaya çalıştığım gibi acımasız davranmam ve seni bırakmam gerek.” Ben de bunu yapacağını düşünüp gitmek için bir adım atmış- tım ki tutuşunu daha da sertleştirdi. “Ama bu sefer bunu yapmaya niyetim yok. Ne sen o zamanki yeni yetme kız- sın ne de ben o zamanki doğru şeyi yapmaya çalışan ada- mım.” Sonra birden kolu gevşedi ve beni bıraktı. “Şimdi git bakalım küçük hanım. Yeniden görüşmek üzere...”

Merdivenlerden yeni doğmuş bir tay gibi yalpalaya- rak inip hemen ceketimi aldım. Oradakilere ne bahane uydurduğumu hatırlamıyorum bile. Tek hatırladığım kapıdan çıkmadan önce bana belli belirsiz gülümseyerek bakan Sedat’ın yüzüydü.

Ve bana dokunan elleri.

Yanağıma sürtünen kirli sakalı.

Kulağıma soluduğu nefesi.

Kahretsin. Bir daha asla onunla yan yana gelmeyecek- tim.

4. Bölüm

Taksiden indiğimde elimdeki telefon hâlâ titriyordu. Oya evlerinden çıktığımdan beri, otuz dakikalık yol boyunca otuz kere aramıştı neredeyse. Titreyen ellerimle evimin kapısını açıp içeri girdiğimde ısrarcı Oya'ya daha fazla kayıtsız kalamadım.

"Efendim Oya? Söyle Oya! Çatladın Oya! Ne var Oya?"

Derdim onunla değildi ama şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Ağır ol canım, sakın."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. İşe yaramdı.

"Oya, cidden yorgunum. Başım inanılmaz ağrıyor. Eve yeni geldim ve yarın okul var. Sadece, tek istediğim sadece birazcık dinlenmek."

"Ben de seni bu yüzden aradım işte. Sen şimdi kalkar, sabah okula gidersin. Kardan dolayı okullar tatil edildi. Eh cuma da zaten yeni yıl diye tatildi. Dört gün rahat rahat dinleneceksin kuzum." Hayatımın hiçbir evresinde işimden kaçmak istememiştim ama ilk defa buna ihtiyacım olduğunu hissettim. Birden Oya'ya çıktığım için pişmanlık duydum.

"Haber verdiğin için sağ ol canım, teşekkür ederim."

"Rica ederim, ama aynı zamanda yarın Sedat'ın evine gitmeye karar verdiğimizizi de söylemek için aradım."

Hayır, onun evine falan gitmeye niyetim yoktu. "Beni bu sefer saymayın, kesin ve net olarak gelmiyorum."

“Sensiz yeni yıla girmeyiz biz, saçmalama!”

“Kocalarınız yanınızda işte, hep birlikte girersiniz. Hem saat tam on iki olduğunda görüntülü konuşuruz.”

“Asla olmaz.”

“Oya, yapma lütfen.” Bazen isteklerime anında özen gösterilmesine ihtiyacım oluyordu ve şu an tam da o zamandı.

“Masal, sen yapma. O zaman iptal ediyorum.” Üzerimde oluşturduğu suçluluk duygusundan nefret ettim.

“Pekâlâ, tamam, geliyorum ama yarın akşam gelirim.” Attığı sevinç çılgılığıyla kulaklarım üç gün falan duymazdı herhalde.

Telefonu kapattıktan sonra mutfığa gidip bir bardak su aldım ve kombinin ayarını yükselttim. Yatak odama gelip bardağımı bırakınca üzerimdekileri çıkarıp sadece çamaşırlarla yatağa girdim. Evin içi ısındıkça ben de mayıştım ve yumuşak yastık ve yorganların arasına gömülüp rahatladım.

Tek istediğim biraz huzur bulmak ve o adamı aklımdan çıkarmaktı. En önemlisi de bu gece rüyama gelmesini diliyordum.

* * *

Evimin yakınındaki büyük alışveriş merkezinde dolaırken önceki gece uyuduğum uykunun rahat olmasının verdiği olumlu etkileri üzerimde taşıyordum. Oya gece geleceklerini, o yüzden Sedat’ın evinde muhtemelen yiyecek pek bir şey olmadığını söylemiş, benden biraz alışveriş yapmamı istemişti. Aslında bu, bir yönden iyi de olmuştu. Bütün gün evde oturup onu düşünüp duracaktım. Bedenim sadece onu düşünürken bile tepki vermeyi kesemediğinden kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Dalgın dalgın rafta bulduğum cipsleri önümde sürüklediğim

arabaya atarken fark etmeden birine çarptım. Adamdan garip bir homurtu çıkınca irkilerek başımı kaldırdım.

“Özür dilerim isteyerek ol-” cümlemi tamamlayamadan karşımdaki adama baktım. O kadar şaşırmıştım ki! Ve belli ki o da beni gördüğüne çok şaşırmıştı. Ama yine de o suratından hiç silemediği gülümsemesiyle bana bakmaya devam etti.

“Masal,” derken garip bir ifadeyle bakınca biraz gülümsedim.

“Doğu, merhaba.” Elimi uzattım ama beni kendine çekip kollarını bana dolayınca, tuttuğu elim arkasında havada kaldı. Ne yapacağımı bilemeden öyle durmak biraz garip geldi, ben de sırtına dokundum. Beni bırakmaya pek niyeti olduğu söylenemezdi. Kendimi geri çekip ondan ayrıldığımda gülümsemeye çalıştım. Beklediğimden daha garip bir durumdu.

Doğu ilk görev yaptığım okulda beden eğitimi öğretmeni idi. Adamın suratındaki ifadeden, elde edemediği hiçbir kadın olmadığını onu ilk gördüğümde anlamıştım. Buna rağmen bir yanım ona karşı bir şeyler hissetmeden de duramamıştı.

Ama tabii ki beklediğim gibi olmadı. Doğu bana fazla yakınlaşmış ama arkadaş olmak dışında bir adım da atmamıştı. Sanırım bunda benim de etkim vardı. Eğer fırsat verseydim biliyordum ki birkaç gece geçirip hiçbir şey olmamış gibi davranacak adamlardandı. Neyse ki aklımı çabucak başıma almıştım. Onunla bir kere öpüşmüş ve daha fazlasını yapamadan durmayı akıl etmiştim.

“Seni gördüğüme şaşırdım,” dedi. “Beklemiyordum ama sevindim de,” derken beni baştan ayağa süzdü.

“Tesadüf,” derken omuzlarımı silktim. “Beklenmedik anda oluyor ya zaten.”

Bana gülümseyerek karşılık verdi. "Ama sevindim. Aslında bir yandan iyi oldu. Son zamanlarda sürekli seni düşünüyordum." Söyledikleri üzerine hem şaşırmış hem de biraz tedirgin olmuştum.

"Anlamadım?" O kadar zaman sonra ne diye beni düşünüyordu ki?

"Geçen okuldan arkadaşlarla buluştuk ve konu nasıl olduysa sana geldi. Tabii bu kadar değişeceğini tahmin etmiyordum yalan söyleyemeyeceğim. Biraz kilo alınca hatların-" Yılışık yorumları sinirimi bozdu ama yine de en azından kaybettiklerinin farkında varması da hoşuma gitti.

"Kaç yıl geçti Doğu, saçmalama." Benimle dalga geçiyordu herhalde.

"Kulağa saçma geldiğinin farkındayım. Belki seni görmesem unutup giderdim ama şimdi seni görünce bir garip oldu." *Sersem, beyinsiz.*

"Doğu, seni görmek güzel ama benim gitmem lazım." Ondan kurtulmak için can atıyordum.

"Bak lütfen bir kere konuş benimle. Baş başayken." Bir an bunu düşündüm. Onu dinlemeyi düşündüm ama sonra cırtlak bir kadın sesi düşüncelerimi böldü.

"Aşkım buldum. Ta girişteymiş reyon," derken elinde getirdiği şeyi Doğu'nun önünde duran sepete koydu. Bir kaşımı kaldırıp ona baktım. En azından biraz utanmış gibiydi.

"Beni arkadaşınla tanıştırsana aşkım," diyen kadına bakıp elimi uzattım.

"Merhaba, ben Masal. Doğu'nun eski bir arkadaşım," dedim.

Kadın hiç gülümsemeden, "Memnun oldum, ben de Esra," dedi.

O an içimden, erkeklerin hepsini bir odaya koyup yakmak geçti.

Başımla bir selam verip oradan ayrılmayı planladığım anda güçlü bir kol belime arkamdan dolandı. Diğer elini de dolayarak beni çekip sırtımı göğsüne yaslarken ona daha bakmadan sesinden kim olduğunu anlamıştım.

“Çok beklemedin değil mi bebeğim?” dediğinde sıcak nefesi kulağımı okşayıp geçti. Başımı sağa sola salladım. Tam da bu sırada eğilip sıcak dudaklarını boynuma bastırınca karnımda beni saran elleri olmasaydı tutmayan dizlerimle yere düşerdim. Kolları bana sımsıkı dolanmış halde karşımda şaşkınlıkla bakan çifte selam verdi.

“Merhaba, ben Sedat. Masal’ın erkek arkadaşıyım,” dediğinde biri beni vursun istedim. Bu adam ne demeye böyle bir şey söylemişti şimdi?

“Ö... öyle mi?” dedi Doğu biraz kekeleyerek. Bakışlarındaki kıskançlığı saklama ihtiyacı duymadan Sedat’a baktı. “Ben de Doğu, memnun oldum.” Yanındaki kadın da elini uzatıp onunla tokalaştı. Bakışları yanında erkek arkadaşı olmasına rağmen Sedat’ın üzerinde biraz uzun süre gezinince huzursuzca boğazımı temizledim. Doğu da bundan rahatsız olmuş olacaktı ki kadını elinden tuttu. Oradan gitmek için can atıyordu.

Tanışma faslı bittiğinde ben de oradan bir an önce defolup gitmek istiyordum. Ortama garip bir ağırlık hâkim olduğu sırada söze yine Sedat girdi. “Gidelim mi güzelim?” İki elini kaldırıp gösterirken, “Bu ellerle sana yapmak istediğim bir sürü şey var,” dediğinde utançtan yerin dibine girecektim. Sedat’ın gülümsemesi bir anda genişledi ve gamzeleri derinleşti. “Yemek anlamında söyledim hayatım, hemen yanakların kızardı.” Derin bir nefes aldım. “Ama tabii yemekten sonrası için bu eller

emrine amade, biliyorsun.” Kolları yine beni sarıp kulağıma fısıldadı. “Her zaman.”

Burada daha fazla kalamazdım. Doğu ve kız arkadaşına başımla bir selam verip onlardan uzaklaştım. Kollarından kurtulmak niyetindeydim ama eli hâlâ belimde olan Sedat beni takip etti. Başparmağıyla ufak daireler çizip duruyordu bir de. Büyük tezgâhların arasına girdiğimizde elini tutup belimden çektim.

“Sen aklını mı kaçırdın? Neden böyle bir şey yaptın?”

“Ne var? Yardım etmeye çalışıyordum.”

“Senden yardım isteyen oldu mu?”

“İstediğine ben karar verdim. Ayrıca o tipsiz de kimdi? Adam seni yiyecekmiş gibi bakıyordu, sen de oradan kaçmak için çırpınır bir haldeydin.”

“Ah, konudan sapma, yalan söylemekten de söylenmesinden de nefret ederim. Ne olursa olsun.”

“Emin misin?” Bana bir adım yaklaştığında geri gitmemek için kendimi tuttum.

“Tabii ki de eminim. Bu ne saçma bir soru böyle?”

“O zaman sana ne sorarsam bana dürüstçe cevap vereceksin yani?” Yutkundum. Amacı neydi bu adamın şimdi?

“Bak, işim var, izin verirsen gitmem gerek.”

“Önce soruma cevap vereceksin.” Adam hiç vazgeçmiyordu.

“Pekâlâ, ne soracaksan sor hadi.”

“Hâlâ beni istediğini biliyorum.” Gözlerim bir anda onunkilere kilitlendi. Ağzının hiç ayarı yoktu bu adamın. Gerçi ayarsız falan ama harika bir ağza da sahipti. *Adi herif.*

“Sen kafayı yemişsin. Çekil önümden, ben gidiyorum,” deyip bir adım attığımda yanından geçmeme izin

vermeden bir eliyle yeniden belime sarıldı. "Bırak beni!"

"Dur bakalım, önce beni bir dinle."

"Dinlemek istemiyorum. Hemen beni bırak."

Dudakları yanağıma sürtünürken, "O yalaka adam ve sırnaşık sevgilisi tam karşımda bize bakıyorlar, kıpırda-ma," derken belimdeki eli sıkılaştı. "Cevap ver ya da verme. Hâlâ beni istediğini gözlerinde görebiliyorum. Bunu bedeninin her hareketinden fark edebiliyorum. Sadece beni gördüğünde aklına dolan düşünceler o kadar edepsiz ki karşımdayken bir bakışta bunu anlayabiliyorum. Bedenin seni ele veriyor, tıpkı şu an olduğu gibi."

Lanet olsun!

"O gece düğünden sonra doğru şeyi yaptığıma emin-dim. Ama eve gidip yatağa girdiğim anda aklıma sen geldin. Sana dokunmanın nasıl bir his olabileceğini düşünüp durdum. Ellerim ve dudaklarım seni keşfederken bana vereceğin tepkiyi, parmaklarımın altındaki sabırsız hallerini düşünüp durdum. En önemlisi tatlım, sonunda sana sahip olduğumda beni nasıl karşılayacağını bilmek istedim."

"Lütfen devam etme."

"Şimdi de bilmek istiyorum. Sana dokunmanın nasıl hissettireceğini öğrenmek için dün gecedan beri deliriyorum. Yeniden aklıma girdin. Bu önceleri bir gecelik bir merakken şimdi sürekli seni düşünüyorum. Ellerim tenindeyken çıkaracağın sesleri, bana vereceğin her bir tepkiyi merak ediyorum."

Alışveriş merkezinin ortasında soluk soluğa kalmış-tım ve tek kelime edemiyorum.

"En önemlisi tatlım, seninle olmak için ölüyorum. Sana sahip olmak istiyorum, Masal. Defalarca. Sana dokunduğumda benden vazgeçmemeni sağlamak istiyor-

rum. Seni sınıra getirip her defasında sadece beni ister halde beklemeni, durmam için yalvarana kadar seninle olmak istiyorum.”

“Böyle şeyler söyleyemezsin. Üstelik topluma açık bir alandayız.”

“O zaman baş başa olacağımız bir yere gel.” Durup ona bakana kadar bekledi. “Benimle.”

“Sen bugün gitmiyor musun?” diye sordum bir anda. Sanki gitmese onunla gidecektim de.

“Birkaç saat sonra gideceğim. O birkaç saatte sana yapacaklarımı görmeni istiyorum.”

“Yapamam.”

Israr bile etmedi.

“Bu konuyu burada kapatmıyorum, yine karşılaşacağız Masal.” Beni daha sıkı sardı. “Yatağında uyumana izin veriyorum. Belki biraz olsun beni düşünürsün.”

Kollarından bir anda çıktım ve arkama bile bakmadan uzaklaştım. Son birkaç günde olanlar resmen aklımı kaybettirecekti bana. Kasadan aldıklarımı geçirip arabama bindiğimde aklımı ancak toparlayabilmişim. Sedat’ın evine giderken aklımda yine o vardı. Onun kokusuyla ve eşyalarıyla dolu bir evde dört gün geçirmek bana hiç iyi gelmeyecekti ama en azından kızlarla kafamı dağıtabilirdim.

5. Bölüm

İki buçuk saattir süren yol bitmek bilmemiş, kar iyice hızlanıp neredeyse önümü göremeyeceğim hale gelmişti. Adam lanet olası cehennemin dibinde oturuyordu. Sonunda beklediğim levhayı gördüğümde hemen saptım. En azından bu, az bir yolumun kaldığına işaretledi. Dar yoldan içeri girdiğimde iki tarafımı da ağaçlar kapladı. Camımı biraz aralayıp dondurucu derecede soğuk ama tertemiz havayı içime çektim. Tamam, cehennemin dibinde olabilirdi ama nedense sanki cennet gibi hissettiriyordu. Yaklaşık on beş dakika sonra karşımda beliren devasa eve bakakaldım, zaten kendisini görmemek imkânsız gibi bir şeydi. Geniş bir araziye kurulmuş, etrafı çitlerle sarılı iki katlı bir evdi. Ama yanında atölyeye benzeyen ince uzun bir ek bina daha vardı. Buranın sonradan yapıldığı belliydi ama yine de ikisi yan yana bir bütün gibi duruyordu.

Arabayı bahçe kapısının yanında bulunan, araçların park edilmesi için yapılmış özel bir alana koydum. Kapımı açıp indiğimde soğuktan dişlerim anında birbirine çarpmaya başladı. Tam zamanında yola çıkmıştım. Birkaç saat daha beklemiş olsaydım asla buraya varamazdım. Büyük ihtimal geldiğim yollar çoktan kapanmıştı bile.

Diğerlerinin de benimle aynı anda çıkmış olduklarına sevinmiştim, yoksa hayatta gelemezlerdi. Arabanın bagajındaki poşetleri eldivenli ellerime geçirip diğer elimle de ufak çantamı alarak eve doğru yürümeye çalıştım.

Burada kar daha fazlaydı. Kapının önüne geldiğimde Oya'nın bahsettiği saksıyı aradım. Burada her zaman yedek anahtar olduğunu söylemişti bana. Camın önünde duran ve içinde sadece toprak olan saksıyı kaldırdığımda anahtar da meydana çıktı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde içerisi çok şükür ki sıcaktı. Karşımda yeni sönmüş gibi duran bir şömine vardı ve sanırım hâlâ sıcaklığını koruyordu. *Sedat yeni gitmiş olmalı,* diye düşündüm. Onunla karşılaşmak istemiyordum. Çantamı koltuğun yanına bırakıp elimdeki poşetleri bırakmak için mutfığa yöneldim. Salonla iç içe olan mutfığı buradan, önündeki büyük tezgâh ayırıyordu. Etrafına dizilen sandalyeleri görünce, tezgâhın aynı zamanda masa olarak kullanıldığını düşündüm. Sedat tek başına burada yemek yiyecek biri gibi canlanmıyordu gözümde. Elimdeki poşetleri tezgâha koydum. *Sanki adamı ne kadar tanıyordum da bir hakkında tahminde bulunuyorum?*

Aldıklarımı yerleştirmeyi bitirdiğimde telefonum çalmaya başladı. Arayan Sema'ydı.

"Neredesiniz? Ben geldim ve tam vaktinde çıktığımızı söylemem gerek çünkü yollar kapanacak gibi duruyor." Konuşurken camın önüne gelmiş, pencereden dışarı bakarak gittikçe hızlanan karı seyreliyordum.

"Aslında Masal..." Tedirgin olmuş gibi durakladı. "Biz yola çıkamadık."

"Ne demek yola çıkamadık?"

"Kızlarla bir araya gelip çocukları bıraktık ama sanırım biraz fazla oyalandık. Eve geri gelip çıkacağımız zaman haberlerde yolların kapandığını duyduk canım." Sinirle perdeyi çektim.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Yok, şaka yapıyorsunuz herhalde, değil mi?"

“Çok üzgünüz Masal, inan bana şaka olmasını çok isterdik.”

“Bu dağ başında tek başıma mahsur kaldığımı mı söylüyorsun sen bana şimdi?”

“Çok üzgünüm canım.” Sesi gerçekten üzgün gibi geliyordu ama umurumda değildi.

“Bak, Oya konuşmak istiyor,” dediğinde, “Hayır!” diye bağırdım.

“Kimseye tek bir kelime daha etmek istemiyorum. Yollar yarın açılır ve ben de evime dönerim. Ve sakın bana yanımıza gel demeyin çünkü yeni yılda görmek istediğim kişilerin siz olduğunuzdan emin değilim.”

“Bunu kızgınlıkla söylediğini biliyorum canım ama sanırım yarın dönmen mümkün değil. Kar yağışı biraz uzun sürecektir gibi.”

“Umurumda değil, ben bir yolunu bulurum.”

“Sinirlisin canım, o yüzden sakın kar durmadan yola çıkayım deme.”

Onu duymazdan gelip devam ettim. “Beni burada tek başıma bıraktığınıza inanamıyorum. Oya’ya evimde tek başıma sakın bir yılbaşı geçirmek istediğimi söylemiştim. Ama onun kahrolası inadı yüzünden şimdi dağ başında bilmediğim bir yerde tek başıma kaldım.” Sesim sonlara doğru biraz yükselmişti ama hakikaten umurumda değildi.

“Masal, gerçekten-”

“Tamam artık Sema, lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Ve telefonu da tabii.”

Diyecek bir şeyi var mıydı bilmiyordum ama varsa bile duymak için beklemedim ve telefonu kapatıp koltuğa fırlattım. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Kalkıp şöminenin yanında duran odunlardan biraz içine atıp az

bir uğraşla şömineyi tutuşturdum. Mutfğa gidip kendime ekmek arası bir şeyler hazırlayıp televizyonu açarak rahat koltuğa kuruldum. Burada tek başımayken hayatta yukarıda bir yerde uyuyamazdım. O yüzden en iyi seçeneğim bu koltuk gibi duruyordu.

* * *

Hava kararmış, saat epeyce geç olmuştu. Ben de sıcaktan mayışmış, hatta biraz da terlemiş bir halde hâlâ olduğum yerde televizyon seyrediyordum. Biraz sakinleştikten sonra aslında bu sessizlik hoşuma gitmeye başlamıştı. Sürekli odun attığım şöminedeki ateşin parıltısı duvara yansidikça bundan oldukça memnun oluyordum. En sonunda kalkıp kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra biraz yukarılara göz atmaya karar verdim. Yatmaktan uyuşan bacaklarımı esnetip merdivenlerden tırmandım. Bir sürü odanın ve banyonun yanından geçerken en sonda kapısı açık duran odaya doğru ilerledim. Elimi uzatıp ışığı yaktım ve ona ait odayı inceledim.

Her şey ahşaptı, yatak başlığından dolap kenarlarına kadar her şey. Ama yine de çok güzeldi. Çok erkeksi... Bunları elleriyle yaptığı o kadar belliydi ki. İçeri girip krem rengi çarşafların üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Yatak başına geldiğimde uzanıp yastıklarından birini aldım ve burnuma götürüp içime çektim. Sanki hâlâ buradaymış gibi hepsine kokusu sinmişti. Kesinlikle bu gece bu yastıkla yatacaktım. Elbise dolabını açtığımda karşılaştığım şey düzendi. Adam gerçekten aşırı düzenliydi. Dolabının içinden etrafa buram buram kokusu yayılıyordu. Bir rafta duran parfümlerini gördüm, sadece tek bir çeşit parfümden üç şişe vardı. Kapakları kapatıp dolabın yanında duran kapıdan banyoya girdim. İçeri-

si küçük ama güzeldi. Aynanın önünde tıraş losyonu ve tıraş bıçakları düzenli bir şekilde duruyordu. Saat neredeyse gece yarısıydı ama kendimi o kadar ısınmış hissediyordum ki üzerimdekileri çıkarıp duşa girerek suyu açtım.

Biraz geç ısınan suyun altına girdiğimde gözlerimi kapattım. Anında aklıma Sedat'ın alışveriş merkezinde söyledikleri geldi. Bana dokunduğunu düşündükçe bedenim hassaslaştı. Tüm hislerim açıldı. Orada duran ona ait şampuanı saçlarıma dökerken yayılan tüm koku beni ele geçirdi. Bedenimde sanki binlerce karınca dolaşıyormuş gibi hissettim. Aklıma dolan düşünceler beni kendime dokunmaya itiyordu. Bunu en son ne zaman yapmıştım? Hatırlamıyordum... İşe yarayacağından da emin değildim.

Saçlarımı durularken akıp giden köpük bedenimin üzerinden süzöldükçe tenim gerildi. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım.

“Bu adam burada bile yokken nasıl böyle hissetmemi sağlayabiliyor?” Sesim fısıltıya dönüştü.

Aklımda sadece o vardı. Yanımda değilken bile beni kendimden geçiriyordu. Bir yanıma buna deli gibi kızsada diğer yanımın hoşuna gitmediğini söyleyemezdim. Bana dokunduğundan beri berbat durumdaydım. Ellerim bedenimin neresine dokunursa elektrik etkisi yaratıyordu sanki. Kendime dokundum. Sanki dokunan parmaklar ona aitmiş gibi dokundum. Hayatımın hiçbir evresinde böyle şeyler hissettiğimi hatırlamıyordum. Kendimi o ana kaptırıp sadece onu düşünüyordum. Ellerimin gezdiği her yer yanıyordu sanki. Üzerimden akıp giden su bana onu anımsatıyordu. Dizlerim artık beni taşıyamayacak duruma gelene kadar hareket ettim. Ken-

dimi o kadar kaptırmıştım ki, bir anda aşağıda kapanan kapının sesiyle aniden kendime geldim.

Gözlerim anında açıldı. Elimizi hızla hassaslaşan tenimden çektiğimde ağzımdan kaçan inlemeye de engel olamadım. Sersemlemiş gibi etrafıma bakındım. Suyu kapatıp küvetten çıktım ve orada asılı duran koyu renk havluyu alıp bedenime sardım. Banyodan çıkıp merdivenlerden sessizce aşağı indiğimde odada bir değişiklik yok gibiydi. Önce kızların geldiğini düşündüm ama duşa girdiğimde aşağısını nasıl bıraktıysam şimdi de öyleydi. Yine de tedirgin oldum. Sanki içeriye bir yerden soğuk hava girmiş gibi odanın ısı düşmüştü. Yavaş adımlarla aşağı inip salona göz gezdirdim. Başımı uzatıp mutfaka baktığımda da her şey bıraktığım gibiydi. Tam rahatladım derken dış kapının önünde içeri giren karları görünce nefesim kesildi. Mutfakla salonu ayıran tezgâhın üstünde duran, ne olduğunu çözemediğim, ahşaptan oyulmuş şeyi elime alıp kendimi savunmaya hazırlandım. Geri geri birkaç adım atıp kapıdan uzaklaşırken etrafıma bakınmaya çalışıyordum ama bir anda bedenimin arkasında hissettiğim ağırlıkla çığlık attım. Aynı anda bir el ağzıma kapandı. Yüzüm duvara gelecek şekilde çevirip beni tuttu ve sert bedenini de arkamdan bana yasladı.

Burada, bir havluyla bir adamın kollarındaydım. *Allah'ım kesin tecavüze uğrayacağım*, diye düşünürken bir yandan da korkuyla çırpınmaya başladım. Ağzımı kapatan elden kurtulmaya çalıştığım anda o tanıdık sesi duydum.

“Şişşt biraz sakın ol bakalım.”

Tanrım bu Seda'tı, geri zekâlı herif az kalsın ölümüne sebep olacaktı. Başımı sağa sola salladım ama ağzımdan elini çekmedi. Beni de bırakmadı. Neydi bunun der-

di? Kalçalarım kadar sıyrılan havludan onu tamamıyla hissediyordum. Kendini bilinçli olarak bastırıp beni sıkıştırdığında şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

“Demek evime küçük bir fare girmiş?” Sesinden eğlendiği belli oluyordu. Göğsünü sırtıma daha fazla yaslayıp kulağıma fısıldadı. “Hem de oldukça ilgimi çeken bir fare.” Sonra elini ağzımdan çekti ama bedenini benden bir santim bile çekmedi.

“Ödümü kopardın aptal, eve sapık falan girdiğini sandım!”

Arkamda derin bir iç çekti. “Şu an beni de o sapıktan hallice düşünebilirsin.”

“Sedat, çekil artık arkamdan.” Gülümsediğini saçlarımin arasında duran dudaklarından hissettim.

“Aaa, demek beni tanıyorsun?” Dalga mı geçiyordu bu manyak? İki elimi duvara dayayıp ellerini üstüme bastırdı.

“Sedat, ne yapıyorsun?”

“Evime giren hırsızın üzerini aramaya çalışıyorum.”

“Sen manyak mısın? Hırsız falan değilim ben.”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.” Bir elimi bırakıp boynuma dokunduğunda elinden kurtulmaya çalıştım. “Uslu dur bakalım.”

“Ya Sedat, benim diyorum Masal!”

Ama beni umursamadı. Önce bir elini sonra diğerini indirip sanki üzerimi ararmış gibi kalçalarım dokundu. *Adi herif...* Ellerinin yarısı havlunun üstündeydi, yarısı da tenime değiyordu. Avuçlarını biraz sıkıldığında sinirle dudaklarımı ısırdım.

“Ellerini çek Sedat!”

Kendini bana daha fazla yaklaştırdı. Arkamda hissettiğim bedeni aklımı başımdan aldı. Kendimi koruyacağı-

mı zannettiğim ufak bibloyu elimden alıp tezgâha koydu. Daha on dakika bile olmamıştı onu düşüneli. Şimdi yakınımıdaydı, haddinden fazla yakında. Tüm vücudum onun için haykırıyordu. Üstüne bir de onun dokunuşları aklımı kaçırmama sebep oluyordu. Bir anda kendini bana doğru o kadar güçlü itti ki göğüslerim duvara dayandı. Tanrım, buna dayanamayacaktım. Dudakları önce omuzlarıma dokunup oradan boynuma çıktı. Islak dilini hızla atan kalbimim kanıtı olan damarın üstünde gezdirince bu sefer kendimi tutamadım ve sesli bir nefes bıraktım.

“Sedat, lütfen.” Ne için yalvardığımdan emin değildim. Bana dokunmasını mı istiyordum yoksa benden uzaklaşmasını mı?

“Evimdesin, ıslaksın, benim havluma sarınmışsın, benim gibi kokuyorsun.” Bunlara verecek cevabım yoktu. Arkamda biraz hareket edip, “Beni düşürdüğün bu durumdan memnun musun Masal?” dedi.

Aniden beni kendine doğru çevirdi. Açılan havlum düşmesin diye ellerimi göğsümde kavuşturdum. Gözlerinde görmezden gelemeyeceğim yoğunlukta bir arzu ifadesiyle bana bakarken yutkundum.

“Senin burada ne işin var? Olmaman gerekiyordu.”

“Burası benim evim Masal.” Şöminenin ışığı altında o kadar yakışıklıydı ki. Çapkın çapkın sırttı.

“Bunu biliyorum ama gittiğini sanıyordum.”

“Gidecektim ama sonra kar hızlandı ve yarı yoldan geri dönmek zorunda kaldım. Arabamı da buraya dönen yolun başında bıraktım. Oya’yı arayıp eve geleceğimi, onlarla olacağımı söyledim ama onlar gelememişler. Tüm yollar kapalı Masal.” Dudaklarıma doğru eğildi. “Burada üç gün boyunca baş başayız.”

“Hayır değiliz, bu gecedan sonra ben gidiyorum. Yarına kar biraz yavaşlar ve ben de-”

“Hiçbir yere gidemezsin,” diye cümlemi bitirdi. “Burada benimle mahsur kaldın güzelim. Yollar açılmadan da bu kapıdan adımını bile atamazsın.”

“Seninle burada kalamam.”

“Başka çaren yok,” derken benden uzaklaşıp karşımda durdu. Kızlar yüzünden başıma gelmeyen kalmamıştı. Sonra aklıma bir şey geldi. Tabii ya, kesinlikle bu onları işiydi!

“Bir dakika, sen Oya’yı ne zaman aradın?”

“Akşamüzeri falandı.” Kaşlarımı çattım. “Ne oldu ki?”

“Adi pislikler! Bunu bilerek yaptılar. Onları bir elime geçirirsem...” Sinirle etrafta telefonumu aradım. Koltuğun yanında bulduğumda hemen Oya’yı aradım. Sedat hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Bana da ne olduğunu söyler misin?”

Elimi kaldırıp susmasını işaret ettim. Oya, “Hayırdır canım bu saatte?” diye telefonu açınca, açtım ağzımı yumdum gözümü.

“Sizi adi pislikler, eğer bir elime geçirirsem sizi var ya, parçalara ayıracağım.”

“Hey, dur bakalım, neler oluyor?”

“Bunu bilerek yaptınız değil mi? Onunla beni baş başa bırakmak için?”

“Sedat orada mı?” diye sordu sahte bir şaşkınlıkla.

“Sen bu numaraları ancak Serkay’a yutturursun canım. Hepinizi mahvedeceğim! Buradan bir döneyim!” Diğer kızların kıkırtılarını duyduğumda sinirlerim daha fazla tepeme çıktı.

“Bence tadını çıkarmaya baksan senin için daha iyi olur,” diye bağırان İdil’i duymazdan geldim.

“Bu iş burada bitmedi. Kar durduğu anda buradan defolup gideceğim ve döndüğümde hiçbirinizi görmek

dahi istemiyorum.” Kahkahaların kesildiğini duymak hoşuma gitti. “İnsan arkadaşına böyle bir şey yapmaz. Onunla asla yatmayacağım, anladınız mı? Asla! Benim cinsel hayatımdan, kiminle yatacağımdan, ne hissettiğimden ya da hissedemediğimden size ne? Yettiniz artık! Bu sefer çizgiyi çok aştınız.”

“Masal bir din-”

Cümlesini tamamlayamadan telefonu suratına kapat-tım. Burnumdan soluyordum. Koltuğun ucuna oturmuş bana garip bir ifadeyle bakan Seda’ya dönüp birden ba-ğırdım.

“Ne var? Sen neden öyle bakıyorsun bana?” Ağzını açıp konuşacağı anda durmadım. “Söylediklerimi duy-dun, madde madde saymama gerek yok herhalde?”

“Bir,” dedim parmağımı kaldırıp bir yaparken, “... seninle asla yatmayacağım. İki: Az önce konuştuklarımla ilgili tek kelime bile etmeni istemiyorum. Ve üç: Bana şöyle bakmayı kes.”

“Sadece...” deyip sustu.

“Sadece ne?” Neden bağırdığımı ben de bilmiyor-dum. Muhtemelen boşu boşunaydı.

“Sinirlendiğin zaman ne kadar seksi görüldüğün hakkında en ufak bir fikrin yok değil mi? Ayrıca,” par-mağıyla göğüslerimi işaret edip “...inan bana gerçeği fotoğrafından daha güzelmış,” dediğinde başımı eğip elimden kayan havluya baktım. Kahretsin, tek göğsüm neredeyse meydandaydı.

Havluyu yeniden düzeltmeye çalışarak bir ayağımı yere vurup ona ters ters baktım ama zerre kadar etkilen-miş gibi durmuyordu. Resimdeki göğüslerin bana ait ol-duğunu anlamış olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Arkamı döndüm, yerde duran çantamı aldım

ve küçük havluyu sımsıkı göğsümde tutarak merdivenlerden çıktım. Önüme gelen ilk odaya girip üzerimdeki havluyu çekip attım ve rahat bir şeyler çıkarıp giyindim.

Biraz daha sakinleştikimde, artık aşağı inmeye hazırdım ama onunla baş başa kalmaya hiç hazır değildim.

6. Bölüm

Kendimi dışarı çıkmaya hazır hissettiğim anda kapıyı açtım ve Sedat'la burun buruna geldim.

"Artık daha sakın misin?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Evet, sakınım."

"Saat epey geç oldu, ben bir duş alıp yatmayı düşünüyorum. İstedığın odada kalabilirsin." Bakışları değişirken sesi bir fısıltıya dönüştü. "Ya da benim odamda..."

"Kes şunu! Ben aşağıdaki kanepede yatmayı düşünüyorum." Omuzlarını silktilti. "Peki, sen bilirsin." Arkasını dönüp odasına doğru ilerledi. Tam merdivenlerden inmek için bir adım atmıştım ki onun banyosunda çıkardığım eşyalarımı hatırladım. İç çamaşırlarım da dâhil her şeyim oradaki kapının arkasında asılıydı. Bir süre sonra odasının kapısının önüne giderek içeriden gelen sesleri dinledim. Eğer şanslıysam banyonun kapısını kapatmazdı ve o koyu camların ardında duş alırken ben de eşyalarımı toplayıp yakalanmadan çıkardım.

Birkaç dakika sonra ses gelmeyince içeri girdim. Odası boştu ve banyodan su sesi geliyordu. Gözlerim önce yatağın üstünde duran gömleğine, sonra da yere rastgele fırlatılmış pantolonuna takıldı. Ve onun yanında duran koyu renk iç çamaşırını görünce derin bir nefes aldım. Şu an oralara girmenin hiç yeri ve zamanı değildi. Aralık banyo kapısından içeri başımı uzatıp baktım. Az ileride Sedat duştaydı. Koyu camlara rağmen onun yıkanan si-

luetini görebiliyordum. Elleri önce boynuna dokundu. Elindeki sabunla önce omuzlarını ovalayıp oradan karnına inerken onu izlemekten kendimi alamadım. Bedenim sanki kilitlenip kaldı. Adamın kendi bedenini yıkayışını izlerken nefesim hızlandı. Bakışlarımı kaçırmam gerektiğini biliyordum ama büyülenmiş gibi onu izlemeye devam ettim. Bir anda elini aşağı kaydırıp kendine dokunduğunda gözlerim kocaman açıldı. Orada benim varlığımdan habersiz olan adamı seyrettim. Eşyalarımı alıp buradan hemen defolup gitmem lazımdı ama ne yazık ki gördüğüm sahne o kadar erkeksi ve bir o kadar heyecan vericiydi. Boşta kalan elini fayanslara dayayıp başını da o koluna yasladı. O kendi hızlanan elinin hareketlerini izlerken ben de onu izlemekten çekinmedim. Sakince kendine dokunmasını, önce sakın sonra hızlı... Rahatlamasını, suyun bedeninden süzülüşünü izledim.

Boğazının derinliklerinden o kadar erkeksi bir ses çıkardı ki bir anda yerimden sıçradım. Kükremesi bedenimi ateşledi. Onu karşımda öyle görmek kendimi sapık gibi hissettirse de bir türlü çıkıp gidemiyordum. Adam birazdan duştan çıkacaktı ve salak kafam yüzünden yakalanacaktım. Onun yaptığını seyretmek beni yeniden heyecanlandırırdı. Yakalanma korkum bir şekilde ağır bastı ve harekete geçtim.

Sessiz olmaya çalışarak eşyalarımın hepsini alıp banyodan hızla çıktım. Çantamın olduğu odaya girip elimdekileri bıraktım ve aynı hızla yatağın üstünde duran yastık ve battaniyeyi alıp koşar adım aşağı indim. Tam koltuğun üzerine yastığımı bırakıp kafamı koymuştum ki merdivenlerde onun sesini duydum.

Onun aşağı geldiğini fark ettiğim anda ayaklarımın üzerinde duran battaniyeyi çekip belime kadar örttüm. Sanki bu örtü beni koruyabilecekmiş gibi kenarından

sımsıkı tuttum. Evin içi cidden sıcak olmaya başlamıştı. Sedat altında bir eşofman, üstünde ise askılı siyah bir atletle aşağı indi. Merdivenlerin sonuna geldiğinde bana bir kere baktı ama hiçbir şey söylemeden mutfığa girdi. Birkaç şişe ve bardak takırtısı duydum ve Sedat, elinde ufak bir cam şişe ve bardakla mutfaktan çıktı. Ben yeniden merdivenlerden çıkıp gitmesini beklerken gelip başıma dikildi. Ona bakmamaya çalıştım ama kıpırdamaya niyeti yok gibiydi ve ben de sonunda pes ettim.

“Ne var?”

“Annen sana hiç nezaket kurallarından bahsetmedi mi Masal?”

Kaşlarımı çatıp yattığım yerden ona baktım. “Ne saçmalıyorsun sen?” Başını koltuğun arkasından bana doğru eğmeye başladığında kendimi resmen yastığın içine gömdüm. Nefesini dudaklarımın çok yakınında hissettiğimde neredeyse onu tutup üzerime çekecektim ama o benden daha büyük bir iradeye sahip olduğunu gösterircesine mesafesini korudu.

“Birini dikizlemek yanlış bir davranıştır Masal.” Fısıltıyla konuştu. Neden bahsettiğini anlamadığımı söyleyeceğim sırada kafama dank etti. Bahsettiği konunun ne olduğunu anladığımda utancımdan neredeyse yok olacaktım. Ne diyeceğimi bilemeden sadece gözlerimi kırpıp ona baktım.

“Neyse ki şanslısın, benim için gizlice izlenmek sorun değil.” Benden uzaklaşmadan göz kıptı. “Hele ki izleyen sensen...”

“Orada olduğumu biliyordun...” dedim sesime kavuşmuş olmanın mutluluğuyla.

“Yatak odama girdiğin andan beri biliyordum. Sandığın kadar sessiz değilsin.”

“O şeyi...” Ne diyecektim ki? “Kendine yaptığın o

şeyi benim orada olduğumu bile bile yaptın.”

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Şimdi de beni mi suçlayacaksın?” Gülümsememek için dudaklarını sıkıyordu. Ah o dudaklar...

“Tabii ki seni suçluyorum. Sadece eşyalarımı almak için girmiştim oraya.” Birden ileri doğru hareket ettiğinde kaçacak yerim olmadığını fark ettim. Burunlarımız birbirine dokundu. Dudaklarımız o kadar yakındı ki sadece bir santim kırırdasam onun tadını alırdım.

“Eğer kapıyı çalıp içeri girseydin, sana inanırdım. Ama...” Dilinin ucunu kendi dudaklarında gezdirdi. Kahrolası dudakları o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. “Ama sen sessizce girdin ve oradan gitme şansın varken durup beni izledin. Senin beni izliyor olduğunu bilmek bana ne yaptı, biliyor musun?” Hayır, bu konulara girmek istemiyordum. Hele ki ona bu kadar yakinken.

“Bence bu konuyu kapatalım,” derken sesim nefes nefeseydi. Ama Sedat sanki ben ona bir şey söylememişim gibi devam etti.

“Seni orada istedim, akan suyun altında, yanımda. Kollarımın arasındaymışsın gibi seni hayal ettim. Arkamda olduğunun farkındaydım. Bakışlarını bedenimde öyle bir hissettim ki sanki kanlı canlı bana dokunuyordun.” Onun gözlerine baktım. Bir santim, şu anda onda kaybolmaya bir santim kadar yakındım ama aklıma kızların yaptığı planlar gelince kendimi durdurdum.

“Sedat!”

“Efendim Masal.” Sesi bile beni mahvediyorsa, benim işim bitmiş demektir.

“Uyumak istiyorum,” dedim yutkunarak. Bir anda bana şaşırmış gibi baktı. Benden uzaklaşırken, “Pekálá,”

dedi ve başka bir şey söylemeden merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu.

Battaniyeyi kafama kadar çektim. *Bu geceyi atlattım,* diye düşündüm. Yarın erkenden buradan çekip gitmem gerekiyordu.

* * *

Sabahın ilk ışıkları geniş salonu aydınlattığında gözlerimi açtım. Güneş daha yeni doğuyor gibiydi. Şehrin göbeğinde uzun binaların arasından bu ışıkları pek göremiyordum. Ama burası huzurluydu ve yerimde huzurla gerindim. Sonra yukarıda yatan adam geldi aklıma. Onunla karşı karşıya gelmek falan istemiyordum. Hemen kalkıp hazırlanmaya başladım. On beş dakika sonra elimde çantam, kapıdan çıkmak üzereydim. Sessizce kapının kolunu çevirdim. Bir adım atmıştım ki kapının dışında sadece gözlerini gösteren bir bere takmış olan Sedat'la burun buruna geldim.

"Erkencisin," derken eliyle tutup çenesinden başlayan beresini kaldırıp başından çıkardı.

"Sen de" dedim sadece. Önce elimdeki çantaya, sonra da bana baktı.

"Sanırım bir yere gitmeyi planlıyorsun?"

"Evet, evime" dedim.

"Masal, gerçekten gitmen imkânsız. Birkaç gün, belki de daha fazla bir süre boyunca buradan gidebileceğimizi sanmıyorum."

"Yine de denemek istiyorum."

"Araban bile çalışmaz bu havada," derken çoktan yanından geçmiş, arabama doğru gidiyordum.

"Umurumda değil, ben bir yolunu bulurum." Hâlâ peşimden geliyordu.

“Çocuk gibisin,” dediğinde aniden ona döndüm.

“Çocuk falan değilim, sadece burada kalmak istemiyorum.” Arabamın yanına geldiğimde çantamı arka koltuğa attım. Direksiyona geçip anahtarı çevirdim ama arabada tık yoktu. Bir kez daha denedim. Arabadan garip sesler gelmeye başlayana kadar defalarca denedim ama işe yaramıyordu. Elimi direksiyona hızla vurdum. “Kahretsin.”

Kapıyı açıp çıktığımda Sedat bilmiş bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bana kalacak yer bulman gerek,” dedim. Bu evde onunla yalnız kalmak istemiyordum.

“Masal bak, gerçekten saçmalıyorsun. Burada sana kendi evimden başka bir yer sunamam.”

Yüzümü astım. Cidden ağlamak istiyordum. O da suratımdaki ifadeyi fark etmiş olacak ki yanıma yaklaştı.

“Pekâlâ, senden uzak duracağım. İstersen ben atölyeye giderim geceleri, eğer rahat edeceksen.” Bunu hiç beklemediğimden şaşkınlıkla kalakaldım. Uzanıp elimden çantamı aldı. Eve doğru ilerlerken ben de peşinden gittim. Eve girdiğimizde bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyordum ama aniden Sedat bana yaklaştı.

Bana hiç dokunmadı. “Bu durumdan hoşlanmıyorum. Senden uzak durmak zor geliyor. Sana dokunmak istiyorum. Kendini bana bırakmanı, ellerimin altında dağılmanı istiyorum. Her zerreni benim kılmak, sende kaybolmak istiyorum.” Aniden söyledikleri yüzünden sersemledim.

“Söz vermiştin,” dedim. Bir adım geri gitti.

“Ve sözümde de duracağım Masal. Ta ki sen kendi isteğinle bana gelene kadar.”

Arkasını dönüp gitmeden bana öyle bir gülümsedi ki işte bu başımın belada olduğunun kanıtıydı.

7. Bölüm

Akşama kadar onu bir daha görmedim. Aslında bu durumdan büyük bir huzur duymam gerektiğinin farkındaydım ama nedense gözlerim sürekli bana ihanet edip onu aramaya çalışıyordu. Hainler!

Bana söylediği şeyi düşünüp durmuştum. "Senden uzak duracağım," demişti ta ki ben isteyene kadar. İşte o asla olmayacaktı. Onun sandığı kadar kolay teslim olan biri değildim bir kere. Tamam, adam aklımdan çıkmıyordu. Aksi gibi rüyalarımı da işgal ediyordu ama yine de kızların kurduğu tuzağa asla ama asla düşmeyecektim. Her ne kadar hiçbir kanlı canlı erkek onun hayali kadar beni etkilememiş olsa da... İçimden bir ses sürekli olarak, neden bu kadar inat ettiğimi sorgulayıp duruyordu. Adama karşı bir şeyler hissetmediğimden emindim ama karşı koyamadığımın da farkındaydım. Bana hiçbir erkeğin hissettirmediği kadar çok şey hissettiriyordu.

Tek bir bakışı kendimi ona bırakmamı sağlıyordu. Neden sanki istemediğim bir adam bana bunu yaşıtıyordu ki? Âşık olacağım adama da aynı çekimi duyup duymayacağımı merak ettim. Çünkü Sedat gibi bir adama âşık olmak istemediğimi biliyordum. Ama yine de her şeye rağmen gözümü karartmak istiyordum. Onun bana dokunmasını fazla, çok fazla istiyordum. Belki de kızlar haklıydı. Belki de bu kadar takıntılı davranacağıma şurada geçireceğimiz kısacık zamanın tadını çıkarmalıydım. Hem ne kaybederdim ki?

Sedat'ın da bu konuda istekli olduğu zaten belliydi. Adamın bir ilişki istemediğinden adım gibi emindim. Hoş ben de onunla bir ilişki istemiyordum zaten. Ama Sedat sadece benimle değil herhangi bir kadınla da bir ilişki düşünmüyor gibiydi. Burada bir gece kalıyor olsam da o bir geceyi birlikte geçirmek isterdi büyük ihtimalle. Ama sonra herkes kendi yoluna diyecekti besbelli. Bu beni incitiyor muydu? Biraz düşündüm. Hayır!

Ama sonra ya bana dokunduğunda, onunla birkaç gece geçirdikten sonra gitmek beni incitirse? Başımı sağa sola salladım. İkimiz de yetişkin insanlardık. Onun kadar tecrübeli olmasam da ben de onu ilk gördüğümde gözlerimi ondan ayırmayı beceremeyen küçük kız değildim artık sonuçta. Evet, yine onu nerede görsem gözlerimi ayırmazdım, itiraf ediyorum ama yine de ona kapılıp gitmeyeceğimi de biliyordum.

Hem Sedat'ın da aptal âşık, romantik tavırlar sergilemeyeceğinden emindim. Ona bağlanmamı falan istemezdi büyük ihtimalle. Onun da benden istediği belliydi. Aynı şeydi: Sadece burada baş başa kaldığımız süre boyunca aynı yatağı paylaşmak. Bunu yapabiliyordum. En azından deli gibi yapmak istiyordum. Onu rüyamda gördüğüm günden beri içimde patlamaya hazır şu şeyden kurtulmak istiyordum.

Yerimde biraz kıpırdandım. Sedat benden uzak durmadan önce bu iş daha kolay olurdu ama şimdi adam bana söz vermişken ona nasıl onu istediğimi söyleyecektim? Kahretsin, keşke kabul etmeseydim.

Ne olursa olsun, aramızda ne yaşanırsa yaşansın, tek istediğim bunu kızların asla bilmemesiydi. Sedat bunu kabul ettiği anda kendimi onun kollarına bırakmaya hazırdım. Mutfağa girip akşam için bir şeyler hazırlamaya

başladım. Fırına patates ve tavukları koydum da salata yaptım. Pilavı da pişirdim ve derin bir tefek altına ko-
mek piştiğinde hâlâ Sedat'ı görmemişim. Ben ne yapı-
yordu bu herif?

Yemeği buraya hazırlayıp ona buraya mı götürmeliy-
dim? Yoksa ona bir tepsi hazırlayıp getirmeli miydum?
Karar veremiyordum bir türlü. İkimize de birer tavuk
tabağı hazırladım. Salona götürüp geniş köşekte duvar-
da duran sehpanın üzerine bırakıp mustafakara içecek
bir şişe su ve bulduğum bir içeceği de getirdim. Ben ka-
mek yemesem de belki Sedat yer diye birkaç dilim ekme-
ği de getirip tabağının yanına bıraktım. Sedat sabahları
beri atölyedeydi büyük ihtimalle. Üzerimi değiştirmeye
üşendiğimden, orada duran ince battaniyeye sarılıp dı-
şarı çıktım. Hava artık iyice kararmıştı. Erden ve atö-
yeden gelen ışıklar bahçeyi hafifçe aydınlatarak burayı
daha fazla sevmeme sebep oluyordu. Botlarıma ayağıma
geçirip battaniyenin yere sürünmemesine dikkat etmeye
çalışarak ağır adımlarla yürüdüm.

“Of çok soğuk.”

Dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Tabii ki soğuk
olacaktı, ne bekliyordum ki? Bir şort ve askeli badiyenin
üstüne battaniye atınca beni sıcak tutacağına inanmam
da ayrı bir aptallıktı. Omuzlarım pek üşümese de bacak-
larım inanılmaz donuyordu. Adımlarımı hızlandırdım.
Nefes alıp verişim hızlandıkça dışarıda oluşan buharı
görebiliyordum. Sonunda atölyeye geldiğimde geniş ka-
pıyı açıp kendimi içeri attım.

Girer girmez de rahatladım. İçerisi en az evin içi kadar
sıcaktı. Bir köşede kesilmiş irili ufaklı odunlar düzenle
dizilmişti. Karşı duvarda yine onun yaptığını düşündü-
ğüm devasa bir kitaplık vardı.

Diğer duvarda ise ince ince sıralanmış rafların üstünde büyüklü küçüklü el oyması şekiller sıralanmıştı. Yerde küçük sehpa ve bir sürü şey vardı. Bu adam vaktini sürekli burada geçiriyordu herhalde. Her şey yerli yerinde gibi görünüyordu ama Sedat neredeydi?

İçeri doğru birkaç adım atmıştım ki sağımda bir kapı açıldı ve içeriden elinde bir havluyla yüzünü kurulayan Sedat çıktı. Havluyu yüzünden çekince beni gördü. Önce burada ne işim olduğunu anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı ama sonra yüzüne o ukala sırıtışı yerleştirip gülümsedi.

Ben yanıma geleceğini düşünüyordum ama o, tam karşımda ilerleyip çalıştığı masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. Altında bir eşofman, üzerinde ise geniş yakalı, uzun kollu bir tişört vardı. Masaya oturduğunda eline aldığı küçük bir şeyle uğraşmaya başladı. Ben de orada öylece, salak gibi dikildim. Bir süre sessiz kalmaya niyetliymiş gibi duruyordu. Derin bir nefes aldım ve "Yemek hazırladım," dedim. Kafasını kaldırıp bana hiç bakmadı.

"Afiyet olsun," deyince kaşlarımı çattım.

"Sana da hazırladım."

"Teşekkür ederim ama aç değilim." Yine bana bakmadı. Nesi vardı bu adamın böyle?

"İstersen yemeğini buraya getirebilirim. Benimle birlikte yemek zorunda değilsin," dedim. Sesim biraz üzgün çıkmıştı ama bunu bilerek yapmamıştım. İstemeden de olsa bana böyle davranmasına verdiğim tepkiydi bu işte. Bunu söylediğim zaman bana baktı. Gözleri sarı ışığın altında beni inceledi. Adamın bakışları bile bir tuhaftı. Dile getirilmemiş cümleler dökülüyordu sanki gözlelerinden. Baktığı zaman ne istediğini anlatıyordu Sedat. Ve

onun bakışlarını bu kadar açıkça okuyabilmek beni deli gibi korkutuyordu.

“Senden uzak duracağıma dair söz verdim ama sen bu sözümü hiçe saydırmaya çalışıyorsun.”

“Öyle bir şey yapmıyorum, sadece bir yemek.”

“O zaman bana şöyle bakmayı kes.”

“Nasıl bakmayı?”

“Biliyorsun nasıl olduğunu.” Haklıydı, biliyordum ama onun da bana aynı şekilde baktığının kendisi de farkındaydı.

“Asıl sen öyle bakmayı kes,” dedim bende. Belli belirsiz gülümsedi.

“Benden pek haz etmiyorsun, öyle değil mi?” Ondan nasıl haz ettiğimi bir bilseydi... Sırtını sandalyeye yaslayıp kollarını birleştirdi. Üzerindeki basit, çalışmaktan toz içinde kalmış bir tişörtün içinde bile bu kadar harika görünmesi bir suçtu. Gözlerini bana dikmiş, öylece bakıyordu. Saçları karmakarışık olmuştu ama yine de tek kelimeyle harika görünüyordu. En sevdiğim dondurma gibiydi. Hızlıca yalayıp bitirmek istediklerimden...

Akıma gelen düşünceleri bir kenara itmeye çalıştım ve boğazımı temizler gibi öksürdüm. “Seni fazla tanımıyorum, temkinli olmam çok normal değil mi?”

“Evet, öyle,” dedi sadece. Bu konunun bir yere varacağı yoktu.

“Ben gidiyorum. Gelip yemeğe karar verirsen tabağın hazır,” dedim ve çıkmak için arkamı döndüm.

“Bekle,” dedi bir anda. Dönüp ona bakmadım ama kalkıp yanıma geldiğini belli eden seslerini duydum. Gelip tam arkamda durunca ona bakmak için dönmek istedim ama omuzlarıma ellerini koyup beni olduğum yerde sabit tuttu. Üzerimdeki battaniyeyi omuzlarımdan aşağı

çekince ellerim serbest kaldı ve battaniye ayaklarımın dibinde toplandı.

Nefesini enseme hissettim. Topladığım saçlarımı bir kenara çekti ve elleri kollarımı usulca okşadı.

“Dışarı böyle çıktığına inanamıyorum. Hasta olacaksın,” diye fısıldadı.

“Düşünemedim bu kadar soğuk olduğunu,” dedim sadece. Bana bu kadar yakın durması kalbimi göğsümden çıkarmaya yetiyordu.

Dudakları boynumla omzum arasındaki boşluğa belli belirsiz dokundu. “Senden gerçekten uzak durmaya çalışıyorum Masal ama sen buna izin vermiyorsun.” Burununu yine aynı noktaya sürttüğünde nefesim hızlandı. Benden bir anda uzaklaştı ve geri giderken beni de ona bakmam için çevirdi. Birkaç adım uzağımda durmuş alev alev gözleriyle vücudumu süzmeye başlamıştı. Her yerimin aynı anda ısındığını hissettim. Baksam kesin avuç içlerimin bile kızardığını görürdüm.

“Çok güzelsin Masal, seni gördüğüm her dakika yeni yetme ergenler gibi hazır geziyorum ortalıkta.”

Vay canına, işte bunu beklemiyordum.

“O yüzden senden uzak durmamı istiyorsan şu lanet olasıca kar bitene kadar seni mümkün olduğunca az görmem gerek.” Bir şeyler demek istiyordum ama onun kollarına koşan kızlar gibi görünmek de istemiyordum.

Sanki öyle değil de...

“Sedat ben-”

“Kafandan neler geçiyor bilmiyorum. Bu bir ilişki olmayacak Masal. Gelecek vadeden, romantik beklentilerin içine girdiğimiz bir ilişki olmayacak. Biz sadece anın tadını çıkaracağız. Ben sadece benimle olduğun anlarda senin zevkine varacağım. Sen de benim. Ötesi yok. Aşk yok. Beklenti ya da bir ilişki yok.”

Birkaç saat önce ben de kendi kendime aynı şeyleri düşünmüştüm. Aynı şeyleri istemiştım. Bu birkaç günün ötesi olmayacaktı ama yine de bunları Sedat'tan duymak bana biraz garip hissettirdi. Gözlerimiz birleştğinde bu-ruk bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ama sen bunları yapamazsın."

Kaşlarımı çattdım. "Nereden biliyorsun?"

"Konuşmam bittiği anda yüzünde oluşan o ifadeden biliyorum. Gözlerinde gördüğüm o kırgınlıktan anlıyorum."

"Hayal gücün fazla çalışıyor bence senin." Sesimden de bir şeyler anlamasını istemiyordum. Yeniden bana yaklaştı.

"O zaman sen de istiyorsun. Sadece birkaç günlük bir kaçamak?"

Başımı salladım. "Sadece bir şartla." Merakla konuşmamı bekledi.

"Kimsenin haberi olmayacak, özellikle kızların. Burada ne yaşayacaksak evime döndüğümde hepsi burada kalacak." Birkaç saniye tepki vermesini bekledim ama sonra hayatımda gördüğüm en aydınlık gülümsemeyle bana baktı. Ah, kesinlikle işim bitmişti.

Onun sırttan dudaklarında kaybolmuştım bir anda.

"Sen nasıl istersen," derken bana iyice yaklaştı. Gözlerimi o sırttan ağzından ayıramıyordum. Bir eli usulca belimi sararken diğeri enseme dolandı. Başımı bir anda kendine doğru çekip beni öpmeye başladı.

Sanki olduğum yerde yükseliyordum. Bu adam öpüşmeyi biliyordu. Hem de nasıl biliyordu. Ne yaptığını bilen dudakları benimkileri içine çekerken kendimden geçtim. Bedenim dudaklarıyla eridi. Israrlı öpücüğü benden bir sürü şey talep edeceğini gösteriyordu ama umurum-

da değildi. Ağzından kaçan inlemeye engel olamadım ve kollarımı boynuma doladım. Büyük bir arzıyla ağzımın içinde gezinen dili ihtiyaçla benimkine dolandı. Fısıltısında birleştirdiğim kollarımı sıkıp onu kendime daha fazla çektim. Elleri usulca belimden aşağı kayıp kalçalarımın ortasında durdu. Avuçlarını genişçe açıp kalçamı sıkıştığını hissettim.

Bir anda elleri daha da sıkışıp kalçalarını kavradı ve beni kaldırarak kendine yapıştırdı. Nasıl hareket ettiğimizi bile anlamadan solumda kalan kitaplığa sırtımı dayamıştı bile. Bacaklarımı beline doladığım anda sadece öpüşüyle harekete geçen bedenim onun en çok ihtiyaç duyduğum kısmına sürtündü ve ikimiz de bu anın güzelliğiyle inledik. Onun da en az benim kadar sabırsız ve istekli olması beni delirtti. Fitili ateşlenmiş havai fişek gibi hissediyordum kendimi. Dudakları usta hareketlerle kıvrılıyor ve beni deli gibi öpüyordu.

Biraz daha böyle öpüşmeye devam edersek bana dokunmasına bile gerek kalmadan kollarında kendimden geçecekmişim gibi hissediyordum. Dudaklarını benden ayırıp dilini kullanarak boynumda gezdirdi. "Biliyordum," dedi nefes nefese boynuma solurken. "Tadının aklımı kaybetmeme sebep olacağını biliyordum." Dudakları tişörtümün açık bıraktığı yere kadar öpücükler kondurup yeniden dudaklarıma vardı. Bu sefer daha sakin ve usulca öptü beni. Ama bedenim ona karşılık verirken çıldırıyordu.

"Bunu burada yapamayız," dedi bir anda. *Hadi ya neden ki?* diye sormak istedim ona.

"Durmak istemiyorum, durmanı istemiyorum," dedim mızımızlanır gibi. Dudaklarımdan üzerinde gülümsemişti.

“İnan bana ben de istemiyorum ama seni yatağında istiyorum güzelim. Her şeyinle.”

Pekâlâ, işte buna karşı koyacak değildim. Başımı salladım. Beni sakince bırakıp yukarı sıyrılan tişörtümü düzeltti. Yeniden masasına doğru gidip sandalyesinde duran bir kazağı aldı ve benden hiç çekinmeden elini eşofmanın içine sokup çoktan hazır olan malum noktayı düzeltti. Yanaklarım kızarmasına rağmen gülümsedim. O da bunu görmüş olacak ki yine aynı geniş aydınlık sırtıyla bana baktı ve elindeki kazakla bana doğru geldi.

“Kaldır bakalım kollarını,” dediğinde hâlâ gülümsüyordum. Dizlerime kadar gelen kazağını giydiğimde sırtıtmaya devam ettim.

“Daha ilk dakikadan romantik tavırlar ha?” derken ona baktım. Bu hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Onunla dalga geçtiğimin farkındaydı.

“Ne dersen de tatlım ama sayılı günlerimizi hasta olarak geçirmen pek işime gelmez.”

Numaradan surat astım. “Demek sadece kendini düşünüyordun.”

“Ben her zaman kendimi düşünürüm ama benimle olduğun sürece emin ol sadece seni düşüneceğim. Tüm bedenimle.”

Bir şey söylemedim. O da bir cevap beklemedi. Işıkları söndürdü. Masanın üzerinde duran telefonunu ve anahtarlarını alarak cebine attı. Yanıma geldi, yerde duran battaniyeyi alıp omuzlarına sardı ve beni de önüne çekip ikimizi sarıp sarmaladı. Dışarı çıkarak elimizden geldiğince hızlı adımlarla eve ulaştık. Kapıdan girdiğimde nefes nefeseydim. Masanın üzerinde hâlâ tabaklarımız duruyordu. Battaniyenin içinden çıkınca Sedat da battaniyeyi koltuğun koluna attı.

“Yemekler soğumuştur. Ben hemen ısıtayım,” derken tabaklara doğru birkaç adım atmıştım ki Sedat kollarını belime doladı. Elleri kazağını sıyırıp karnımın üstünde usulca dolaşırken, “Bugün bir değişiklik yapayım diyorum” diye fısıldadı. Dokunuşuyla hemen rahatlamıştım.

“Önce tatlımı almak istiyorum.” Dudakları enseme gezindi.

“Ama tatlı yapmadım ki,” dedim masum bir ifadeyle. Bir elini aşağı kaydırıp şortumdan ve çamaşırimdan içeri sızdı. Soğuk eli benim sıcak bedenime dokunduğu anda yüksek sesle inledim.

“Sedat!”

“Şişştt,” diye kulağıma fısıldarken parmağının soğukluyla nefesim kesildi. Yeniden ismini fısıldadığımda usul usul hareket etti.

“Benim tatlım çoktan hazır bebeğim.”

8. Bölüm

Hiç kıpırdamıyordu. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Dudaklarının bana dokunması için başımı biraz eğdim ama ne dudakları bana değdi ne de hâlâ çamaşırımın içinde olan parmağını hareket ettirdi. Aklımı hâlâ nasıl kaybetmediğimi kendime bile açıklayamıyordum.

Ben hareket etmesi için elinin altında çıldırırken o beklemediğim bir anda elini geri çekti. Sinirle homurdandım.

“Sedat...” Sesimin kızgın çıkmasını amaçlamıştım ama daha çok ona yalvarıyor gibi mırıldandım. Arkamdan çekilip yanıma geldi ve elimi sımsıkı tuttu.

“Hemen yukarı çıkıyoruz,” derken beni de peşinden sürükleyerek merdivenlerden çıkardı. Odasının önüne geldiğimizde kapıyı açıp önce beni içeri soktu ve ardından da kendi girip kapıyı kapattı. Aradan bir saniye geçtiğinde dudakları benimkilerin üstündeydi. Alt dudağımı ısırp beni ona daha fazla yaklaşmam için teşvik ederken bedenimi onunkine yapıştırdım. Dudaklarımızın ayrıldığı o kısacık zaman içinde gülümsedim.

Benim tüm yumuşaklığıma rağmen onun sert kaslarının oluşturduğu tezatlık hoşuma gitti. Ellerini tişörtümün altına sokup usulca okşadı. Tek dokunuşunu bedenimin her yerinde hissediyordum. Sanki her zerreme dokunuyordu.

Tişörtümü tutup başımın üstünden çekerken kollarımı kaldırdım. Beyaz dantelli sutyenimi gördüğünde ho-

şuna gittiğini belli edencesine gülümsedi.

"Bir daha söylüyorum, bunlar yakından çok daha güzel." Gülümseyişine karşılık verdim. Aniden sütyenini aşağı çekip bir göğsümü açıkta bıraktığında beklentiyle titredim. Islak ve sıcak dudakları göğsüme kaparıncaya kadar bir eliyle belimden tutup beni biraz geriye yatırdı. Ellerim anında saçlarının arasına daldı. Dudaklarını öpmiş gibi göğsümde hareket ettiğinde ona sınısın tutundum. Diğer eliyle de boşta kalan göğsümü açıp parmakları arasına aldı. İsmi dudaklarımdan art arda dökülüyordu. Sürekli adını sayıklamak istiyordum. Bana yaptıkları bu şey, hissettirdiği bu tahmin edilemez duygu beni ona bağımlı kılıyordu sanki. Hareket edip beni yatağa yatırdığında ağırlığını vermeden üstüme uzandı. Sütyenimin önde duran kopçasını tek eliyle açıp göğüslerimi serbest bıraktığında ikimiz de aynı anda derin derin nefes aldık. Beklentiyle bana acı veren bedenim ağırlaşmıştı ve onu daha fazla istememe sebep oluyordu. Dudakları önce yanağıma, oradan dudaklarıma dokundu. Yeniden yükselip aşağı doğru kaydılar ve şortumla birlikte çamaşırımı da çekip çıkardılar. Dizlerinin üzerinde durmuş beni izlerken kızarmamaya çalıştım.

"İnanılmaz bir şeysin sen," dediğinde yutkundum.

"Bence sen de fazla giyiniksin," dediğimde gülümsedi.

"Eğer şimdi soyunursam bekleyemem. Ben önce tatlımın tadını çıkarmak niyetindeyim," derken dudakları kıvrıldı. Yerimde doğrulup ellerimi boynuna doladım. Dudakları önce yanağına, oradan da kulak memesine dokundu. Dilim usulca o noktayı okşarken fısıldadım.

"Benim de seni görmem gerek." Ellerim tişörtünü tutup yukarı çektiğinde bana karşı koymadan ellerini kaldırıp çıkarmama izin verdi. Bir elimle kirli sakalları

vanağını okşarken başını çevirip avuç içime bir öpücük kondurdu. Bu minicik hareket içimde bir şeylerin kanat çırpmasına sebep olurken, karşımdaki bu güzel adama kapılmamak için çabaladım. Bu sadece geçiciydi. Bunu aklımdan çıkarmak istemiyordum. Dilimle usulca boynundaki terinin tadını alırken başını geriye attı.

“Dudaklarını istiyorum,” demesi üzerine gülümsedim.

“Senindir,” dediğim anda yeniden ağzı benimkini esir aldı. Beni yeniden yatağa yatırırken tek eliyle eşofmanını çıkarmaya çalıştığını hissedip ona yardımcı oldum. Tamamen aşağı kaydıığında ayaklarıyla tekmeleyip eşofmanı bir yerlere fırlattı. Elim çamaşırının beline kayınca beni durdurdu.

“O biraz daha kalsın tatlım,” deyince gülümsedim.

Üzerime tamamen yerleştğinde öpüşmeye devam ettik. Dillerimiz birbirine dolandı, birbirinin tadını alıp alıştı, keşfetti. Dudaklarımı yumuşakça öperken bir anda hızlanıp sertleşti. Hem keyfini sürmek, hem de bir anda yiyip bitirmek ister gibi. Parmaklarım yeniden saçlarına dolandı.

“Hiç sıkılmadan seni günlerce öpebilirim,” dedi nefes nefese.

“Bana dokunmanı istiyorum Sedat!” Elleri hemen aramıza girip onun için çoktan hazır olan o noktaya dokundu. Daha parmak ucunun bana değmesiyle bedenim yataktan yükseldi ve yüksek sesle inledim. Bir eli göğsümde, diğer eli bacaklarımın arasında hareket ederken aynı anda dudaklarımı öptü. İki eli de bedenimle uğraştığından tüm ağırlığıyla üzerimde beni eziyordu ama umurumda değildi. Bana dokunduğu sürece ayaklarımdan tavana asması bile umurumda değildi. Dokunuşları kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Bir eli usulca beni okşarken diğer eli bedenimin her yerindeydi. Dudakları sırayla iki göğsümde gezindiğinde inleyişlerim artık çok daha sesliydi.

Dudakları göğsümden karnıma, oradan da kalçalarımınma inerken beklentiyle gerildim. Belli belirsiz dilinin ucunu kadınlığımda hissettiğimde ellerimi uzatıp başımı daha fazla bastırmak istedim. Saçlarına dokunduğum anda, "Ellerini yukarıda tut bebeğim, başının altındaki yastığa dola," dedi. Ona dokunmak istediğimi söylemek istedim ama sonra dediklerini hatırladım. Bu onun tatlısıydı. Ben onundum. Bana dokunduğu sürece her şeyi yapardım. Ellerimi başının üstünden yatak başlığına doğru gerdim. Göğüslerim gerginleştikçe aldığım haz iki katına çıktı.

"İşte böyle," dediğinde sesi, yaptığım şeyden memnun olmuş gibiydi. Bir anda dilini hissedince bacaklarımı kapatmak istedim. Sedat iki elini iki dizime koyup beni yüzüne karşı daha fazla açarken dizlerimden bastırdı. Tamamen savunmasız hissediyordum ama bir yanda da karnımda toplanan ve içimi sızlatan o duygunun devam etmesini istiyordum. Kalçalarımı onun diliyle eş zamanlı hareket ettirmeye başladığımda, içimde daha önce hiç tadına varamadığım bir şey kaynadı. Tüm bedenimi titreten, bacaklarımdaki dermanı kesen, hem korkutan hem de harika hissetmemi sağlayan, dehşet veren ama aynı zamanda mutlu eden bir histi. Dilimden sadece onun ismi dökülürken inlemelerim arttı ve bedenim yükseldi. Sedat bir anda ellerini kalçalarımın sarıp beni kendine sımsıkı çekerken onu daha derin hissettim ve nefesim kesildi. Hayatımda yaşadığım en müthiş duyguyla birlikte önce yükseldim ve sonra harika bir hisle bedenim rahatladı. Dizlerim o kadar çok titriyordu ki Sedat'ın narin okşayışlarını belli belirsiz hissettim.

Gözlerimi o kadar sıkı yummuştum ki açarken içerdeki loş ışık gözlerimi acıttı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken onun sırttan suratını yüzümün yanında hissettim. Yaptığından oldukça hoşnut görünüyordu. Üstelik ben de oldukça memnundum.

“Merhaba,” dedim mayışmış bir şekilde. Erkeksi kı kırtılarını bastıramadan gülümsedi.

“Merhaba mı?”

“Evet, merhaba. Çünkü sanırım az önce başka bir dünyaya kısa süreliğine uğrayıp geldim.”

Dudakları daha büyük bir gülümsemeyle genişledi. “O zaman benim dünyam hoşuna gitti sanırım.”

“Hoşuma gitti derken...” Gülerken başımı geriye attım. Sonra yeniden ona bakıp yüzünü ellerimin arasına aldım. “Bu muhteşemdi. Şimdi kızların ne demek istediğini anlıyorum.”

Merakla tek kaşını yukarı kaldırdı. “Benim daha önce hiç şey olmamamla ilgili.”

“Orgazm,” dediğinde başımı salladım. “Yani hiç boşalmamış olmanla ilgili,” diye devam etti.

“Tamam, işte o, tekrarlamana gerek yok.” Gülümseyerek dudaklarıma eğildi. “Aslında bu daha başlangıç Masal. Bu seni hazırlamak içindi. Birazdan yaşayacaklarımızın sadece ön gösterimi olduğunu düşün.” Kahkaha mı tutamadım.

“Kendini çok fazla beğeniyorsun, değil mi?” Omuzlarını silkti.

“Kadınlar beni oldukça beğenir aslında.”

“Bundan eminim,” dedim.

“Tabii sadece yatakta, çünkü sonrasında pek hoşlanacakları tiplerden değilim.” Bana bir şeyler ima edip etmediğini düşündüm. Ona kapılmamam gerektiğini mi

hatırlatıyordu bana? Ya da bunun sadece bir yatak ilişkisi olacağını. Bunu zaten biliyordum ama Sedat sanki bu başına defalarca gelmiş gibi baştan uyarısını yapmıştı. Şimdi de bu işin başka hiçbir yere taşınmayacağını bir kez daha hatırlatıyordu. Yan dönüp onun yüzünü kendime doğru çektim.

“Rahatla biraz. Sana kendimi kaptırdığım falan yok. Burada yaşayacağımız her şey burada kalacak dedim, unuttun mu? Ben de bunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Üstelik ben de işi başka yerlere taşıma niyetinde değilim. Gerçi sen çıtayı oldukça yükselttin. Bundan sonra hayatıma birisi girdiğinde umarım eskiye dönüş yapmam. En az senin kadar iyi bir performans sergilemesi gerekecek,” derken gülümseyerek ona baktım. Amacım onu biraz güldürmektir ama yüzü birden asıldı.

Aniden dönüp üzerime çıkınca şaşkınlıkla çığlık attım. Bacaklarımın arasında yerini alıp kendini sertçe bana bastırdı. Hâlâ hassas olan bölgem aniden sızlayınca kendimi yukarı doğru ittim. Hiç kıpırdamadan biraz bekledi ve sonra birkaç kere hareket edip ben rahatlayana kadar durdu.

“Burada benimleyken sadece ben varım. Bir saat, birkaç gün ya da bir hafta, bir ay, zaman fark etmez. Benimleyken ağzından duyacağım tek şey benim ismim olacak.” Kendini yukarı kaldırıp hızla yeniden bastırırken nefesim kesildi.

“Beni anladın mı? Masal?” Başımı aşağı yukarı salladım. “Güzel,” diye fısıldarken hareketleri sakinleşip tatlı bir ritme dönüştü.

“Şimdi, gidip senin şu yemeğinden biraz yiyelim ve sonra da yatağa geri dönelim.” Üzerimden kalkarken ellerimden tutup beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Ben

eşyalarının yanına giderken o dolabımı açıp kendi çamaşlarından birini bana uzatıp giymemi bekledi. İki çamaşırımı giyip belini bir kere kıvrıdım. Üzerime bana giydığım şortu kapatacak kadar uzun gelen kazaklarından birini de giymem için uzattı. Ben giyinirken o da dolabından bir şort aldı ve çamaşır giymeye gerek görmeden üzerine geçirdi. Bana dönüp elimden tuttu ve aşağı kata indik.

Kendimi onun ellerine verilmiş bir kukla gibi hissettim. Beni yönlendirip koltuğa oturmamı beklerken elimi bırakıp masanın üzerinde buz gibi olan tabakları aldı.

“Madem sen pişirdin, hazırladın bu sefer de ben ısıtıp hazırlayayım,” derken tabaklar elinde mutfığa gitti.

Açık mutfakta onu görebiliyordum. Elindeki tabakları doğrucu çöpe boşaltıp fırındaki yemeğin ısınması için açtı. Arkası dönük hareket ederken gözlerimi ondan alamadım. Geniş omuzları beline doğru harika bir incelikteydi. Ne zayıf ne de iri, tam erkeklerde istenen o ideal vücuda sahipti.

Sırtının yanlarında ufak ufak belli olan ve hareket ettikçe beni kendimden geçiren kasları vardı. Elimi koltuğun koluna dayayıp başımı yasladım ve o hareket ettikçe onu izledim. Kızlar haklıydı. Sedat gerçekten işini biliyordu. Benim bedenimin anahtarıymış gibi tüm kilitlerimi tek tek çözmüştü. Bedenim sorun değildi aslında ama kızların unuttuğu şey benim kalbimdi.

İçimde sürekli pır pır eden o his gider diye bekledim ama dudakları benim dudaklarımdayken upuzun kirpikleri gözlerinin üzerinde parlarken adam kalbime bir şey yapmıştı.

Ona kapılamazdım. Asla. Asla olmazdı. Ona bir şeyler hissetmeye başlarsam eğer ve Sedat bunu anlarsa yerin dibine girerdim. Bana yıllar önce söylediklerini yeniden

duymak gibi bir niyetim yoktu. Onun gözünde ona hayran olan o küçük kız olmayacaktım tekrar. Sadece iki gün. İki gün sonra her şey eskiye dönecekti zaten.

“Masal.” Kendime gelince Sedat’ın yanıma geldiğini fark ettim.

“Kaç defa seslendim ama duymadın. Yorgun musun?” diye sorunca başımı salladım. Belki de biraz dinlenirsem saçmalamayı da keserdim. Tabakları masaya bırakıp bana doğru uzandı.

“O zaman yemeklerimizi yiyip yatalım. Yarın sabah kendini daha iyi hissettiğinde benden kurtulamazsın, söyleyeyim.” O güzelim gülümsemesini bana gösterince karşılık vermeden duramadım. Dudaklarıma tatlı ama kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi ve tabağın birini bana uzatıp kendi tabağını da alıp yemeye başladı.

Minicik bir öpücükle dağıldım. Daha iki gece onunla olmaya nasıl dayanacaktım. Kalbim açısından durum hiç iyi değildi. İştahım kapandı. Tabağımdakileri didik didik edene kadar uğraştım. Sedat yemeyeceğimi anladığında ikimizin de tabaklarını alıp mutfığa götürdü.

Odasına girdiğimizde tedirgin oldum. Birlikte uyuyacağımızı hiç düşünmemiştim. Bu ona bağlanmasını istemediği bir kızla yapacağını düşündüğüm bir şey değildi.

“Hadi güzelim, yatağa.”

“Şey, ben diğer odada da yatabilirim,” dedim.

Yanıma gelip belime sarıldı. “Kusura bakma ama zamanımız çok kısa ve bu kısacık zamanda bir santim uzağımda olmanı istemiyorum.” *Yine bir hatırlatma*, diye düşündüm. Sessizce yatağa çıkıp örtünün altına girdim. Sedat ışıkları kapatıp yanıma geldi.

Göğsünü sırtıma dayayıp kasıklarını kalçamla buluşturdu. Kollarını belimin altından geçirip birleştirdi ve sımsıkı sarılırken nefesi enseme usulca okşadı.

“İyi geceler,” dediğimde bana sakince, “İyi geceler,” deyip enseme bir öpücük kondurdu. On beş dakika içinde Sedat’ın nefes alışverişleri yavaşladı ve uykuya daldığını anladım. Ben ise uyuduğumda neredeyse gün aydınlanmak üzereydi.

Camdan usulca yağan karı seyrederken defalarca tek bir şeyi tekrarladım.

“Lütfen kendini ona kaptırma Masal, kalbini ona kaptırma.”

9. Bölüm

Garip bir üşüme hissiyle üzerimdeki ince örtüye dolandım. Biraz kıpırdamaya çalıştım ama üzerimdeki ağırlık beni yatağa mıhlamış, hareket etmemi engelliyordu. Beynim ne olduğunu anlamaya başladığında uykulu halimden sıyrıldım. Sedat kollarını bana sımsıkı dolamış, bacağının birini üstüme atmış, bacaklarının arasına sıkıştırmıştı beni. Yastık niyetine kullanır gibi sarılmıştı adeta bana.

Bütün gece de böyleydi. Ne zaman biraz uzaklaşmaya kalksam tutup beni kendine çekmiş, her seferinde daha fazla sıkılmıştı. Yerimde biraz kıpırdanıp saati görmeye çalıştım. Henüz yedi bile olmamıştı. Ben uyuyalı da ancak iki saat olmuştu zaten. Daha fazla uyuyamayacağımın da farkındaydım. Yataktan çıkmak için önce Sedat'ın kollarını gevşetmeye çalıştım. Onu uyandırmak istemediğimden dikkatli davranmaya çalıştım ama Sedat homurdanarak beni yeniden sardı ve dudaklarını boynuma usulca değdirdi.

“Uyanık mısın?” diye sorduğunda, “Günaydın,” diye cevap verdim.

“Bana daha gün aymadı ama sanırım vücudumun belli kısımları çoktan uyandı.” Kalçasını bana doğru ittiğinde ne demek istediğini anladım. Ona tüm gece böyle olduğunu söylemek istesem de bir şey demedim.

Bacaklarının arasında dönüp yüzüne baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordum. Göz

kapaklarını aralayıp yarım bir gülümsemeyle bana baktığında yine hissetmemem gereken o heyecanı hissettim. Dağınık saçlarının arasında parmaklarımı gezdirirken başını eğip dudaklarını benimkilere bastırdı. Bana küçük bir öpücük vereceğini düşünmüştüm ama ağzını aralayıp dilini içeri kaydırduğunda tüm bedenim onun için hazırla geçti. Onu kendime çekince bir anda dönüp beni altına aldı. Bacaklarımı açıp onun yerini almasını izledim.

Dudaklarını benden ayırmadan elleri tişörtümün altına girdi ve tişörtü tek hamlede çıkardı. Öpücükleriyle boynumdan aşağı inmeye başladı. Göğüslerime geldiğinde derin bir nefes aldı ve önce birini, sonra diğerini ağzına alıp her birini kendimden geçene kadar emdi. Ellerinden biri aşağı kayıp çamaşırimın içine girdi. Üzerimde onun çamaşırı olduğundan rahatça soktu elini.

İnlerken ağzımın içinde mırıldandım. “Bunu rüyamda görmüştüm,” dedim nefes nefese. O anı hatırlayınca bedenim gerildi. Bacaklarımı sımsıkı kapatmak istedim. Ama bedenim ona karşı koymayı reddediyordu. Tıpkı rüyamda olduğu gibiydi. Dudaklarını göğsümden çekip sadece, “Anlat,” dedi.

Neyi anlatmamı istediğini biliyordum ama şu an anlatabileceğimden emin değildim. Onun için çoktan hazır olan noktada bedenimi istila ederken kelimeleri bir araya getirip cümle kuramıyordum. “Ah, Sedat” diye bağırdığımda parmakları hareket etti.

“Anlat bana,” diye fısıldadı kulağıma. Parmakları ağır ağır hareket etmeye başladı. “Rüyanı anlat Masal.”

“Seni gördüm,” dedim nefes nefese. “Tüm bedenime dokunduğunu, şu an olduğu gibi beni defalarca bu hale getirdiğini gördüm.” Cümlem bittiği anda Sedat bir parmağını daha ekledi.

Sedat doğrulup bacaklarımın arasında durduğunda başımı kaldırıp ona baktım. Dizlerinin üstünde oturmuş parmaklarının hareket edişine gözlerini dikmiş bakıyordu. O bilindik his içimde kıpırdanmaya başladı.

“Sedat, seni istiyorum,” diye mırıldandım. Kendini yaptığı işe odaklamış gibi bana hiç bakmadan, “Henüz değil,” dedi. Parmakları hızlandı. O hızlandıkça ben de kendimden geçtim ve içimde patlamak için can atan o noktaya dokunduğu anda kendimi bıraktım. Parmakları yavaşladı ama durmadı. Usulca hareket etmeye devam ederken dünyaya yeniden dönmeye başladım. Sedat parmaklarını usulca çıkardı ve aniden o kadar hızlı hareket etti ki göremedim. Beni belimden tuttuğu gibi ters çevirdi.

Avuç içlerimi sıkıca yatağa bastırdım. Sedat’ın bir eli belimden omuzlarıma doğru okşar gibi ilerledi ve omuzlarıma baskı uygulayıp iyice eğilmemi sağladı. Başımı yastığa koyup ellerimi de yastığa doladım. Tüm sinirlerim beklentiyle gerildi. Dizlerimin üstünde onun karşısında tamamen savunmasız olmak beni rahatsız eder diye düşünmüştüm ama tam tersi, bana dokunması için, bir an önce benimle birleşmesi için çıldırıyordum. Yavaş hareket etmesi hem daha fazla heyecanlanmama hem de ona sinir olmama sebep oluyordu. Tam itiraz edecekken Sedat bir anda uygun pozisyonu alıp bedenini benimkiyle buluşturdu.

Sanki birbirimiz için yaratılmış uyumlu bir yapboz gibi bedenlerimiz kavuştuğunda derin bir nefes aldım ama Sedat hiç kıpırdamadı. O kadar büyük, o kadar tatmin edici bir histi ki... Koyu perdelerin arasından sızmaya başlayan güneş ışığı odayı doldurdu. Sesli nefeslerimiz dışında başka hiçbir şeyin sesi duyulmadı.

Sedat avuç içlerini kalçalarıma koyup ellerini genişçe açarak uzun parmaklarını sımsıkı bastırdı. Usulca ellerini belime kaydırıp beni kendine daha fazla çekti.

“Sedat, bekleme artık!” Başparmakları belimde gezindi.

“Tadını çıkarmak istiyorum,” derken biraz durakladı. “Bitmesini istemiyorum.”

Hiç kıpırdamadan bekledi. Kendimi ona doğru itme isteğime karşı koydukça heyecanım arttı. Belimdeki elleri daha fazla sıkılaştı ve kendini biraz geriye çekip yeniden hareket etti. Bu ufacık hareket daha fazlası için yalvarmama sebep oldu. Ağır ağır hareket ettikçe ben de ona karşılık verdim. Sedat kendini geri çekip yeniden ileri hareket ederken elleriyle beni kendine daha fazla çekti. Bedenimin alt kısmını ona uyacak şekilde hareket ettirmeye başladım.

Parmaklarım acıyana kadar yastığı sıktım. Bende uyandırdığı bu şey kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Sedat hızlandıkça ikimizin de sesi yükseldi. Onu görmek istiyordum. Yüzündeki ifadenin neye benzediğini görmek istiyordum ama onun bana sahip olması, her zerreme hükmetmesi o kadar hoşuma gidiyordu ki kendimi sabit kalmaya zorladım.

“Böyle devam edersek daha fazla dayanamayacağım,” derken kendini bana hızla bastırdı. Sertleşen hareketleriyle çılgılık attım.

“Senden durmanı istediğimi hatırlamıyorum,” dedim.

“Canın yanmadı değil mi?”

“Sadece devam et Sedat.”

Bir anda eğilip kollarını göğsümün altından dolayıp beni kaldırdı. Sırtım onun terden ıslanmış sıcak göğsüne

dayandı. Bacaklarım onun bacaklarının etrafına doğru açılınca kucağına tamamen yerleştim. Ellerini kaldırıp göğüslerime yerleştirdiğinde başımı geriye atıp omzuna yaslandım. Bu şekilde onu daha fazla hissediyordum. Kalçasını geriye çekip her yeni itişte hareketleri derinleşti. Göğüslerimde gezinen ellerinin üzerine kendi ellerimi yerleştirip ona sımsıkı tutundum. Ağır ağır birlikte hareket etmeye başladık. Uç noktadaydım artık. Yavaş hareketleriyle çıldırırsam da bir an önce hızlansın istedim. Ellerimi kaldırıp boynuna dolayınca dudaklarını boynuma bastırdı.

“Sedat hızlanman lazım artık...”

“Biraz daha güzelim.”

“Ama kafayı yemek üzereyim.”

“İnan bana ben de...”

“O zaman bekleme, lütfen...”

Bir anda yeniden hareket ettik. Aniden beni yüz yüze bakacak şekilde çevirdiğinde şaşkınlıkla inledim. Bir parçamı kaybetmiş gibi suratım asıldı. Yüzümü gördüğünde gülümsediğini fark ettim. Ellerimi boynuna doladığında beni bacaklarımdan tutup kucağına çektiği anda yeniden kavuştuk. Ama bu sefer durmadı. O hızlandıkça üzerinde yükselip alçaldım. Ellerini belime dolayıp inip kalkmama yardım ederken her vuruşunda beni kendine daha hızlı çekti.

“Ah Sedat.”

“İsmimi söylemen beni çıldırtıyor biliyor musun?”
Elimin birini boynundan çekip çenesinin altına koyarak bana bakması için başını yukarı kaldırdım. Göz göze gelince dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Gözlerim kapalı onun tadını alırken kalbim bedenimde gürültüyle çarptı. Geri çekilip gözlerimi açarak ona

baktım. Onun da gözleri kapanmıştı. Uzun, siyah kirpikleri usulca aralandığında gözlerinde gördüğüm arzu tüm bedenimi titretti.

O hareket ederken gözlerimiz birbirine kenetlendi. Aldığı her nefes benimkine karışırken sadece ona baktım. Gözlerimi kaçırıp bu anın tadını çıkarmam gerektiğinin farkında olmama rağmen ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Saçlarının arasından bir damla ter akıp kaşının etrafından süzüldü. Onun bedeninde dolaşan minicik şeyi kısılandım. Kirli sakallı yanağını, bir erkeğe göre küçük olan biçimli burnunu, keskin hatlara sahip erkeksi çenesini inceledim. Kendime hâkim olamayıp gözlerimi gezdirdiğim her bir noktasına dudaklarımı değdirdim. Bu adama kapılmamam gerektiğinin farkındaydım ama o kadar yakışıklıydı ki. Yıllar önce ona neden kendimi kaptırdığımı, neden her fırsatta aklıma dolduğunu, şu anda tüm bedenimi ele geçirmişken, derin bakışlarıyla beni mahvetmişken ve deli gibi kendini kaybetmişken bir kez daha anlamıştım.

Sedat bağımlılık yapan erkeklerdendi. Sadece iyi sevişmesi değildi bunun sebebi. Kadınlar ona kapılıyordu çünkü yatağına aldığı kadına karşı dürüst davranıyordu. Kadınlar ondan vazgeçemiyordu çünkü Sedat yatağındaki kadına özen gösteriyordu. Sevişmek için sevişmiyordu Sedat, seviştiği kadına tapıyordu. Bakışlarında hissettiriyordu verdiği özeni. Kadınlar bu yüzden kalbi kırık ayrılıyordu onun yatağından ve biliyordum ki iki gün sonra buradan gittiğimde benim de kalbim kırılacaktı.

“Aklın başka yerde Masal...”

Sedat’ın beni uyaran sesiyle kendime geldim. Ellerim omuzlarına daha sıkı tutundu.

“Şu anda aklında o zibidi eski sevgililerinden biri yok değil mi?” Sesindeki hırçınlık hareketlerine yansıyınca şaşırdım. Belimde sıkılaştan parmakları canımı yaktı ama belli etmedim.

“Saçmalıyorsun,” dedim gülümseyerek. Eğilip dudaklarının üzerinde dilimi gezdirdim. “Beni paramparça edip yeniden toparlıyorsun sanki. Bedenim nasıl seninse şu anda, aklım da sana ait.”

“İşte bunu duyduğuma sevindim,” dediği anda bir elini sırtıma dayayıp aniden beni yatağa yatırdı.

Dudaklarıma saldırınca içimdeki aynı şiddetle ona karşılık verdim. Tüm bedenimi ele geçirdi. Vuruşları hızlandıkça inlemelerimiz arttı. Dudakları kulağımın etrafında gezinirken, “Ben hazırım tatlım,” diye fısıldadı. Kulağımın arka tarafında dilini gezdirdiği anda kendimi bıraktım. Sedat’ın ağırlığı altındayken ellerimi ensesine sımsıkı sardım ve onu kendime doğru çekerken ikimiz de aynı anda o ulaşılmaz sandığım zirveye bir kez daha tırmandık. Nefes nefese kendimi bıraktığımda ellerimi terden ıslanan saçlarına doladım.

Sedat birkaç kere daha hareket etti ve ağırlığını üzerime tamamen bıraktı. Beni eziyordu ama bu umurumda değildi. Ona böyle sarılmak iyi hissetmeme sebep oluyordu. Bırakmak istemedim. Hem de hiç.

Sedat’ın kalbi kırık kadınlar kervanına katılan yeni üyesi olarak bu evden ayrılacağım artık kesindi.

* * *

Mutfak masasında sessizce kahvaltımızı ederken pencereden, artık yavaşlamaya başlayan karı izledim. Yarın, en kötü ertesi gün yollar açılacak duruma gelirdi büyük ihtimalle. Sedat kahvaltı süresince hiç konuşmadı. Göz-

lerinin sürekli benim üstümde olmasından biraz rahatsız olmuştum. Bakışları sorgular gibiydi.

“Yarın yollar açılır bence,” dedim bir şeyler konuşmuş olmak için. Yine bir şey demeden bir süre bana baktı.

“Bence ertesi güne ancak açılır,” dedi.

“Yarın açılırsa eğer yola çıkayım diyorum,” dedim. Ne tepki verecek diye bakışlarımı ona çevirdim.

“Bakarız.” Sonra çayından birkaç yudum daha alıp, “Belki seni ben götürürüm,” dedi.

“Buna gerek yok, arabamla geldim zaten. Hem ayrıca kızlar şimdi evimin önüne kamp kurmuştur. Yakalanmak istemeyiz, değil mi?” derken gülümsedim ama Sedat’ın kaşları çatıldı.

“Tabii, doğru,” derken sesindeki alay ifadesi canımı sıktı.

“Senin sorunun ne? Kahvaltıya indiğimizden beri bir garipsin.”

“Sana öyle gelmiş,” dedi ters ters. Yerimden kalktım.

“Ben biraz dışarı çıkmak istiyorum. Sana afiyet olsun.”

Ben daha yerimden kalkmıştım ki Sedat daha hızlı hareket edip beni kucağına aldığı gibi masanın üzerine oturttu. Arkamda duran tabaklar gürültüyle yere devrildi.

“Aklını mı kaçırdın sen? Her şeyi kırdın.”

“Umurumda değil,” derken ellerini üzerimdeki ona ait gömlektен içeri soktu. Parmakları belimde dolaşırken dudaklarımı kendi ağzına doğru çekti. Hiç beklemeden içeri sızan sıcak dilini yakalayıp emdim. Kollarımı ona dolayıp kendimi Sedat’a bastırırken dudakları açık yakkamdan aşağı inip önce boynuma, oradan göğüslerime ulaştı. Bir göğsümü dudaklarının arasına alıp önce emdi.

Sonra birden sertçe sıkıştırınca hem acıyla hem de aldığım zevkle çığlık attım. Başından tutup kafasını geri çektim ve bana bakmasını sağladım.

“Sedat, iyi misin sen?” Nefes nefese bana baktı.

“Evet, iyiyim.”

“Bir şey olmuş gibi hissediyorum Sedat. Neden bu kadar hırçınsın?” Sıkıntıyla nefes alıp verdi ve başını göğüslerime yasladı. Dili benimle alay eder gibi tenimde gezindi.

“Düşündüm de,” dedi sanki söylemek ve söylememek arasında karar veremiyormuş gibi sıkıntılıydı sesi. “Belki bu aramızdakini bir süre daha devam ettirebiliriz.”

Beklemediğim bu cümleyle saçlarındaki elim dondu kaldı.

“Sen devam etmesini mi istiyorsun?” diye sordum. O kadar şaşırmıştım ki kısık sesle söylediğim şeyi duyduğunu, cevap verdikten sonra anladım. Başını göğsümden kaldırıp omuzlarını silkti.

“Neden olmasın ki? İkimiz de yaptığımız şeyden memnunuz. İkimiz de bundan zevk alıyoruz.” Gülümseyerek saçlarımı omuzlarımdan arkaya itti. “Hem de oldukça fazla zevk.”

“Ama sadece burada kaldığım süre için demiştik. Sen özellikle istedin böyle olmasını.”

“Biliyorum ama kararımı değiştirdim işte.”

“Ama neden?”

“Bir nedene mi ihtiyacımız var Masal? Koskoca insanlarız.” Benden cevap gelmeyince devam etti. “Belki de henüz sana doyamamışımdır. Olamaz mı?”

“Olabilir tabii.” Neden sanki başka bir cevap vermesini beklemiştim ki? İçimdeki o aptal aşığın sesini acilen kesmesi gerekiyordu.

“Yoksa sen benden hemen sıkıldın mı?”

“Hayır, sıkılmadım tabii ama bunu yapamam Sedat.”

Bir anda yüzü düştü ama sonra hemen toparlandı.

“Neden?”

“Her ne kadar seninle birkaç gece geçirecek olsam da sandığın gibi basit bir kadın değilim ben.”

“Öyle olduğunu hiç düşünmedim, sen basit olmaktan çok uzaksın.”

“Böyle düşünmemiş olsan da geçici şeyler peşinde koşan biri gibi görünmek istemiyorum. Sadece hayatımda ilk defa bir kaçamak peşinde koştum, o kadar. Pişman değilim tabii ki ama bunu bir daha başka birisiyle yapamam.” Kaşlarını çatı. Elimi uzatıp güzel yüzüne dokundum. “Ya da biteceğini bile bile seninle sadece seks içeren bir ilişki yürütemem.” Bir süre hiç konuşmadan bana baktı. Elim hâlâ yüzündeydi, güzel hatlarına dokundum. Sonunda derin bir nefes aldı ve “Tamam o zaman,” dedi. Eğilip dudaklarıma uzun ama cinsellik içermeyen, yumuşak bir öpücük bıraktı.

“Hadi biraz karda gezelim, ne dersin?” dediğinde gülümsedim. Elimi tutup beni masadan indirirken yerimde zıpladım.

“Harika olur.” Kollarını belime sardı.

“Ama sonra yine benimsin. Kaçışın yok, biliyorsun değil mi?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Kaçmak istemiyorum ki...”

“O zaman güzelim, seninle geçireceğim her bir dakikanın hakkını vereceğim. Bir saniyemin bile boşa harcanmasını istemiyorum.”

Peşinden beni sürükleyip yukarı çıkardı ve üzerime yine kocaman gelen kalın kazaklarından giydirdi. Altıma

kalın taytımı giydim. Üşümeyeceğimden emin olunca kendisi de giyindi ve bahçeye çıkmak için alt kata indik.

Ellerim iri avuçlarının içindeyken üşümüyordum zaten. Bedenimi soğuktan koruyan bu adam kalbimi de kendinden koruyabilseydi keşke.

10. Bölüm

Kapıdan dışarı çıktığımızda soğuk hava yüzüme çarptı. Sedat'ın elini daha sıkı tuttum. Üşüdüğümü anlamış gibi bana daha fazla sokulunca gülümsedim.

"Hâlâ karla haşır neşir olmak istediğine emin misin?" diye gülümseyerek sorduğunda başımı hevesle aşağı yukarı salladım. Sedat eğilip dudaklarımdan öptüğünde gülümsemem kayboldu. Artık kar oynamakla o kadar ilgilenmiyordum.

"Ufak bir kız çocuğundan farkın yok değil mi?"

Omuzlarımı silktim. "Belki de büyümek istemiyordumdur. Ben böyleyim işte, değişmem sanırım."

"Büyüme zaten ve asla değişme," derken aklına başka bir şey gelmiş gibi gözleri uzaklara daldı.

Beklemediğim bir anda beni çekip merdivenlerden aşağı sürüklediğinde ufak bir çığlık attım.

"Sedat dur, yavaş." Gülerек beni çekmeye devam etti.

"Bunu sen istedin yavrum!" derken iki avucunu birden karla doldurdu.

"Ya bir dakika ama..." Cümlemi bitiremeden Sedat elindeki tüm karı saçlarımdan üzerine bıraktı. Boynuma dökülen ufak parçalar geniş kazaktan içime kaçmasın diye yerimde silkindim. Ayaklarım karların içine bata bata ondan uzaklaşmaya çalışırken bir yandan da ona fırlatacak cephanelik oluşturmaya çalışıyordum. Ne yazık ki Sedat daha hızlıydı. Arkamdan hızla çarpan karla bir kez daha ürperdim. Tam ensemden vurmuştu beni.

"Ama bu haksızlık!" diye isyan ettiğimde Sedat kahkahahaha attı.

"Neresi haksızlıkmış bunun güzelim?" Hâlâ bana fırlatmak için kar topluyordu.

"Sen benden daha güçlü ve daha hızlısın." Suratımı astım. Tek kaşını kaldırıp bana bakarken eğlendiğini gözlerinden ve dudaklarındaki sinsi gülümsemeden anlamıştım. Ona kızgın bakma çabamı yerle bir etmek üzereydi.

"Hımm, sana avans falan mı vermemi istersin küçük hanım?"

Başımı hevesle salladım. "Evet, neden olmasın. Bendenen eşitlik sağlamak için bana her seferinde bir atışlık fırsat vermen gerek." Dudakları daha geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Pekâlâ, siz isteyin yeter ki," derken kollarını açtı ve gözlerini kapatıp elimdeki karı ona fırlatmam için bekledi. Dudaklarında hâlâ gülümsemesi vardı. Sanki kaderine razı olmuş gibi öylece bekleyişi üzerine kahkaha attım.

"Şansını zorlama istersen," dediğinde kendimi hazırladım. Kartopumu olabildiğince güçlü atmam gerekiyordu. Gerçi benim en güçlü halimin bile ona pek bir şey hissettireceğini düşünmüyordum. Kolumu kaldırıp ona fırlatmaya hazırlandığımda gözlerim yine o upuzun, güzelim kirpiklerine takıldı. Kirpikleri o kadar sık ve gürdü ki açıkken kaşlarına değiyordu neredeyse. Ama kapalıyken bambaşkaydı. Gölgeleleri erkeksi elmacık kemiklerine yansıdığında onu saatlerce izleyebileceğimi biliyordum. Aklım onunla doluyken elimdeki kara yoğunlaşmadım. Bir anda karı o kadar rastgele fırlattım ki daha Sedat'a ulaşmadan nereye gideceğini biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi de oldu. Kar gürültüyle Sedat'ın yüzüne çarptığında adamın gözleri aniden açıldı. Elleri mi ağızma kapatırken koşarak yanına gittim. Yüzündeki karı ellerimle temizlemeye başladım. Kirli sakalına takılan karları silkeledim. Kirpiklerine asılıp kalan karları da dikkatlice temizledikten sonra ona baktım.

"Sedat, iyi misin?" Bana cevap vermeden öylece baktı.

"Bak, valla bilerek atmadım. Ben, şey, bir anlık dalgınlığımı geldi."

"Bir anlık dalgınlıkla tam on ikiden mi vurdun Masal?" Sesinin tonundan kızgın mı değil mi anlayamadım. Yanında mı kalsam yoksa kaçsam mı karar vermeye çalışırken Sedat'ın tek kaşı yukarı kalktı ve kaçmam gerektiğini işte o zaman anladım. Geri geri birkaç adım atarken ellerimi gelmemesi için havaya kaldırdım.

"Bak, gerçekten bilerek olmadı."

"Öyle mi?"

"Ya valla öyle..."

"Nedense benim pek inanasım gelmiyor ama..." Birkaç adım daha geriye kaçtım ama Sedat aynı kararlı, ağır adımlarla bana yaklaşmaya devam etti.

"Bak, özür dilerim."

"Niçin özür diliyorsun?"

"Sedat bak, şöyle bakma bana, korkuyorum."

"Nasıl bakmayayım?"

"Avını parçalamaya hazır bir kaplan gibi."

"Belki de öyleyimdir."

"Sedat!"

"Masal!"

"Ya tamam, gelme artık!"

"Bu sefer sana avans verecek değilim küçük hanım," dediği anda üzerime doğru atıldı. Ağızmdan kaçan çiğ-

lık daha tamamlanamadan beni belimden yakaladı ve birlikte yere düştük. Tüm ağırlığımı üzerime verince altında kıvranmaya başladım.

“Ya Sedat cidden çok ağırsın, kalk üstümden,” dediğimde sırtarak bana baktı.

“Birkaç saat önce üzerindeki ağırlıktan gayet memnundun ama!”

Omzuna bir tane patlattım. “Pislik yapma,” dedim ama gülümsememi de saklayamadım.

“Pislik benim işim, biliyorsun,” derken başını eğip dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Karın içinde ısınmaya başladığımdan donuyordum ama Sedat’ın dudakları tüm bedenimi ateşe vermiş gibi kavurmaya başladığında umursamadım. Ağır ağır hareket eden dudaklarına dilini de karıştırdığında artık hiçbir şey umurumda değildi.

Bacaklarımı aralayıp onu tam istediğim noktaya getirdiğimde ikimiz de bundan memnunduk. Dudaklarımı ondan zorla ayırıp ismini fısıldadım.

“Sedat, hadi eve girelim.”

Sedat, “Benim acelem yok,” derken kalçasını ileri geri hareket ettirdi ve o tatlı noktada yarattığı sürtünmeyle ağzımdan bir inleme kaçtı.

“Lütfen,” dedim fısıldayarak. Sedat’ın eli boynuma kaydı ve yeniden dudaklarıma eğildi. Tam bir kez daha kendimi ona bırakacağım anda boynumdaki elinden bir parça kar, üzerimde ona ait olan geniş kazağının içinden süzülüp içime girdi.

“Ah!” diye bağırırken Sedat beni bir kez daha öptü. Onu üstümden ittirip ayağa kalktım.

“Ama senin bu yaptığına adilik denir!” Kaşlarımı çat-tım.

“Yüzümü tam on ikiden vururken keyfin gayet yerindeydi ama...”

“Oh canıma değsin. Keşke daha hızlı atsaymışım...” Eve doğru yürümeye başladım. Adımlarım kara battıkça zorlanıyordum ama sinirimden büyük adımlar atmaya başladım. Tüm bedenim onu deli gibi isterken pislik herif içime kar atmıştı.

Arkamdan bana yaklaşan adımları duyduğum anda hızlandım. Sedat belimden kavrayıp tek hamlede beni omzuna attığında çığlık attım.

“Ya bırak beni!” Kalçama bir tane patlattı.

“Acıttın be...”

“Bir içeri girelim, ben sana acıyı göstereceğim güze-
lim.”

Kapıdan içeri girdiğimizde beni yere bırakacak sandım ama elini uzatıp önce sağ sonra da sol ayağımdaki botlarımı çıkardı. Merdivenlerden yukarı çıkarken hâlâ omzundaydım. Yatak odasına girdi ama sonra hemen ardından odasının içinde bulunan banyoya yöneldi. İçeri girdiğinde beni omzundan aşağı kaydırıp kollarının arasına aldı. Üstümdekilerin ıslaklığını daha fazla hissetmeye başlamıştım artık. Üzerimdeki ceketin düğmelerini açıp çıkardı. Vücudum titremeye başladığında Sedat uzanıp kazağı da kafamdan çıkarıp yere fırlattı. Hemen ardından üzerimdeki askılı badi de kazağın yanında yerini aldı.

Elleri dar taytıma giderken karnımda gezindi. Hayran hayran her hareketini izledim. Yarın buradan gidecektim ve bunlar Sedat'ın bana son dokunuşları olacaktı. Onu bir daha tenimde hissedemeyeceğimi düşününce derin bir nefes aldım. Göğsümün sıkışmasına engel olmak istedim ama mutsuzluk her bir yanıma sardı. Onunla geçir-

diğim birkaç günden tabii ki asla pişman değildim ama yine de bir yanım onun dokunuşlarını bu kadar özleyeceğimi bilseydi asla bu işe kalkışmazdı.

Ama o yanımın canı cehennemeydi. Ufacık bir dokunuş tüm bedenimi harekete geçiriyordu ve ben gitmeden sonuna kadar bunların tadını çıkarıp hafızama kazımak niyetindeydim. Sedat'ı asla unutamayacaktım. Elbet hayatıma birini sokacaktım ama hiçbir zaman onu unutamayacağımı biliyordum.

“Aklın yine başka yerde Masal.”

Ellerimi yüzüne koydum. “Hayır, tamamen sende,” dedim gülümseyerek. Sedat üzerimdeki her şeyi büyük bir ustalıkla tek tek çıkardı. Geçtiği her yola parmakları dokundu. Bazen dudaklarının sıcaklığını tenimde hissedince nefes almakta güçlük çektim. Beni bırakıp kendisi de bir anda soyundu ve ikimiz birden geniş duşa girdik. Suyu ayarlayıp beni altına soktuğunda kollarını belime dolayıp ona daha fazla sokulmam için beni kendine doğru çekti. İkimiz de akan suyun altında sarmaş dolaş öylece durduk. Islanan saçlarının arasından parmaklarımı geçirdim ve sonra yine güzelim kirpiklerine baktım. Parmak ucumda yükselip gözlerinin altına birer öpücük kondurduğumda kaşlarını kaldırıp bana baktı.

“Kirpiklerine bayıldığımı söylemiş miydim?” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet öyle, harika kirpiklere sahipsin. Daha önce seninki kadar uzun ve gür kirpikli bir adam görmedim. Üstelik sana çok yakışıyorlar.” İstemsizce gözlerini kırpıstırdı. Utanmış bakışları bana ufak çocukları anımsattı. Bu haline güldüm. Sanki hayatında ilk defa iltifat işitiyormuş gibiydi.

“Bir gün çocuğun olduğunda eminim ki seninkilere

benzer kirpiklere sahip olacaktır." Bunu neden söyledim bilmiyorum ama ona bakarken gözümde canlanan şey tıpkı onun kirpiklerine sahip bir kız çocuğu oldu. Asla benden sahip olmayacağı bir kız çocuğu.

Sedat kollarımda birden gerildi. Belimdeki ellerini o kadar sıktı ki canım yandı. Bakışları bir anda kızgınlıkla çakmak çakmak parladı ve gördüğüm öfkeyle yutkundum.

"Sedat," dedim fısıldayarak ama gittikçe sıkılaştan ellerinin altında kıpırdayamadım.

Sedat, "Ben asla çocuk sahibi olmayacağım Masal," dediğinde yerimde sıçradım. Bağırمامıştı. Aksine o kadar sakın bir ses tonuyla söylemişti ki ama yine de sesindeki o korkutucu tını tüm bedenimin korkuyla ürpermesine sebep olmuştu.

"Anladın mı Masal?" Başımı aşağı eğip anladığımı belli eder gibi salladım. Gözlerim doldu. Aptal bir kız çocuğuna dönüşmenin sırası değildi şimdi.

"Sedat, canım acıyor," dediğim anda sanki yaptığının yeni farkına varmış gibi parmakları gevşedi. Benden bir adım uzaklaştı. Ona bakmak istiyordum ama az önce gözlerinde gördüğüm o öfkenin hedefi olmak istemiyordum.

"Masal, biz korunmadık, hamile falan kalmazsın değil mi?" diye sorduğunda başımdan aşağı kaynar su boşaldı. Riskli dönemde değildim. Üstelik benimle sadece kaçamak yapan bir adamdan da çocuk sahibi olmak düşündüğüm en son şey bile değildi ama Sedat'ın suçlar gibi sorduğu soru karşısında yerin dibine geçtim.

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırdım. Gözlerim yaşları akıtmak için kendini parçalıyordu resmen. "Madem çocuk istemiyordun o zaman önlemini alsaydın."

"Masal, benlikle onun omuma. Korunmama gere-
k yoktu. Sordun diye düşündüm. Kocaya kadının s-
ması. " Onunla daha fazla bu tartışmayı yapmak istem-
yordum.

"Merak etme. Hamile kalmadım. Riskli dönemde de-
ğildim. " dedim beklentiyle. Rahatlamış gibi bıraktığı ne-
zeri daha da açtı. Vakti. Duştan çıkmak için hareketler-
dim ama Sedat vermeden kollarını bana doladı.

"Kurtulma bana. " diye fısıldadı dudaklarıma eğilirken.
Ses artık daha sakindi.

"Kalmadım. " dedim sadece.

"Seninle kalan vaktimi böyle geçirmek istemiyorum.
Masal. " Tereddüt ederek bakışlarını kaldırıp onun güzel
gözlerine baktım. Artık örkeli değildi.

"Ben de istemiyorum. " dediğinde gülümsedi.

"O zaman gel buraya. "

Aynı anda hareket ettik. Onun belimdeki elleri daha
fazla sıkılaştı. Kollarımı boynuna doladım ve dudakla-
rımız birleşti.

Sakin öpüşmemiz arasında tadını aldım. Vazgeçil-
mezdi. Dudaklarımız sevişir gibi hareket ederken ona
daha fazla sokuldum. Elleri her yerdeydi. Boynumda,
omuzlarımda, göğüslerimde...

Avuç içleri göğüslerimin üzerinde gezinirken dudak-
larımın arasında inledim. Ağzımdan uzaklaşıp boynuma
yöneldiğinde başımı geriye yasladım. Sedat dizlerinin
üzerine çöktüğünde bir bacağını kaldırıp küvetin kenar-
ına koydu. Karşısında tamamen savunmasızdım. Ona
tamamen açıldım.

Bir parmağını usulca hassas tenimde gezdirince ban-
yonun içinde sesim yankılandı. O parmak aniden hareket
ettiğinde çılgılık attım. Sedat bir kolunu kalçamın üzerin-

den belime sarıp beni ağzına çekti. Dudakları en hassas bölgemi yakarken kendimden geçtim. Ellerim saçlarına dolandı. Onu itmek mi yoksa daha fazla kendime çekmek mi istiyordum bilmiyorum.

Beni kendimden geçiren her hareketine karşılık verirken daha fazla hızlandı ve ben defalarca ismini haykırdım.

Sedat durmadı. Hareketleri vahşileşti ve her yeni dokunuşla beni bitirmeye devam etti. Ondan kaçamadım. Elleri kalçamı o kadar sıkı sarmıştı ki kıpırdayamıyordum bile. Dudakları ve diliyle en hassas noktama dokunduğunda daha fazla dayanamadım. İsmi defalarca haykırırken dizlerim boşaldı. Sedat sonunda geri çekilip iki koluyla birlikte belime sarıldı. Ağzı hâlâ üzerimdeydi. Beni yeniden o noktaya getirmeye çalıştığının farkındaydım ama dayanamayacaktım.

“Sedat lütfen,” diye mırıldandım. Saçlarından tutup başını uzaklaştırınca ayağa kalktı ve hızla dudaklarıma yapıştı. Hareketleri sertti. Bir şeylerin hıncını alıyordu sanki, öyle hissediyordum.

“Tadına bayılıyorum,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Hem buraya,” derken dudaklarımin üzerinde bir parmağını gezdirdi. “Hem de buraya,” dediğinde aşağı kayan parmakları kıpırdandı.

“Ama şu anda tek istediğim sana sahip olmak, senin sıcaklığının beni sımsıkı hapsedtiğini hissetmek istiyorum.” Elini arkama uzatıp duşu kapattı. Önce kendi çıkıp beline bir havlu sardı. Ardından elini bana uzatıp çıkmam için bekledi ve bir havlu daha alıp göğüslerimin üstünden bana doladı. Saçlarından damlayan sular omuzlarını ıslattı.

“Hadi gel bakalım,” derken elimden tuttu ve banyo-

dan çıktık. Odasına girer girmez belindeki havluyu çekip çıkardı. Elinde tuttuğu havluyu bırakmadan yaklaşıp saçlarımdan akan suları kuruladı ve benim havlumu da çekip elindekiyle birlikte yere attı. Aynı anda hareket edip birbirimizin üzerine atıldık. Sedat beni çevirip yatağa attığında dizlerimi kıvrıp gelmesi için bekledim. Bacaklarımın arasına girip bir süre bana baktı.

Eğilip dudaklarını bacaklarıma dokundurdu. Sakince bıraktığı öpücüklerle ona olan isteğim can yakacak derecede arttı. Dudakları yeniden yukarı doğru çıkmaya başladığında onu durdurdum.

“Sedat yapma. Sadece seni istiyorum.”

Yukarı tırmanıp kollarını başımın iki yanına koydu. Göz göze geldiğimizde uzanıp dudaklarından öptüm. Sedat beklemeden, aniden hareket etti. Aldığım zevkle dudaklarından ayrıldım, başım geriye düştü. Sedat’ın hareketleri hızlandıkça ağzımdan kaçan çığlıklara engel olamadım. Bir an yavaşlayacak gibi olduğunda kollarına asılıp onu daha fazla kendime çektim. Dudakları dudaklarıma, çeneme oradan da boynuma dokunup geçti. Ellerimi sardığım kolları kasıldı ve daha da hızlandı.

“Ah Masal, bu hissettirdiğin şey...” Kesik kesik nefes aldı. “Anlatamıyorum.”

“Sadece durma Sedat, sakın durma.”

“Durmak istemiyorum.” Alnından akan bir damla ter boynuma düştü. “Saatlerce devam etmek istiyorum. Kendimi o kadar sıkıyorum ki Masal. Bitmesin istiyorum, hiç bitmesin...”

Bir anda dönüp beni üstüne aldı. Onu sonuna kadar her zerremde hissetmek harikaydı. Tamamen beni doldurmuştu. Tüm varlığıma sahipti sanki. Hareket ettiğimde belimden tutup bana destek oldu. Gidip gelmeleri

hızlandıkça onun güzel yüzünü izledim. Göz kapakları ağırlaşmıştı, nefes nefese göğsü inip kalktı. Saçlarının arasından parlayan ter damlaları yüzünün kenarından geniş omuzlarına aktı. Alt dudagını dişlerinin arasına sıkıştırmasından kendini tuttuğunu anladım. Bunu sürdürdürebildiği kadar uzun sürdürecekti. Eğilip dilimle ırdığı noktayı yaladım.

“Tutma kendini, bırak hadi,” diye fısıldadığımda yeniden beni çevirip altına aldı. Sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Beni sahiplendikçe kendimden geçtim. İsmi haykırdığımda onun da boğazından çıkan o erkeksi kükremesine karıştı sesim. İçimde hissettiğim sıcaklığıyla ben de kendimi bıraktım.

Nefes nefese yatağa çökmüş, onun kollarında yatıyordum.

“Bunu özleyeceğim,” dedim bir anda ve sonrada pişman oldum.

Sedat, “Ben de,” dediğinde kalbim deli gibi attı. Sesimi çıkarmadan devam etmesini bekledim. “Seninle sevişmek bambaşka Masal, senden sonra ne yapacağımı bilmiyorum,” dediğinde boynuma yakın duran dudaklarından gülümsediğini hissettim.

Tabii ki benden sonra başka kadınlar olacaktı. Ne sayıyordum ki? Beni özleyeceğini mi? Özleyeceği tek şey sevişmelerimiz olacaktı. Benim özleyeceklerim ise tam aksiydi. Sevişmeyi özlemeyeceğimi söyleyemezdim ama onun tüm varlığını, nefesini, kokusunu, gülüşünü, kirpiklerini deli gibi özleyecektim.

Ona ait her şeyi deli gibi özleyecektim.

Kendimi ona doğru çevirdim. Yüzü bana dönük halde uykuya dalmak üzereydi. Eğilip dudaklarını öptüm. Belli belirsiz gülümsedi ve uykuya daldı. Elimi usulca ko-

lunda ve omuzlarında gezdirdim. Onu rahatlatmak ister gibi. Sedat uykuya dalarken duyamayacağı bir şekilde fısıldadım.

"Ah kalbim, nasıl da vuruyorsun öyle güm güm, hem de sesini hiçbir zaman duymayacak olan adama karşı..."

11. Bölüm

Yanımda derin uykunun tadını çıkaran adamı seyrediyordum birkaç saattir. Sessiz nefesleri, hafif aralanmış dudakları, çenesindeki o minik gamze beni mahvediyordu. Kısa zamanda bağımlısı olduğum bu şeylerden uzak durmak istemiyordum. Onu her an yanımda, tenimde istiyordum. Aklım ve kalbim zaten onun olmuştu ama yetmiyordu. Nasıl yetsin ki...

Uzun uzun seyrettim güzel yüzünü. Siyah saçlarının alnına dökülüştünü, uzun kirpiklerinin yelpaze gibi açılıp yanaklarını gölgelendirişini...

Tutsam şöyle bir sarabilsem onu keşke, hapsetsem bedenimin ta içine, kalbime yer etmiş bu adamı sonsuza kadar saklasam sol yanımda. Kimseler görmese, sadece benim olsa. Aptal âşık diye dalga geçerler ya bazı insanlar, ne farkım var ki benim şu anda o dalga geçilen aptal âşiklardan. Kabul ediyorum aptalın önde gideniyim, aptal aşığın en alasıyım, ne olmuş yani...

Nasıl dur diyecektim gönlüme onu sevme diye, nasıl vazgeç, burada yaşananı burada bırak git, derdim aklıma ve kalbime. Olmayacağını bile bile bir duaya âmin demedik mi hiçbirimiz hayatımız boyunca. Öyleyse neden bir kez de ben âmin demeyecektim? Olacağını bilsem, benim ona baktığım gibi bana bakacağını bilsem, dilimde dua yapmaz mıydım adını, zihnime ve kalbime kazınan bu adamın ismini zikretmez miydim gece gündüz defalarca?

Benim onu istediğim gibi istemezdi beni Sedat. Burada isterdi, yatağında kısa bir süreliğine, ama ya gerçek

hayatta? Buradan çıktıkları sonra bu şeyi unuttu. Başkaları girecekti belki hayatına, burada tutulacaktı, hay. O bunu isteyerek yaparken ben kendimi patlatıyordum onu unutmak için.

Başaramıyordum. Bu an deli gibi göğsümde çarpıyordu kalbimdi en büyük kanıtı, asla ama asla unutturmazdım onu ve yaşadıklarımızı.

* * *

Neredeyse akşam olacaktı ama Sedat hâlâ derin uyuyordu. Yataktan onu rahatsız etmeden kalkıp üzerine giyindim ve aşağı indim. Mutfığa girip hafif bir şeyler hazırlamaya başladım. Bir saat oyalanmıştım neredeyse ama Sedat hâlâ aşağı inmemişti. Televizyonu açıp tara karşımda duran koltuğa oturdum. Bir haber kanalı geçti. Yollar artık ulaşılabilir. Bu da demek oluyordu ki benim burada kalmamı gerektiren hiçbir unsur kalmamıştı artık.

Telefonuma bakıp kızlardan gelen mesajları ve cevapsız çağrılarını görmezden geldim. İstedikleri olmuştu zaten. Bir yanımla onlara hâlâ deli gibi kızgın olsa da diğer yanımla bilingsizce teşekkür etmiyor değildi. Bunu onlara söylemeye niyetim yoktu tabii ki.

Yukarı çıkıp Sedat'ı uyandırmak için odasına giderken hemen yanındaki oda takıldı gözüme. Tüm odaların kapısı ardına kadar açıkken bu odanın kapısını bir kez bile açık görmemiştım. Elimi kapının kolundan çekip yatak odasına doğru devam ettim.

İçeri girdiğimde kocaman yatağa yayılmış kocaman bedenini görünce gülümsedim. Yüz üstü dönmüştü. Dizinin birini hafif kıvrımış diğerini de yataktan aşağı sar-

kacak şekilde uzatmıştı. Kollarını başının altına koyduğu iki yastığın altına sıkıştırmış, başını da kollarının arasına gömmüş uyuyordu. Dizlerimi yatağa koyup yanına doğru sakince emekledim. Siyah saçlarını geriye doğru parmaklarımla tarar gibi okşadım. Yerinde hafifçe kıpırdandı.

“Sedat, akşam oldu, artık uyansan,” dedim fısılda-
yarak. Bir gözünü açıp bana baktı. Kapalı dudakları iki
yana doğru kıvrıldı.

“Yordun beni,” dedi o gülümseyen dudaklar. Ona na-
sıl karşı koyabilirdim ki ben.

“Sen de beni,” dedim gülümseyerek. Yerinde dönüp
uyku mahmuru güzel gözlerini bana çevirdi. Kollarını
kocaman açıp, “Gelsene kollarıma,” dedi.

“Bence sen kalkmalısın artık. Kollarına girersem bir
daha bırakmayacaksın beni ve ben acıktım.”

“Ama ben de acıktım,” diye itiraz etti ufak çocuklar
gibi. Ayaklarıyla tekmeleyip bacaklarından beline kadar
dolanmış olan çarşafı fırlattı. Gözlerim çıplak göğsünden
sadece iç çamaşırının olduğu alt kısma kayarken yutkun-
dum.

Üstündeki iç çamaşırı hayal gücüme pek fırsat tanı-
mıyordu ne yazık ki. Çoktan hazır olduğunu belli eden hali
gözümün önündeyken nefes alamadım.

“Hâlâ kararlı mısın gelmemekte?” diye sorduğunda
sırıttığını sesinden anlıyordum. Kollarımı göğsümde
birleştirip boğazımı temizledim.

“Hemen yataktan kalkıyorsun ve aşağıya bizim için
hazırladığım yemeği yemek için geliyorsun,” derken
odadan çıkmak için hareketlendim. Dizlerim titriyordu.
Onun kucağına atlamamak için kendimi zor tutuyor-
dum. “Hemen aşağıya Sedat.”

Yerinde doğrulup otururken kahkaha attı. "İradem hayran kaldım Masal Hanım."

Gözlerimle görmememin imkânsız olduğu kısmı ifade ettim. "Ben de senin iradene hayran kaldım Sedat Bey."

"O zaman neden buraya gelip ona karşı hayranlığı göstermeyi denemiyorsun güzelim?" Birden yanakları kızardı. Aklım direkt onun hayranlık uyandıran kısmıyla dolu bin tane görüntüyle doldu.

"Kafamı karıştırma," dedim. Sesimin kısık çıkmaya engel olamadan.

"Gerçekleri söylüyorum."

"Kendini beğenmiş." Yataktan kalktığını görünce ben de çıkıp aşağı indim. Yanıma geldiği anda kendimi onun kollarına atacağımdan o kadar emindim ki, o yüzden kaçıp gitmek en mantıklısıydı. Arkamdan kocaman bir kahkaha attığını duymak beni deli gibi gülümsetti.

Elimde tabağım, yemeğimi yerken Sedat yeni duş aldığı belli eden ıslak saçlarıyla merdivenlerden aşağı indi. Ensesinden damlayan sular tişörtünün kenarını ıslatmıştı.

"Keşke en azından suyunu alsaydın saçlarının. Hasta olursun böyle," dediğimde cevap vermedi. Sadece gülümsedi.

Yanıma gelip dibime kadar sokularak oturdu. Sonra sanki sürekli bunu yapıyormuş gibi bir elini yanağıma koyup beni kendine doğru çekti ve önce yanağıma, sonra da başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Doğal geliyordu bu yaptığı bana, alışkanlık yapıyordu. Ama Sedat için aynı şey geçerli değildi muhtemelen. Buraya getirdiği hayatına soktuğu tüm kadınlarla bu kadar rahat olup olmadığını merak etmeden duramadım.

Masanın üzerinde duran tabağını alıp yemeye başladı.

“Sen cidden güzel yemek yapıyorsun?” dedi sırtarak. Ben de gülümsedim. Sessizce yemeklerimizi yedikten sonra Sedat’a dönüp, “Yarın sabah erkenden yola çıkmayı düşünüyorum,” dedim. Yine hiçbir şey demedi.

“Sana gitmemle ilgili bir şey söylediğim zaman neden bu kadar garip davranıyorsun?” diye sorarken sinirleniyordum.

“Garip davranmıyorum, sadece düşünüyordum.”

“İyi, yollar ulaşılma açılmış, sen uyurken haberleri seyrettim. Eğer erken gidersem...”

“Yarın da kal,” dedi bir anda. Cümlemi tamamlamadım.

“Yapamam.”

“İyi de neden?”

“Sedat...” Ne diyeceğimi bilemiyordum ki, ona nasıl bir açıklama yapabilirdim?

Gözüm televizyona kaydığında yeni yıl kutlamalarının başlamış olduğuna dair haberleri gördüm. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğimden konuyu değiştirdim.

“Bu gece yılbaşı.” Yine sesini çıkarmadı. Bu adamın sessiz tepkileri sinirimi bozuyordu. Yerimden kalktım ve boşalan tabaklarımızı alıp mutfığa götürdüm. Kafamı biraz toparlamak için bulaşıkları makineye koyarken oyalandım.

“Film seyreder miyiz?” diye seslendi içeriden Sedat.

“Olur.”

Yeniden içeri girdiğimde Sedat ışıkları söndürmüş, filmi hazırlamış bekliyordu.

“İçecek bir şey ister misin?”

“Gerek yok. Hadi gel,” derken elini uzatıp oturmam için beni yönlendirdi. Sırtım koltuğun koluna gelecek

şekilde oturdum. Sedat ellerini dizlerime dayayıp bacaklarını iki yana açarak gelip arasına girdi ve sırtını da göğsüme yasladı. Biraz yan dönerek hafifçe kıpırdandı ve kendini iyice yerleştirdi. Gülmeden duramadım.

“İyi mi böyle?”

“Hem de nasıl...” dudaklarımdaki aptal gülümseme silinmedi. Benim için hiç rahat bir pozisyon değildi. Sedat çok ağırdı ve kendini iyice bana yaslamıştı. Sırtım onu dengede tutmak için çabalarken ağrıyordu ama umurumda bile değildi. Ona yakın olmak yetiyordu şu anda bana.

Ellerim, adeta onu ezberlemek ister gibi usulca yanaklarında gezindi. Her solukta kokusunu çektim içime, birazını içime hapsedebilme umuduyla. Çenemi yumuşacık saçlarına sürttüm arada, tenimde yarattığı hissi unutmamak için. Bacaklarımda bilinçsizce gezinen sakın parmaklarının tadını çıkardım sonuna kadar, bir daha olmayacağını bildiğim için.

Her anımı onla doldurmak istemem aptallıktı.

Filmin yarısına gelene kadar sessizce seyrettik. Gözüm arada bir saate kayıyordu. On beş dakika sonra yeni yıla girecektik. Onun yanında olduğum için mutlu olduğumu fark ettim. Her sene kızlarla bir araya gelsek de bu sene böyle olduğu için pişman değildim. Sedat aniden hareketlenip bana doğru döndü. Daha ben ne yaptığını anlayamadan dudakları benimkileri hapsetti. Elini rastgele uzatıp kumandayı buldu ve filmi durdurdu. Belimden tutup beni biraz daha yatırırken ona karşı koymadım. Elleri bol tişörtümden içeri sızıp dokunduğu yerleri ateş gibi yakarak yukarı doğru süzüldü. Parmaklarımı saçlarına sımsıkı sardım. Yakan o olduktan sonra yanmaya o kadar hazırdım ki...

İsmi ni fısıldadığımda tişörtümü çekip başımdan çıkardı. Çıplak vücudumla karşıındaydım. Aynı hızla eller bir anda altımdaki taytı da hızla çekıştırıp attı. Sabırsız elleri her yerdeydi ve beni mahvediyordu. Derinden gelen o erkeksi inlemesini duyduğum anda elleri kalçalarımın altına girip beni sımsıkı tutarak kendine bastırıldı. Bir elini uzatıp dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra parmaklarının yerini dudakları aldı. Kendini bana bastırdıkça üzerimde varlığını belli eden ağırlığının hissi bana neredeyse aklımı kaybettirecekti.

Hissettiğim yoğun duygularla dudaklarını daha sert öptüm. Tadını alıp içime hapsetmek ister gibi okşadım dilimle. Aynı anda dili ağzımın içine kaydı. Bir an benimle savaşı r gibi öpüşürken bir an sakinleşmeye ihtiyacı varmış gibi yavaşladı. Kalçamda duran diğer elini aniden çekip bir anda bana dokununca ağzımdan kocaman bir çığlık kaçtı.

“Her seferinde bana böyle tepki vermen, delirtiyor beni...”

“Sedat...”

“Şişştt izin ver seninle ilgileneyim güzelim.” Ellerini hareket ettirince beklentiyle gerildim ama devam etmedi. Çamaşı rımı üzerimden çıkarmadan eliyle kenara ittiğini hissettim ve aniden kendini gererek eksik kalmış gibi hissettiğim parçamı tamamladı. Sırtım yay gibi gerildi. Elleri başımın yanında duran koltuk kenarlarını sımsıkı kavradı ve oradan destek alarak gidip gelmeye başladı.

Her hareketiyle aklımı kaybettim. Başını eğip dudaklarıyla bana dokunduğunda işim tamamen bitmişti. Kendimi bıraktım ve dağıldım. Dizlerimin titremesi devam ederken o da hızlandı. Birkaç sert hareketten sonra hissettiğim sıcaklıkla rahatladığını anladım. Kendini üzerime bırakıp başını benimkinin yanına koydu.

Camdan belli belirsiz yansıyan havai fişekleri gördü. ğümde gülümsedim. Dönüp saate baktığımda on ikiyi gösteriyordu. Ellerim terli sırtında gezindi.

“Yeni yıla girdik,” dedim gülümseyerek.

“Şu an hangi yıla girdiğim umurumda değil,” dedi nefes nefese. “Girdiğim yerden o kadar memnunum ki,” derken kalçasını hareket ettirdi.

Ağzımdan kocaman bir kahkaha çıktı. Şu sözlerine bayılıyordum. Yavaşça hareket edip kalktı ve beni de yan çevirerek kollarının arasına alıp arkama geçti. Üzerimize ince battaniyeyi örttüğünde mayıştım. Sırtım göğsüne yaslandı. Başım bir koluna yastık gibi yerleşti ve bana arkadan sımsıkı sarıldı.

Televizyon ışığının aydınlattığı odada daracık kanepeye uyuduk o gece. Bana dünyanın en rahat yatağını verselerdi de değişmezdim bu anı. Yavaş yavaş uykuya teslim olurken kulağımın altına bıraktığı öpücüğü hissettim. Üzerimize çektiği ince battaniyeye daha sıkıca dolandım.

“En güzel yıllar senin olsun,” dediğini belli belirsiz duydum ama bunun rüya mı gerçek mi olduğunu fark edemedim.

* * *

Yüzüme vuran güneş ışıklarıyla uyandım. Saat yedi olmak üzereydi. Geceki pozisyonumuzu hiç bozmadan uyumuştuk. Onu uyandırmadan usulca kalktım. Yukarı çıkıp duşumu aldım ve ortalıkta duran eşyalarımı topladım. Yatak odasından çıkmadan gelen deli cesaretiyle Seda’nın dün giydiği tişörtü de çantaya attım. Odadan çıkıp sessiz olmaya çalışırken kapısı kapalı duran odaya takıldı yine gözüm. Çantamı yere bırakıp kapının kolu-

nu bastırduğımda hemen açıldı. Burası muhtemelen evin en aydınlık odasıydı ama içerisi karanlıktı. Geniş camları kapatan kalın perdeleri biraz aralayıp arkamı döndüm ve donup kaldım.

Burası bebek odasıydı. İçerisi bir sürü eşyayla doluydu. El oyması olduğu belli olan yatak, dolap ve raflar vardı. Küçük bir koltuk camın çaprazında duruyordu. Aynısının daha büyüğü, muhtemelen anne için olanı da hemen yanındaydı. Ufacık bir beşik de yatağın yanında, yerde duruyordu. Hiçbiri boyanmamıştı henüz ama özennildiği o kadar belliydi ki. Dolabın yanında oyun masasını andıran parçalanmış bir şey çekti dikkatimi. Gidip paramparça olmuş minicik masa ve sandalyeye baktım.

Hepsini onun yaptığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Neden hazırlamıştı ki bu odayı? Peki, neden kırmıştı bunları? Ben kafamda anlam veremediğim şeylerin cevaplarını ararken arkamda duran adamı fark edemedim. Odadan çıkmak için ayağa kalkıp arkamı döndüğümde onunla burun buruna geldim.

“Ödümü patlattın!” dedim nefes nefese. Sesini çıkarmadı. Kızgın olduğunu kararan bakışlarından anlayıp yutkundum.

“Sedat ben...”

“Sen fazla meraklısın,” diye sözümü kesti. Küçük bir kız çocuğu gibi beni azarlarken istemsizce utandım. Sesindeki soğukluk buz gibi bir hava gibi gelip çarptı bana. Yüzü taş gibiydi. Nefret dolu bakışlarını görünce ölmek istedim.

“Ben sadece...”

“Sen sadece ne Masal?” Öyle bir gürledi ki elimi istemsizce ağzıma kapatıp birkaç adım geri gittim.

“Çık dışarı Masal!” dediğinde ikiletmeye niyetli de-

gildim, oradan gitmek için hazırdım bile. Odadan çıkıp yerde duran çantamı aldım ve adımlarımı hızlandırdım. Aşağı indim. Durmak bilmeden akan yaşları silmeye bile tenezzül etmeden kapıda duran montumu ve botlarımı üzerime rastgele geçirip kendimi karla kaplı soğuk havaya attım.

Arabama doğru giderken ıslanan gözlerimden benimi görmeye çalıştım. Arkamdan açılan kapının sesini duyunca telaşa kapılıp koşar gibi arabama ulaştım. Arka kapıyı açıp çantamı koyduğumda Sedat'ın "Masal!" diye seslendiğini duydum ama onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Tam ön kapıyı açmıştım ki Sedat yeniden seslendi.

"Masal, lütfen dur." Durdum. Çünkü aptalın tekiydim. Çünkü ona karşı zayıftım. Üzerinde incecik bir tişörtle yanıma gelen adama baktım. Göz göze gelip öylece bekledik. Moraran dudaklarını görünce gözümde akan yaşları sildim.

"Manyak mısın sen? Hasta olacaksın."

"Umurumda değil. Böyle gitmene izin veremem."

"İyiyim ben," dedim aksini belli eden yaşlarımı bir kez daha silerken.

"Masal ben... Açıklayabilirim," derken kollarını kendine doladı. Titremeye başlamıştı artık.

"Sedat, açıklanacak bir şey yok. Ben iyiyim ve sen haklıydın. Sokmamam gereken şeylere burnumu sokup duruyorum zaten sürekli. Özür dilerim. Lütfen artık içeri gir. Hasta olacaksın."

"Masal, beni bir dinle..."

"Gitmem gerek Sedat."

"Masal..."

"Sedat lütfen içeri gir artık."

Karşımda çaresizce duruyor olması beni kahretse de zaten içten içe ölüyor olduğum gerçeğini bastıramıyordum işte. Yanıma yaklaştı. Buz gibi olmuş kollarını bana sararken ağlamam daha da şiddetlendi ve birkaç damla gözyaşım koluna damladı.

Geri çekilip ellerini yanaklarıma koyarken akan yaşları sildi.

“Eve gittiğinde beni ara.” Yanağıma bir öpücük konurdu. “Yeniden görüşeceğiz,” dedi ve gitmem için beni bıraktı.

Gitmeme izin verme! diye avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Ağlıyordum, az önce olanlar yüzünden sanıyordu Sedat ama ondan ayrılmak öldürüyordu beni. Kendi ölümüne ağlar gibi ağlıyordum. O kolların beni bırakmasını istemiyordum sadece. Ona sığınmak, onunla sarmalanmak istiyordum.

Arabama binip hareket ettiğimde aynadan bakmadım. Baksaydım hâlâ orada mı değil mi öğrenecektim ama istemiyordum. Bir yanım orada olmasını dilerken bir yanım olmamalı diye bağıırıyordu.

Tüm yol boyunca ağladım. Kendimi eve attığımda, sıcak bir duş alırken de ve yatağa girdiğimde de ağladım.

Kendi bok yemene ne diye ağlıyorsun? dedim içimden. *Sen istedin bunları...*

12. Bölüm

Onu en son bir hafta önce gördüm. Dağılmış bir haldeydim resmen. Okullar bir hafta daha tatil olmuştu ve beni sürekli onu düşünmeye itip durmuştu bu durum. Evden dışarı çıkmadım. Kızların hiçbir toplanmasına gitmedim. Aramalarına cevap verip yalnız kalmak istediğimi defalarca söylemiştim. Israr etmediler. Onlara ne kadar kızgın olduğumu bildiklerini düşündüm. Daha fazla aramızın açılmasını istemiyorlardı. Üstüme gelirlerse patlayacağımın farkındaydılar.

Hiçbiri Sedat'la geçirdiğim zaman içinde neler olduğunu da sormadı. Anlatacağımdan değil ama sorsalardı kesin ağlamaya başlayacağımdan o kadar emindim ki her konuşmamızı bu sebepten mümkün olduğunca kısa tutarak telefonu kapatıyordum. Pazartesi okula gidecektim ve bu hafta sonu kendimi toparlamak için kalan son vaktimdi.

Yatağımdaki yorgana dolanmış, yatak odamdaki geniş televizyon ekranına boş boş baktım. Aklım sürekli ondaydı. Eve dönünce onu aramamı söylemişti bir hafta önce ama ben tabii ki aramamıştım. Onun da pek umurunda değildi ki beni aramaya tenezzül etmemişti.

Yatağın içinde bir yerlerden çalan telefonumun sesini duydum. Yorganı bir oraya bir buraya savurup telefonu ararken, telefon çektiğim yorganın üzerinden fırlayıp gürültüyle yere düştü.

"Ah, kahretsın!"

Belimden aşağıyı yataktan sarkıtıp yerde duran telefonu aldım. Çarpmanın etkisiyle telefon çoktan açılmıştı bile.

"Alo," dedim nefes nefese.

"Kızım ne yapıyorsun sen, nefes nefese kalmışsın! Ayrıca o gürültü de neydi öyle?"

"Yok bir şey Oya. Hayırdır, daha bu sabah konuştuk?" derken yüzüme dökülen saçlarımı çekmeye çalıştım ama bunun için beni dengede tutan elimi kullanınca yataktan aşağı kafa üstü düşmem de kaçınılmaz oldu.

"Ayy!"

"Ay Masal ne oluyor ya?" Oya'ya cevap veremeden tüm bedenimi ısıtan o sesi duyunca dondum kaldım.

"Allah aşkına ne ay'layıp duruyorsunuz. Ne oluyor, bana da söylesene kızım."

Oya, "Bir dakika Sedat," dediğinde kalbim hızla atmaya başladı.

"Sedat mı orada?" dedim ama sonra Oya'nın yanında olduğunu idrak edince, "Dur cevap verme, onu sordüğüm belli olmasın," diye devam ettim. Oya ne diyeceğini bilemiyormuş gibi "Hı hı, ııı..." diye kekelemeye başlayınca yanında Sedat'ın sinirli homurtularını duydum ve bir kez daha ilk defa güneşi gören insan gibi gülümsedim.

"Sen beni neden aradın ki?"

"Akşam bize gelsene, herkes burada, yemek yiyelim diyoruz. Hâlâ bize kızgınsın, biliyorum ama Masal, çok özledik seni."

Sedat oradaydı. Bir yanımda deli gibi onu görmek istiyordu ama bir yandan da olabildiğince uzağa kaçmak istiyordum.

"Benim akşam planım var," dedim bir anda. Nereden çıktıysa artık bu plan...

Oya, “Ne planı?” diye sorduğunda verecek cevap bulamadım.

“lı şey, ben ne zamandır kafa dinlemiyordum. O yüzden bugün tek başıma biraz kafayı bulmak istiyorum.”

“Saçmalama Masal, gel buraya işte, burada da bulursun kafayı. Hem hep birlikte oluruz.” Oraya gidersem eğer kafadan başka her şeyi bulacaktım. Büyük ihtimalle de belamı...

“Peki ama sadece yemek için gelirim. Sonra beni rahat bırakacaksınız?”

“Ama Masal...”

“Aması yok Oya, yoksa gelmiyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Peki, tamam,” dedi isteksizce.

Telefonu kapatır kapatmaz kendimi yataktan atıp dolabıma koştum. Onu görmediğim onca zaman içinde benim bitik olduğumu anlamasını istemiyordum. Onun için özendiğimi de düşünmesini istemiyordum. Koyu renk bir şort tayt giyip üzerime de açık renk bol kazağımı giymeye karar verdim.

Saçlarımı toplayıp hafif bir makyaj yaptığımda kendimi iyi hissettim. Onu göreceğim için deli gibi heyecanlıydım ve görmek için de can atıyordum.

* * *

Oya’nın evinin önüne arabamı park ettiğimde ölmek üzereydim. Heyecan yerini dehşete bırakmıştı resmen. Ona nasıl davranacaktım? Görmezden gelsem olmazdı. Ya ben mesafeli davranırsam ama o samimi olursa, ya da en kötüsü beni görmezden gelirse? Buraya gelmemem gerekirdi. Onu görmeye hazır değildim ben.

Arkamı dönüp geri gitmeye karar verdiğim anda kapı açıldı. Kızlara yakalanmanın telaşıyla başımı kaldırdım

ama yakalandığım kişi kızlardan biri değildi. Sedat kollarını bağlamış, öylece bana bakıyordu. Yine şu bir şey söylemeden anlamamı beklediği bakışlarındandı.

Tek kaşını kaldırıp ben de kollarımı bağladım.

“Bir yere mi gidiyordun?” dedi, o bayıldığı kırpiklerini kırparak.

“Hayır, arabadan bir şey alacaktım,” diye bahane uydururken gülümsedi.

Merdivenlerden çıkıp yanından geçtim ve içeri girdim. Salon sessizdi. Montumu çıkarırken, “Herkes nerede?” diye sordum kapıyı kapatan Sedat’a.

“Yukarıda, çatıdalar. Oya şömine diye tutturduğu için iki saattir onunla uğraşıyoruz.” Çıkardığım ceket askıya asıp ona bakmak için döndüğümde gözlerini bacaklarıma dikmiş, hiç çekinmeden bakarken yakaladım. Bundan biraz utanır diye beklemek büyük hataydı. Adam yaptığı şeyi aleni yapıyordu ve bundan zerre utanç duymuyordu.

“Bir şey mi oldu?” dedim dikkatini yüzüme çekmek için.

“Üşümüyor musun sen?” derken üzerimdeki kıyafetleri işaret etti.

“Hayır. Kat kat giyinmekten nefret ederim. Çabuk üşürüm ama terlemektense üşümeyi tercih ederim.” Adım atıp yanıma geldi. Çok yakınım gelip elini belime koyarak beni ona bakmaya zorladı.

“Sedat, ne yapıyorsun? Birisi görecektir.” Dudakları belli belirsiz yanağıma değip geçti.

“Umurumda mı sence?” Sırtımı duvara yaslayıp beni öpmek için eğildi.

“Böyle konuşmamıştık ama...” Kulağımın altına değdirdiği sıcak ve ıslak dilini hissedince gözlerimi kapatıp ellerimi kollarına sımsıkı sardım.

"Bu da umurumda değil, şu an umurumda olan tek şey sensin, istediğim tek şey sensin, gittiğinden beri deli. riyorum. Seni istiyorum."

"Sedat, lütfen, bunu konuştuk seninle. Güzel vakit ge- çirdik, kabul ediyorum ama devam etmeyeceğimizi bili- yorduk."

"Bu tartışmaya açık bir konu. Yeniden konuşmak isti- yorum. Bir süre daha-" onun lafını bitirmesine izin ver- medim. Bir adım geri çıkıp kollarından sıyrıldım.

"Bir süre," derken üstüne basa basa söylemeye özen gösterdim, "bu devam edemez. Sana biteceğini bile bile devam edemeyeceğimi söyledim Sedat. Bunu konuştuk."

"Ama," cümlesini bitiremeden merdivenlerden gelen ayak sesleriyle arkamı dönüp içeri girdim. Alara merdi- venlerden indiği anda beni gördü ve boynuma atladı.

"Dur kızım ya ikimizi de yere deviriyordun az kal- sın." Yanağıma öpücükler kondururken Sedat yanıma- dan geçip merdivenlerden bizi izleyerek yukarı çıktı.

"Özledim kızım ama," derken elimden tuttu ve mer- divenlerden yavaş yavaş çıktık. Hemen Sedat'ın arka- sından camla kaplı odaya girdiğimizde kızların hepsi tıpkı Alara gibi üzerime atladılar. Ben de onları çok öz- lemiştim. Sedat'la aramızda geçenler olmasa belki onlara kızgın kalabilmem daha kolay olurdu ama beni çok üz- mesine rağmen onunla yaşadığım hiçbir şeyden pişman olmamıştım ve bu bir yönden kızlar sayesinde olmuştu.

Sonunda aralarından çıkmayı başardığımda tedirgin suratlarına baktım.

"Tamam tamam affettim sizi," dediğimde yeniden çığ- lık çığlığa bana sarılmaya kalktıklarında geriye kaçtım.

"Daha fazla sarılmak yok kızlar. Valla arkamı döner giderim." Sema ağzının içinde bir şeyler gevelediğinde

onu duymazdan gelip masaya çoktan yerleşen erkeklere selam verdim. Hepsinin yanağından öperken Sedat ona sıra geldiğinde ne yapacağımı merak eder gibi pis pis sırtarak bekledi.

Serkay kollarını belime dolayıp yanağımdan öperken ben de ona sarıldım.

“Umarım benim huysuz abim canını fazla sıkmamıştır.” Bunu kulağıma eğilip söylese de Serkay sesini alçaltmamıştı. Aksine onun duymasını ister gibi yüksek sesle söylediğinden de emindim. Gözlerim hemen suratı asılan Sedat’a kayınca gülümsemeden edemedim.

“Beklediğim kadar kötü değildi,” dedim. Gözleri hâlâ üzerimde olan Sedat tek kaşını kaldırıp bakmaya devam etti.

“Onu rahat ettirmek için elimden gelen her şeyi yaptığımdan emin olabilirsin kardeşim.” İmalı konuşması anında yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Pislik herif, böyle konuşmaya devam ederse kızlar kesinlikle bir şeylerden şüphelenirdi. Onların şüphelenmesi demek beni soru yağmuruna tutmaları demekti ve dörde karşı bir kazanma imkânım sıfırdı.

“Tabii, zaten birbirimizi pek fazla görmedik. O genelde atölyesindeydi. Ama bana çok nazik davrandı. Gerçekten,” dedim. Zorla da olsa gülümseyerek Sedat’a baktım. Kaş göz hareketlerimle artık çenesini kapatması gerektiğini işaret etsem de kocaman bir sırıtışla bana bakınca tedirginliğim iyice arttı. Kızlar da yerlerine oturmaya başladığında Sedat aniden oturduğu yerden kalkıp bana doğru yaklaşmaya başladı.

“Hem biz acayip iyi arkadaş olduk,” dediğinde neredeyse kendi tükürüğümünden boğuluyordum.

“Öyle mi olduk?” dedim sinirle. Hâlâ bana yaklaşıyor-

du. Yakınıma gelip kollarını bana doladı ve beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Şaşkınlıkla havada kalan kollarını tedirgince omuzlarına koydum. Kimsenin görmemesine dikkat ederek gülümseye çalışırken, “Ne halt ediyorsun sen?” diye ağzımın içinde mırıldandım.

“Sana sarılıyorum,” dedi fısıldayarak.

“Benden uzak durman gerekiyordu senin.”

“Kim demiş?”

“Sedat, biz seninle ne konuştuk?”

“Hatırlamıyorum.”

“Ne demek hatırlamıyorum?” Hiç sesini çıkarmayınca ben de herkesin bizi izlediğini fark ettim. Sedat ahtapot gibi kollarını bana dolamış öylece bekliyordu. Kollarından çıkmaya çalıştım.

“Bırak artık lanet herif, herkes bize bakıyor.”

“Bir şeye de itiraz etme be Masal, hem Oya bizi arkadaş sanıyor. Bugün seni nasıl arattım sanıyorsun?” derken geri çekildi. Masadakilere dönüp, “İşte bu da uzun süre birbirini görmeyen arkadaşların sarılmasıydı,” deyince kendimi çatıdan aşağı bırakmak istedim.

Hâlâ merakla bakmakta olan gözler eşliğinde tek boş yer olan Sedat’ın yanına oturdum.

Yemek keyifli geçiyordu. Herkesle bir arada olmayı çok özlemiştim. Yanımdaki adam bile bir süre sonra beni huzursuz etmemeye başlamıştı.

Masada gülüşürken arada bana bakan gözlerini fark ediyordum. Dalıp dalıp baktığı her seferde masanın altından ayağına basıyordum kendine gelmesi için. Bu adamın sorunu neydi böyle?

Saat neredeyse on bire gelirken masadan boşalan tabakları toplamış, tatlılarımızın yanında içkilerimizi yudumluyorduk. Herkese planım olduğunu söylemişken

burada böyle oturamazdım. Aslında manyak gibi burada kalmak istiyordum ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere. Tatlımdan bir çatal aldım ve aynı anda Sedat'ın çatalı vere düştü. Eğilip masanın altında düşürdüğü çatalı alırken ben de kızlarla konuşuyordum ama aniden dizimden yukarı tırmanan eli fark ettiğimde yerimden sıçradım. Sedat da elini çekip yerinde kıpırdandı.

Adi herif...

Birkaç dakika geçmişti ki yeniden sıcak elini bacağıma koydu. Onu o kadar özlemiştim ki... Ama biri fark edecek diye de ödüm kopuyordu. Etrafa bakındığımda kimsenin bizi fark etmediğini anladım. Ama yine de yapamazdım...

Kalbim, aklım ve bedenim neden bana bu kadar karşı geliyordu Sedat konusunda? Ne olurdu sanki kontrolü ele alabilseydim? Parmak uçları usulca taytımın üzerinde dolaşırken elimi elinin üstüne koyup sertçe sıktım. Başını eğip bana yaklaştı.

"Lavaboya git."

"Hayır."

"Masal!"

"Hayır dedim sana."

"İyi o zaman şu an herkese bizi anlatırım."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Ellerimin altındaki parmakları gerildi.

"Biz diye bir şey yok."

"Bırakalım buna insanlar karar versin."

"Yapamazsın, söz verdin," dedim yalvarır gibi.

"O zaman kalk ve lavaboya git." Yerimden hızla kalkınca bir anda Sedat da şaşırdı. Oya merakla bana baktı.

"Lavaboya gidip geleceğim," deyip arkama bakmadan, dar merdivenlerden aşağı indim. Ellerim titriyordu.

Belki heyecandandı ama ben sinirden olduğunu düşünmek istiyordum.

Geniş banyoya girip ellerimi buz gibi suyun altına soktum. Biraz sakinleşmeye çalıştığım anda kapı açıldı ve Sedat içeri girdi.

“Seni mahvedece-” Cümlem dudaklarıma kapanan sert dudaklarla tamamlanamadı. Üzerime öyle bir atıldı ki belim arkamda duran lavaboya sertçe dayandı. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden öylece havada tuttum. Şaşkındım.

Sedat’ın dudakları benimkilere saldırdı. Ağzıma giren aç dili bedenimin en ücra köşelerine bir sinyal gönderdi. Boğazından kaçan inlemeyle tuttuğum nefesimi bıraktım. Geri çekilip dudaklarıma fısıldadı.

“Öp beni.”

“Hayır,” dedim.

“Bana karşılık ver.

“Hayır.”

“Masal.” İsmimi çaresizce fısıldayan sesiyle iyice şaşkına döndüm. Elini kaldırıp dudaklarımın üzerinde parmaklarını gezdirdi. Sıcak elleri bana dokunduğu anda işim bitmişti artık. Ellerimi başının arkasına koyup onu hızla kendime çektim. Dudaklarımız birbirine değdiği anda tüm bedenim çılgılık çılgılığa onu istedi.

Dili ağzımın içine girip çıkarken kalçalarını sertçe bastırıp bacaklarımın arasında kendine yer açtı. Kalın kot pantolonun altından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Dili benimkini ağzının içine çekerken beli ileri geri hareket etti.

Ensesindeki saçlarına sıkıca asıldım. Onu kendime katmak ister gibi, aramızda hiçbir boşluk olmamasına rağmen ona yakın olmak yetmiyordu sanki. Elimi ince

gömleğinin beline kaydırıp bulduğum ufacık boşlukları içeri sızdım. Parmaklarım sıcacık teniyle buluştuğunda ikimizi de harekete geçirdi.

Ellerimiz birbirine saldırdı. Ben gömlek düğmelerini çekiştirirken o taytımı çoktan aşağı çekmişti bile. Sıcak elleri bacaklarımda gezindi. Başını omzuma yaslayıp hızlı hızlı soluklanırken gözlerimi kapattım.

“Özledim,” diye fısıldadı dudakları. Bunu ben mi hayal ettim yoksa gerçekten söyledi mi emin değildim. Elleri sanki ilk defa bana dokunuyormuş gibi tenimde gezinirken başım geriye düşüp arkadaki aynaya çarptı. Uzanabildiğim kadar elimi uzatıp pantolonunun üzerinden ona dokundum. Elim aşağı yukarı hareket ederken içimde bir şeyler kasıldı. Nefes almayı bile unuttum.

“Daha sert Sedat!”

Dudakları yeniden benimkilere yapıştı. İkimizin elleri, ikimizin dilleri aynı anda hareket etti. Ellerin ritmi hızlandı. O hızlandıkça avucumu biraz daha sıktım. Gözlerini sımsıkı yumduğunu gördüm. Nefesi kesik kesik olana kadar onu izledim ve sonunda bana bakıp dudaklarıma doğru anlamsız kelimeler mırıldandı. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp çektim.

“Hazırım.” Öyleydim. Eli hareket ettikçe kendimden geçiyordum, farkındaydım. Hızlı bir vuruşla hareket ettiğinde onu derinlerimde hissettim ve bedenim kaskatı kesildi. İsmi sayıklarken tüm bedenim gerildi. Dizlerim titremeye başladığında onu avucumda daha fazla sıktım. Sessiz banyoda nefes alıp verişlerimiz birbirine karıştı.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum.”

“Bunu yapmasaydık aklımı kaybedecektim.”

“Sedat, buna devam edemeyiz.”

“Bal gibi de ederiz.”

“Sedat, olmaz.”

“En azından denesek?”

“Ben, bilmiyorum.”

“Bir süre daha...” Ah, o lanet olası bir süre daha...

Geçici olacağını her seferinde ima etmesi canımı yakıyordu. Onun ellerinin altında dağılmışken, daha az önce tüm benliğimle ona dokunmanın huzurunu yaşamışken, kurduğu her cümle beni ona bağlarken Sedat nasıl oluyordu da görmüyordu bunları, nasıl anlamıyordu?

Ona aittim, tamamen ve bütünüyle... Her zaman öyle olacaktı ama Sedat'ın istediği de her zaman “bir süre” olacaktı. Ellerimi usulca omzuna koyup onu kendimden uzaklaştırınca şaşırdı. Benim de canım yandı. Ona hiç bakmadan aynadan üzerimi düzeltirken beni izlediğinin farkındaydım. Zor da olsa bakmadım. Arkamı dönüp kapıdan çıkmadan önce derin bir nefes aldım.

“Lütfen benden uzak dur Sedat.” Sesimin yalvarır gibi çıkması umurumda değildi. Yalvarıyordum.

“Lütfen.” Bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı ardımdan sessizce kapatarak çıktım.

Bir daha asla böyle bir şeye izin vermeyecektim.

13. Bölüm

SEDAT

Banyoda o halde kaç dakika kaldım bilmiyorum. Ne siktiri boktan bir durumdu bu böyle!

Masal'a ne desem, ne yapsam geri tepiyordu. Benim de pek insan gibi davrandığım söylenemezdi ama onu görünce içimde vahşi bir şeyler coşuyordu adeta.

Ona sahip olma arzum bir türlü dinmemişti. Gittiğinden beri aklımı kaybetmiş gibiydim. Kendimi atölyeye saatlerce kapatmış, elime aldığım her işi yarım bırakmıştım. Çünkü ne zaman kendimi bir şeylere odaklamaya kalksam aklıma Masal geliyordu.

Onun güzelliği değildi aklımda yer eden, bir sürü güzel kadın tanımıştım. Ellerimi lavaboya dayayıp aynada kendime baktım. Ergenler gibi kızı tuvalette sıkıştırmıştım resmen. Bu da yetmezmiş gibi bir de pantolonumun içine boşalmıştım. Ha siktir, kaç yaşındaydım ben, on iki mi?

Dolapları açıp içinden bulduğum havlu kâğıdı çıkarak sinirle pantolonumun kemerini çözüp elime aldığım havlu kâğıtla kendimi temizledim.

"Aklına sıçsınlar senin Sedat. Ne bok herifsin oğlum sen!"

Kendi kendime söylenme aşamasına da geçtiğimden beri geri zekâlılığın sınırlarında dolanıyordum demek ki.

Ne bekliyordum ki bu kızdan? Bir ilişki istemediğim-

den çok emindim. Oldukça emin. Sütten ağzı yanan yarığurdu üfleyerek yemiş derler ya, ben içinde süt olan her şeyden uzak durmayı tercih etmiştim. Ondan sonra hayatıma aldığım hiçbir kadın Masal gibi değildi.

Onlar gibi olmadığını bile bile ne diye kızı sürekli sıkıştırıyordum? Ama o kadar tatlıydı ki... Aklımdan çıkmıyordu. Sürekli onu düşünüyordum. Onu düşündükçe beynim kafamda değil, çok başka yerlerde çalışıyordu.

Bu kızı aklımdan da bedenimden de bir türlü atamamıştım ve aklımı kaçıracaktım.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Ona daha fazla dokunmam gerekiyordu. Onu istiyordum. Tamamen benim olmasını istiyordum. Sadece benim dediğimde bile yarı yarıya sertleşmeme sebep olan bu kadını öyle kolayca bırakmayacaktım.

Masal benden kaçamayacaktı.

Ne yapıp edip onunla yeniden vakit geçirmenin, ona defalarca sahip olmanın bir yolunu bulacaktım.

Banyodan çıkıp yukarı, hâlâ masada oturmakta olan çiftlerin yanına girdim. Girdiğim anda da hepsi bana garip garip bakmaya başladılar. Özellikle kızlar az sonra beni parçalayacakmış gibiydiler. Gözlerim Masal'ı aradı.

"Bana neden öyle baktığınızı söylemeye niyetiniz var mı?"

"Ne yaptın kıza?" diye tersledi beni Oya.

Serkay, "Abi bak, cidden Masal'a bir şey yaptıysan abim falan demeyeceğim," dediğinde tepem attı.

"Ne zırvalıyorsunuz siz be!"

"Masal gitti, ardından sen gittin. Sonra Masal geldi, kız neredeyse ağlayacak gibiydi. Hepimize selam verip çıkıp gitti." Ha siktir be, cidden benim yüzümdendi.

"Ben bir şey yapmadım," dedim. Yalancı da oldum ya

pes... Nasıl bir göt korkusuydu arkadaş bu. Gerçi kızların eline düşmeye niyetim yoktu, hele erkekler de onlardan tarafsız.

“Emin misin?” dedi Serkay.

“Ben kaçıyorum, hadi size iyi geceler,” dedim ve arkamı dönüp çıktım. Bunlarla uğraşacak vaktim yoktu.

Uğraşmam gereken tek bir kişi vardı.

Masal...

14. Bölüm

Eve gitmek için deli gibi bir istek duysam da biraz kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı. Okuldan birkaç arkadaşın toplandığını öğrendiğimde kararımı verip onların yanına gittim. Canlı müzik olan mekândan içeri girdiğimde Sedat biraz da olsa aklımdan çıkmıştı. O biraz çok, çok fazla az anlamına gelse de şimdilik ancak bu kadarını başarabiliyordum.

Loş ışığın altında çalan grubu görebiliyordum ama onlar dışında ortam daha karanlıktı. İnsanlar samimi bir şekilde dans ediyor, masalarında birbirlerine yakın oturup muhabbet ediyordu. Tamam, çoğu çoktan kendinden geçmiş öpüşüyordu ama yine de ortam gerçekten güzeldi.

Bizimkilerin olduğu masayı gördüm. Çalan grubun yakınında ayakta durdukları bir masadaydılar. Beni gören Kaan, onları fark etmemi sağlamak için elini havaya kaldırıp salladı. Sahnede dans eden insanların arasından geçip masaya ulaştım. Kaan ve Ali'yle yaşlarımız daha yakındı. Ama Selim, Melis ve Gül benden sekiz yaş büyüktüler. Hepsini tek tek selamladım. Moralimin cidden düzelmesine ihtiyacım vardı.

* * *

Geleli yarım saat olmuştu ve şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Sedat'ı tanımayan, onu bana hatırlatmayan birileriyle olmak gerçekten iyiydi.

Kendi aramızda muhabbete dalmıştık ve hepimizin keyfi yerindeydi. Selim'in sürekli Gül'e takılması gözümüzden kaçmıyordu ve onları dilimize dolamıştık. Her ne kadar Gül sahte itirazlarına devam etse de onun da bu durumdan hoşlandığını biliyordum. Bu konu aramızda dalga konusu olsa da aslında okulda teneffüs aralarında birkaç kere konuşmuştuk. Biz biliyorduk Selim'den hoşlandığını ama ondan net bir adım görmeden Gül'ün ona yaklaşmayacağından emindik.

İki saatin sonunda biraz daha rahatlamıştım. Tabii hafiften çakır keyif olmuş olmamın da büyük etkisi yok değildi. Saatin neredeyse ikiye geldiğinin farkındaydım ama açıp telefona bakmadım bile. Muhabbet güzeldi, keyfim yerindeydi. Sedat yoktu. Hiçbir zaman da benim istediğim gibi yanımda olmayacaktı. Düşüncelerim yine ona kaymaya başladığında kendi kendime kızdım.

Aradan yarım saat daha geçtiğinde bakışlarım grubun solistiyle karşılaştı. Saçlarının yanları üstlerine göre daha kısa kesilmiş, kirli sakal denemeyecek kadar uzun sakallara sahip, tahminime göre benden birkaç yaş küçük bir çocuktuktu bu. Yakışıklıydı aslında. Grubun en gösterişli çocuğu olduğu halinden tavrından da belliydi. Sert görünüşüne göre oldukça tatlı bir yüze sahip olduğu gerçeği de vardı tabii.

Orada durmuş onu incelerken bana göz kırpınca gülümsedim. Bu gülümseme onun sandığının aksine ondan etkilendiğim için değildi. *Birazcık heyecanlanmamı sağlasaydı keşke*, diye düşündüm. O zaman her şey çok daha kolay olurdu benim için. O zaman yoluma devam etmem daha kolay olurdu, onu atlatabilmem imkânsız gelmezdi artık gözüme.

Olmayacağını bile bile kapılmak hastalıklı bir durum-

du benim için. Baştan söylemişti, en başından anlatmıştı adam. Bu da demek oluyordu ki onu düşünmek bile zarardı bana.

Ben Sedat dolu düşüncelerimin içinde kaybolduğum anda yanıma yaklaşan adamı fark edemedim. Ne zaman sahneden inmiş, ne zaman bu kadar yakınımaya geldiğini anlamamıştım bile. Kızlar karşımda kocaman sırtırken onları görmezden gelip yanıma gelen adama bakıp gülümsedim.

“Selam,” dedi sesini duyurmak için dudaklarını kulağıma yaklaştırırken. Başımı sallayarak karşılık verdim.

“Belki bana seninle bir kez dans etme şansı verirsin?” diye sorduğunda gülümsediğini hissettim. Sahneyi işaret ederken ondan biraz geri çekildim.

“Şarkıyı kim söyleyecek peki?”

“Sanırım hiç kimse. Şarkı söylenmese de müzik devam ediyor. Sadece bir dans için indim sahneden.”

“Öyle mi? Sadece benimle dans etmek için geldin yani?” Tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

“Peki, yakaladın beni, aslında şu karşı masadaki kız için inmiştim ama o bana pas vermedi,” dedi kocaman gülümseyerek.

“Benim sana pas vereceğime eminsin yani.”

“Lütfen rezil olmama izin verme.” Oyuncuydu. Ayrıca ona karşı bir şeyler hissedemesem bile kabul ediyordum ki çok tatlıydı.

“Tamam o zaman, daha fazla rezil olmana gönlüm razı olmaz,” dediğimde elini uzatarak tutmamı ister gibi bekledi. Kabul edip ağır ağır çalan müzik eşliğinde kalabalığın arasına karıştık. İki kolumu birden boynuna doladığımda ellerini belimden biraz aşağı koydu. Tek kaşımı kaldırıp baktım. Bezgince bir soluk bırakıp ellerini biraz daha yukarı kaldırdı.

“Çok sıkıcısın,” dediğinde gülümsemeden edemedim.

“Amaç beni tavlamak değil unutmama, seni rezil olmaktan kurtarıyorum.”

“Tamam tamam, mesaj alındı.”

Bir şarkı, iki şarkı geçti ve biz arada muhabbet ederek dans ettik. Benden ona fayda olmayacağını anlamış, bana bir kez daha asılmamıştı. Şakacıydı bu adam, ismi Görkem’di. Arkadaşlığından gerçekten çok hoşlanmıştım. Arada sırada bana güzel laflar ediyordu ama beni rahatsız da etmiyordu.

“Kaçırdım mı ben seni şimdi?” diye sorduğunda buruk bir gülümseme belirdi dudaklarımda.

“Eh, keşke birkaç hafta önce gelseymişim buraya.”

“Hem de bu kadar kısa süre önce,” derken isyan eder gibi yaptı. “Şansıma sıçayım o zaman.” Gülümsedim.

“Ama üzgünsün,” dedi bir anda ciddileşerek. Gülümsemeye çalışsam da bu sefer olmadı. Başımı salladım.

“Desene herif tam bir geri zekâlı.”

“Öyle.”

“Sana onu unuttururdum,” dediğinde yarı ciddi, yarı şakacıydı sesi.

“İflah olmaz tiplerdensin sen, öyle değil mi?”

“Asla.”

Görkem’i sahneden çağırdıklarında yanağıma bir öpücük kondurup cebinden telefonunu çıkardı.

“Sadece arkadaşız, biliyorum,” dediğinde kahkahamı tutamadım. Ona telefon numaramı verdim. Önümde reverans yaparak elimden öperken ben de dizlerimi kırıp ona karşılık verdim. Sonra da o şımarık gülümsemesiyle koşar adımla kendini yeniden sahnesine attı. Ben de suratımda kocaman bir sırıtışla arkamı dönüp masama gidecektim ki döner dönmez arkamda duran adama çarptım.

Ağzımdan bir “özür” mırıldandığım anda duyduğum sesle sanki tüm bedenim parçalara ayrıldı.

“Keyfin oldukça yerinde sanırım,” diyen Sedat kızgın bir boğa gibiydi. Onu burada görmenin şaşkınlığıyla ağzım kocaman açıldı.

“Senin burada ne işin var?”

Alay eden bir gülümsemeyle bana baktı. “Rahatınızı mı bozdum Masal Hanım?”

“Ne münasebet, ben sadece şaşırdım.”

“İyi o zaman. İnan bana, bu gece daha şaşıracığın çok şey olacak.” Bakışlarını benden, arkamda duran sahnedeki Görkem’e çevirdi. Kaşlarını çatmış, dudakları sinirle gerilmişti.

“Çocuğa öyle bakma Sedat. Senin derdin ne?”

“Çocuk mu? Ufalsın da cebime girsin. Kazık kadar herif, ne çocuğu?”

“Saçmalıyorsun.”

“Ayrıca elleri poponun üzerindeyken hiç de çocukça şeyler düşünmediğinden eminim.”

“Elleri popomda falan değildi. Öyle olsa bile bundan sana ne?” Bakışları sanki mümkünmüş gibi daha da kardı. İri ellerini koluma sarıp kulağıma eğildi.

“Git arkadaşlarınla vedalaş, gidiyoruz.”

“Hayır, gitmiyorum.”

“Bir daha tekrar etmem Masal, o bebek suratlı arkadaşını bir daha şarkı söyleyemeyecek hale getirmemi istemiyorsan, hâlâ sabrım varken benimle geliyorsun.”

“Hayır,” dedim inatla. Sedat bir anda yanımdan ayrıldı. Ne halt ettiğini öğrenmeye çalışırken bizim masaya doğru gitti ve bir şeyler söyledi. Ardından çantamı aldığını gördüm. Yeniden bana doğru gelirken ben de ona doğru ilerledim.

“Ne halt ediyorsun sen?” dediğim anda beni kaldır-

gibi omzuna attı. Etrafımızda bizi kahkaha atarak geçen insanlar arasında. ki bunlara benim salak arkadaşlarım da dâhildi. çıkışa doğru ilerledik. Aşağı doğru sarkmış olmama rağmen başımı kaldırdığımda Gorkem'i gördüm. Sahnede, her an bize doğru gelecekmiş gibi duruyordu. Ona, *İyiyim*, der gibi gülümsedim ve elimi kulağıma götürerek beni aramasını söyledim. Ufacık bir baş onaylamasıyla karşılık verdi. Kapıdan çıktığımızda Sedat'a vurmaya başladım.

"İndir beni."

"İyiyim ben böyle."

"Ama ben değilim. Hemen bırak beni."

"Hayır."

"Sedat midem bulanıyor."

"Umurumda değil."

"Ama kusmak üzereyim."

"Ne kadar içtin?"

"Çok değil."

"Ne kadar?"

"Bilmiyorum, saymadım," dedim sinirle.

Arabasının yanına geldiğimizde beni indirdi ve daha ayaklarım yere değmeden arabanın içinde buldum kendimi.

"Benim de arabam var."

"Yarın gelip alırım," dedi ve kapıyı sertçe kapatarak yerimden sıçramama sebep oldu. Yerine geçip arabayı çalıştırdı ve hiç konuşmadı. Gözlerini karanlık yoldan bir kez bile ayırmadan sürmeye devam ederken ona bakmaya çalıştım.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum ama cevap vermedi.

"Sedat, sana diyorum."

"Şimdi değil."

“Ne şimdi değil? Sorularıma cevap ver.”

“Eve gidince tüm sorularına cevap veririm.”

“Benim evime gelmiyorsun,” dedim sinirle. Yine bana cevap vermeyince elimin tersiyle omzuna bir tane vurdum.

Direksiyonu birden sağa kıvrınca ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı. Güçlü bir frenle durduğumuzda ellerimi arabanın ön kısmına dayadım.

“Sen aklını kaybetmişsin!”

İki iri el başımdan tutup beni ona doğru çevirdi ve anında dudakları benimkilerin üzerine kapandı. O andan itibaren hiçbir şey düşünemedim. Her şey silindi gitti. Sadece o vardı.

Tüm bedenimi ona doğru çevirdim. Ellerim anında saçlarının arasına daldı. Dudakları benimkileri önce emdi sonra ısırıldı. Dilimi onunkiyle buluşturduğum anda ikimiz de inledik. Bir eli aşağı kayıp bol kazağımın içinden belime dokunurken dizlerimin üstüne kalkıp onun üzerine doğru eğildim. İki kolu birden belimi sımsıkı sardı.

Öpüşmemiz derinleşti. Sabırsız dillerimiz birbirini okşarken adeta bedenimi onunla ona daha fazla yaklaşmam için kışkırttı. Her dokunduğu yer alev alev yaktı beni. Ellerimle onu sımsıkı sarıp kendime çektim. Yetmiyordu, daha fazla yaklaşmam gerekiyordu ona.

“Sedat,” diye ismini fısıldadığımda dudaklarını geri çekti. Beni yeniden hızla öpüp geri çekildiğinde nefes nefeseydik.

“Hemen şimdi evine gidiyoruz!” derken sesi sabırsız, bir o kadar da sertti. Sadece başımla onayladım.

Tek istediğim, oydu... Şu anda aklım, kalbim ve bedenimin her zerresi dörtmala ona doğru koşuyordu. Koşmaktan başka çaresi de yoktu...

15. Bölüm

SEDAT

Gözümü yoldan ayırmamak için lanet bedenimle ve aklımla deli gibi çabalıyordum. Yanımda oturan ve hafif sarhoş olmuş, bakışlarını üzerimden çekmeyen bu kadına karşı koymak, dayanmaya çalıştığım en büyük acıydı. Lanet olsun... Bana neden öyle bakıyordu ki?

Karanlık yolda arabayı kenara çekip ona sahip olmak istiyordum. Dayanıyordum, eve gidene kadar dayanacaktım. Çektiğim acı bunun tam aksini kanıtlarcasına pantolonumu zorladıkça derin bir nefes aldım. Hayır, buna kesinlikle dayanamayacaktım.

Masal, "Sedat," derken sesi fısıltı halindeydi. Kesinlikle şu anda daha sarhoştı, fark ediyordum. Ona bakmadan konuşmasını bekledim. Elini ileri doğru işaret ederek yolu gösterdi.

"Şurada sola döneceksin."

Gösterdiği yöne bakıp derin, sinirli bir nefes aldım. "Emin misin Masal?"

"Herhalde eminim. Orası benim evim, sürekli gidip geliyorum," derken kaşlarını çatıldığını anlamam için yüzüne bakmama gerek yoktu.

"Masal!" dedim dişlerimi sıkarken. "Madem orası sürekli senin gidip geldiğin evin, o zaman neden beni ters yönden döndürmeye çalıştığını söyler misin?" Biraz bek-

ledi ve sonra dudaklarının arasından sevimli kıkırtılar döküldü.

“Öyle mi yapıyorum? Hem daha dün orası ters yön değildi, ne zaman değiştirmişler?” Yeniden kıkırdadı. Onun bahsettiği yerden dönmeden dümdüz devam ettim. Masal emniyet kemerini biraz esnetip yüzünü bana doğru çevirirken biraz da yan döndü. Bana dikkatli baktığını hissediyordum.

“Ne oldu?”

“Aklıma başka başka şeyler getirdin,” dedi. Ufak bir çocuk gibi suratını asmıştı.

“Bunu nasıl yaptığımı açıklar mısın?”

“Gidip gelmek kelimeleri...” Biraz durup derin bir iç çekti. “Bana seni hatırlatıyor.” Merakla devam etmesini bekledim.

“Senin üzerimde olduğun ve bir ileri bir geri hareket ettiğin bir sürü anı canlandı gözümde.” Direksiyonun hâkimiyetini bir süre kaybettiğimde sağa doğru sendeledik ama sonra hemen toparladım.

“O çeneni hemen kapat Masal.” Araba kullanırken dikkatimin daha önce hiç dağılmadığından emindim. Yanımda çırılçıplak bir kadın olsa bile asla gözümü yoldan ayırmazdım. Ellerimin titremesi, olacak şey değildi. Bu lanet olası kadında beni bu duruma düşüren şey de neydi böyle?

“Ama konuşmak istiyorum. Seni nasıl istediğimi anlatmak istiyorum. Bedenime dolup taşan şeyi sana göster-”

Elimi uzatıp dudaklarına sımsıkı bastırdım. “Ben bu siktiriboktan metal yığınının evinin kapısının önüne tek parça halinde park edene kadar o lanet dudaklarını sımsıkı kapalı tutacaksın. Asla konuşmayacaksın. Gecenin

karanlığında daracık bir arabanın içinde sana saldırıp en derinlerine sahip olmamı istemiyorsan sus Masal. Sus da eve tek parça halinde varalım.” Elimin altında kıvrılan dudaklarını hissettim.

Elini uzatıp ağzında duran parmaklarımı çekerken usulca okşadı. “Bunu istemediğimi de nereden çıkardın?”

“Ah, kahretsin Masal, kapat o çenenı.” Başını bir anda yola çevirdi. “Bu sefer eminim, işte burası,” derken sanki büyük bir iş başarmış gibi sevindi. Onun dediğı yoldan döndüm. Hâlâ pek emin olmasam da onu dinlemekten başka çarem de yoktu zaten. Geniş caddede biraz ilerledik ve sonunda durmam gereken yeri gösterdi. Siteye ait olduğı belli olan geniş otoparka girip arabamı gösterdiği yere park ettim. Hiç beklemeden kapımı açıp indim ve onun kapısına doğru ilerledim. Ben daha varamadan Masal kapıyı açıp çıkmıştı bile. Yanına vardığımda belini arabaya dayamış beni izliyordu. Aralık kapıdan uzanıp çantasını aldım ve elimi beline doladım.

“Hadi benden destek al,” dediğimde itiraz etmeden kendini bana yasladı. Onun yönlendirmesiyle apartmana girip asansöre bindik. Yanımdan ayrılmadı, ben de elimi belinden çekmedim. Kat numarasını bastıktan sonra ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Dairesine geldiğimizi belli eden sesi duyduğumuzda ikimiz de aynı anda hareket edip asansörden çıktık. Kapısının önüne geldiğimizde çantasını kurcalamaya başladı. Anahtarları bulması neredeyse üç dakika sürse de sesimi çıkarmadan orada bekledim. Sonunda anahtarları çıkardığında elinden kaptığım gibi kapıyı açtım.

İçeri girmesini beklerken bakışları tedirgindi. Tam önümden ilerleyip ışıkları yakarken gözlerim istemsizce

etrafı incelemeye başladı. Arkamdan kapıyı kapatıp onu takip ettim. Salona geldiğimizde kapıda durdu ve sonunda bana baktı. Gözlerimi ondan ayırmadan üzerimdeki kalın ceketten kurtuldum ve ellerim hemen onun kısa deri ceketinin fermuarına uzandı. Fermuarı usulca aşağı indirirken sessizlikte çıkan ses nefeslerimize karıştı. Ceketini kollarından sıyrıp çıkardım ve dudaklarımı onunkilere değene kadar yaklaştım. Onu duvarla benim arama sıkıştırana kadar ilerledim.

“Şu an ne istiyorum biliyor musun Masal?” başını sağa sola salladı. Dudaklarının üzerinde dudaklarımı usulca dolaştırıp fısıldadım.

“Anlamıyor musun?” Alt dudağını dişlerinin arasına alınca gülümsedim.

“Seni istiyorum. Seni tüketene kadar öpmek, yorgunluktan ikimiz de tükenene kadar seninle sevişmek istiyorum. Önce tatlı tatlı ama sonra aklımı kaybetmek istiyorum. Her şekilde sana sahip olmak, seni bana katmak istiyorum.” Göğsü derin bir nefesle yükselip alçaldı.

“Ama bunu sen ayıkken yapmayı tercih ederim.” Kaşları aniden çatıldı. “Şimdi uslu bir kız olup duşa giriyorsun, ben de sana bir kahve yapıyorum. Eğer kendini iyi hissettiğine inanırsam işte o zaman ben de hazırım güzelim.” Bunun hiç hoşuna gitmediğinin farkındaydım. Kaşları çatılmış, suratı asılmıştı ama onunla geçirdiğim her bir saniyeyi hatırlıyor olmasını tercih ederdim. Benimle yarı baygın bir şekilde sevişip sabaha bunun arkasına sığınmasına göz yumamazdım. İtiraz etmek için ağzını açtı ama hemen dudaklarım o tatlı ağzına kapandı.

Dilim içeri sızıp alkolün mayhoş tadını alırken ağzımın içinde inledi. “İtiraz yok, hadi git.” Ayaklarını sürüye sürüye giderken arkasından gülümsedim. Odasına

girdiğini gördüğümde arkamı dönüp mutfağı aramaya başladım. Isınması için suyu ısıtıp iki bardağı kahve koydum. Suyun kaynamasını beklerken küçük ama şirin mutfağını inceledim. Pembeler, maviler, sarılar, renge renge şirin şeylerle doluydu mutfağı. İçindeki çocuğu yaşı kaç olursa olsun yaşatanlardandı Masal.

Kalçamı tezgâha yaslayıp suyun ısınmasını beklerken gözümün önünden onun masum surati, ağzımın suyunu akıtan teni gelip geçiyordu. Hâlihazırda zaten onun için çıldırıyordum ama yine de hiçbir yere sığamıyormuş gibi hissediyordum. Suyun kaynadığını belli eden sesi duyduğumda ikimizin de kahvelerini yapıp salona geçtim. Kahveleri masaya bırakıp koltuğa oturdum ama evin içi inanılmaz sıcaktı. İnce kazağı kafamdan çekip çıkardım ve tişörtle kalınca biraz rahatladım.

Kahvemden bir yudum almıştım ki Masal başına sarıldığı pembe havluyla içeri girdi. Üzerine askılı bir badi, altına da takım olduğunu belli eden uyumlu bir şort giymişti. Başka bir kadının üzerinde seksi durmasının imkânı olmayan bu sade ama bir o kadar da tatlı pijama onun üzerinde dantellerle bezenmiş, dünyanın en seksi çamaşırıydı sanki. Gözleri artık daha temkinli bakıyordu. Bu da demek oluyordu ki artık o kadar da sarhoş değildi.

Gelip yanıma oturdu ama çok yakınımaya değil. Gü-lümsedim. Sandığımdan daha ayıktı. Uzanıp kahvesinden bir yudum alışını izledim. Sonra bir kez daha... Ta ki kahvesinin dibini görene kadar. Boş bardağı ellerinin arasına sarmış, öylece tutarken kendimi kaydırıp yanına sokuldum. Bana bakmadı.

Uzanıp saçındaki havluyu usulca aşağı çektiğimde nemli saçlarının omuzlarına dökülüşünü izledim. Dudaklarımı ıslak saçlarında gezdirirken derin bir nefes alıp kokusunu ciğerlerime doldurdum.

“Sedat...”

“Şişşt... Konuşmak yok güzelim.” Elimi yanağına koyup bana bakması için başını çevirdim. Gözlerimiz buluştu. Sadece birbirimize baktık. Soluklarımız hızlandı ve aynı anda birbirimizin üzerindeydik.

Islak dudaklarımız birleştiği anda göğsüm daraldı. Onun tadına doyamadığım gerçeğiyle çırpınan kalbim heyecanlandı. Dilimi ağzının içine kaydurdım. Birbirine dolanan dillerimiz alev alırken elimi beline sarıp onu altına alacak şekilde yatırdım. Kendimi bacaklarının arasına yerleştirip ona tüm ağırlığımla bastırırken ikimizin de aynı anda gözleri kapandı. Olmak istediğim yer burasıydı işte. Dudaklarımı bir dakikalığına ondan ayırıp ellerimi ince şortunun beline kaydurdım. Geniş kanepede altımda yatarken üzerindeki her şeyi paramparça edip sert hareket etmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Şortunu hızla açıp aşağı çektiğimde beyaz çamaşırıyla gözlerimin önündeydi. Üzerindekini daha rahat çıkarabilmem için kalçalarını hareket ettirdi.

Hiç beklemeden onu da çekip bacaklarından sıyırdım. Başımı o noktaya gömmeden önce üzerimdeki tişörtü çıkarıp nereye gittiğine bakmadan fırlattım ve yeniden ona baktım. Karşımda tamamen açık bir şekilde yatıyordu. Tamamen benimdi ve lanet olsun ki daha şimdiden tamamen beni kendine çekiyordu. Bir anda beklemek acı verir gibi hissettirdi ve hayvansal bir içgüdüyle, ani bir açlıkla ona saldırdım. Alışmasını beklemedim bile. Dilim tek hamlede teniyle buluşunca belini kıvrıp kalçalarını yükseltti. İki elimi uzatıp beline koydum ve onu yeniden koltuğa bastırdım. Tüketici bir hevesle, beni bitiren bir tutkuyla hareket ettim. Tadını alıp bedenimin bir parçasıyla ona sahip olurken verdiği haz inanılmaz hissettirdi.

Benliğim onunla dolup taşı ve ona sahip olma arzusu o kadar yüksekti ki nefesim kesildi.

Ahl! Tadına bayılıyordum. Kesinlikle sabaha kadar olduğum yerden kıpırdamak istemiyordum. Bir dakika bile bıkmaz usanmazdım.

Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu çoktan uyuşturduğumda hareketlerimi yavaşlattım. Bundan hiç memnun değildim. Kendini bana doğru iterken biraz daha geri çekildim. Gürültülü bir kükremeyle ağzımı ondan çekip göbeğinden yukarı tırmanırken ince badisinin üzerinden güzel tenine dokundum.

Üzerindekini sıyırp aşağı çektiğimde omuzlarında gezinen dudaklarım hâlâ açtı. Aynı açlıkla teninde gezindim. İçime çeker gibi onun kokusunu her alışımında Masai da kendinden geçti. Diğer elim dudaklarımın dokunmadığı yerleri keşfetti ve ona dokunmak artık acı vermeye başladı. Daha fazla dayanamadım. Onu biraz yukarı kaydurdım ve başı koltuk başına gelene kadar bekledim. Bakışlarımız karşılaştı. Elim kemerime uzanırken onu tek hamlede çekip açtım ve fermuarımı indirip çamaşırla bir pantolonumu sadece kalçalarımı açığa çıkaracak şekilde aşağı kaydurdım. Kendimi ondan uzaklaştırdım ve gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadım.

Benim için hazır olduğunu hissettiğimde gözlerim onunkileri bir kez daha buldu ve onun da benim gibi bu anı izlediğini gördüm. Yeniden birleştığımız o anda kaybolurken dişlerimi sıktım. Bir anda kendimi kaybetme dürtüm baskın olsa da bu anın tadını çıkararak, her bir zerresini hissederek hareket ettim. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve alnımdan süzülüp onun göbeğine damlayan bir damla teri fark ettim.

“İnanılmaz hissettiriyorsun.”

“İnanılmaz hissediyorum çünkü.” Beni bitiren cümle de bu oldu. Kendimi geriye çekip aniden hızlandım. Benim boğuk kükrememe onu tiz çığlığı karıştı ve aynı anda hareket etmeye başladık. Tamamen ilkel duygularla, yıllardır hiçbir tene dokunmamış gibi aynı anda geri çekilip aynı anda kendimizi ittik. O anın içinde şehvetle hareket ederken başım omzuna düştü.

“Gidip gelme dediğin böyle bir şey miydi hayatım?”

Nefes nefese başını salladı. “Ah bahsettiğim gidip gelme şu ankinin yanından bile geçmiyor Sedat.” Güçlü bir şekilde hareketlerim sertleştiğinde sustu. Ama ben durmadım. Kendimi tutmak canımı yaksa da bundan vazgeçmek istemiyordum. Birbirimize karışan tenlerimizin yanında odada yankılanan seslerimiz de bir oldu.

Dayanabildiğim kadar dayandım ama o akıl uçuran noktaya gelmek için de can atıyordum. Her bir sürtünme beni mahvediyordu. Hem zevk alıyor hem de acı çekiyordum.

“Masal!” İsmi dudaklarımdan acı verircesine döküldü. Hissettiğim duygular tüm benliğimi ele geçirdi. Aynı anda gelen hazla kendimi ona bıraktım ve kayboldum. Bedenim sakinleşirken tırnaklarının tenime battığını hissettim. Son kez usulca hareket ettim.

Nefes nefese kalmış ve inanılmaz tatmin olmuş şekilde terli bedenlerimiz birbirine yapıştı. Soluklarımız düzene girene kadar öylece bekledim. Kaç dakika durduk bilmiyorum ama hâlâ onun içinde olduğumun farkındaydım. Kıpırdamak istemiyordum da zaten. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri kapanmış, dudakları aralanmış, çoktan uykuya dalmak üzereydi. Usulca hareket ettim. Suratını buruşturduğunu görünce gülümsedim. Onu kucaklayıp odasına taşırken kollarını boynuma dolayıp

bana sokuldu. Yatağına gidip yumuşak yorganı çektim. Hemen kendini sıcacık yorgana sarıp sarmaladı.

Başında öylece dikilirken ne yapacağımı bilemedim. Buradan defolup gitmem gerekiyordu her zaman yaptığım gibi ama...

"Ama"sı vardı işte ve ben o "ama"yı kabullenmek istemiyordum. Bir süre daha onu izledim ve sonra ne yapmam gerektiğini fark edip harekete geçtim.

16. Bölüm

Yatakta bir kedi gibi gerinip kollarımın arasına doladığım yastığa sımsıkı sarındım. Burnuma dolan koku tüm bedenimi etkisi altına almış, sanki beni içine çeker gibi sarıp sarmalıyordu. Huzurlu bir uykunun kollarında daydım ama bedenim kıpırdadıkça kaslarımın ağrıdığını da hissediyordum. Yarı uyur yarı uyanık bir halde biraz daha rahatladım. Gözlerim açılmak için isyan ediyordu ama bedenim uyu diye yalvarıyordu resmen. Şu anda tek istediğim bedenimin verdiği çağrıya kulak asmaktı ama lanet gözlerin beni dinlemeye niyeti yok gibiydi.

Bir kez daha gerindim ve kollarımı yukarı kaldırmamla bedenim daha fazla sızladı. Bacaklarımın arasındayla hissettiğim tatlı sızı yüzümde sersem bir gülümseme oluşmasına sebep oldu. Ama o gülümseme kısacık sürdü çünkü önceki gece yediğim nanenin görüntüleri bir bir aklıma dolmaya başlayınca tahrik olmakla küfür etmek arasında bir yerde gidip geldim. Yataktan o kadar hızlı fırlayıp dizlerimin üzerine kalktım ki aniden midem bulandı. Kendi evimde olduğumdan adım gibi emindim. Gece yaşadıklararımdan da artık adım gibi emindim ama emin olmadığım tek şey Seda'nın varlığıydı.

Üzerime sinen kokusunu alabiliyordum. Yatağıma sinen kokusunun da farkındaydım ama tabii ki ardında kokusunu bırakıp gitmişti. Gözlerime anında yaşlar düdü ama bunun çok azı kırıldığımdandı. Tamamen sinirden ve kendime olan kızgınlığımdan delirdim. Adamın

derdi belliyken, kendini bu kadar açık belli etmişken neden onu yatağıma almıştım ki? Yorganı üzerimden savurdum. Hâlâ çıplaktım. Benimle işi bittikten sonra yatağıma yatırmış ve gitmişti Sedat. Zaten ne bekliyordum ki...

Yataktan aşağı sinirle inerek çekmecemden bir sutyen ve külot alıp giydim.

"Sen tam bir öküzsün Masal. Sakın ola adama kabahat bulayım deme bu sefer. Hayır, sana açık açık ne istediğini anlattı bu adam, hangi akılla onunla sevişirsin ki?" Yumruğumu kaldırıp başıma vururken elimin ayarını tutturamadım. Bir de üstüne akşamdan kalmanın etkisi varken resmen beynimin içinde biri kilise çanlarını çaldı. Acıyla homurdanırken daha da sinirlendim. Çamaşırlarımı giydikten sonra çekmecedен bir gecelik çıkarıp sinirle yatağa fırlattım. Gecelik yatağın diğer tarafına yuvarlanıp gitti. Ya sinirimi bir şeylerden çıkaracaktım ya da oturup ufak bir kız çocuğu gibi hüngür hüngür ağlayacaktım.

Yatağın üzerine kendimi atıp diğer tarafa eğilip geceliği almaya çalıştım. Bir yandan da hâlâ kendimden sinirimi çıkarıyordum tabii.

"Salaksın Masal, hem de süzme salak." Elimini uzatıp geceliği tuttum.

"Of, işte bu manzara bir erkeğin her sabah görmek istediği şey." Duyduğum sesle dengem aniden bozuldu ve ben daha elimle dengede duramadan kafa üstü yataktan aşağı düştüm. Bu pozisyonda ikinci kez düşmüş olduğum gerçeği de vardı tabii. Sedat ağzından bir dizi küfür döşeyerek yanıma gelirken ben de kendimi düzeltmeye çalıştım.

Elindeki çay bardağını konsolun önüne bırakıp yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Onu görünce içim-

de tuttuğum her şey bir anda yerle bir oldu. Gözyaşları-
mın akmak için barajı deldiğini hissettim. Sedat kollarını
belime dolayıp beni dizlerimin üzerine oturturken yüzü-
me düşen dağınık saçlarımı eliyle arkaya itti.

“İyi misin güzelim?” Ona baktım. Uzun kirpiklerinin
altında kaybolan gözleri telaşlıydı. Ama ben sinirliydim.
Ya da çok üzgündüm, tek bildiğim büyük bir duygu kar-
maşası içinde olduğumdu. Omzuna bir tane yumruk at-
tım. Bakışları ona vurduğum yere kayıp yeniden bana
döndü. Sonra bir tane de göğsüne patlattım. Endişeli ba-
kışları değişti ve sanki karşısında deli varmış gibi bana
bir garip baktı. Pek akıllı olduğum da söylenemezdi ya
şu anda.

“Seni hayvan herif,” dedim sonunda ve anında göz-
yaşlarım boşandı. “Hem benimle sevişip hem de beni na-
sıl bırakıp gidersin? Sana söyledim, senin istediğin gibi
bir ilişkide yapamam dedim. Başkasını becermek bu ka-
dar mı zordu da yeniden benim aklımı karıştırıyorsun?
Geceyi benimle geçirip sonra basit bir kadınmışım gibi
çekip gidemezsin, anladın mı beni Sedat?”

Akan gözyaşlarımın arasından onu görmeye çalışarak
baktım. O kadar şaşkındı ki sanki ne diyeceğine karar ve-
remiyormuş gibi ağzı birkaç kere açılıp kapandı.

“Gitmedim ki,” dedi fısıldayarak. “Buradayım Masal,
farkında mısın?”

“Tabii ki de farkındayım.”

“O zaman ne diye vurup sövüyorsun be kadın?”

“Çünkü gittin sandım ve kendimi kötü hissettim. Bu-
nun acısını çıkarmam lazımdı.”

Kocaman bir kahkaha atarken gözyaşlarımı sildi.
“Gitmek istedim,” dedi acı çeker gibi. “Seni yatırdım ve
ceketimi giyip kapıdan çıkmak için hazırlandım.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Ama buradasın..." Elleri yanaklarımda dolaştı.

"Evet, buradayım."

"Gitmedin."

"Gidemedim."

"Ama neden?" Cevap vermesi için bekledim. Sadece gitmeyip benimle kaldı diye mutlu olmam gerektiğinin farkındaydım ama yine de duymak istedim. Eğilip alnını alnıma dayarken kollarını belime sımsıkı sarıp beni kendine çekti. Bedenim onun sıcak bedenine yaslandığında derin bir nefes aldım. Dudakları önce alnıma dokundu. Sonra yanağıma sürtünüp geçerken kulağımın altına gelip durdu. Sıcak nefesini hissettiğimde tüm bedenim alev aldı.

"Seni yatağına yatırdığımda biraz yanında kalıp izledim. O kadar güzeldin ki." Dişlerini kulağımın altındaki hassas noktada hissedince gözlerimi kapattım. "Sonra seni bıraktım ve yanından kalktığım anda ismimi fısıldadın." Kahretsin. Uykumda kim bilir neler söylemiştim. "Ardından birkaç kelime daha söyledin ama ne olduklarını pek anlayamadım. Sonra da geri döndüm işte."

"Tüm gece burada mıydın?"

"Bütün gece," derken sesi kısıktı.

"Burada, yanımdaydın."

"Evet, ellerim tam buradaydı," derken usulca çıplak belime dolanıp okşadı. "Dudaklarımı buradan hiç çekmedim." Başını uzatıp omzumdan enseme kadar öpücükler bıraktı. "Ve bedenimin en sert bölgesi tüm gece senin en yumuşak yerlerine değdikçe aklımı kaçırdım."

Geri çekilip o minik ama bir sürü anlam ifade eden gülümsemesiyle bana baktı. "Az önce söylediğine de gelince güzelim," dedi eğilip dudaklarımı öpmeden önce,

“başka bir kadını becermek gerçekten çok zor çünkü istemiyorum. Bunu yapmak istediğim tek kadın sensin.”

Ve sonra beni tam anlamıyla öptü. Tüm bedenimi ele geçiren öpücüğüne teslim olup kendimi bıraktım. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken kollarını sıkılaştırıp tek hamlede ikimizi birlikte ayağa kaldırdı. Beni yatağa yatırmasını beklerken Sedat döndü ve yatağın üzerine otururken beni de kucağına oturttu. Ellerimi hemen üzerinde duran ince kazağının uçlarına indirerek tutup çıkardım. Yeniden dudaklarına eğilmeden önce, “Tüm gece böyle mi uyudun sen?” diye sordum.

Karşısında duran tüm kadınları eritecek o yamuk gülümsemeye bana baktığında kalbim hızla atmaya başladı.

“Sence seninle arama bu lanet şeyleri sokar mıyım?”

Dudaklarımız yeniden birleştğinde Sedat’ın üzerinde sabırsızca hareket ettim. Elim kemersiz pantolonunun beline uzanıp düğmesini araladı. Dudaklarını benden geri çekip bakışlarını göğüslerime dikti ve elleriyle çamaşır askılarımı aşağı indirip tenimin gözlerinin önüne serilmesine izin verdi. Gözleri çıplak bedenime odaklandığında derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi ve aynı anda tek eliyle sutyenin kopçasını çözüp düşmesine izin verdi.

Bana bakışı içimde bir şeyleri parçaladı, yıktı, döktü. Gözlerinde gördüğüm kararlı hayranlıkla nefes alamadım. Karşısında defalarca çıplak kalmama rağmen bu bakışları altında utandığımı hissettim. Sana açım der gibi bakarken bir yandan beni yiyip bitirmek, bir yandan sahiplenip sonsuza kadar saklamak ister gibiydi.

Üzerinde yeniden hareket edip kendimi ona bastırdım. Daha keskin bir nefes alıp verdi. Kendimi yeniden

yükseltip kucağından inerek karşısına geçtim. Elleri iki vanda yumruk olmuş, yumuşak yorgani sımşıkı tutuyordu.

Pantolonun düğmesine uzanıp açtım ve hemen ardından fermuarını indirdim. Çıkarmam için kalçalarının hafif yukarı kaldırarak bana yardımcı oldu. Üzerine tam oturan siyah çamaşırını gördüğümde nefesim kesildi, derin bir nefes aldım. Yeniden kucağına oturduğumda bu kez onu tam olarak hissettim. Aramızdaki küçücük engellere rağmen ona yakın olmak daha fazla heyecanlanmama sebep oldu. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu kendime çekerken alt dudağını ısırdım. Sedat'tan kükremeye benzer bir ses duyduğumda aniden döndürülmüş sırtım yatakla buluşmuştu bile.

Dudakları önce dudaklarımı ele geçirdi. Dili ağzımın içini talan ederken onun tadıyla mest oldum. Çenemden boynuma ve daha aşağılara inerken başım geriye düştü. Yatağımdan buram buram onun kokusu doldu burnuma.

Bu çarşafı hayatta yıkamayacaktım.

Elleri her yerdeydi. Dudakları çamaşırımın üstüne kapandığında çığlık attım. Sedat durmadı. Aç gözlülükle hareket ederken nefes almayı unuttum. Bir parmağıyla çamaşırımı kenara kaydırıp dilini üzerime bastırduğunda işim bitmek üzereydi. Islak dili benimle buluşup hareket ettiğinde kendimi durduramadım ve kalçalarım kıpırdandı. Bir anda hareketleri hırçınlaşmaya başladığında kendimi istemsizce geri çektim. Dizlerim titremeye başladı. Kendimi hem onun harika ağzına bastırmak hem de kaçmak istiyordum. Belimden aşağıyı bir kasılma ele geçirdi ve ben beklemediğim anda o kadar şiddetli rahatladım ki neredeyse yataktan aşağı düşecektim.

Tüm bedenim henüz gerginliğini atamadan Sedat bir

parmağıyla bana dokundu ve bitmek üzere olan o his aniden, sanki yeniden başlamış gibi devam etti. Defalarca ismini haykırdım. Kalbim kulaklarımda atıyor, göğsüm nefes almak için çabalıyordu.

Sedat'ın belli belirsiz çamaşırından kurtulduğunu hissettim. Yatak hareket etti ve gözlerimi açtığımda onun âşık olduğum kirpikleri tam karşımdaydı. Kendini bana yaklaştırıp yerini alırken dudaklarıma doğru ismimi fısıldadı. Giderek artan beklentimle dalga geçer gibi yavaş hareket ettiğinde daha fazlası için neredeyse ağlayacaktım. Yüzümde gördüğü ifade hoşuna gitmiş olacaktı ki sırttı.

“Ne kadar istediğini söyle.”

“Pisliksin Sedat.” Kendini bir santim daha itince gözlerim kapandı.

“Beni ne kadar istediğini söyle Masal.”

“Çok,” dedim haykırır gibi. “Çok istiyorum Sedat, lütfen.” Dudaklarında istediğini alan bir erkeğin gülümsemesiyle bana bakarken bir anda sertçe içime girdi. Hem aldığım zevkle hem de hissettiğim acıyla çığlık attım. Onu sonuna kadar hissettim.

“İyi misin?” diye sordu dişlerinin arasından, acı çeker gibi.

“Evet, sen nasılsın?” dedim dalga geçerek. Kaşlarını çattı.

“Geberiyorum burada Masal, canın yandı mı onu söyle bana. Öyle bir bağırдың ki.”

“İyiyim Sedat, lanet olası şeyin hareket etmesine ihtiyacım var artık.” Söylediğim son cümle de bu oldu çünkü Sedat aynen dediğimi yaptı. Hızla hareket etmeye başladı. Çamaşırım hâlâ üzerimde olduğundan verdiği sürtünme hissiyle aklımı kaybettim. Ama ben daha ne

olduğunu anlamadan Sedat'ın bir eli ayağı kaydı ve duyduğum tek ses nelerdenimize karışan çamaşırın yırtılma sesiydi. Sonra da çamaşırımı başımın üzerinden geriye doğru fırlatıp attı.

Bacaklarımı beline dolayıp topuklarımı kalçalarına bastırdım. İçimdeki o sızı yeniden artmaya başladı. Beni her dolduruşunda bedenimdeki tüm kan onunla tırtırtığım yerde toplandı, yeniden yükselmeye başlamayım bile.

Sedat iki elini başımın yanına sabitlediğinde içimde patlamak üzere olan bir volkan oluşmuştu. Elini eğerek kendini bana bastırduğunda yarattığı sürtünme hissiyle aklımı kaybettim. Sonuna kadar girip kendini bana her çarpışında duyduğum acıyla karışık zevk başımı döndürdü. Unutamayacağım bir his beni vurup geçtiğinde belim büküldü ve başım geriye düştü. İlkinden daha şiddetli rahatlarken onu içimde sıkıca kavradığımı hissettim. Aynı anda Sedat terli başını benimkinin yanına yasladı.

Boğazından kopup gelen o erkeksi "Ah" sesiyle birlikte içime son kez hızla girdi ve tüm sıcaklığını bedenimde hissettim. Üzerime boylu boyunca uzanmıştı. Davul gibi gürültüyle çarpan kalbi benimkiyle buluştu.

Üzerimden kalkıp yanıma devrildiğinde beni şaşırtarak kollarını bana doladı. "Resmen beni öldürdün kadın," dedi sırtarak. Gülümsemesine karışık vermemek imkânsızdı.

"Sen beni ezdin geçtin, farkında mısın?" kendimi ona doğru çevirdiğimde yan döndü. Yüzü bir anda ciddileşti.

"Masal," derken yüzü garip bir şekilde buruştu. "Biliyorum, sen benim istediğimden daha fazla şey istiyorsun." Ah hayır, yine mi aynı konuşmayı yapacaktık? Ya-

taktan kalkmak içi hareketlendim ama Sedat kolumdan tutup beni durdurdu.

“Beni bir dinle.”

“Sedat, bıktım artık aynı şeyleri din-”

“Sadece dinle Masal.” Yanına yeniden uzandığımda sertleşen kasları rahatlamayla gevşedi. Kaşlarının arasındaki o yumuşak noktada beliren kırışıklıklarına baktım. Sıkıntılıydı.

“Başımdan bir şeyler geçti. Şu anda sana anlatamayacağım şeyler.”

“Aldatıldın mı?” dedim bir anda. Gerçek olmayan bir gülümsemeyle bana baktı.

“Keşke aldatılsaydım Masal, emin ol onu daha kolay atlatırdım.” Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bir erkeğin, *keşke aldatılsaydım*, diyecek kadar ne yaşadığını merak ettim.

“Bana anlatabilirsin?” dedim sesimi yumuşatarak.

“Biliyorum ama şu an bunları konuşamam,” dedi ve devam etti. “Biliyorum, birbirimize hiç uygun değiliz. Sen, benim senden istediğim türde bir ilişkiye karşısın, ben de senin beklentilerini karşılayacak adam değilim.” Yeniden gözlerim nemlendi. “Ama Masal, bana başka kadınları becermekten bahsettin ya, işte bunu da yapamıyorum. İsteddiğim tek kadın sensin.”

“Ama sadece becermek istediğin kadını, öyle değil mi? Fazlası olamam.”

“Masal...”

“Öyle mi Sedat?”

“Bak, izin ver bitireyim.” Kahretsin, ona bakarsam yeniden ağlamaya başlayacaktım.

“Dün gece seni uyurken seyrederken, sen kollarımın arasındayken...” Hevesle ona baktım. “Belki dedim Masal, belki senin istediğin türde bir ilişkiyi de deneriz.”

Kalbim göğsüme vurmaya başladı. Sanki az önceye kadar atmıyordu.

“Bir daha bir kadına bağlanmayı, ona güvenmeyi asla düşünmedim Masal. Yine de kolay olacak demiyorum. Ben normal halimle bile başlı başına zor bir adamdım zaten. Ama şu anda güvensiz, duygularını belli etmemeyi tercih eden bir adamım ve görüldüğü üzere senden de uzak duramıyorum.” Dudaklarını dişlerinin arasına alıp ısırıldı. “Bana katlanacağından eminsen, ben de elimden geleni yapacağım.” Kendimi onun üzerine attığımda acıyla inledi.

“Eminim,” dedim aptal gibi sırıtarak.

“Seni zorlarım.”

“Tamam.”

“Bazen çok bunaltıcı olabilirim.”

“Kabul.”

“Duygusuz adamın tekiyimdir.”

“Benimleyken o kadar değilsin.”

“Masal, olur demiyorum, sadece deneriz.”

“Anladım, kabul.” Yüzümdeki o umuda tutunan gülümseme silinmedi. Ellerini kalçalarımın indirip usulca okşadı.

“Vazgeçmeyeceksin değil mi?” dediğinde başımı sağa sola salladım. Sadece gülümsedi.

Bir saat daha orada öylece, üzerinde yattım. Ne o kıpırdadı ya da konuştu ne de ben. Sanki bir şey söylesem anında kaçıp gidecekmiş gibi hissettim. Bana henüz açılmamıştı. Herhangi bir söz vermemiş, bağlılıktan bahsetmemişti.

Ama o Sedat’tı işte, belki de daha fazla çabalaması gereken kişi bendim. Ona geleceğin geçmişiyle uzaktan yakından alakası olmayacağını gösterecektim.

Aşk iki kişilikti, evet, ama bazen iki kişi olabilmek için tek başına savaş vermek zorunda kalırdı insan. Umut denen o dört harfli kelime dünyalara bedeldi. İnsan umut ederse yapardı. İnsan inandığı bir şey uğruna umudunu ortaya koyarsa olurdu. Tutunduğum şey aşksa eğer umut etmekten asla vazgeçmeyecektim.

17. Bölüm

Bazı insanlar der ki, âşık olduğun zaman güneş gözüne artık daha parlak görünürmüş. Daha parlak ama yine de başını kaldırıp baktığında gözünü kismadan bakabileceğin kadar güzel. Ya da soğuk hava artık seni üşütmez. Buz gibi havadan nefret etsen bile, içinde yanan o ateş senin üşümene izin vermez. Esen rüzgâr saçlarını dağıtacak diye endişelenmezsin, çünkü rüzgâr sana âşık olduğun kişinin dokunuşlarını hatırlatır.

Gürültülü bir ortam artık seni rahatsız etmez, çünkü aklın ondadır, kulaklarını dolduran o gürültüyü duymazsın bile. İşte aşk her şeyi daha güzel yapar diyenler haklıymış. Çünkü her bir ayrıntı onu hatırlattığından, baktığın her şeyde onu bulduğundan o kadar emin olurdun ki artık her şey gözüne daha güzel görünürdü.

İçimi bir duygu karmaşası ele geçirmiş, benliğimi esir almıştı sanki. Her dakika onu düşünür, her saniye onu hayal eder olmuştum. Daha bir gün önce, benim evimde, benim yatağımdaydı. Kollarının arasındaydım. Bana dokunan ellerinin gezdiği her bir nokta hâlâ karıncalanıyordu sanki. Nefes alıp verdikçe duymak istediğim teninin kokusu ciğerlerimi doldurmuştu. Onu soluyordum.

Erimeye yüz tutmuş kar umurumda değildi. Okuldaki gürültülü karmaşa umurumda değildi. Hatta ayağımı vuran ayakkabılar bile zerre umurumda değildi. Umurumda olan tek şey kalbimin ritmini bu denli değiştiren adamdı.

Herkes aşkı bir şeylere benzetmiştir. Bunun belki bin çeşidini okuduk. Benim de o gün sabahleyin evden çıkıp işe gelirken düşündüğüm bu oldu.

Aşk benim için neye benziyor?

İçimi yakıp kavuran güneşe, dikenini elime batsa da tutmaktan vazgeçmeyeceğim güle, göğsümde onunla eş zamanlı gümbürdeyen kalbe mi? Gözlerimi kapatıp hepsini bir araya getirdiğimde kafamda canlanan tek şey o oldu.

Kalbim sanki önceden başka, şimdiyse bambaşka atıyordu. Çılgınca bir duygu yoğunluğu ele geçirmişti sanki her şeyimi. Umudum çok güçlüydü. Hissettiklerimi ona anlatmayı umut ediyordum. Bir yoluna koyacaktık her şeyi.

Okula girdiğimde aklım hâlâ başımda değildi ama sınıfa girer girmez bunun geçeceğinden emindim.

* * *

Tüm gün o kadar yoğun bir şekilde geçti ki saatin dört olduğunu ancak çantamda çalan telefonun sesini duyunca anladım. Sınıftan çıkan çocukları izlerken telefonu bulup çantamdan çıkardım. Arayan numarayı tanıımıyordum.

“Efendim?” derken sesim nedense tedirgin çıkmıştı.

“Ooo, prenses, hem sevgilinin omzunda mekânı terk ederken çaktırmadan seni aramamı işaret et, hem de tedirgin tedirgin aç telefonu. Ne yaptı bu adam sana?” Karşımda sırtıttığına kesin emin olduğum adamın konuşmasını dinlerken gülmeden duramadım.

“Görkem,” dediğimde kahkaha attı.

“Ta kendisiyim.”

“Sana beni ara dedim ama üzerinden bir gün geçtik-

Ben sonra değil. Su an ölü olabiliyordum.”

“Ben ölü olmayacağından emindim. Adam seni buradan mağara adamı gibi taşıyıp götürdü. Rahatsız etmeyeyim dedim.” Sesindeki ima yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Telefonu kulağıma ve omzumun arasına sıkıştırıp bir yandan çantamı toplamaya başladım.

“Nasıl bu kadar emin olduğunuzu öğrenebilir miyim peki?”

“Adam sana öyle bir bakıyordu ki Masal, inan bana o gözlerle yalnız kaldığınızda sana neler yapacağını açıkça belli ediyordu.”

Cümlesini bitirdiğinde biraz yüksek sesle bağırdım. “Ya tamam anladım, detay vermene gerek yok.” Sonunda çantamı toparlayıp çıkmaya hazırladım. Odama gidip çeketimi alırken Görkem’le biraz sohbet ettik.

“Ben seni şey için aradım aslında,” derken devam etmesini bekledim. “Gruba bir teklif geldi.” Ardından güzel ve popüler bir mekânın ismini söylediğinde onun heyecanı bana bulaştı. Rahat adamdı Görkem ve ister istemez karşısındakini de rahatlatıyordu.

“Çok sevindim senin adına.” Sesim onun adına gerçekten sevinmiş gibi neşeliydi. Öyle de hissediyordum.

“O zaman ilk sahnemizde seni de aramızda görmekten mutluluk duyarız,” derken sesi tedirgindi. Ben de ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım. Acaba ona yanlış bir izlenim mi veriyorum diye düşündüm kısa bir süre ama sonra Görkem devam etti.

“Bak, kabul, güzelsin, hatta dehşet güzelsin ama yani başka bir adama âşık kadınlarla işim olmaz. Uzun zamandır sadece arkadaş diyebileceğim bir kız tanımadım ve sen tam bu konum için uygunsun.”

Bir kahkaha attım. “Dehşet güzel ve bu konum için uygunum öyle mi?”

“Aynen öyle.”

“Yani arkadaşsınız?”

“Dibine kadar.”

“Pekâlâ, tamam o zaman, geliyorum.” Ağzında erkek-
lere özgü anlaşılmaz birkaç kelime mırıldanıp telefonu
kapattı. Ben de hazırladığım izin kâğıtlarımı müdürün
odasına götürdüm. Uzun zamandır kullanmak istedi-
ğim izin işini sonunda halletmiştim. Yaklaşık bir ay kafa
dinleme planım için uzun zamandır bekliyordum. Şubat
tatiliyle birleştiği için o kadar mutluydum ki içim içime
sığmıyordu.

İşlerimi halledip okuldan çıktım. Arabama doğru gi-
derken elimde telefonum titredi.

“Benim zamanımda hiç bu kadar seksi öğretmenler
yoktu.”

Etrafıma bakındım, bir anda sanki biri beni izliyor-
muş hissine kapıldım ama eve gitmek için yürüyen öğ-
rencilerden başka kimseyi göremedim. Tanımadığım nu-
maraya daha dikkatli baktım.

“Sen de kimsin?”

Arabamın anahtarını aramak için çantamı altüst etme-
ye başladığım anda hemen cevap geldi.

“Her gün seksi olduğunu söyleyen kaç mesaj alıyor-
sun ki sen?”

Bir anda gözümde sinirden kararan gözleriyle Sedat
canlandı. Nedendir bilinmez, okuduğum mesaj kulakla-
rımda çınladı sanki. Onu anımsattı bana. O huysuz ba-
kışlarıyla Sedat homurdanıyordu karşımda. Kendi ken-
dime gülümsedim. Adam aklıma geldiği anda sıırtmaya
başlamıştım artık.

“Ve tanımadığın birinden gelen mesaja karşı fazla gü-
zel sıırtmıyor musun?” Kulağımın dibinde çınlayan gür

sesle yerimden sıçradım. Arkamı döndüğüm anda, hayalimde canlanan o bakışlar tam karşımdaydı.

"Sedat," dediğimi sandım çünkü ağızımdan çıkan ses kulağıma bir türlü dolmadı.

"Evet," derken hâlâ bana bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?"

"Seni görmeye geldim."

"Beni görmeye geldin," diye tekrar ettim tam bir salak gibi, o da başını salladı. Kendime gelmek için duruşumu düzelttim.

"Haber verseydin keşke."

"Neden, başka bir planın mı var?" Karşımda durmuş, bana sakince cevaplar veriyordu.

"Hayır ama en azından haber verilmesini tercih ederim."

"Öyle mi? O zaman senin tercihlerine göre hareket ettiğim söylenemez." derken kaşlarını kaldırıp bana bir adım daha yaklaştı. Gözlerim boşalmaya başlayan okul bahçesinde bir süre dolandı ve yeniden ona baktım. Cebinden çıkardığı telefona bir şeyler yazdı ve telefonu yeniden cebine koydu. O bıraktığı anda benim elimde telefon titredi ama ekrana bakmadım.

"Baksana," dedi kaşlarıyla işaret ederek. Telefonuma gelen mesajı açtım.

Masal, yanına geliyorum, ben Sedat.

Kaşlarım şaşkınlıkla önce yukarı kalktı. Sonra da çatıldı.

"Komik mi şimdi bu?"

"Bence hiç değil."

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Asla."

"Sedat!"

"Masal."

"Ne işin var burada?"

"Seni görmeye geldim."

"İyi de neden? Daha dün akşam ayrıldık." Sanki söylediğim onu incitmiş gibi birkaç adım geri gitti. Kaşlarını çatı. Bakışlarındaki yumuşaklık aniden yerini belli belirsiz bir sinire bıraktı. Her an çekip gidecek gibi duruyordu karşımda. Bu sessizlik bir düşman gibi aramıza giriyordu sanki, hissediyordum. Anında kendime geldim.

"İyi ki geldin," dedim fısıldayarak. Gözlerini kırpıp bana baktı. Hangi kadın bir adamı aşka inandırmak için uğraşırken benim gibi saçmalardı ki zaten?

"Sana sarılırdım ama okuldayız," dedim gülümseyerek. Belli belirsiz gülümsedi.

"Geldim ve seni gördüm. O zaman ben gideyim," dediğinde yüreğim masadan düşen narin bir vazo gibi parçalandı. Sedat karşımda sanki o vazoyu kırdığından haberi olan bir çocuk gibi mahcuptu.

"Gitme lütfen," dedim. Hissettiğim tüm duygular, su yüzüne çıkmış sesime yansımıştı. Bakışları biraz daha yumuşadı. "Bana gidip yemek yiyelim mi?"

"Dışarıda da yiyebiliriz?" derken artık sesi daha normaldi.

"Olmaz, evde yemek her zaman ilk tercihim." Bu sefer daha içten bir gülümse bahşetti bana. Ve anında hava aydınlandı, kışın ortasında içime bahar dallarında açmaya başlayan çiçekler serpildi.

Çantamdan anahtarlarımı bulup çıkardığım anda Sedat elini uzatıp onları vermem için bekledi. "Benim kullandığım arabaya binecek kadar güvenmiyor musun yoksa bana, sen de mi şu kadınların kullandığı arabaya binmeyenlerdesin?" Sedat kolumdan tutup beni diğer

tarafa doğru götürürken aldığı her nefes beni okşadı. Sonunda durup kapımı açtığında içeri girmemi bekledi. Gözlerimi kısıp ona bakarken girip oturdum ve kapıyı kapatmasını bekledim. Ama kapıyı kapatmadan önce başını eğdi ve bana yaklaştı.

“Senin kullandığın arabayla bir sorunum yok, benim sorunum sensin.” Sesi o kadar sakindi ki tüylerim ürperdi. Ama bakışları bir o kadar alev alevdi. “Ben sana değil kendime güvenmiyorum. Eğer ellerim boş kalırsa durmayacak ve sen araba kullanırken sana dokunmak için bana isyan edecekler. Eve sağ salım varabilmemiz için ya arabayı ben kullanacağım, ya da bileklerimi kesip ellerimi burada bırakacağım. Karar senin.” Yutkundum. Hem de o kadar sesli yutkundum ki resmen arabanın içinde yankılandığına yemin edebilirim. Suskunluğumu kabullenmiş olarak algıladı ve “Güzel,” diye fısıldayıp kapımı kapattı.

Eve varana kadar hiç konuşmadı. Ne zaman ağzımı açıp bir şeyler söylemeyi düşünsem başımı çevirip ona baktığımda kelimeler boğazımda kocaman olup dolanıp kaldılar.

Bakışlarıyla konuşan bir adamdı Sedat. Arzuladığını, kızdığını, sinirlendiğini herhangi bir duyguyu tek bakışıyla anlatıyordu sanki. Ben anlıyordum, bundan eminim ama acaba herkes mi anlıyordu Sedat'ın konuşan gözlerini?

Eve girdiğimiz anda arkamda onu hissedebiliyordum. Ceketimi çıkarıp ona doğru döndüm. “Evet, ne yiyeceğim?” diye sorarken biraz tedirgindim. Sedat cümlem bitirmemi bekledi. Sonra derin bir nefes aldı ve beklediğim öpücüğü verdi bana. Aniden soğuk elleri enseme dolanıp beni kendine çekti ve dudaklarımız müthiş bir patlamayla birleşti.

Hiç beklemeden, nefes bile almadan ona karşılık verdim. Beni yatak odasına doğru ilerletirken dudaklarını benden bir saniye bile ayırmadı. Soğuk dudaklarının aksine sıcak dili ağzımın içine kayıp benimkiyle buluştuğunda nefes almayı unuttum. Sedat tüm bedenimi kontrol ediyordu. Beynim ve bedenim onun ellerine ince bir telle bağlıymış gibi hareket edip sessiz bir anlayışla ona karşı gelmeden itaat ediyordu.

Yatak odama gidene kadar üzerimde birkaç parça eşyadan başka bir şey kalmadı. Beni hızla yatağa ittiğinde gülümseyerek ona bakıp yukarı doğru tırmandım ama o, ellerini belime koyup beni aşağı çekti.

Aceleci dudakları göğsümden karnıma doğru indi. Sedat kendini bende kaybederken onu bir süre inceledim. Adam ne kadar seksi olduğunun sonuna kadar farkındaydı ama bunu kullanmıyordu. Kendini göstermekten önce tamamen bana odaklanıyordu. Benim ellerim onu tatmak istediği anda sadece kendini gösteriyordu. Uzanıp üzerini çıkarmasını istediğimi anlasın diye gömleğini çekiştirdim.

Serin yatağın içinde tamamen çıplak kaldığımızda artık aceleci olan taraf bendim. Bir an önce ait olduğu yerde olmasını, o bedenlerimizin her türlü zevkini tatmin ederken, beni her dolduruşunda ruhumu da doyursun istedim. Sonunda beklediğim an geldiğinde derin bir nefes aldım.

Her seferinde ilk defa ona olan hasretim son bulmuş gibi hissetmekten kendimi bir türlü alamıyordum. Nefesimi tutup bekledim. Ve sonra Sedat bedenimi tek tanıyan adam olduğunu belli edercesine o harika ritmi tutturduğunda işim bitmişti.

Ten tene değdiğinde kıvılcımlar saçıyorsa etrafımıza,

sıçrayan her bir kıvılcımda yanacağımızı bile bile kenara kaçmıyorsak eğer, korkusuzca, umursamadan gözümüzü karartıp yürüyebiliyorsak o kavurucu ateşte, çoktan aşkın o yanan parlak alevlerinde kül olmaya hazırız demektir.

Zamanla anlayacaktı Sedat, anlamaya başlayacaktı. Ben onun için bu derece alevler içindeyken illaki ona da sıçrayacaktı benim kıvılcımım ve ikimizi yakan ateş tek parça olduğunda birlikte yanmanın o tatlı huzuruna kavuşacaktık.

Yumuşak saçlarında dolaştırdığım parmaklarımı çekmek istediğimde izin vermedi. "Çekme," dedi. "Bana böyle sakın ve masumca dokunduğun zaman kendimi değerli hissediyorum."

"Öylesin," demek istesem de sesimi çıkarmadım. Öyleydi.

Uzulca dolaştı parmaklarım saçlarında. Kırpıştırıp durduğu uzun kirpiklerini seyrettim bir süre. Huzurun ve gerçekliğin tek yansımasıydı bu kirpikler.

Geriye ufak bir detay kalıyordu artık sadece.

Hissettiğim şeylere onun da inanmasını sağlamak...

18. Bölüm

Sedat'la olan ilişkimizin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Ben adına ilişki demeyi tercih etsem de giderek umudumu kaybediyordum. Sürekli bir aradaydık. Bir şeyleri denemeye karar verdiğimiz o günden sonra neredeyse her gün benim evimde kaldı. Birlikte uyuduk, birlikte duş aldık, beraber yemek hazırladık. Kendi alanımıza sahip olduğumuz o anlarda her şey gerçek olamayacak kadar yolunda gidiyordu. Ama hâlâ birlikte dışarı çıkmamıştık. Sokakta el ele tutuşarak yürümemiştik. Yan yana bile yürümemiştik.

Kızların aramızda geçenlerden haberi yoktu. Sürekli beni arıyorlardı. Ve her aradıklarında suratını asan Sedat yüzünden onlara çeşitli bahaneler uyduruyordum. Ama bu sabah artık kaçışım yoktu. İşe gitmediğimi de bildiklerinden onlara sunacak hiçbir bahanem kalmamıştı. Aniden evime baskın yapmalarını da zaten göze alamazdım. Sedat'ın ne zaman bende olacağı belli değildi ve ben bunu riske atamazdım.

Yanımda yüz üstü uzanmış, iki kolunu başının altına alarak derin uykuda olan adama baktım. Dün gecenin bir vakti beni aradığında suratımda aptalca bir sırıtişla telefonu açtım. "Uyuyor musun?" diye soran sesi sıkıntılıydı sanki. "Daha yatmadım," dediğim anda kapıyı açmamı söyleyerek telefonu kapattı. Telefonu nereye koyduğumu bile hatırlamıyordum. Koşarak gidip kapıyı açtığımda gördüğüm Sedat bambaşkaydı sanki. Dışa-

ndan bakınca aynı adam gibi duruyor olabiliirdi ama o uzun kirpiklerinin altından bana bakan koyu gözleri ~~art~~ ~~ıktırıyor~~um, diye bas bas bağınıyordu sanki. Zaman zaman dalıp gitmelerine alışmıştım aslında. Bazen bir anda serileşmesine ya da aniden sevgi yumağına dönüşmemize de alışmıştım. Ama onu böyle görünce canım yanıyordu. Bir şey de anlatmıyordu. Ben de artık sormuyordum. Kapıdan girip bana sarıldı. Odama gittiğimizde üzerindeki kolları çıkarıp yatağı girdi ve beni de kollarına alıp sımsıkı sarıldı. Öylece uyuduk.

Sabaha karşı henüz hava aydınlanmamışken onun sert parmaklarının narin dokunuşlarıyla gözlerimi araladım. Usulca sevişti Sedat benimle. Her bir zerremini hafızasına kazımak ister gibiydi sanki. Bu çok hoşuma gitse de korkmuyor da değildim. İçten içe bir yanım çekip gidecek diyordu sürekli. Bastırması çoğu zaman kolay oluyordu o lanet sesi ama bu anlarda tedirginliğim arttıkça o ses avazı çıktığı kadar bağınıyordu, korkutuyordu beni.

Uyurken yüzüne yerleşen huzuru görebiliyordum. Yanımda her zaman böyle olmasını içten içe deli gibi istiyordum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Odamdaki banyodan gelen su sesinden rahatsız olmaması için diğer banyoya girip kısa bir duş aldım. Şansım yaver giderse eğer ona bir not bırakıp kaçabiliyordim. Sedat bazen oldukça huysuz olabiliyordu. Tamamı herkesin de anladığı gibi yapısal bir huysuzluk sorunu vardı ama benim bahsettiğim huysuzluk bu değildi. Çocuk gibi huysuzlaşıyordu. Bu zamanlarda onun dediğini yapmaktan başka çarem yokmuş gibi hissettiriyordu bana.

Ama artık kızlarla görüşmekten başka çarem de yoktu. Sedat'ı atlatıp gitmem gerekiyordu. Zaten başıma

geleceklerden korkuyordum. Sedat'ı öğrenmemeleri gerekiyordu. En azından henüz... Odaya geri döndüğümde Sedat hâlâ uyuyordu. Derin bir nefes alıp sessizce dolabımı açtım. Pantolonumu ve kazağımı alıp yine sessizce kapattım. Yatağın üstüne kıyafetlerimi bırakıp çekmecemden iç çamaşırlarımı alıp geri kapattım. Hiç bu kadar sessiz olabileceğimi düşünmemiştim. Kendi kendime içten içe sevinirken elimdeki sutyenin askısı makyaj masamın üzerinde duran ince, uzun parfüm şişeme çarptı. Donup kaldım. Şişe hafifçe sallandı ve yeniden kıpırdamadan durdu. Derin bir oh çektim. Tam yine ajan sessizliğinde hareket etmeye kendimi kaptırmışken gürültülü bir zil sesi evin içinde yankılandı. Yerimde o kadar hızlı zıpladım ki az önce hafifçe sallanan parfüm şişesi benim kolumun çarpmasıyla tüm makyaj masasını 7.9 şiddetinde deprem misali yıktı geçti. Sedat yerinde dönüp gözlerini kırıştırdı. Lanet olası zilin bir kez daha çalmasını bekledim ama büyük ihtimalle yanlış çalmışlardı. Üzerimde havluyla ve elimde tuttuğum iç çamaşırlarıyla dönüp uyanan adama baktım. Önce ne yaptığıma anlam veremiyormuş gibi baktı ama sonra bakışları kısa havludan gözüken bacaklarımda gezinince dudakları aralanıp bakışları değişti.

"Günaydın," dedim biraz telaşla. Sedat tabii ki bunu fark etti.

"Gün pek aydın değil henüz, sen bu saatte neden uyandın?" Ona arkamı dönüp çamaşırlarımı giymeye başladım. Bir yandan da ona açıklama yaptım.

"Kızlarla kahvaltı edeceğiz." Kaşlarını çatıldığını anlamam için ona bakmama gerek yoktu. Ağzından kaçan homurdanmasını bastıramamıştı.

"Benim neden haberim yok?" Üzerimdeki havluyu

ere bıraktım. Sutyenimin arkasını takmaya uğraşırken, "Çünkü gece aniden geldin, sabah sana söylerim diyordum," dedim. Lanet olası kopça bir türlü geçmiyordu.

"Ben birlikte vakit geçiririz diye umuyordum."

"Sedat, onları daha fazla oyalayamam. Uzun zamandır görüşmedik." Lanet şeyle daha fazla uğraşmaktan vazgeçip yatağa tırmandım ve Sadat'ın önünde oturdum. "Şunu kapatsana."

"Ben her zaman açmaktan yanayım biliyorsun."

Gülümsememe engel olamadım. "Şu an kapatma- na ihtiyacım var canım, lütfen." Arkamda yine homurdandı. Sıcak ellerini sutyen askılarımda gezdirip usulca aşağı kaydırırdı. Kopçalara geldiğinde iki taraftan tutup birleştirmek için o kadar hızlı çekti ki göğüslerim gerildi ve sırtım neredeyse ona yapıştı. Ellerini kıpırdatmadan beklerken sıcak nefesini çıplak tenimde hissettim.

"Sedat kapat şunu," derken sesim bana bile son derece isteksiz gelmişti. "Birazdan güzelim," dediğinde dudaklarını ensemin tam ortasına bastırdı. Ağzını çekmesini bekledim ama hiç kıpırdamadan öylece durdu. Sıcak dudakları kıpırdadığı anda ıslak dilini enseimde hissettim. Ağzını geri çekti ama dili usulca hareket etmeye başladı. Ensemde boynuma doğru uzanan o kıvrımda gezinirken kızlar aklımdan uçup gitmişti. Dilini kulağımın arkasında hissettiğim anda kendimi arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Sedat bunu fırsat bilip ellerini aramızdan çıkardı ve hâlâ açıkta olan sutyenimin altından girip göğüslerime ulaştı. Sakince beni delirtmesini bekledim. Bu adama bağımlı gibi tutulmuş olmam haksızlıktı. Üzerimdeki etkisi haksızlıktı. Benim onda bu etkiye sahip olmamam haksızlıktı. Ellerini biraz daha sıktı. Onlarla oynarken aklımı başka hiçbir şeye veremedim.

Biraz sıkıldı. Canım yandı ama aldığım zevki tam istediğim noktada hissettim. İstemsizce bacaklarımı sıkıp birbirine bastırdım. Kalbim gümbürdüyordu. Nabızım deniz gibi atıyordu ama bacaklarımın arasında atan o nokta beni çığına çeviriyordu. Ona doğru dönme isteğimle karşı koyamadım. Kendimi ona çevirmeye çalıştığım anda göğüslerimde gezinen elleri sıkılaştı ve beni olduğum yerde sabit kalmaya zorladı.

"Sedat."

"Şişşt... Sadece böyle kal." Tutuşunu gevşetip ona dönmeyeceğimden emin olunca kaldığı yerden usulca okşamaya devam etti. Bacaklarının arasında dizlerimin üstünde oturduğumdan elleri her yerime ulaşıyordu. Bir elini göğsümden çekip göbeğimden aşağı doğru kaydırdı. Sedat'ın arkamda belli belirsiz hareketlendiğini hissettim. Ama aklım sadece tenimde gezinen sıcak eldeydi. Dudakları boynumun ön tarafına ulaştı. Küçük öpücükler bıraktı. Ardından sızlatan ısırıklarını hissettim. Sonunda dilini dişlerinin değdiği her bir noktada gezdirdi. Bu oyuna arka arkaya devam etti. Boynumda gezinen dudaklar, göğsümden alay eder gibi gezinen eli ve içime girmesi için neredeyse ağlayacak noktaya gelene kadar beni okşayan parmakları aklımı kaybetmeme sebep oldu.

Çoktan onun için hazırdım ama o beni bu noktada tutmaktan zevk alıyordu sanki. Aşağı kaydıkça bana dokunacağını zannediyordum ama her seferinde o noktada gezinip yeniden yukarı çıkıyordu. Göğsümdeki elini belime kaydırıp kalkmamı istediğini anlamam için hafifçe yukarı çekti beni. Kalçam yataktan havalandığı anda Sedat'ın kalçası hızla benimkine yapıştı. Arkamda onu hissettiğimde kendimi de daha iyi hissettim. En azından o da benimle aynı durumdaydı.

Benimle alay edercesine bekledi.

"Kızların yanına bu halde mi gitmek isterdin güzelim?"

"Sen bana dokunana kadar bu halde olmadığımı biliyorsun." Kendini kalçalarımın sertçe bastırdı. Hızlı yaptığı bu hareketle parmak uçları biraz daha hareket etti.

"Ama ben böyleydim. Gözümü açmamıştım ve seni görmemiştim bile ama seni ister haldeydim. Çünkü başımı yastıkta döndürdükçe burnumdan içeri sızan teninin kokusu lanet olası uykumda beni bu hale getirdi."

"Sedat lütfen." Kıpırdamadan duran ellerini artık hareket ettirsin istiyordum.

"Beni böyle bırakıp gidecektin yani?" Kendini arkamda hareket ettirdi. Sesimi çıkarmadım. Cümle haline gelecek kelimeleri toparlayıp bir araya getiremiyordum.

"Beni böyle bırakıp gitmene asla izin vermezdim Masal." Kulağımın içine konuşan nefesini hissettim ve cümlesini bitirdiği anda sonunda beni benden alarak bana dokundu. İstemsiz dudaklarımdan dökülen "Ah" sesim odamda yankılandı.

"O kadar iyi hissediyorum ki seni bu hale getirdiğim zamanlarda." Bir kere çıktı ve yeniden girdi. "Bunu sana yapan kişinin ben olduğumu bilmek ve senin bana ait olduğunu hissetmek beni bambaşka şeyler, istemediğim şeyler hissetmeye zorluyor Masal." Güçlkle yutkundum. Sesimi çıkarmadan devam etmesini deli gibi dileyerek bekledim.

"Çekip gitmek istiyorum," dediği anda neredeyse ağlayacaktım. Hareket eden parmakları aklımı bulandırıyor. Belki de bu yüzden tam bu anı seçmişti bunları konuşmak için. "Ama ne zaman bu sefer gideceğim desem, Masal, bir bahane uydurup vazgeçiyorum. Senden

gidemiyorum." İkimiz de sessiz kaldık. Hızlanan nefeslerimizden başka bir ses yoktu.

"Neden senden gidemiyorum?" diye sorduğunda parmaklarını hızlandırdı. Ona dönmek, boynuna sarılmak istedim. Gitmesini hiç istemediğimi anlasın istedim. Başını omzuma dayayıp derin bir nefes aldı. Ona dönmemi istemediğinin farkındaydım. Sanki onu görmemi istemiyormuş gibiydi. Dudakları yeniden boynuma gezindi. Elini usulca geri çekerken beklentiyle gerildim. İki elini birden belime dolarken dudakları boynumdan omuzlarıma öpücükler konduruyordu. Karnımın üzerinde ellerini genişçe açıp kapattı. Ona dokunmadan bir dakika daha geçirmeye niyetim yoktu.

Ellerimi karnımda duran ellerinin üzerine koydum. Açılmış parmaklarının arasından kendiminkileri geçirip sımsıkı doladım. Omzumun üzerinde dudaklarını gezdirirken başımı çevirip çenesinden öptüm. "Gitmeni istemiyorum" diye fısıldayıp bana vereceği tepkiyi bekledim.

"Ben de istemiyorum" derken benim gitmemi istemediğini mi yoksa gitmek istemediğini mi ima etti bilmiyorum ama hangisi olursa olsun ikisi de kabulümdü. Başını geri çekip ellerimizi ayırdı. Omuzlarım belime doğru dokunarak aşağı kaydı ve kalçalarımı avuçladı. Tek elini yeniden belime sararken diğer eliyle öne doğru eğilmemi istediğini belli edercesine sırtımdan bastırıp aşağı doğru ittirdi. İkiletmedim bile.

Öne doğru eğilip dirseklerime dayandım. Kasıklarımı kalçalarıma sertçe bastırırken ağzından kaçan inlemeyle gözlerim kapandı. Arkamda hareketlendi. Çamaşırımı çıkarmadı bile. Sadece kenara ittirdiğini hissettim. Ve hiç beklemedi. İki eliyle beni sımsıkı tutup kendine çekerken

aynı anda kalçasını hızla ittirdi. İkimiz de bağırдық. Hiç kıpırdamadan öylece kaldı. Hareket etmesi için delirme-
me rağmen bir şey söylemedim. Dizleriyle benimkileri
iki yana genişçe açıp başımı biraz daha aşağı bastırdı ve
kendini biraz daha itti. En sonunda hissediyordum onu.
Daha fazla gidecek yeri yoktu, fark ediyordum. Sınıra
dayanmıştı. Canım yanıyordu ama bu farklı bir haz da
veriyordu bana. İsmi bağırardım.

“Sedat!”

“Hissediyorsun değil mi? Sonuna kadar seninleyim
Masal ama yetmiyor.” Başımı ellerimin arasına bıraktım.

“Yetmiyor, kahretsin ki yetmiyor Masal,” dedi ve son-
ra hareket etti. Hareketleri sertti. Acıyla karışık verdiği
zevk beni mahvediyordu ama Sedat’ın bana açık olması
için her şeyi yapardım.

Hızla gidip geldi. Her girişinde dayandığı sınırla al-
dığı zevki hissettim. İkimizin de doruğa ulaşması uzun
sürmedi. İçimde hareketsizce dururken hâlâ devam et-
mek istediğinin, beni bırakmak istemediğinin farkınday-
dım. Başını sırtıma yaslamış, öylece hızlı hızlı nefes alıp
veriyorduk. Sırtıma yapışan terli göğsü sanki benimkine
eş gibi aynı anda kalp atışlarımızı hissettim. Ve sonra ani-
den kızlar geldi aklıma.

“Sedat, gitmem gerek.”

“Gitme.”

“Kızların eve baskın yapmasını istemiyorsan hemen
kalkmama izin ver,” dedim şakayla karışık. Ama bir
yanım Sedat’ın, “Umurumda değil, ne olacaksa olsun,”
demesi için can atıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldı ama
sonra aldığı derin nefesin ardından kalkmama izin verdi.
Uğradığım hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak kal-
kıp ona doğru döndüm ve gülümsedim.

On beş dakika sonra evden çıkmak için hazırdım. Kızlardan aldığım sayısız mesajı görmezden gelip kısa bir, “Yoldayım” mesajı atıp geçiştirdim. Gittiğimde zaten beni mahvedeceklerdi, biliyordum. En azından yanlarına gidene kadar ne diyeceğimi düşünecek zamanım vardı.

Sedat salonda oturmuş kahvesini içerken yanına gidip onu yanağından öptüm. “Sen buradasın o zaman?” diye sordum. Kal ya da git demek istemiyordum. Ne yapmak istiyorsa kendi karar versin istiyordum.

“İzin verirsen burada seni beklerim.”

“Tabii, o zaman mümkün olduğunca erken gelmeye çalışırım, yemek yeriz.”

“Olur,” dedi sadece.

Gülümseyerek arkamı dönüp odadan çıktım. Ayakkabılarımı giyerken Sedat’ın arkamdan geldiğinin farkındaydım. Kapıya dayanmış, tepeden beni izliyordu.

“Şey, Masal,” dedi biraz çekinerek. Şaşırdım. Sedat’ın pek çekindiği söylenemezdi.

“Bir şey mi oldu canım?” ayağa kalkıp ceketimi giydim. Eğilip yerden çantamı aldım ve tam ona bakacakken konuştu. “Kızlara bizden bahsetmezsin, değil mi?” Elime aldığım çanta pat diye yere düştü. Çıkardığı ses sanki evimin orta yerinde bomba patlamış gibi beynimde yankılandı. Üstüne bir de beni darmaduman etti. Ona hiç cevap vermedim. Çantamı aldığım gibi arkamı döndüm ve çıkmak için kapıyı açtım.

“Masal ben aslın-”

“Rahatla, bahsetmek gibi bir niyetim yoktu.” Gerçekten de yoktu ama anlaşılan Sedat bunun farkında değildi.

“Hayır, onu söylemeyecektim. Sanırım kendimi yine yan-”

“Sedat, bahsetmem dedim. Çıkmam gerek, geç kalı-

yorum," dedim ve ona bakmadan kapıyı çekip çıktım.

Asansöre binene kadar kendime gayet güçlü bir kadın olduğumu hatırlattım. İşe yaradı. Asansörden indim, kapıdan çıktım. Harikaydım. Kapıcıya selam verdim. Sabah bastığı yanlış zil için benden özür dilerken ona gülümsedim. Görüyorsunuz ya, ben gayet güçlü bir kadındım. Arabama bindim, çalıştırdım ve otoparktan çıktım. Evi-
min sokağından çıktığım anda aniden frenlere asıldım ve durdum. Direksiyonu sımsıkı tuttum ve gözlerimden yaşlar boşandı.

İşte demek ki benim güçlü kadın maceram da ondan en fazla iki kilometre uzaklaşma mesafesi kadarmış. Kendimi kısıtlamadan ağladım. Ama sonra bunun beni güçsüz göstermeyeceğini de fark ettim.

Ağladığım için zayıf değildim. Zayıflığım âşık oluşumdandı.

19. Bölüm

Kızlarla kahvaltı edeceğimiz mekâna geldiğimde biraz daha kendime gelmiştim. Arabayı park edip aynada kendime baktım. Gözlerimin altında oluşmaya başlayan kızarıklığın bir kısmı uykumu alamamış olmamdan kaynaklansa da çoğu kısmı beyinsiz gibi ağlamamdan kaynaklanıyordu. Eğer biraz toparlanmazsam kızlar beş yüz metre ileriden benim ağladığımı anlardı. Çantamdan kapaticımı çıkarıp gözaltlarıma sürdüm. Yaşlarla ıslanmış kirpiklerimin üzerinden bir kat daha rimel geçip aynaya yeniden batım. Hazır olduğumu hissettiğim anda arabadan indim. Beni bekleyen ihmal edilmiş arkadaşlarımı görmeye hazırdım artık.

Oturdukları masayı gördüğümde yüzümde istemeden de olsa bir gülümseme oluştu. Onları çok özlemiştim. İçeri girer girmez soğuk havayı arkamda bırakıp içerisinin sıcaklığıyla sarmalandım. Kızlar geldiğimi görünce yerlerinden kalktılar. Adımlarımı hızlandırıp yanlarına giderek hepsine sıkı sıkı sarıldım. Çok özlemiştim evet ama şu an onların varlığına da ihtiyaç duyuyordum. Her ne kadar derdimi onlarla paylaşamasam da yanlarında olmak her zaman huzur vermişti bana.

Kıçımı sandalyeye koyduğum anda Oya söze başladı. "Kızım sen bizden kaçıyor musun?" Pat diye sorduğu soruyla bir an afallasam da karşımda bana çevrilmiş olan dört çift göze kayıtsız kalmayı çoktan öğrenmiştim.

"Ne alakası var?" dedim, soruyu geçiştirdiğimi belli

etmeden. Ama Sema karşında kaşlarını kaldırıp bana baktı.

“Sorunun cevabı bu değil. Neredesin sen?”

“Evde olduğumu biliyorsunuz.”

“Hayır bilmiyoruz,” dedi İdil. Hemen ardından Alara devam etti. “Doğru, bilmiyoruz. Gözümüzle görmedik, sen bize öyle olduğunu söyledin,” dedi bilmiş bilmiş. Resmen dört tarafımı kuşatmışlardı.

“Bana inanıyor olmanız gerek, biliyorsunuz değil mi?” Oya aniden, “Hayatında biri mi var?” diye sorunca sandalyenin koluna asmaya çalıştığım çanta pat diye düştü. Bu lanet olası çanta bugün beni ele vermeye yemin etmişti anlaşılan. Yerden çantayı alıp astım ve kızlara dönüp derin bir nefes aldım. Yalan söylemekten nefret etsem de kendimi başka çarem olmadığına inandırdım.

“Bakın, gerçekten evdeydim.” Derin bir nefes alıp az sonra anlatacağım olaydan çok etkilenmiş gibi davranmaya çalıştım. “Size söylemedim ama Orhan’la karşılaştım,” dedim. Boku ona bulaştırmanın beni biraz olsun rahatsız etmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

“Hangi Orhan?” diye sorduklarında neredeyse kafamı masaya vuracaktım.

“Şu onca yıl bir halt beceremeyen nişanlı işte,” diye açıklama getirdi Oya masaya. Kaşlarımı çatıp ona baktım.

“Ne var, öyle değil mi?” onu duymazdan gelip –ki bu imkânsızdı- devam ettim.

“Onu gördüm. Yanında çok güzel bir kadınla gayet mutlu bir hali vardı. Ben de biraz etkilendim galiba.” Garson sipariş almak için bize doğru gelirken İdil, “Neden ki?” diye sordu. Neden normal arkadaşlar gibi sorgusuz sualsiz bana üzülüp teselli etmezlerdi ki sanki?

Her şeyi daha yeni keşfeden çocuk misali her anlattığı-
ma bir soru sormaları beni bir gün delirtecekti. Allah'tan
garson gelip siparişlerimizi aldı ve böylece ben de konu-
dan yırttım. Kahvaltımızı ederken konu artık ben değil-
dim. İdil'in yaza olacak düğününe döndüğümüzde hiç
bu kadar rahatlamamıştım.

Kahvaltımızı ederken bol bol gülüp eğlendik ve ben
bir kez daha onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu anla-
dım. İçimde oluşan garip burukluk hissini onlara belli et-
memeye çalıştım. Bugüne kadar her şeyimizi paylaşmış-
tık. Hem sevincimizi hem de üzüntümüzü. Ama Sedat...
Onu nasıl anlatırdım bilmiyordum. Kızlar bu zamana
kadar konuştuğumuz hiçbir şeyi dile getirmeseler de
üzüntümün sebebinin Sedat olduğunu anladıkları anda
hayatta çenelerini tutmazlardı.

"Kızım neredesin sen?" diye soran Oya'nın sesiyle
düşüncelerimden sıyrıldım. "Dalmışım," dedim gülüm-
seyerek.

"Neyse, akşam İdil Kerim'in evinde toplanalım diyor.
Biz okeyiz ve sen de geliyorsun." Sormuyordu, kesin
orada olmam gerektiğini ima ediyordu. Bir yanım onlar-
la bir arada olmak için can atıyordu ama bir yanım da
evde beni bekleyen Sedat'ın ismini haykırıyordu. Sonra
kızlara uyduracak bahanem olmadığını kendime de ka-
bul ettirdim ve "Geliyorum tabii ki," dedim bir anda.

Birkaç saat daha orada oturduk. Onlarla geçirdiğim
vaktin tadını bol bol çıkardım ve bu sürede aklımın Se-
dat'a kaymaması için çabaladım. Vakit öğleden sonrayı
geçmek üzereyken hep birlikte kalktık. Sema, Alara ve
Oya annelerini ve kayınvalidelerini arayıp çocuklarla il-
gilenmeleri için konuştular. İdil'de Kerim'in evinin anah-
tarı olduğu için evine gitmeden önce alışveriş yaptık.

Kızlar taksiyle geldikleri için hep birlikte benim arabayla Kerim'in evine geldiğimizde kızlar aldıklarını yerleştirirken Sedat'ı aramak için salona geçtim. Ama sonra yakalanma riskini göze alamadım. Bir de Sedat kızların yanında neden aradığının hesabını sorarsa hepten dağılırdım. Ben de çantamdan telefonu alıp mesaj attım.

"Kızlarlayım hâlâ, Kerim'in evinde toplanalım diye ısrar ettiler, ben de bahane uyduramadım. Akşam görüşürüz," yazdım ama sonra kalmaya mecbur hissetmesin diye sonuna *"istersen"* ekledim ve gönderdim. Belki de onu biraz kendi haline bırakmam gerekiyordu.

20. Bölüm

SEDAT

Masal evden çıktığından beri kendime ettiğim küfürlerin anlamlarını kendim bile çözemedim. Masal'la birlikteyken beynimin yarısını, hatta yarısından çoğunu içeren bir kısmını uçkuruma bağlamıştım, ondan emindim ama mantıklı düşünmemi sağlayan o geri zekâlı taraf nereye kaybolmuştu?

Hangi akıl yoksunu adam az önce birlikte olduğu kadına böyle saçma bir şey söylerdi ki? Tabii ki benim gibi beyinsiz. Masal beni şaşırtıyordu. Bana olmadık şeyler yaptırmasını neden kabul edemiyordum? Onunlayken hissettiğim o yoğunluk beni boğar diye deli gibi korkuyordum ama aksine hissettiğim delice şeyler beni boğmaktan çok tüy gibi hafiflememi sağlıyordu. Ne hissediyordum bu kıza karşı? Bunu bir sonuca bağlamazsam eğer Masal'ı kaybetmem çok yakındı. Peki ama herkesin bizi bilmesine hazır mıydım? Ya da Masal'a güvenmeye hazır mıydım? Onu daha önce başıma gelen olaylarla yargılayamazdım ama yine de içimde açılan o derin boşluk bir kez daha genişlediği takdirde beni de içine alıp yok eder ve gömerdi.

Kendi başıma kahvaltı etmekten nefret ediyordum. Vakit öğleni geçince Masal'ın ne zaman geleceğini merak ederek deli danalar gibi dolaştım evin içinde. Aradan birkaç saat geçmişti ki telefonuma gelen mesaj sesiyle ya-

lak odasına gittim. Masal'dan gelen mesajı okuduğumda yeniden bir dizi küfür dudaklarımdan döküldü. Ne bekliyordum ki sanki? Kızın hiçbir şey olmamış gibi davranacağını mı? Yine bir yanım hemen eve gelmesini ve kendimi ona affettirmem için bana bir fırsat vermesini diliyordu. Ona kızmaya hakkım olmadığıнын farkındaydım ama yine de onu göremeyecek olmak sinirlenmeme sebep oluyordu.

"Eve gelmeni istiyorum." Daha ne kadar ökü z olabilir dim ki zaten? Anında cevap geldi.

"Erken gelmeye çalışacağım." Erkenden kastı neydi acaba? Saat daha dört bile değildi ve akşam yemeğ i, muhabbet faslı derken gece yarısından önce gelemezdi. Üstelik lanet ev de uzaktı.

"O kadar bekleyemem," yazdığım da onu özlediğimi anlayabilmesini umdum ama gelen mesaj tam aksini anladığının kanıtıydı.

"Beklemek istemezsen gidebilirsin." Sinirden dişlerimi sıktım. Şimdi de beni kovuyor muydu yani? Elimdeki telefonu neredeyse fırlatacakken durdum.

"Gitmemi mi istiyorsun Masal?"

"İçinden geleni yapmamı istiyorum Sedat." Demek içimden geleni yapmamı istiyorsun Masal Hanım?

"İçimden geleni sen yanımda olmadan yapamam."

"Neden? Kalmak isteyip istemediğ ine ben olmadan karar veremiyor musun?" Bana kızgın olduğ u mesajlarından bile o kadar belliydi ki.

"Sadece seni istiyorum. Şu an her ne yapıyorsan bırakıp bana gelmeni istiyorum. Seni kollarıma alıp kendimi affettirene kadar sana sarılmak istiyorum. Ellerim senin ateş inle yansın. Ilık teninin tadına varmak istiyorum. Sadece sana sarılısam da olur. O kadar çok şey istiyorum, o kadar istiyorum ki Masal..."

Ama hiçbirini şu an yapamamak beni delirtiyor.” Bu sefer cevap yazması biraz uzun sürdü. Ben de yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissederek bana yazacağı cevabı bekledim. Bana cehennem gibi gelen iki dakika sonra gelen mesaj üzerine sinirden gözüm döndü.

“Bunu şu an konuşamam Sedat.” Demek bunu şu an konuşamazsın hanımefendi? Ama ben konuşmanın bir yolunu elbet bulurum. İki dakika romantik olalım dedim ama yok, benim hatun aksinden hoşlanıyor belli ki.

Telefonu elimden yatağa fırlatıp hızlı bir duş için banyoya girdim. Sıcak suyun altına girdiğim anda elim hemen ona ait olan duş jeline gitti. Hayatım boyunca hiç bir kadına ait olduğunu bildiğim duş jelinin kokusundan tahrik olmuş muydum acaba? Hayır, adım gibi emindim. Hayatımın hiçbir döneminde, hatta ergenliğimde bile bu kadar kolay tahrik olduğumu hatırlamıyordum. Ona ait koku banyoyu doldurunca zihnimde sabahki sevişmemiz canlandı. Ellerimin altında dağılması, ismimin o güzel dudaklarından inler gidi dökülmesi beni mahvetmişti. Şu anda bile mahvolmuş durumdaydım. Onun kokusu ve onunla dolu düşünceler bir araya geldiği anda az önceki sinirimin yerini dehşet bir arzu aldı. Ona olan arzum. Bitmek bilmeyen isteğim. Masal’a dokunma ihtiyacım aklımı kaçırmama sebep olacaktı sanki.

Gözlerimi kapatıp sıcak suyun altına daha fazla girdim ve başımı soğuk fayanslara dayadım. Hızlı bir duş alıp çıkmam gerekiyordu ama gözlerimi bile açamıyordum. Onu hayal etmek bile inanılmaz bir haz almama yetiyordu. Nefesimin değiştiğini de o anda hissettim. Başka bir kadın değildi istediğim. Hiç kimse değildi. İsteddiğim tek bir kadın vardı. Beni bu hale getiren, beni delirtip çılgına çeviren kadından başkası değildi bana

dokunmasını istediğim. Başımı ılık tenine yasladığımda bana gösterdiği ilgiyle mest olduğum, sıcaklığında huzur bulduğum, yanından ayrılmak istemediğim kadındı. O kadın Masal'dı. Kalbim, beynim ve bedenim, üçü de aynı anda tek bir ismi haykırıyordu bana. Bu kadar kör olmasaydım eğer onu bu kadar kırmadan önce fark etseydim, belki her şey bambaşka olacaktı.

Her şeyi düzeltecektim. Ona deneyeceğime dair söz vermiştim ve bu sözümü tutacaktım. Geri adım atmak yoktu artık. Geçmişten gelen huzursuzlukların acısını ondan çıkarmayacaktım. Masal'ı başka biriyle hayal dahi edemiyorken şu anda onu kaybedemezdim. Duşu hızlandırıp çıktım ve hazırlandım.

Bugün bu işi artık bir sonuca bağlayacaktım.

Geçmiş geçmişte kalmıştı, gelecek benim ellerimdeydi. Ve ben bu geleceği bile isteye bırakacak değildim.

Hayat zor şeyler yaşatsa da insana, belki de aslında sonraki güzellikleri için bir kapı açıyordu. Ben bunları yaşayıp bitirmiş ve kapıyı kapatmıştım. Ama bana sunulan bu fırsatı geri tepmeyecektim.

21. Bölüm

Seda'tan bir daha cevap gelmeyince bir yanım eve gitmek istedi. Belki de çoktan çekip gitmişti bile. Buraya gelirken kızlarla kafamın dağılacağına çok emindim ama lanet adam yine aklımı işgal etmeye başlamıştı. Oya mutfaktan çıkıp yanıma geldi. Arkasından da Alara.

"Kızım sen niye elinde telefon kukumav kuşu gibi öyle oturuyorsun?" Gözlerinden bir şey kaçsa şaşardım zaten. Oya cümlesini bitirdiği anda Alara devam etti.

"Beş dakika önce de deli danalar gibi dolanıyordu bu. Yine elinde telefonla..." derken elimdeki telefonu işaret etti. Hâlâ elimde duran telefona garip bir yaratıkmış gibi bakıp sinirle koltuğa bıraktım.

"Siz beni takip etmekten zevk mi alıyorsunuz Allah aşkına?"

"Biz seni takip etmiyoruz, sen kendini ele veriyorsun."

"Bir şeyi ele verdiğim falan yok, abartmayın."

Oya derin bir nefes aldı. "Sanki anlatmadığın bir şey varmış gibi hissediyorum Masal." Neden beni biraz kendi halime bırakmıyorlardı sanki?

"Kızlar, keyfimi kaçırmayın olur mu? Hadi ne yapılacaksa yapalım, bakın kocalarınız gelecek şimdi." Oya mutfağa giderken sanki ben orada değilmişim gibi Alara'ya bakarak konuştu.

"Şimdilik bu konuyu kapatalım, sonra konuşuruz," dedi. Alara, "Bence de," derken ikisinin de saçlarından tutup asılmak istedim.

Hep beraber geniş masayı hazırladık. Masadaki her şeyi yerleştirdikten sonra gözüm fazlalık tabağa takıldı.

“Fazla koyduk galiba kızlar,” dedim. Bir anda sanki, “Kaçın, deprem oluyor!” diye bağırmışım gibi dördü de bir yerlere kaçmak istercesine gibi etraflarına bakındılar. Sonra İdil boğazını temizledi ve “Yok, Kerim’in iş yerinden bir arkadaşı da bize katılacakmış da onun için o tabak,” dedi. Peki bunu söylerken neden kaynar suyun altında kalıyorlarmış gibi kıpırdanıp duruyorlardı? *Anladım*, der gibi başımı salladım. Tam içeri girip yerimize oturmuştuk ki kapı çaldı. İdil gidip kapıyı açtığı anda neşeyle cıvıldaayan sesinden nişanlısının geldiğini anlayıp kızlarla hepimiz gülümsedik. Salon kapısından içeri el ele girdiler. Kerim hepimize gülümseyerek, “Hoş geldiniz kızlar,” derken elimi kaldırıp ona selam verdim. Sonra arkasından biri daha girdi içeri. Kerim’den biraz daha uzun, hafif kumral saçlara sahip, otuz yaşlarında bir adamdı. Kerim arkasından gelen adama yol vermek için kenara çekilip nişanlısının beline kollarını doladı.

“Kızlar, Tufan benim iş arkadaşım. Bugün çok çalıştık ve ben de sizin güzel ellerinizle hazırladıklarınızdan yiyip kendine gelmesi için onu davet ettim.” Adam başıyla bir selam verip önce Oya’ya elini uzattı. Sıra bana gelene kadar herkesle tek tek tanıştı. Oturduğum koltuğun önüne doğru gelmeye başlayınca ben de ayağa kalkıp tanışmak için elimi uzattım. Adam benden önce herkesle tokalaşmıştı ama benim uzattığım eli tuttu, gözlerime baktı ve elimi çevirip dudaklarına götürdü. Şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. Bakışlarım kızlara kaydığında bizi garip bir ifadeyle izlediklerini fark ettim. Kaba davranmak istemediğim için adamdan elimi usulca çektim ve biraz gülümsedim.

“Ben Masal,” dedim gülümsememi yüzümde tutmaya çalışarak.

“Memnun oldum,” dedi ve bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. Garip bir atmosferde olduğumuzu düşünüyordum. Herkeste bir gerginlik hissediyordum ama sebebini de çözemiyordum bir türlü. Neyse ki tam zamanında yeniden zil çaldı da bu garip durumdan kurtulduk. İdil kapıyı açmaya giderken herkes yerine oturdu ve Tufan tam karşımda duran tekli koltuğa geçti. Bu sefer gelenler Bekir ve Tony oldu. Yeniden bir selamlaşma faslı başladı ve Serkay’ın gelmesini beklerken muhabbete daldık.

Oya elinde telefonla ayağa kalktı. “Serkay biraz geç kalacakmış, siz başlayın dedi.”

İdil ve Kerim beklememizi söylese de Oya ısrarla hepimizi sofraya oturttu. Hepimiz bir arada yemeklerimizi yiyip sohbet etmeye başlayınca yeniden neşelendim. Arkadaşlarımla vakit geçirmeyi ne kadar çok özlediğimi de bir kez daha fark ettim. Hoş şurada geçirdiğim her dakika onu da özliyordum. Yanımda olmasını dilemekten kendimi bir türlü alamıyordum. Bir yanım onunla geçirdiğim her dakikanın kıymetini bilirken bir yandım bencil davranıyordu belki de. Herkes gibi normal bir şeyler yaşamak istememin gayet mantıklı olduğunun farkındaydım ama işte bunların olmasını istediğim adam pek normal değildi. İçimde oluşan burukluğu atamıyordum bir türlü.

Dalıp gittiğimi fark ettiğimde yeniden yemeğime döndüm. Ağzıma bir çatal attığım anda karşımda oturan adamla bakışlarımız karşılaştı. Bana yakalandığından utanmış bir ifadeyle gülümseyince ben de ona gülümstedim. Bir anda nasıl olduysa masadaki muhabbet konusu ben oldum. Oya, “Masal da öğretmen,” dediği için tüm gözler bana çevrilmişti. Tufan gülümseyerek, “Öyle

mi? Ne öğretmenini?" diye sorduğunda ters bakışlarımı Ova'dan ayırarak adama çevirdim.

"Tarih öğretmeniyim," dedim gülümseyerek. Anında adamın tüm ilgisi bana yöneldi. "Lisede o zaman," derken başımı salladım. Ardından ben bile anlamadan öyle bir sohbetin içine girdik ki kendimi kaptırıverdim. Tufan'ın öyle bir tarih bilgisi vardı ki masadaki tarih öğretmenin o olduğu sanılabilirdi. Bildiğim bir şeyler hakkında konuşmak da cidden hoşuma gitmişti. Ne kadar konuştuk hatırlamıyordum ama herkes yemeğini yemişken benim önümde duran tabaktakiler buz gibi olmuştu. Tufan'ın söylediği bir şeye gülerken bir öksürük sesiyle dikkatim dağıldı ve başımı sesin geldiği yöne çevirip baktım. Yüzümdeki sırıtiş yavaşça silindi. Tepemde dikilen adama öylece bakakaldım. Yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. İdil'in ona servis açmasını hiç sesimi çıkarmadan izledim. Tabağına masadakilerden azar azar alırken yan gözle bana bakıp, "Nasılsın Masal?" diye sordu. Yüksek ihtimal masadaki hiç kimse sesindeki imayı anlamamıştı bile ama ben farkındaydım. Elinden gelse ya sırtına atıp beni buradan çıkaracak, ya da önünde duran çatalı karşımda oturan adamın bir tarafına saplayacaktı.

Eh, her ikisini de yapamayacağından emin olmanın rahatlığıyla gülümsedim, lanet olası bir korkak gibi davranması benim sorunum değildi.

"İyim Sedat, sen nasılsın?" derken gülümsemem genişledi. Buna uyuz olmuş gibi bakışlarını kıstı. "İyiyim," dedi sadece. Yeniden Tufan'la olan muhabbetime döndüğümde yanımdaki adamdan yayılan gerginliği görmezden gelmeye çalıştım. Herkes yine kendi muhabbetine dalmıştı ama aklımda bir tek Sedat'ın buraya neden geldiği sorusu vardı. Serkay'ın yanına uğramış, o

da toplandıgımızı anlatmış, onu buraya çağırmişti. Böyle demişlerdi ama kuşkucu bir tarafım böyle olmadığını söylüyordu nedense.

Tam Tufan bir şey anlatıyordu ki Sedat ağzındaki lokmayı yutmaya çalışarak adama bakmadan, "Bu kadar gereksiz bilgiyi neden biliyorsun ki?" diye sordu. Hepimiz sustuk. Ters ters baktım ama dönüp bana bakmadı bile. Yaptığının farkındaydı üstelik. Tufan surat ifadesini hiç bozmadan, "Genelde herkes gereksiz olduğunu söyler, sen ilk değilsin, ama benim için tarih bir tutku," dedi. Neyse ki adam ters bir cevap vermemişti. Sedat umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. Önündeki bardaktan bir yudum su almadan önce, "Yine de gereksiz," diye ağzının içinde geveleyince bu bardağı taşıran son damla oldu. Dizimle bacağına sertçe vurup bana bakmasını sağlamak istedim ama dönüp bakmadı.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca ne zaman adamları iki kelime etmeye kalksam ya saçma sapan bir şeylerle araya girdi ya da garip garip sesler çıkarmaya başladı. Yanımda bir mağara adamı oturuyordu resmen ve ben bu adamları ciddi bir ilişki istiyordum. Kızlarla hep birlikte masayı topladık. Masada son kalanları almaya geldiğimde Tufan da yanıma gelip bana yardım etmek istediğini söyledi. Gülümseyerek son kalan birkaç bardağı elime aldım o da masanın üzerindeki örtüyü topladı. Birlikte mutfığa doğru giderken kapıda dikilen Sedat'ı gördüğümüze nedense ikimiz de pek şaşırmamıştık. Sabah kızlara onu anlatacağımdan korkan adam neden dibimde dolanıp duruyordu şimdi, anlamıyordum.

Yanından geçip mutfığa girdiğimde İdil ve Sema işlerini bitirmiş çıkıyorlardı. Tufan ve benim arka arkaya geldiğimizi gördüklerinde saçma sapan bir mutlulukla

sınıttılar. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamadığımı sanıyorlardı ama bu adamın burada olma sebebinin ben olduğumun farkındaydım. Ve bu işin içine kızlar nasıl becerdiyseler kocalarını da sokmuşlardı. Elimdeki bardakları makineye koymak için yıkarken Tufan da arkamda duran tezgâha yaslandı.

“Şey, sanırım benim neden burada olduğumdan haberin yok.” Gülümsediğini hissediyordum.

“Evet yoktu ama anlamadım diyemem.” İkimiz de güldük.

“Peki, Sedat denen şu adamla arandaki olay ne?” Elimdeki bardak bir anda kaydı ve lavabonun içine düştü. Kırılan bardak parçalarını almaya kalkışmam da tam benim gibi sakar birine göreydi zaten. Cam kırıkları parmağımı kestiğinde acıyla sızlandım.

“İyi misin?” derken Tufan yanıma gelmişti bile. Orada duran bir havluyu alıp parmağıma sardı.

“İyiyim teşekkürler,” dedim.

“Bak, yanlış bir şey söylemek istememiştim.”

“Senin suçun değildi. Ben sadece...” Sadece ne diyecektim ki? Parmağıma sardığı havluyu hâlâ eliyle tutuyordu. “Tufan ben...” Cümlemi bitiremeden kapıdan içeri Sedat girdi. Bakışları önce yakınımnda duran Tufan’a, sonra da elimin üstünde duran Tufan’ın eline kaydı. O gözlerin kararışını saniye saniye izledim. Sedat öne doğru bir adım atmıştı ki elimi Tufan’dan çekip, “Bize biraz izin verir misin?” diye sordum. Gözlerine bakıp beni anlamasını umdum. Tufan beni anladığını belli ederek başını salladı. Sedat’a bir kere baktı ve elime bastırdığı havluyu bırakıp çıktı. Diğer elimle onun bıraktığı yerden sıktım.

“Senin derdin ne be adam?” Sinirden kuduruyordum artık.

“Bana mı soruyorsun bunu, asıl senin derdin ne? Ne yaptığını zannediyorsun?” Ağzım hayretle kocaman açıldı. Bu adam ciddi miydi?

“Senin dengesizliklerinle şu anda uğraşamam. Önce sabah yaptığın, şimdi de bu, gerçekten uğraşamam.” İki adımda yanıma geldi. Ellerini arkamda duran tezgâha yaslayıp beni sıkıştırdı.

“Birisi görecektir, rahat bırak beni.”

“Demek uğraşamazsın? Ben senin evinde senin gelmeni beklerken sen burada elin adamlarıyla-”

“Sakin o cümleyi bitirmeye kalkma.”

“Yalan mı?” diye dişlerinin arasından tısladı.

“Beni rahat bırak.” Gözlerime dolan yaşlara lanet ettim.

“Senin yatağından çıkıp geldim ben buraya Masal, nasıl olur da burada başkasıyla görüşürsün?” Ona açıklama falan yapmayacaktım. Asla. Böyle bir şey düşündüğü için kafasına bir şey indirmek istiyordum. Sessiz kalışım onu daha fazla sinirlendirdi.

“Bana cevap ver! Sabah sana söylediklerim yüzünden mi yapıyorsun bunu bana? Sebebi bu mu? Ben seni incittim, sen de karşılığında elin adamlarıyla mı görüşeyim dedin. Yoksa yatak için başka, ilişki için başka bir adam mı kullanmaya karar verdin? Ne de olsa ben sadece birisi için uygunum senin gözünde. Diğeri için de o lavuk mu aday?” Karşımda duran adama gözlerimi kırpmadan bakıyordum ama onu göremiyordum. Kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama beni daha sıkı sarıp dudaklarını yanağıma yaklaştırdı.

“Bana bir şey söyle Masal.” Dişlerimin arasından sinirle konuştum. Bu adamı tanııyordum ben. Aslında onu hiç tanımadığımı fark ettim. Bu kadar acımasız olmasına şaşırdım.

"Hemen beni rahat bırak." Elimde tuttuğum havlu-
yu bıraktım. Parmağımdan damlayan kan umurumda
değildi. Kalbimin kanadığını hissediyordum. Onun de-
ğeceğini ya da gerçekten ona karşı hissettiklerimi anla-
yabileceğini nasıl düşünmüştüm? Güvensizliği gözünü o
kadar kör etmişti ki burnunun dibinde duruyordum ve
ne beni görüyordu ne de ona karşı hissettiklerimi.

Mutfığa gelen ayak seslerini duyduğumuzda hemen
benden uzaklaştı. Bense orada öylece donup kalmışım.
Zaten ne yapmasını bekliyordum ki?

Sema içeri girip bizi gördü. Anlamsız bakışları parma-
ğımdan damlayan kanı görünce telaşlandı. "Ne yaptın
kızım eline?" diye sorduğunda aynı anda Sedat da ka-
nayan elimi fark etti. Dişlerini sıkıldığını gördüm. Bara üz-
gün gözlerle bakarken başımı Sema'ya çevirdim. "Onem-
li değil. Ufak bir kesik." Dönüp parmağımı çeşmenin
altına tuttum ve orada duran peçeteyle sardım. Sema
yardım etmeye çalışsa da ona engel oldum. Mutfaktan
çıkıp hemen askıdan ceketimi ve çantamı aldığımda tüm
ev ayaklanmıştı.

Herkes kapıya gelip benim neden yangından mal ka-
çırır gibi kaçtığımı merak ediyordu ama umurumda de-
ğildi. Bu işi çözmek Sedat'ın işiydi ve ne bok yiyeceğini
de zerre kadar umursamıyordum.

"Masal, nereye?" diye bağırdı Oya. Aynı anda Kerim
"İyi misin?" derken hep bir ağızdan bir şeyler söylediler.

"Gitmem lazım," derken yanıma gelmeye çalışan Se-
dat'ı gördüm ama kapıyı arkamdan çekip çıktım. Son
duyduğum şey Oya'nın, "Sen bu kıza bir şey mi yapıyor-
sun Sedat?" diyen kızgın sesiydi.

Bir gerçeklik daha yüzüme soğuk hava gibi çarptı. Şu
hayatta en çok sevdiğiniz en çok canınızı yakan oluyor.

onun aşkına sahip olmak suç gibi hissettiriyordu. Âşık olana, yanında acı çekmek ve kalp kırıklığı hediyeydi. Promosyon paketler gibi ayrılmıyorlardı birbirlerinden.

Diğer gerçekte çok daha can yakıcıydı. Ne yaparsam yapayım Sedat ve ben diye bir şey olmayacaktı.

22. Bölüm

SEDAT

Ben kesinlikle aklımı kaçırmıştım. Hoş bunu kabul edeli daha birkaç saat olmamış mıydı? Buraya kızın gönlünü almaya gelen adamdan eser yoktu. Ne zaman bu kadar gözü dönen kıskanç bir hayvana dönüşmüştüm ben? İçimde böyle bir hayvanın olduğundan bile yeni haberdar oluyordum zaten.

Masal... İsmi aklımdan geçirdiğim anda bile beni delirten kadın... Her haliyle beni kahreden kadın... Gözüme perde indirmişti adeta. Onunla yanıp onunla sö-nüyordum sanki. Kül olmak umurumda değildi. Hissetmediğim şeyleri ödü-mü patlatarak da olsa hissettirmesi umurumda değildi.

Gözlerinde gördüğüm o kırgınlık beni kahrediyordu. Buraya gelirken duyduğum heyecanı düşündüm. Ben değil miydim onun için çabalayacağını söyleyen? Ben değil miydim onu kaybetmek istemediğine karar veren? Aklımdan geçenleri hazmetmeye çalışırken bir yanı-m da bana, "Ne diye aksini yapıyorsun o zaman?" diye sordu. Haklıydı. Ne bok yemeye böyle davranıyordum ben?

Masal kapıdan çıkıp gittiği anda ardından koşmak istedim. Ama evdeki herkes gözlerini bana dikmiş bir açıklama bekler gibi bakıyordu. O an tek istediğim peşinden gidip ona sımsıkı sarılarak beni affetmesini söylemek

olsa da buradakilere bir açıklama yapmadan o lanet kapıdan çıkıp gitmem imkânsız görünüyordu.

Tamamen aklımı kaçırmıştım. Bu davranışımın başka bir açıklaması olamazdı.

“Sen bu kıza bir şey mi yapıyorsun Sedat?” diye sordu Oya. Sesinden beni suçladığı o kadar belliydi ki. Bakışlarıyla beni oracığa gömüp üzerime toprak atacaktı neredeyse. Kapının ağzında dikilmekten vazgeçerek gidip koltuğun birine kendimi bıraktım.

“Sanki bilmiyorsunuz!” dedim sıkıntıyla.

“Neyi bilmiyoruz?” diye soran İdil’di.

Sıkıntıyla ellerimi yüzüme kapattım. “Siz göndermediniz mi onu bana? Baş başa kalmamız için onca planı siz yapmadınız mı?” Başımı kaldırıp kızlara baktım. Ne diyeceklerini bilemez halde öylece baktılar. Tedirgin olduklarını fark ettim. Güzel, en azından yalnız değildim.

“Bende de suç var, kabul ediyorum ama benim nasıl bir adam olduğumu siz biliyordunuz. Nasıl arkadaşınızı göz göre göre benim insafıma bıraktığınızı düşünüp duruyorum ve aklım bir türlü almıyor.” Kızlar her şeyin farkında olsalar da erkekler ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Serkay’ın sinirlendiğinin farkındaydım. Masal’ı kız kardeşi gibi sever, korurdu. Tufan denen adam Kerim’e bir şeyler söyledi ve izin isteyip çıkıp gitti. Tam isabet! Bir de onu takamayacaktım kafama şu anda. Zaten ne olduysa o herif yüzünden oldu, diye kabul ettirmeye çalıştım kendime ama o mantıklı yanım, hiçbir zaman gerektiği anlarda ortada olmayıp siktir olup giden mantıklı yanım dönmek için o anı seçmişti ve bana sürekli “Kendini kandırma” diye uyarı gönderiyordu. Canın cehenneme...

“Biri bize hemen ne olduğunu anlatsın,” diye kükre-

yen tabii ki Serkay'dı. Ben elimden geldiği kadar üstü kapalı bir şekilde özet verirken kızlar yerin dibine geçtiler. Yılbaşında olanları ve sonrasını üstü kapalı bir şekilde anlattım. Kızların planını biraz daha detaylı anlatmış olabilirim. Adilik yapıyordum. Zor duruma düşüyorlardı ama kendimi kurtarmanın bir yolunu da bulmak zorundaydım. Yoksa hepsi beni buraya gömecekti, biliyordum. Çünkü yanlarında oturan adamlar ellerinden gelse onları bir kaşık suda boğacak kadar sinirle bakıyorlardı. Serkay yerinden kalktı.

"Yani Masal ve sen sadece şey için mi? Kahretsin bunu bana söyletirme..."

"Evet. Başta öyleydi."

"Başı kıcı mı var abi bunun? Onun öyle bir kız olmadığını senin biliyor olman lazımdı."

"Biliyordum," dedim sıkıntıyla. "Ama yine de..." Oya cümlemi bitirmeme izin vermedi.

"Ama yine de uçkuruna sahip çıkamadın, öyle mi?" diye patladığında ona verecek cevabım yoktu. Ama anlaşılan Serkay'ın vardı.

"Sen mi soruyorsun bunu? Sen tanımıyor musun Sedat'ı, ha? Ya da siz?" Kızların hepsine tek tek baktı. "Öz abimin ilişki adamı olmadığını ben farkındayım. Sizler farkındaydınız. Nasıl böyle vurdumduymaz olabildiniz, anlamıyorum. Ortaya attığınız kişi Masal. Kahretsin, Masal ya!"

Serkay'ın yükselen sesiyle kızların bir daha gıkı çıkmadı. Bana söyledikleri ise zerre kadar dokunmadı. Doğruydum çünkü her bir kelimesi. Eğer kızlar bu işe karışmış olsalardı bunlar yaşanmayacaktı. Ne yazık ki her şey için çok geçti artık. Dudaklarımdan istemsizce kelimeler dökülmeye başladığında herkes benden duydukları karşısında daha da şaşırdı.

“Onunla daha fazlasını istiyorum. Başta ne olduğu, ne konuşulduğu ya da kızların ne yaptığı umurumda bile değil. Buraya gelirken aklımdaki tek şey daha fazlasını istediğimdi. Kahretsin, onun gönlünü almaya gelmiştim ben buraya.”

Serkay pişkince sırtıttı. “Kendini bana zorla davet ettirmenin sebebi bu muydu yani?” Ters ters bakıp ona cevap bile vermedim. Kızlar, dudaklarına yayılan aptalca gülümsemeyi bastırmaya çalışırken onları görmezden geldim. Aniden yerimden kalkınca hepsi bana baktı.

“Onunla konuşmam lazım. Söylediklerim pek iç açıcı şeyler değildi.” Birkaç adım atmıştım ki kızlar önüme dikildi.

“Onu üzmene izin vermeyeceğimizi biliyorsun değil mi Sedat?” dedi Oya. Başımı salladım.

“Bir hata yapıp onu senin ellerine bırakmış olabiliriz ama bu arkadaşımızı geri alamayacağımız anlamına da gelmiyor,” dedi Sema. Gülümseyerek yeniden başımı salladım. Buna hiçbir Allah kulunun gücü yetmezdi ama bunu onlara söylemedim.

“Sakın, sakın onu bir daha üzeyim deme,” diyen Alara gözlerini kısarak bana ne kadar ciddi olduğunu göstermek ister gibi baktı. Gülümsedim.

Ondan gelecek olan tehdidi beklercesine, bakışlarımı Idil’e çevirdim. Gözlerime bakıp gülümsedi. “Eğer özür dileyeceksen ona çiçek götür. Ama bulabildiğin her çeşit çiçek olsun. Bir çiçeğe bu kadar anlam yüklenmesini saçmalık olarak görür, bir gün bana çiçek gelecekse eğer hepsinden bir tane olmasını isterim, derdi hep Masal. Haberin olsun.”

Sırıtişım daha da genişledi. Ne yapıp edip bulabildiğim tüm çiçeklerden oluşan o demetle kapısına gidecek-

tim. Zor bir adam olduğumu biliyordu Masal. Anlayacaktı beni, inanıyordum. Gerekirse bana inanması, beni anlaması için her şeyimi ortaya koyup ona karşı açık olacaktım.

Belki sevmeyi unutmuştum. Onun gibi güzel sevemiyordum belki de, çektiğim acıyı ona yansıtıyor, canını yakıyordum farkında olmadan ama öğrenecektim. Sadece onun öğretmesine izin verecek, kendimi sorgusuz sualsiz Masal'ın ellerine bırakacaktım. Riskse eğer, alacaktım. Biliyordum ki Masal asla bana, geçmişte başıma gelen şeyi yapmazdı. Bundan emin olduğum için kendimi ona açmaya hazırdım artık.

* * *

Tüm gece kaç çiçekçi gezdim sayamadım ama istediğim şey aşağı yukarı oluşmaya başladığında saat neredeyse gecenin ikisiydi. Masal'ın kapısının önüne vardığımda kapıyı tıklattım birkaç kere. Başımı kapıya yaslayıp kulağımı dayadım ama içeriden çıt çıkmıyordu. Bir kere zile basıp birkaç kere daha çaldım ama açan olmadı. Aklımdan, evde olmayabileceğine dair düşünceler geçmeye başladığında kendimi durdurdum. *Kızın gönlünü almaya geldin beyinsiz, delirmenin âlemi yok.* Cebimden telefonu çıkarıp onu aradım. İçeriden gelen zil sesini duyduğum anda gülümsedim.

Benden kurtulmak sandığın kadar kolay olmayacak Masal Hanım...

23. Bolum

Kendime strekli bu kadar cok aqlanmam gerektigi ne hatirlatip durmama ragmen butun yol boyunca aqladim. Eve geldim, aqladim. Dusun altinda aqladim. Simdi saat neredeyse iki olmak uzereydi ve benim gozlerim ona dusundukce doluyordu. Bunun imkansiz bir caba oldugunu bile bile, dusunmemek icin kendimi o kadar zorluyordum ki. Su an tek basina derdime yandigim bu yatakta daha sabahleyin onunla birlikteydim. Yastigimda halâ kokusu varken, beni tamamen onun olmaya zorlayan dokunuşları halâ aklımdayken nasıl bir anda düşünmekten vazgeçebilirdim ki?

Kalbimin kırılmasını göz ardı edebilecek miydim? Hadi ettim, Sedat'ı yeniden aldım hayatıma, ne değişecekti? Bir gün biteceğini, benden çekip gideceğini bildiğim bir adamın canımı yakmasına daha ne kadar izin verecektim?

Kapı tıklatılması gibi bir ses duyduğumda önümde seyretmediğim ama açık duran televizyonun sesini kısıtım. Kapı bir kez daha tıklatıldı. Tam kapıya doğru gidiyordum ki zil çaldı. Sessizce kapının deliğinden baktığım an onu kapımın önünde görmeyi beklemiyordum.

Hiç sesimi çıkarmadım. Bir süre sırtımı kapıya yaslayıp bekledim ve sonra yeniden delikten ona baktım. Sabırsızca yerinde kıpırdanıyordu. Gecenin bu saatinde benim kapımın önünde ne işi vardı bu adamın? Söylediklerini tekrar etmek için mi gelmişti? Ya da belki de

onu orada bir açıklama yapmak zorunda bıraktığım için bana kızmaya gelmişti. Ben bunları düşünürken askının yanında duran çantamın içinde telefonum çalmaya başladı. Apar topar onu susturmaya çalıştım ama Sedat'ın sesini duyduğundan emindim.

Tahmin ettiğim gibi yeniden kapıyı çaldı. "Masal, içerde olduğunu biliyorum, açar mısın kapıyı?" Derin bir nefes aldım. Yeniden onunla tartışacak güce sahip olmamışım farkındaydım.

"Sedat," dedim beni duyduğundan emindim. Sesim aklamaktan değişmişti ve hâlâ burnumu çekiyordum. "Artık konuşmak istemiyorum. Tek istediğim..." Cümlem bitirmek o kadar zor geliyordu ki boğazımda takılıp kaldı sanki.

"Masal, konuşmamız gerek, lütfen."

Yeniden konuşmayı denedim. "Tek istediğim gitmen Sedat. Lütfen bir daha gelme." Cesaret edip kapının dışından yeniden ona baktım. Yüzündeki ifadeden sıkıntısını anlayabiliyordum. Sakin olmaya çalışır gibi elini birkaç kere saçlarının arasından geçirdi.

"Masal, gerçekten konuşmamız gerek. Eğer beni içeri almazsan tüm apartmanı ayağa kaldırırım. İnsanlar polisi arar ve tüm geceyi benimle birlikte karakolda geçirirsin." Hiç beklemediğim cümlesi karşısında ağzım açık kaldı. Espri mi yapıyordu yoksa ciddi miydi anlamadım.

Bir yanım onunla konuşmak, belki de dokunmak istiyordu ama yeniden ona kanmak istemeyen kırılgan tarafımı da hiçe sayamıyordum işte.

"Sedat, bu saatte olmaz. Yarın ko-" Kapıya öyle güçlü vurdu ki yerimde sıçradım. "Aç kapıyı Masal!"

Sesindeki tondan sinirlendiğini anlıyordum. Üstelik deli adam apartmanı ayağa kaldırma konusunda son de-

rece ciddi idi. Kapının kolunu yavaşça aşağı indirip kapıyı biraz araladım. Başımı kaldırıp deli gibi ona bakmak istiyordum ama bir yandan da göz göze gelirsem onu tuttuğum gibi içeri çekmekten korkuyordum. Sedat ona bakmamamı fırsat bilip araladığım kapıyı açıp içeri girdi ve ardından kapattı.

“Neden geldin?” dedim, onun dışında başka bir yere bakmaya çalışarak. Sedat beni tabii ki duymazdan geldi.

“Bana bakmayacak mısın?” Sesinden yüzündeki memnun ifadeyi görmeden anlayabiliyordum. Başımı kaldırıp onun güzel kirpiklerinin altına saklanan gözlerine baktım. Suçlu çocuklar gibi bir ayağımı ileri geri sallayıp duruyordum. Kendime, *sakın yelkenleri suya indirme*, derken gözlerimi ondan kaçırıp kendimi odama kilitlememek için yerimde zor durdum.

“Sedat, bu saatte neden geldin?” diye sordum yeniden. Bir süre bekledi. İki eli de hâlâ arkasındaydı. Bana birkaç adım yaklaşıp dibime kadar sokuldu ve başımı kaldırıp ona bakmamı bekledi. Heyecandan deliriyordum ama geri adım atmayacaktım.

“Özür dilemek istedim,” dedi bir anda. Ağzım öylece açık kaldı. Gözlerimi birkaç kere kırptırdım. “Anladım?” dedim, kekelemeden konuştuğum için kendimi tebrik ederek.

“Aslında daha erken gelme planım vardı ama sana bunları bulmakla uğraştım.” Arkasında duran ellerini hareket ettirdiğinde naylona benzer bir ses duydum ve aniden yüzümün önünde kocaman bir çiçek buketi belirdi. Şaşkınlıkla donup kaldım. Bir elinde tuttuğu buket, bir de onun beklentiyle üzerimde dolanan gözlerine baktım. Kaç çeşit çiçek vardı bukette, sayacak aklı bulamıyordum kendimde. Ellerim benden bağımsız hareket

edip çiçeği aldı ama Sedat da aynı anda buketi tutan ellerimin üstüne ellerini sardı. Ceketinin bilekleri benim kollarıma dokundu. Soğuk elleri benim sıcak parmaklarıma sarınca aklımda ne var ne yok silindi. Belli belirsiz ama sıcaklığını hissettiren bir gülümseme belirdi dudaklarımda.

“Özür dilerim Masal,” dedi bir kez daha ve bende ailm koptu. Ona sınıksıkı sarılmak istiyordum. Söylediğı her şeyi unutmaya hazır bir Masal vardı karşısında ama yine de bazı şeyleri netleştirmek isteyen kızı göz ardı edemiyordum.

“Beni şaşırttın,” dedim. Doğruydı, deli gibi şaşırmıştım hem de. Elinin birini atkuyruğumdan kurtulan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için kaldırdı. Bana dokunan teniyle kalbim deli gibi atmaya başladı. “Keşke daha güzel bir şeyle şaşırtıyor olsaydım.”

“Seni orada bırakıp gittim diye kızdın sandım,” dedim bir anda.

“Kızdım,” dedi çenemi dokunup ona bakmamı sağlarken. “Ama sana değil, kendime.”

“Sedat, ben böyle devam edemem. Sen...”

“Tam bir öküzüm, biliyorum,” diye cümlemi tamamladı. Kendimi tutamayıp gülümsedim.

“Kızlara söyledim,” dediğinde şaşkınlığım daha da arttı. “Nasıl?”

“Hepsi beni parçalayacak gibi bakıyorlardı. Bir açıklama yapmak zorundaydım.” Buz gibi oldum. Onlara ilişkimizin sadece seksten ibaret olduğunu anlattığına inanamıyordum.

“Bunu neden yaptın?”

“Anlatmak zorundaydım Masal.”

“Onların yüzüne bir daha nasıl bakarım ben?” Elim-

deki çiçeği alıp kenara bıraktı. Üzerindeki ceketini de çıkartıp öylece yere attı. Ellerini yanaklarıma sımsıkı bastırıp alnını alnıma dayadı.

“Yanlış bir şey yapmadın sen Masal. Yanlış yapan benim. Herkes farkında. Ben de farkındaydım. Onlara da söyledim sana da söylemek için buradayım.” Dudaklarıma minicik bir öpücük bıraktı. “Söylediklerim için özür dilerim.” Bir kez daha öptü, bu sefer dudakları dudaklarıma daha uzun dokundu. “Seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim.” Yeniden beni öptüğünde bu sefer geri çekilmeden öpücüğü derinleştirdi. “Seni herkesten gizlediğin bir ilişki yaşamak zorunda bıraktığım için özür dilerim güzelim.”

Ona cevap vermek istiyordum ama sözcükler ağzımdan bir türlü dökülmedi. Kalbim heyecanla çarparken Sedat beni ölüme götüren o cümleleri söyledi.

“Kimin bildiği ya da bilmediği umurumda değil. Beni neyin olarak kabul ediyorsan kabulüm. Sevgilim mi demek istiyorsun? Sorun değil. İlişkimizi ilan etmek, benimle el ele gezmek mi istiyorsun, o da tamam. Beni kendine mi saklamak istiyorsun? Ne dersen kabul.”

“Ama...”

“Aması yok. Bir daha senin etrafında başka bir adamı görmeye dayanmam. Bunun için herkes bana ait olduğunu bilecekse umurumda değil. Çünkü...” Dudakları dudaklarıma yeniden kapandı. Öpücüğü özlem dolu, bir o kadar sahiplenici ve baştan çıkarıcıydı. Ellerimi ense-sinde kavuşturup bedenini kendime doğru çektim. Benden geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik.

“Çünkü,” dedim cümlesini tamamlamasını istediğimi anlaması için.

“Çünkü sen benimsin. Geri dönüşü yok artık,” dedi fı-

sıldayarak. Kendimi onun kollarına bıraktıktan sonrasını hatırlamıyorum. Dudaklarımız içimizde patlamaya hazır ateşi fitillemek için kavuştuğunda onun tadında kayboldum. Elleri her yerdeydi. İnce pijamamın üzerinden bana dokunan parmaklar sabırsız, bir o kadar aceleliydi.

Beni duvarla arasına sıkıştırdığında elleri şortumdan içeri sızıp kalçalarımı avuçladı. Nefes nefese dudaklarımı geri çekip ona baktım. Ellerim boynundan hiç çıkarmadığı kolyenin zincirine dolandı. Parmağımı takıp onu bana yaklaştırmaya çalıştım. Burnu benimkine sürtünürken dudaklarımın üstüne doğru fısıldadı.

“Hâlâ seni zorlayacak, hatta bazen bezdirecek o adamım Masal. Hâlâ sorunlu, bir yanı geçmişe takılı kalmış manyağın tekiyim ama seni bırakamam.”

“Bırakmak istemiyorum.” Dudakları yanağımdan boynuma süzülürken ona yer açmak ister gibi başımı eğdim. Islak dili bana dokundukça dudaklarımı ısırdım. Bana söyledikleri, üstüne dokunuşları aklımı yitirmeme sebep oluyordu. Tenim onun için çoktan hazırды. Kalbim dörtmala ona koşuyordu. Benim için çabalayan bu adama âşıktım. Hem de öyle bir âşıktım ki.

Kollarını belime dolayıp bana sarılırken kulağıma eğilip, “Yatağa gidelim,” diye fısıldadı. Bunun için neler vermezdim ama bir daha üzölmek istemiyordum. Kollarından çıkmak için ellerimi göğsüne dayayıp onu biraz ittirdim. Yatak odasına doğru giderken peşimden gelen adamın memnun olduğı suratındaki gülümsemeden belliydi.

Odama girip dolabımı açtım ve gerekli eşyaları alıp yeniden çıktım. Sedat üzerini çıkarmaya başlamıştı bile ama bir şey söylemeden odadan çıkınca o da peşimden geldi. Salondaki geniş koltuğun üzerine elimdekileri

bırakıp gömleğinin yarısı çözülmüş, kemeri açık halde karşımda duran şaşkın adama baktım. İçimden dışarı taşmak isteyen kahkahamı yutup ciddi olmaya çalışarak Sedat'a baktım.

"Anlamadım?" dedi kaşlarını çatarak.

"Anlatayım hayatım," derken gülümsedim. Elimi kaldırıp onu işaret ederek, "Sen," dedim ve sonra da koltuğu gösterdim, "ve bu, bugün birlikte uyuyorsunuz."

İnanamıyormuş gibi gülüp beni ciddiye almadığını belli ederek, "Saçmalıyorsun" dedi. Yanına yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Çok ciddiyim."

"Masal, saçmalama, bunu asla kabul etmeyeceğimi biliyorsun!" diye sinirle homurdandı ama onu duymazlıktan gelip yatak odama ilerledim. Arkamdan hızlanan adımları duyduğumda ben de koşup odama girdim ve kapıyı hemen kapatıp kilitledim.

Sedat aniden kapıya yüklenince yaslandığım kapı sarıldı.

"Masal, aç şu kapıyı!"

"Boğa gibi kükrüyorsun, hayatta açmam," dedim ama gülmekten ölüyordum.

"Boğa gibi kızgınlım çünkü. Hemen. Aç. Şunu."

"Olmaz, sana ceza."

"Yahu beni delirtme kadın. Kendinle mi cezalandırıyorsun beni?"

"Bir bakıma öyle diyebiliriz."

"Hay ben senin bir bakımına..." Bu işin sinirle halledilemeyeceğini anlayınca hemen yumuşadı.

"Hadi güzelim, aç şu kapıyı da sıcacık yatağında sana sarılıp yatabileyim."

"Olmaz hayatım."

"Ben o hayatım diyen ağzını var ya..."

"Sedat!" diye çemkirince sustu. Kıkırtılarımı bastırmadım.

"Sen orada bir de bana gülüyor musun?"

"Hayır tabii ki. Sedat bak sabah olacak neredeyse, hadi yatalım artık."

"O zaman aç şu lanet olası kapıyı da yatalım lan."

"Lan mı?" derken bu sefer kahkahamı tutamadım.

"Bunun hesabını vereceksin?"

"Sana da iyi geceler hayatım," dedim ve gittiğini anlatan ayak seslerini duyduğumda kocaman bir sırtışıla yatağıma girdim. Sedat hâlâ söyleniyordu. Ne dediğini anlamasam da mırıltıları kulaklarıma doldu.

Onun kokusuyla sarmalanmış yastığa daha bir sarıldım. Yüzümde salak bir gülümsemeyle yerimde kıpır kıpırdım. Daha kaç dakika önce salya sümük ağlıyordum. Kaç dakika önce kalbim yerinden sökülmüş gibi canım yanıyordu.

Aşk nasıl bir şeydi? Herkese göre farklı mıydı aşk? Bir an en sevdiğini kaybetmişçesine canını yakarken bir an mutluluğun gökten inmiş haline dönüşebiliyordu. Acıydı aşk, ama aynı zamanda bağımlılık yapan bir tatlı misali tadını damağınızda bırakıyordu. Vazgeçemiyordunuz ondan. İçiniz kan ağlasa da bir bakışa, tek bir cümleye, minik bir tebessüme, bazen de bir buket çiçeğe sığdırıyorduk aşkı.

Fakat önemli olan sevdiğimizizin kalbine sığdırmayı başarmak değil miydi onu?

24. Bölüm

SEDAT

Masal kapıyı hiç çekinmeden suratıma çarpınca sinirden dişlerimi sıkıp bekledim. İçimdeki, o son zamanlarda ortalıkta sıkça dolanan hayvan tarafım, *vur bir tekme aç şu kapıyı ulan*, diyen öküz karakterim benliğimi ele geçirmeye çalışsa da onu dinlemedim. Kızı bir de bu sebepten kaçırmanın anlamı yoktu. Zor da olsa kendimi durdurdum. Ama içim içimi yiyordu. Kendimi durdurmam iyi, hoş güzeldi de, yerimde duramıyordum bir türlü.

Bedenim durdu ama çenem durmadı bu sefer de. Kızalan deyince içeriden Masal'ın güldüğünü duydum. Bu beni biraz rahatlatsa da onunla uyuyamayacak olmak sinirlerimi bozuyordu. Ama o tatlı ve neşeli, bıcı bıcı sesiyle, *iyi geceler hayatım*, dediğinde koskoca geminin yelkenlerini suya indiriverdim. İçimde coşmuş kaynayan o patlamaya hazır şeyleri bir kenara itmeye çalışarak kapının önünden ayrılıp salona geldim. Benim için koltuğa bıraktığı yastık, yorgan ve çarşaftan oluşan üçlüyle bir süre bakiştık. Hatta haddinden fazla uzun bir süre bakiştık. Bir onlara baktım, bir de içeride bensiz uyumayı tercih eden kadını düşündüm. Masal'daki iradeye sinir olmadan duramadım. Bu tavırları sinirlerimi bozuyordu, evet ama kabul etmem gerekiyordu ki aynı zamanda acayip hoşuma da gidiyordu. Bana karşı gelip o küçük

burnunu diktiği anlarda damarıma basması bir yana, kendine olan güveninden hoşlanıyordum da.

Derin nefesler alıp verdim.

Ben burada içten dışa yanıyor, ona dokunmak için ölüp bitiyordum. İçimde patlamaya hazır bir volkan kaynayıp duruyordu. Ona dokunmanın verdiği hazla ellerim uyuşmuştu ama kadında tık yoktu. Bir çırpıda beni kapının önüne atmıştı. Bu gece bana eşlik edecek olan üçlüyle bakışmayı keserek gidip koltuğa oturdum. Lanet olası yorganı gördükçe sinirlerim bozuluyordu. Hâlâ gidip kapıyı kırmak istiyordum. O kapıdan içeri girip onun sıcak tenine sarılmak, kokusuyla mayışıp kendimden geçmek istiyordum. Onunla olmayı zaten özlemiştim. Sıcaklığında kaybolmayı, tenine sahip olup onu benim yapmayı bu kadar çok isterken siktiriboktan bir yorgana sarılıp uyumak zoruma gidiyordu.

Derin bir nefes alıp verdim. Bu gece yapacak bir şeyim yoktu. O odaya girerdim ama bir kereliğine kontrolün onda olduğuna inanmasına ihtiyacı varsa bunu ona verecektim. Elbet bu gecenin sabahı da olacaktı.

Uyuz olduğum üçlü içinden çarşafı alıp sinirle geniş koltuğa serdim. Yastığı rastgele fırlatıp üzerimdeki gömlek ve pantolondan kurtuldum. Çoraplarımı da çıkarıp baksırla yatağa girdiğimde sinirle yorganı tutup belime kadar çektim. Ciddi anlamda yorgana sanki hasmımmış gibi davranıyordum ama umurumda değildi. Onu tutup parçalara ayırmak istiyordum. Yorganın ne suçu varsa!

Bir saatim sağa sola dönmekle geçti. Aklımda sadece Masal vardı. Ona sarılmak varken sinir bozucu yorganla uyumak beni delirtti. Bedenimin alt taraflarının uykuya dalmaya da niyeti yoktu. Lanet şey sanki benden bağımsız işliyordu. Aklıma ne zaman Masal'ı getirsem alarmı

kurulmuş saat gibi hiç şaşmadan ayaklanıyordu. Huzursuzluğum daha da arttı ve uykuya daldığımda neredeyse sabah olmak üzereydi.

* * *

Burnumdan içeri sızan harika kokuyla yerimde kıpırdandım. Mutfaktan içeri dolan güzel kokuyu dikkate almamak imkânsızdı. Gözlerimi açmadan kollarımı başımın üstünde gerip bedenimi esnettim. En nefret ettiğim şey huzursuz gece uykusuydu. Sanki bedenimde var olan huysuzluk yetmezmiş gibi, eğer iyi uyuyamadıysam bu durum iki katına çıkıyordu. Odaya gelen Masal'ın yumuşak ayak seslerini duyduğumda bedenimdeki huzursuzluğun çoğu bir anda beni terk etti.

Sessiz olmaya çalıştığını yumuşak yürüyüşünden hissediyordum. Ayakları çıplaktı. Betonda gezdikçe duyduğum ses, içimin saçma sapan bir neşeyle dolmasına sebep oldu. Ellerim hâlâ başımın üstünde, yüzümü sabit tutmaya çalışarak gözlerimi kapalı tuttum. Aslında şu an tek istediğim onu tuttuğum gibi üstüme çekmek ve hiç beklemeden altına alıp ona sahip olmaktı. Ama ne yapacağını bekledim.

Nefesini yüzümde hissedince dizlerinin üzerine oturduğunu fark ettim. Kokusu hemen bana sızıp beni ele geçirdi. Narin ellerini saçlarımin arasına sokunca sakın kalmakta zorlandım. Bana dokunduğu an işim bitiyordu. Alnıma bir öpücük kondurdu. Yumuşak parmaklar saçlarımdan kayıp yanağımı okşar gibi gezindi. Dudaklarımin üzerine tüy gibi dokunduğunda daha fazla dayanamadım. Başımın üstünde duran elimi hızla indirip dudaklarımin üzerinde gezinen bileğine sardım. Benden beklemediği hareket karşısında, "Hiii" diye bağırdı. Gözlerimi açıp ona gülümseyerek baktım.

“Ödümü kopardın Sedat ya!”

“Koparmak istediğim başka şeyler de var,” derken gözlerim önce güzel dudaklarına takıldı, uzun uzun baktım. Sonra açık boynundan göğüslerine kayan bakışlarımı fark ettiğinde elimden bileğini kurtarmaya çalıştı ama sıkıca tuttum. Elini ağzıma doğru çekip işaret parmağını hafifçe ısırınca derin bir iç çekti. Elini geri çekmeye çalıştığı anda daha sıkı tuttum.

“Hayatta bir yere göndermem,” dediğim anda yerimde biraz doğruldum ve onu da tuttuğum gibi kucağıma çektim. Yumuşak kalçaları benim sertliğimle buluştuğu anda dişlerimi sıktım. Sanki yıllardır bunu bekliyormuş gibi bedenim hem rahatladı, hem de birisi bana işkence ediyormuş gibi canım yandı. Masal kucağıma daha rahat yerleşirken gözleri kısıldı.

“Ama ben sana ceza verecektim,” diye ağzının içinde mırıldanınca başımı kaldırıp dudaklarına yaklaştım.

“Bir gecelik ceza yetti bana, merak etme. Hem bak en güzel ceza nasıl verilir, göstermemi ister misin?” diye sorarken gülümsedim. Dudakları gülümsemek için kıvrılmaya çalışırken Masal kendini tutmaya çalıştı.

“Şımarıksın.”

İki elimle belinden tutup onu kendime daha fazla bastırdım ve ağzından çıkan kelime sesli nefesinin arasında kayboldu. Bir elimle ensesinden kavrayıp onu dudaklarıma doğru çekerken, “Gel buraya,” diye fısıldadım. İsteğimi ikiletmediğine o kadar memnundum ki.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda ona olan açlığım daha da arttı. Bu işi mümkün olduğunca uzatmak istememe rağmen bedenim de aklım gibi sabırsızdı. Ellerim her yerine dokunmak ister gibi aceleci davranıyordu. Dudaklarının her bir zerresinin tadına varmak istemekle,

onu saniyeler içinden yiyip bitirmek arasında gidip geliyordum.

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıp avuçlarımla onun ellerini sarıp sıktım. Parmaklarımız birbirine kenetlendi. Sanki söz verir gibi, yüreğimden tek bir cümle geçti istemsizce: *Seni asla bırakmayacağım...*

Hava sanki hissettiğim şeyle bir anda yoğunlaştı. Masal bana daha fazla yakınlaşmak ister gibi üzerime tırmandı. Dudaklarını benden ayırarak kollarını bana daha sıkı sardı. Dudakları yanağımdan boynuma doğru inerken usulca fısıldadı. "Beni çok kızdırıyorsun..." Devamında bir şeyler daha söyleyeceğini hissettim. "Ama seni çok özlüyorum. Sürekli özlüyorum."

Başını geriye atıp gözlerime baktığında ona kocaman gülümsedim. Suratımdaki bu ifadenin ona her baktığımda istemsizce oluştuğundan emindim çünkü ona böyle gülümserken içimde bir şeylerin çağladığını da hissediyordum. Her şey benden bağımsız gerçekleşiyordu. Her bir zerrem içten dışa bir anda onunla doluyordu sanki ve ben onu içimde tutmakla herkese duyurmak arasında gidip geliyordum adeta. İçimde hissettiğim ne varsa biliyordum ki şu anda yüzüme de yansiyordu.

Bu halimden memnun olmuş gibi o da bana güldüğünde dudaklarımı yeniden ona yaklaştırıp beklemeden dilimi onun sıcak ağzına daldırdım. Yeni fırçaladığı dişlerinden macun tadını aldım. Aynı zamanda ona has, sadece ona özgü, beni bitiren o tatla karışmış bal tadı dilimi esir aldı. Bir saniyeliğine geri çekilip, "Bal mı yedin sen?" diye sorduğumda gülümseyerek başını salladı ve ben yeniden dudaklarına gömüldüm.

Dili bir kez daha benimkiyle buluşup o bayıldığım ritmi tutturduğunda derinlerden gelen bir inleme sesi

odada yankılandı. Ses ondan mı geldi yoksa benden mi, bunu sorgulamadım. Umurumda bile değildi.

Dudaklarımı ondan ayırıp boynuna doğru kaydım. Ellerimle ince pijamasının üzerinden göğüslerine dokunurken omuzlarıma sardığı elleri sıkılaştı. Sıcak ellerini çıplak omuzlarımdan göğsüme doğru kaydırды. Bedenim aniden daha fazla gerildi ve daha da sabırsızlandım. Göğsümden karnıma doğru uzanan elleri ikimizin arasına girmek için uğraştı ve bana dokunmaya çalıştı. Yeterince dayanmıştım artık. Parmaklarının çamaşırımın üzerinden bana dokunduğunu hissettiğim anda daha fazla duramazdım.

“Masal, daha fazla delirtme beni!” İsyanıma sözlü cevap vermedi ama başını sallaması benim için yeterliydi. Kollarımı beline sardım. Onu kaldırıp yatak odasına gitmeye hazırlandığım anda odada birinin öksürdüğünü duydum. İkimiz aynı anda telaşa kapıldığımızda öksürüğün sahibi ses konuştu.

“Bunu görmeyi hiç beklemiyorduk işte.” Oya’nın sesini duyduğumuz anda Masal kucağımdan kaçır gibi atladı. Kızlara dönmeden önce parmaklarıyla dudaklarını ovalayıp saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Bense yine ve yeniden yarım kalmışlıkla sinir olmuş bir vaziyette durdum. Önümde nereden bakılsa gözüken kabarıklık umurumda değildi. Neyi böldüklerini bilmeleri belki de bir daha içeri dalmamaları için onları uyarırdı. Ayrıca içeri nasıl girmişti bunlar? Masal sesini bulmaya çalışır gibi birkaç kere öksürdü. “Kızlar...” derken ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı. Cümlesini ben tamamladım.

“Hayırdır, kocalarınız kapıya mı bıraktı sizi, sabahın köründe geldiniz?” derken tek kaşımı kaldırıp onlara

baktım. Oya dik dik bakarak bana karşılık verdi. Sema güldüğünü görmememiz için elinin birini ağzına kapatmıştı ama bunun pek faydası olduğunu söyleyemezdim. Neyse ki İdil ve Alara bakışlarını sürekli benden başka yönlerle kaçırıp duruyorlardı. İçlerinden birkaçının biraz da olsa utanması umut vadeliyordu çünkü.

“Sana hesap mı verecektik bir de Sedat Bey?” diyen Oya’ya kaşlarımı çattım.

“İşi bölünen bensem, tabii ki vereceksin,” dediğimde Masal koluma bir tane patlatarak, “Sedat!” diye uyardı beni. Bense umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim.

“Siz nasıl girdiniz içeriye?” diye sorduğumda Sema elinde tuttuğu anahtarı kaldırıp salladı. “Anahtarımız var.” Ha! Ne sanmıştım ki sanki? Oya benim susmamı fırsat bilip arkamda duran yatağımı işaret etti.

“Rahat uyudunuz mu Sedat Bey?” diye sorarken gözlerinden memnuniyet akıyordu. Kadın resmen benim acı çekmemden zevk alıyordu. Kardeşimin karısı değil, sanki düşmanımdı. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Ona cevap verecekken Masal arkamdaki çarşafı çekip aldı ve belime sarıp ucunu da tutmam için bana uzattı. Bir an için böyle kalmak geçti aklımdan. Rahatsız olur da çıkıp giderler belki diye düşündüm. Masal sanki bunu anlamış gibi kaşlarını çattı ve ben de sinirle çarşafı tuttum.

Ama hayatta Oya’ya cevap vermeden durmazdım. “Hayır, hiç rahat uyumadım. Masal ceza olsun diye beni buraya attı ama en azından güzel uyanmıştım ve cezamın karşılığı olarak ondan güzel bir ödül almak üzereydim. Tabii siz bölmeseydiniz. Ha! Kusura bakmayın deyip gidiyorsanız ben sizi yolcu ederim. Üzerimin kusuruna bakmazsınız artık, öyle değil mi?” Sahte bir gülümsemeyle onlara baktım. Oyada gülmemek için kendini

tutuyordu ama Masal bir kez daha "Sedat!" diye bana çemkirdi.

"İyi tamam, ben duşa gidiyorum," derken kapıya doğru ilerleyip kızları geçtim. Ben salondan dışarı çıkınca onlar da içeri girdi. "Ama kahvaltı etmeden kimse beni bu evden gönderemez," dediğimde Masal gülümseyerek, "Tamam," dedi. Gözden kaybolup Masal'ın odasındaki duşa doğru ilerlerken kızların sessiz tutmaya çalıştığı kahkahaları kulağıma doldu. Oya, "Gerçekten salonda mı yattı?" derken hâlâ gülüyordu. Ben de duymasını ister gibi bağırdım.

"Evet Oya, orada yattım. Yıllarca bunu konuş artık, olur mu?"

"Ah Sedat, tabii ki de öyle yapacağım!" diye bağırarak cevap verdi Oya. Attıkları kahkahaları duymazdan gelip yeniden yüksek sesle bağırdım.

"Masal! Banyoya gelip sırtımı ovalar mısın güzelim?" herkes bunun halk dilinde, *banyoya gel sevişelim*, demek olduğunu bilirdi. Masal içeriden, "Of Sedat ya..." diye bağırırken gülümseyerek banyoya girdim.

Duşu ayarlayıp altına girdiğimde yarım kalmışlığımın acısı olmasına rağmen suratımda aptalca bir gülümse olduğunun farkındaydım.

Oğlum Sedat, sen ayvayı yedin, dedim kendi kendime ama aklıma hemen Masal geldi.

Ama çok tatlı ayva be...

25. Bölüm

Sedat avazı çıktığı kadar bağırarak, "Sırtımı ovalar mısın?" diye sorduğunda kızların hepsi kahkahayı bastı. Yüzüm gittikçe kızarıırken, "Of Sedat ya..." diye bağırdım. Adam beni düşürdüğü durumdan dört köşe olmuştu, adım gibi emindim. Kızlar benim yanaklarımın kızardığını fark ettiler tabii.

Oya, "Az önce adamın üzerine örümcek gibi tırmanan bu değildi sanki, şimdi karşımızda kıpkırmızı oldu bak," dedi. Onlar benim bu halimle eğlenirlerken kendimi toparladım. Zaten hâlâ Sedat'ın dokunuşları üzerimdeki tazeliğini koruyordu ve içeride duş aldığını bilirken kızlara laf yetiştirmek çok zordu.

"Siz hayırdır? Nereden çıktınız?" diye sordum.

"Ne yani, gelemeyiz miyiz?" diyen Alara'ya baktım.

"Tabii ki gelebilirsiniz de haber vermediğinize şaşırdım."

"Dün evden öyle çıkıp gidince seni merak ettik. Aradık ama açmadın. Biz de içeriden gelen tıkırtıyı fırsat bilip içeri girdik. Gerçi tıkırtı sonradan gelecek olan depremin habercisiymiş ama neyse..." Kızlar hep bir ağızdan yine güldüler.

"Anlaşıldı, siz benimle dalga geçmeye geldiniz." Suratımı asıp mutfığa doğru gittim. Demlenen çayın altını kısarken kızlar arkamdan geldiler.

"Ya senin için mutluyuz kızım, neden dalga geçelim ki?"

“Pek öyle durmuyor ama.”

“Bak, senin adına mutluyuz. Gerçi Sedat olmasaydı çok daha mutlu olurdum ama neyse,” diyen Oya suratını astığını görünce devam etti. “Ama sen mutluyusan sorun yok canım.”

“Onu hayatıma siz soktunuz, farkındasınız değil mi?”

“Evet ama ciddi bir ilişki yaşamamız için değildi.”

“Haklısın Oya, ben de zaten her önüne gelenle düşüp kalkan biriyim ya...”

“Öyle demek istemediğimi biliyorsun Masal.”

Birkaç dakika sonra, “Siz hâlâ burada mısınız?” diyen adamın sesiyle konuşmamız bölündü. Karşımda duran adama bakınca gözlerim kocaman açıldı. Kızlar da ona bakmak için arkalarını döndüklerinde şaşkınlıkla donup kaldılar. Bu adamın rahatlığı benim ölümüne sebep olacaktı.

Beline sardığı koyu renk havluyla kollarını göğsünde birleştirmiş, orada dikiliyordu. Boynundan göğsüne sarkan kolyesinden başka üzerinde bir şey yoktu. Ensesindeki saçlarından omzuna damlayan suları takip etme isteğimi bastıramadım. Benim ona hayran hayran baktığımı gören Sedat bana göz kırpınca gülümsemeden edemedim. Oya her zaman olduğu gibi araya girdi.

“Ayaküstü gözlerinizle sevişmeniz bittiyse artık kahvaltı etsek?” derken sandalyeyi çekip masaya oturdu. Kızlar da onu takip ederek yerlerine yerleştiler. Oya tabağına peynir alırken Sedat’a bakmadan, “Sen de git şu üstüne bir şeyler giy ve arkadaşımıza bizim yanımızda şöyle bakıp durma. Kudurmuş gibi bir halin var,” dedi.

Sedat yerinden hiç kıpırdamadan, “Kudurdum evet ama sinirden,” derken Oya oralı bile olmadı. Birbirlerini parçalayacak gibi durduklarından araya girdim. Kızların

oturduğu masanın yanından geçip Sedat'ın yanına giderken gözlerini benden ayırmadı. Uzun yıllardır hayatımda olan kızların o an ortadan kaybolmalarını istiyordum. Bazen çok nankör oluyordum galiba.

Yanına gidip ellerimi göğsüne koyup ona baktım. Sedat da başını eğip gülümsedi. Ona dokunduğum zaman suratında oluşan ifadeye bayılıyordum. "Hadi gidip üzerine bir şeyler giy de kahvaltı edelim." Birkaç saniye cevap vermeden bana baktı. Fısıltı gibi, "Sen de gel," dediğinde kalbim deli gibi atmaya başlamıştı bile.

"Sedat, kızlar..." diye onu uyardığımda sesimi onun duyabileceği kadar alçalttım. Göğsünde duran ellerimin üzerine ellerini koydu ve bir adım geri giderek beni de kendisiyle birlikte çekti. Sahte bir surat ifadesi takındığında ona gülümsedim. Kim bilir aklından neler geçiriyordu.

"Masal, hani geçen benim burada bir kazağım kalmıştı ya, onu bana bulsana güzelim," derken neredeyse kahkaha atacaktım. İçimden bir anda onunla uğraşmak geldi.

"Yok canım, nereden çıkardın?" diye sordum. Kaşlarını çatıp bana baktı. Dudaklarındaki o gülümseme beni benden alıyordu.

"Geçen gün çıkardım ya," deyince kahkahamı güçlkle bastırdım.

"Ben hiç görmedim valla."

Sedat başını biraz aşağı eğip fısıldadı. "Göstereceğim ben sana," dediğinde daha fazla uzatmadım. "Ha şu kazak, şimdi hatırladım."

"Hah işte o kazak, şu kazağı bir bulup gelelim biz," derken elimden tutup beni de peşinden yatak odama sürükledi. Odaya girdiğimizde kapıyı arkamızdan aceleyle

kapatınca sonunda tuttuğum kahkahamı da bıraktım.

“Rezil oluyorum senin yüzünden,” derken bana yaklaşan adamdan geri geri kaçmaya başlamıştım bile. Eli belindeki havlusuna giderken hızla öne atılıp onu üzerinden atmaması için belinde bağladığı yerden tuttum.

“Aklından bile geçirme sakın.”

“Aklımdan geçenleri bilmiyorsun ki,” dediğinde sesi çoktan değişmiş, havaya girmişti bile.

“Sedat, kızlar mutfağımızda kahvaltı ederken olmaz.”

“Mutfakımız,” diye tekrarlarken tek kaşını kaldırıp bana sırtıtarak baktı. Ben de ne dediğimin farkında vardım.

“Şey, mutfağım yani,” diye toparlamaya çalıştım ama Sedat ellerini belime dolayıp bana sımsıkı sarıldı. Dudaklarında oluşan kocaman gülümsemenin arasından “‘mız’ kısmını sevdim,” dedi. Onun bu ifadesi tüm tedirginliğimi üzerimden alırken kollarımı boynuna doladım.

“Demek ‘mız’ kısmını sevdin?” dedim gülümseyerek.

“Hem de çok.”

“O ‘mız’ seni korkutmadı mı peki?”

“Hiç,” derken başını sağa sola salladı.

“Şu an çok anlamsız konuşuyoruz, biliyorsun değil mi?” derken hâlâ gülümsüyordum. Belime dolanan kolları beni daha da sıkarken, “Hadi o zaman, şu konuşmaya biraz anlam katalım,” dediği anda ne zaman geldiğimizi bile fark etmediğim yatağıma uzanmış halde buldum kendimi.

“Sedat kızlar içe-”

“İnan bana işimi çok sessiz halledeceğim,” derken omzuna vurmak için elimi kaldırdım ama o benden hızlı davranıp iki elimi birden başımın üstünde sabitledi.

“Birazcık uysal olmana ihtiyacım var şu anda güze-

lim.” Burnunu burnuma sürtüp dudaklarını boynuma dokundurdu.

“Kızlar içerideyken aklıma bu ie veremem Sedat,” dedim ama çoktan nefes nefese kalmıtım bile. Aklıma hazır değildi belki ama bedenimi onun için çoktan hazır hale gelmişti.

“Ben veririm, sen merak etme.” Ellerini aşağı indirip üzerimdeki pijama altımı amaırımıyla birlikte çıkardı. O kadar hızlı davrandı ki ne olduğunu anlayamadım bile. Sıcak teni benimkine dokunduğunda belindeki havlunun da açıldığını anladım. Bedenlerimiz birbirine dokunduğu anda içimden bir şeyler çekildi adeta. Her bir zerrem, *ona aitsin*, dercesine bağırıyordu sanki.

“Bana bunu kabul ettirdiğine inanamıyorum ama bana dokunduğun zaman sanki beni ele geçiriyorsun. O kadar çok istiyorum ki nefes alamıyorum.” Kendi kendime söylenir gibiydim. Kelimeler dudaklarımdan bilinçsizce çıkıyordu sanki. Sedat’ın boynumda gezinen dudaklarıyla e zamanlı üzerimde ileri geri gitmesinin yarattığı sürtünme aklıma başımdan alıyordu. Hâlâ içeriden kızların sesini duyuyordum ama sanki benim mutfağımda değil de çok uzaklardaymı gibi hissettiriyordu artık.

Bir an baını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce bana baktı. Gözlerinde gördüğüm ifade ve anın saf güzelliğinin yanında ateş gibi parlayan bakışları karşısında derin bir nefes aldım. Dudakları hızla bana dokunduğunda sanki uzun zamandır bunu bekliyormu gibi bir inleme çıktı ağzımdan. Onun p bu sesi bastırırken içimde daha da artan açlığı körükledi.

Sanki beni ilk defa percesine tadıma baktı. Yumuşak dudaklarını bana değdirip sonra yeniden bastırmasının

yaşattığı duyguyla sabırsızlandım. Aralanan dudakların arasından dilimi sızdırınca artık daha sabırsızdım. Bir yandan beni öperken diğer yandan kendini bana sertçe bastırdı. Dudaklarımız arasında paylaştığımız nefes sanki bana yeniden doğuş vadediyordu. Sedat'ın bana hayat veriyormuş gibi hissettirmesi kalbimi yerinden çıkarmış gibi gümbürdetiyor, aynı zamanda ödümü koparıyordu.

Bedeni bana sürtündükçe onun hareketlerine ayak uydurdum. Onun çoktan hazır olduğunu biliyordum ve benim de sabırsız olduğumu anlaması için bedenim onunkiyle uyum sağlayana kadar eşlik edip istediğim noktaya dokunmasını sağladım. Bundan hoşlandığının farkındaydım ama benim de en az onun kadar bu durumdan hoşlanmamı istediğini de biliyordum. Öyleydi. Tek bir dokunuşuyla dağılıyordum onun kollarında.

"Beklemen istemiyorum," dedim. Sedat hareketlerini hızlandırdı. Dudaklarını yeniden benimkilerle buluşturmadan duyduğum son şey, "Bu seferlik böyle yapıyoruz," oldu. Daha sonra sert hareketlerle bana sürtünürken içimden bir şeyler koptu. Hâlâ havada tuttuğu ellerimi sıkı parmaklarına doladım. Üzerimde gidip gelirken yarattığı hisle gözlerimi kapattım. Benim tavırlarıma uyum sağladığı anda ikimiz de nefes nefeseydik. İçimde benliğime sığmayan bir şey doldu taşı ve sanki bana çok fazla geliyormuş gibi hissettim. Sanki vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasındaki tek bir noktada toplandı ve beni doyuma ulaştıran o patlama bedenimi ele geçirdi. Bedenim gerilirken dudaklarım ağızdan kurtuldu ve ben rahatlarken onun da üzerimde toparlamaya çalıştığı düzensiz nefesini dinledim. Başı boynuma düştü ve nefes nefese öylece kaldık.

Kendime geldiğimde onu üzerimden atmaya çalıştım ama tabii ki başaramadım. Kendi isteğiyle yana kayarken bana sırtan bir suratla baktı.

“Çok adisin,” dedim ama hem ona özlemimi biraz olsun gidermenin, hem de onun suratındaki ifadenin mutluluğuyla gülümsedim.

“Biliyorum,” dedi halinden memnun bir şekilde.

“Kalk artık giyin de gidelim. Kızların ağzına laf verme Sedat, bak sonra onlarla ben uğraşıyorum.” Yataktan kalkarken orada duran havluyu yeniden beline sardı. Ben de dolabımdan taytımı ve tişörtümü alıp giymeye başladım.

“Sen merak etme, ben hepsiyle baş ederim senin için.” Böyle dediğinde bir anda ona baktım. Bakışlarındaki samimiyet, içime sımsıcak bir hava üflenmiş gibi bedenimi ve ruhumu ısıttı. Kalbim zaten onun için cayır cayır yanıyordu artık.

“İstediğin zaman çok tatlı olabildiğinin farkındasın değil mi?”

“Evet ama sadece istediğim zaman ve başkalarının yanında bundan bahsetmen yasak.”

“Ukala,” dediğimde sırtarak üzerini giyinmeye devam etti.

Mutfağa girdiğimizde ben önde, Sedat arkamda ellerini omzuma koymuş, bana çok yakın bir şekilde yürüyorduk. Kızlar bir an bize bakıp imalı imalı gülümsediler ama her zamanki Oya konuşmadan duramadı.

“Kazağı bulamadınız galiba,” derken Sedat’ın üstündeki gömleği işaret etti. Sedat sandalyesine kurulup düzgün dişlerini Oya’ya göstererek sırttı.

“Senin gibi soğuk nevalenin yanında kazak giymem gerektiğini hatırlattığın için teşekkürler yengelim. Bir dahakine unutmam.”

“Hahaha çok komiksin gerçekten.”

“Merak ediyorum, zavallı kardeşim kaç kat giyinip yatıyor.”

Oya pis pis sırıttı. “Sen kardeşin için çok endişelenme bence. Malum, iki çocuğu leylekler getirmedir.”

Sedat tam ağzını açmış cevap verecekti ki araya girdim. Elimdeki çay bardağını Sedat’ın önüne bırakırken, “Çocuk gibi didişmeyi bırakın da kahvaltınızı edin artık,” diye söylendim. İkisi de sustu. Neyse ki beni şaşırtarak ikisi de kahvaltı boyunca sessiz kaldı. Arada Sedat’ın anlamlı bakışları dışında çok şükür kahvaltımız sessiz geçti.

Kahvaltıdan sonra Sedat salona geçmiş, inatla kızların gitmesini bekliyordu. Onun bu çocuksu tavırları yüzünden sürekli gülümseyerek gezdim ortalıkta ve tabii ki kızlar bunu da dillerine doladılar. “Aptal âşık” lakabının tam bana uygun olduğuna karar verdiklerinde nedense onlara itiraz etmedim. Belki de aptalca seviyordum bu adamı, ki bir yanımda kesinlikle öyle olduğundan emindim. Mutfakta kahvaltı masasını toplarken kızlar da sonunda gitmeye karar verdiler.

Kızları kapıda geçirirken içeri doğru, “Sedat, kızlar gidiyor,” diye seslensem de cevap gelmedi. Hepsini tek tek öptüm ama Oya çıkmadan önce, “Öküz işte,” diye bağırmayı ihmal etmedi tabii ki.

Salona, Sedat’ın yanına gitmeden kahve yaptım. Tam elimde bardaklarla içeri girecektim ki telefonda konuştuğumu fark ettim.

“Onu hemen oradan gönder,” dedi dişlerinin arasından. Sessiz olmaya çalışıyordu ama çok sinirli olduğunu anlayabiliyordum.

“Ben anlamam Serkay, gerekirse attır, umurumda değil.”

"Beni görecekmis, onu öldürmemi yazı alıyınca işi-
sin gorsun hadi." Kapının ağzında içeri girip gitmemek
arasında kaldım. Sedat aniden bana dönünce beni yazı
ve yüzündeki o ifadeyi kendini zorlayarak biraz yuma-
şattı. Sonra Serkay'a, "Gönder onu, ben birazdan yazı-
rum," dedi ve telefonu kapattı.

Dalgın dalgın elimdeki kahvelere baktı, sonra kane-
toparlayıp yanıma gelerek yanağıma bir öpücük kısı-
du.

"Gitmem lazım güzelim, halletmem gereken bir işi-
çikti." İşinin ne olduğunu, canını neyin sıktığını öğren-
mek için ağzımı açtım ama Sedat çoktan yanımdan geç-
koridora çıkmıştı bile. Bir an şaşkınlıkla kalakaldım ama
sonra elimdeki bardaklarla ne yapacağımı bilmeden pe-
şinden gittim.

Sedat ceketini üzerine geçirmiş, ayakkabılarını giy-
yordu. "Sedat iyi misin?" Sorumu beklemiyormuş gibi
biraz şaşırdı ve zoraki bir gülümsemeyle bana baktı.
"Evet, iyiyim."

"Telefonda ne o-" diye söze gireceğim anda Sedat
doğrulup kapıyı açtı. Cümlem ağzımda yarım kaldı.

"Bir işim çıktı, ben seni ararım," deyip çıktı ve ardın-
dan kapıyı kapattı.

Elimde bardaklarla birkaç dakika öylece kaldım. Bir
tarafım, *nasıl olsa sana anlatır*, dese de diğer tarafım san-
ki, *sen onun umurunda değilsin*, diye bağırıyordu. Elimde
iki fincanla salona girdim. Bir onun acı kahvesinden, bir
kendime yaptığım sütlü kahveden midem bulanana ka-
dar içtim.

Neredeyse akşam olduğunda Sedat hâlâ aramamıştı.

26. Bölüm

Ertesi gün sabah erkenden uyandım. Gece de pek uyuduğum söylenemezdi zaten. Tüm gece Sedat'ı düşünmüştüm. Benden gittiğinden beri telefon elimden düşmemiş, gözlerimi telefondan bir dakika bile ayıramamıştım. Hatta kendime ne kadar engel olmaya çalışsam da dayanamayıp onu bir kere aramış, birkaç tane de onu merak ettiğimi anlatan kısa mesaj göndermiştim ama yine de bana dönüş yapmamıştı.

Gece yatağıma girdiğimde, hâlâ onun kokusuyla sarmalanıyor olmak hoşuma gitmiş ama içimi de sızlatmıştı. Bir kez daha düşündüm. Âşık olmak insanın canını bu kadar yakıyorsa eğer biz insanlar neden yanacağımızı bile bile ateşe koşardık ki?

Bunun cevabını bulamayacağımı bilerek düşündüm. Belki de sadece aklımı Sedat'tan uzaklaştırmaktı amacım. İşe yaradı mı peki? Tabii ki hayır... Aklımda sürekli *Nerede? Ne yapıyor? Neden bu kadar sinirliydi? Acaba iyi mi?* soruları dönüp dolaştı. Onu o kadar çok merak ediyordum ki. Bir an için Serkay'ı aramayı bile düşündüm. Ama her ne olursa olsun, Sedat birlikteliğimizi bir adım öteye taşımış olsa da yine de bana ne tepki vereceğini kestiremiyordum işte.

Onu sıkboğaz etmekten ödüm kopuyordu. Aslında deli gibi kaybetme korkum vardı, farkındaydım ama merak etmeden de duramıyordum. Nasıl sabah oldu kaç saat uyudum bilmiyorum. Sabah telefonum çaldığında

hâlâ yatağında uykusuzluktan kızarmış gözleriyle uyuyordum. Yatağın içinden gelen telefon sesini duyur, kalbimin gümbürtüsü neredeyse onun sesini bastırıyordu. Kimin aradığına bakmadım bile. Yatakta bulduğum telefonu açıp hemen kulağıma götürdüm. Uzun zamandır annem ve babamla konuşmamamın isyanını da sabah erken saatlerinde bu şekilde dinledim işte. Önce on dakika annem, sonra on beş dakika babam hayırsızlığında dem vurdu. Aynı şehirde olup onları ziyaret etmememden o kadar çok yakındılar ki verecek cevap bulamadım. Sonunda, iş nasıl bu duruma geldi bilmiyorum ama telefonu kapattıktan sonra onları ziyarete gitmek için hazırlanırken buldum kendimi.

Annem ve babam benden kırk beş dakika uzaklıkta oturuyorlardı. İkisi de emekli olduktan sonra şehrin kalabalık ve yoruculuğundan bıktıklarını söyleyip Kemalpaşa'da geniş bahçeli, iki katlı müstakil bir ev satın almaya karar verip buradaki daireyi de bana bırakıp gitmişlerdi. İlk zamanlar onlardan uzak kalmak zor olmuştu ama sonra kızların yakınımnda olması bana iyi gelmişti. Sık olmasa da arada sırada ziyaretlerine gittiğimde kendimi iyi hissediyordum. Aslında onlar da haklıydı. Kendi derdime o kadar dalmıştım ki herkesi ihmal etmiştim.

Kendime küçük bir çanta hazırladım. Her ne kadar gidip gelme planım olsa da annem ve babam en az bir gece kalmadan beni bırakmazlardı. Evden çıkıp arabaya bindiğimde hareket edemedi telefonum çaldı.

“Efendim Oya?”

“Şaşırdım Masal, sen bu saatte uyanır mıydın?” derken kıkırdadı.

“Gece pek uyuyamadım. Şimdi de annemleri görmeye gidiyorum. Uzun zamandır aramadığımdan dakikalarca şikâyet ettiler.”

“Haklılar. Biz dibindeyiz, bizi bile ihmal ettin.” Ben cevap vermeyince Oya devam etti. “Aman tamam, sustum. Neyse, ben seni neden aradım?” *Kim bilir ne diyecek,* diye düşünerek konuşmasını bekledim.

“Seninki burada,” dediğinde önce anlamadım.

“Benimki ne Oya, Allah aşkına?”

“Aman ya, bana biri seninki dese aklıma kim gelir? Serkay tabii ki. E bu durumda bahsettiğim kişi Sedat.” Aklımdan o saniye bin tane farklı senaryo geçti. Kendimi toparlayıp, “Ne olmuş Sedat’a?” diye sorabildim.

“Tüm gece buradaydı,” dediğinde sanki biri bu buz gibi havada üzerime kaynar su fırlatmış gibi irkildim. Bütün gece oradaydı ve bana bir mesaj atma zahmetinde bile bulunmamıştı. Adam kalbimi kırma konusunda yeni rekorlara koşuyordu sanki. Ve ben buna nasıl dayanabildiğimi anlamıyordum.

“Nasıl yani?”

“Gece Serkay’la birliktelermiş. Ben aradığımda öyle dedi Serkay en azından. Geç saatte geldiklerini duydum ama aşağı inmedim çünkü sessizce bir şeyler konuşuyorlardı. Sonra uyuyakalmışım. Saat kaçtı bakmadım ama sabaha karşı Serkay yatağa geldiğinde Sedat’ın misafir odasında uyuduğunu söyledi ve soru sormama bile izin vermeden yattı.” Bir şeylerle uğraşıyormuş gibi tabak bardak sesleri geldi kulağıma.

“Senin neler olduğundan haberin vardır diye onlar uyanmadan seni aradım işte.” Kendinden o kadar emin söylemişti ki bunu. Elbette normal buydu, öyle değil mi? İnsan hayatındaki kadına kendi hayatında olan şeylerden bahsederdi. Tabii ki Oya benim bildiğimi düşünecekti. Çünkü herkese göre ben Sedat’ın hayatındaki kadındım ama sanırım bu sadece görünüşte böyleydi. Oya benden

bir cevap alamayınca tedirgin bir sesle, “Canım iyi mi-sen? Yoksa tartıştınız mı?” diye sordu.

Keşke tartışsaydık, demeyi ne kadar çok istediğimi ar-layınca kendime şaşırdım. Tartıştık deyip işin içinden çıkmak için neler vermezdim. Oya’nın ne dersem diye-yim bunun üzerine gideceğini bildiğim için konuyu daha fazla uzatmadım.

“Haberim yoktu canım. Söylediğin iyi oldu.” Oya be-nim sesimin tonundan bir şeyler anlamış olacaktı ki de-vamında Sedat’a ağzına geleni saydı.

“Öküz işte, ben demiştim. Adamda zerre kadar so-rumluluk duygusu yok. Hoş, herhangi bir duygu bes-leyebildiğinden de emin değilim ama sana karşı farklı gibi geliyordu bana da. Ben ona yapacağımı biliyorum. İki kaşık tuzu çayına attığımda yüzünün aldığı hali sana zevkle göndereceğim,” dediğinde kendimi tutamayıp güldüm. Belli ki gülümsemem hoşuna gitmişti ki sesini yumuşattı.

“Bir şey olduğu kesin ama ben de anlamadım. Sakın üzülme bak, olur mu? Akli başına gelince seni arayacak-tır.” Bunu benim moralimi düzeltmek için söylediğinin farkındaydım. Ben de bunu başardığını sanması için se-simi daha canlı çıkmaya zorladım. “Ben de öyle düşünü-yorum canım. Aradığın iyi oldu. Annemlerde telefon pek çekmez, birkaç gün onlarla vakit geçiririm,” diyerek ko-nuyu değiştirecek bir şeyler bulunca derin bir oh çektim.

“Tamam canım, benden de çok selam söyle,” deyip te-lefonu kapattık. Derin bir nefes alıp arabayı çalıştırdım. Anneme de yola çıktığımın haberini vermek için mesaj attım.

Yirmi beş dakika sonra telefonum çaldığında neredey-se yolu yarılamıştım. Elimi yan koltukta bulunan telefo-

na atıp aldığımda ekranda yazan ismi görünce yaşadığım şaşkınlıkla neredeyse bir an araba kullanmayı unuttum. Telefonu açıp kulağıma götürdüğümde ben daha aklıma bile diyemeden karşımdaki adam resmen gürlledi.

“Nereye gidiyorsun sen?” Eğer bu kadar şaşırmayıp telaşlanmasaydım ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söylerdim ama o an sadece, “Annemlere,” diyebildim.

“Ve bana haber vermeyi düşünmedin, öyle mi?” dediği anda aklım başıma geldi. Bana haber vermekten bahsedenden adam, saatlerdir beni aramamıştı ve bu da yetmiyormuş gibi bir de zeytinyağı gibi üste çıkıyordu.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun be?” İstemeden de olsa dudaklarımın arasından sinirli bir kahkaha döküldü.

“Dalga geçen birisi varsa o da sensin Masal Hanım. Bana haber vermediğin gibi bir de kahkaha atıp beni daha fazla sinirlendirme istersen. Hemen neredeysen geri dön. Gerekirse gideceğin yere daha sonra ben seni götürürüm.”

Bu kadarı da fazlaydı artık.

“Oldu paşam, başka? Hiçbir yerden geri falan dönmüyorum. Ailemin yanına gidiyorum. Belki akşam, belki yarın, belki de bir iki gün sonra dönerim.”

“Masal, beni deli etme...”

“İstediğin kadar delir. Bunu dün seni ararım deyip çekip gittikten sonra bu saate kadar haber vermeye bile tenezzül etmeyen adam mı söylüyor? Ben meraktan sabaha kadar kıvranırken iyiyim demek aklına geldi mi?”

“Masal, bak...”

“Hiç zahmet etme. Açıklama falan istemiyorum. Döndüğümde sana haber veririm.”

“Sakin o telefonu kapatayım deme.”

“Aklımı okudun, tebrik ederim. Yapacağım şey tam olarak buydu.”

“Sakin Masal!”

“Hoşça kal Sedat.”

“Masal beni or-”

Cümlesinin devamını dinlemeden telefonu suratına kapattım. Ben ondan, bir özü geçtim, herhangi bir pişmanlık belirtisi ya da bir açıklama beklerken o kalkmış bir de üste çıkıyordu. Telefonum ailemin evine varana kadar birkaç kez daha çaldı ama deli gibi açmak istesem de onu görmezden geldim. Arabamı annemlerin bahçesinde garaja sokup babamın arabasının yanına yanaştırdığımda telefonuma mesaj geldi.

Bunların acısını çıkaracağım. Varınca haber ver.

Onu sinir edecek bir düzine mesaj geçirdim aklımdan ama hiçbir şey yazmadım. Arabadan inip zili çaldığımda kapıyı annem açınca direkt boynuna atladım.

“Hatırı biliyorsun değil mi küçük hanım? Ondan sırnaşıyorsun.”

“Biliyorum annelerin bir tanesi.”

“Geç içeri şımarık.”

Salondan geçip mutfağa girdiğimde babamı tezgâhın önünde bulduğuma tabii ki şaşırmadım. Eline aldığı et döveceğiyle önündeki etleri dümdüz ederken gülümse dim. Babam, et yemeyi, özellikle de onun pişirdiği etlerden yemeyi ne kadar sevdiğimi bilirdi.

“Ooo, benim için mi girdin sen mutfağa?” diye sordüğümde babam bana gülümseyerek baktı. Annem arkamdan gelirken, “Hiç üstüne alınma, kocam bana yapıyor yemeği,” dese de yüzündeki sırıtiştan etlerin benim için olduğunu anladım. Babam göz kırparken gidip onu yanağından öptüm. Annem duymasın diye fısıltıyla konuş-

tu. "Tabii sana fıstık."

"Bunu duydum," diye isyan eden anneme gülümşedim. Eşyalarımı burada benim için ayırdıkları odaya çıkardığımda telefonuma baktım ama Sedat'tan ses seda yoktu. Ailemle geçirdiğim vakit boyunca onu düşünmeye karar verip aşağı indim. Babam etleri terbiye ederken ben de evin en sevdiğim köşesine kurulup biraz dinleneyim derken gözlerim gecedен kalma uykusuzluğa yenik düşüp kapandı.

Ne kadar uyudum bilmiyorum ama akşam olmuş olacaktı ki annemi, önümden geçip salata tabağını masaya koyarken gördüm.

"Uyuyakalmışım," derken esneyip gözlerimi ovuşturdum.

"Hadi kendine gel de yemeğe oturalım fıstık," diyen babam, elinde pişirdiği etlerle balkondan içeri girdi.

Banyoya girip yüzümü yıkadım. Cebimde duran telefona baktığımda arayan olmadığını gördüm. Gerçi evin alt katında telefon da pek çekmezdi zaten.

Anne ve babamla her zaman iyi anlaşmıştım. Tek çocuk olduğum için herkes beni şımarık sanırdı ama aksine ben hem sakin, hem de kendini bilen ve paylaşımcı bir çocuk olmuşum. Bu durumun, annem ve babamın bana olan ilgisinden kaynaklandığından emindim. Hiçbir zaman aksini düşünmemiştim ve onların varlığına hep şükretmişim.

Keyifli geçen yemeğin ardından, elbette her zamanki gibi kahveleri ben yaptım. Ailemle geçirdiğim her dakikanın keyfini sürerken aklımda gerçekten de kısa süreliğine de olsa hiçbir şey kalmadı. Saat neredeyse bir olduğunda ben yeniden esnedim ve annem güldü.

"Git yat hadi. Ağzına sinek kaçacak şimdi."

“Bu ara nedense hep böyle bir uyku hali var üzerimde,” derken yeniden esnedim.

Annem babama gülümseyerek baktı. “Seni böyle görünce aklıma sana hamile olduğum zamanlar geliyor. Sürekli uyumak isterdim.” Babam da sanki o günlere dönmüş gibi anneme bakıp gülümsedi. Benimkinin sebebinin tüm gece öküzün tekini düşünmek olduğunu söyleyemedim tabii. Yerimden kalkıp bir kez gerindim ve ikisini de öpüp yukarı, odama çıktım.

Cebimdeki telefonu çıkarıp yatağıma fırlattım. Dolapta duran pijamalarımı aldım ve tam soyunurken telefonuma arka arkaya gelen mesaj sesleri odamın içinde yankılandı. Pijamamın altını giyip üstünü de elime alarak yatağıma koştum. Ekranda, beni arayıp ulaşamamış numaraları gösteren bilgi mesajı ve Sedat’a ait on beş mesaj vardı. Gözlerim kocaman açıldı ve içimi nedense bir korku kapladı.

Hemen mesajları açtığımda direkt son mesajı gördüm.

Kapının önündeyim.

Kapının önünde mi? Hangi kapının önündeydi bu adam? Burada olacağını bir an bile düşünmedim. Tam onu aramak için isminin üzerine gelmişim ki camıma çarpan ufak bir taş sesiyle yerimde sıçradım. Telefon elimde cama koştuğumda perdeyi hızla çektim ve bahçeyi aydınlatan loş ışıkların önünde onu gördüm. Gerçekten de buradaydı.

Birkaç dakika öylece şaşkınlıkla baktım. Sonra elimdeki telefon bir kez daha titreyince hemen açtım.

Camın önünde, üstünde sadece sutyenle dikildiğinin farkında mısın Masal?

Mesajı anlamak için birkaç kere okumak zorunda kaldım ve sonra eğilip üstüme baktım. Pijama altım hâlâ ye-

rindeydi ama üstümü giymeyi unutmuşum. Başımı kaldırıp yeniden bahçede bana çatık kaşlarla bakan adamla göz göze geldim ve o gözlerde gördüklerim yutkunma ma sebep oldu.

Ve bir kez daha emin oldum ki Sedat'ın mesajlarına hiçbir cevap yazmamam, onu sinir edecek bir şeyler yazmamdan daha etkiliydi. Ama nedense bu beni pek mutlu etmiyordu. Çünkü aşağıdaki adam buz gibi havada dikiş lip beni öldürecekmiş gibi bakarken, aynı zamanda gözlerinde gördüğüm öfke dolu ifadenin ardına sığınmaya çalışan arzu tüm bedenimi titretti.

Ah, bu adamla ne yapacaktım ben?

27. Bölüm

SEDAT

Buz gibi havada Masal'ın ailesinin bahçesinde dikiliyor olduğuma her ne kadar kendim de inanamasam da işte buradaydım. Üstelik ben neredeyse ayak bastığım karları eritecek kadar öfkeliyken, hatun cama üstünde sadece iç çamaşırıyla çıkmış, öylece bakıyordu. Masal'ı camda o halde görünce, buraya neden geldiğimi de ona neden kızgın olduğumu da unuttum. Gerçi kızgın olmamın da mantıklı bir açıklaması olmadığını buraya gelirken fark etmiştim ama yine de kadın beni deli ediyordu işte.

Aslında sonuna kadar haklıydı Masal. Onun evinden hiçbir açıklama yapmadan çıkmanın büyük bir kabalık olduğunun farkındaydım ama aslında amacım sadece onu kırmamaktı. Hayatımda yaşanmasını istemediğim şeylerin, hafızamdan çıkmasını dilediğim anıların, beni bu hale getiren o günlerin sorumlusunu ve bana yaşattığı çirkin şeyleri, Masal'la aramızdaki güzelliklerin arasına sokmak istememiştim, istemiyordum da. Dünden beri aklımı kemiren bir şey vardı. Eğer o gün Masal'ı düğünde reddetmeseydim acaba ne olurdu? İçten içe bunun cevabını biliyordum ama kendime bunu yanıtlama izni vermiyordum. Biliyordum ki eğer o gün onunla olmayı seçseydim şu an çok mutlu bir adam olarak burada buz gibi havada dikilmektense sıcacık evimde onun yanında,

koynunda olurdum. Bunun için kendime ne kadar kızdığımı anlatamam. Dünden beri kendimi yiyip bitirmiştim ama yine de biraz olsun sakinleşememişim.

Evin köşesinden Masal'ın geldiğini görünce kafamdaki düşüncelerden sıyrıldım. Üzerinde pijamaları vardı. Paçalarını içine soktuğu botları, kafasına alelacele taktığı yamuk duran beresiyle bana doğru yaklaşıırken üzerindeki kalın cekete daha sıkı sarındı. Nefes nefese yanıma geldiğinde o kadar çok titriyordu ki dudakları konuşmak için zorlanırken dişleri birbirine çarptı.

"Senin burada ne işin var?" diye sinirle sorduğunda gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Asıl senin burada ne işin var?" şaşkınlıkla havaya kalkan kaşları birkaç saniye sonra çatıldı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Allah aşkına? Burası benim ailemin evi." Sesini farkında olmadan yükseltince arkasını dönüp tedirgin bir şekilde, evden onu duyan olup olmadığını kontrol etti ve yeniden bana döndü.

"Senin burada değil benim yanımda olman gerekiyor."

"Öyle mi? Sen neredeydin diye sorarlar adama."

"Bekleseydin yanına geliyordum zaten."

"Oradan bakınca salağa mı benziyorum sence ben? Biraz geç kalmadın mı?"

"İlk fırsatta ortadan kaybolmaktan vazgeç Masal."

Hiç konuşmadan, sinirle gözlerime baktı. Ben bu tartışmayı sürdürmesini beklerken Masal birden arkasını dönüp eve doğru yürümeye başlayınca şaşkınlıkla yerimde kalakaldım. Tam eve girecekken peşinden koşup kolundan tuttum ve bana bakması için çevirdim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen? Konuşuyorum burada."

“Sana konuşma diyen mi oldu? Konuş. Ama benimle değil. Ayrıca hemen gitmen lazım Sedat, babam uyanırsa çok fena olur.”

“Eğer bunu umursuyor olsaydım şu an burada olmazdım zaten.” Masal ağzını açamadan mideme giren ağrıyla birden afalladım. Oya’nın bana içirdiği tuzlu çayın etkisi kendini yeni yeni göstermeye başlıyordu sanırım. Masal suratımdaki ifadeyi fark edince birden telaşlandı.

“İyi misin sen?”

Başımı evet der gibi salladım. “Senin o arkadaşın bana koca bir fincan tuzlu çay içirdi.” İçtiğim çayın tadını yeniden hatırlayınca midemin ağrısı yetmiyormuş gibi bir de bulantı başladı.

“Koca bir fincan tuzlu çayı nasıl oldu da sana içirebildi, söyler misin bana?”

“İçirdi işte,” diye geçiştirdim ama Masal gülmeye başlayınca sinirim tepeme çıktı. Ben buraya gelirken kafamda neler vardı. Şimdi konuştuğumuz konularla uzaktan yakından alakası yoktu. Oya’nın o çayı bana nasıl içirdiğini elbette Masal’a anlatmayacaktım. Ben söylemesem de onlar bir araya gelir gelmez bu olayı zevkle anlatacaktı zaten. Üstelik bire bin de katardı o huysuz kadın ama o an tek meselem Masal’dı, tabii midemden sonra. Yeniden bir sancı hissedince istemeden de olsa yüzümü buruşturdum. Masal bunu gördüğü anda yeniden ciddileşti.

“Sen cidden hiç iyi değilsin Sedat, bak yüzün de beyazladı sanki.” Bir an için gururumdan iyiyim demek gelse de içimden, sonra yeniden mideme saplanan ağrıyla bu düşünceden vazgeçtim. Allah cezamı veriyordu bence. Gecenin bu saatinde mafya babası gibi kızın ailesinin evini basarsam olacaklara da katlanacaktım.

“Haklısın. Ben gitsem iyi olacak, yarın konuşalım biz

bu konuyu," dedim ama Masal kolumdan tuttu.

"Bu saatte nereye gideceksin? Hadi gidecek yerin var diyelim, böyle nasıl gideceksin?"

"Bir arkadaşımın evi var burada, orada kalacaktım," dedim ama ben bende değildim o sırada. Bu nasıl pis bir ağrıydı böyle!

"Tamam, sessiz ol ve içeri gel. Ben giyineyim, seni bırakırım."

"Arabam var Masal."

"Araban kendi kendini sürebiliyorsa işine yarar şu anda."

"Abartma." Bana cevap vermeden içeri girdik. Sıcacık eve adım attığım anda gevşedim ama lanet midem fena halde ağrıyordu.

Masal yanıma sokulup dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Sakın sesini çıkarma. En son evden gizlice kaçtığımda lise son sınıfta falandım. Babam fark ederse işim bitti demektir, ona göre." Geri çekilip bana baktığında onun bu ufak kız hallerine gülümsemek istedim ama gülümsemem dudaklarımda donup kaldı. Masal benim için telaşlanarak elini yanağıma koyup usulca okşadı.

"Ciddi anlamda iyi görünüyorsun."

"İyiyim ben."

"Sedat!"

"Tamam. Ben iyiyim ama midem değil galiba." Telaşlı ifadesi yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. "Hemen dönerim," derken koşarcasına merdivenlerden çıktı ama o kadar sessizdi ki onu görmesem fark etmezdim bile. Midemin ağrısını görmezden gelip geniş salonun en sonunda duran cam balkona doğru sessizce ilerledim. Kapının ardından hafifçe yağan karı izlerken kafamda bin

tane düşünce döndü durdu. Derin düşünen bir adama sayılmazdım ama son zamanlarda, yani Masal'la tanıştığımdan beri her şeyi en ince ayrıntısına kadar irdeleyip düşünmüştüm. Üstelik kendimden çok da onu düşünüyordum.

Düşüncelerim kafamda daha da şekillenemedi. Cafa kaldım. Başımın arkasına yediğim sert darbeye, bende ne olduğunu bile anlamadan gözlerim karardı.

28. Bölüm

“Yahu Allah aşkına baba, adamın kafasına karları temizlediğin kürekle mi vurdun?” Yerde öylece yatan adamın dizlerimde duran başını okşadım. Annem havluya sardığı buz kalıplarını koşarak bana getirince havluyu, başının hemen arkasında oluşmaya başlayan koca şişliğin üzerine bastırdım.

“Evimin salonunda kazulet gibi bir adam dikiliyor, üstelik gecenin köründe. Ne yapsaydım? ‘Bir şey içer misiniz?’ diye mi soracaktım bir de Masal?” Tabii babam da haklıydı ama yani kürek olmasaydı bari! Bu adam aldığı bu darbeye üç yıl kendine gelemes diye ödüm patlıyordu.

Babam, “Kadir, hastaneye mi gitsek? Bir şey olmasın çocuğa,” diyen anneme ters ters baktı.

“Ne çocuğu be kazık kadar herif, baksana. Hiç bir şey olmamıştır.”

“Baba emin misin?” derken kucağımdaki adam kıpırdandı. Babam bunu görünce yerinden hiç kalkmadan, “Ben demiştim,” dediğinde bu sefer ters ters bakan taraf annemdi. Sedat kucağımda gözlerini açtı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırıp bana bakınca hafifçe gülümsedim. Sanki uykudan yeni uyanmış gibi kısık gözlerini bana dikti ve ağzından dökülen kelimeleri duyunca karşı duvara dayanmış küreği alıp kafasına yeniden indirmek istedim.

“Güzelim sen daha uyumadın? Üzerini de çıkarmamışsın?” Sanki yatağımdaymış gibi yan dönüp elini beli-

me sardı ve pijamamdan içeri sokmaya çalıştı. "Seni bu le kıyafetle sevmediğimi biliyorsun değil mi?" Annem kızmakla gülmek arasında gidip gelirken ben utanımdan yerin dibine girdim. Babam koltuktan fırladığı yeriden küreğe doğru koşunca annem de ben de kermize geldik.

Annem hemen, "Kadir, Allah aşkına saçmalama, çocuk kendinde değil!" diye savunmaya geçti ama babam durdurabilene aşk olsun.

"Ben şimdi onu kendine getirmesini bilirim, merak etme!" derken farkında olmadan elimdeki buza sarı havluyu Sedat'ın başına bastırdım. Adam yerinde acıya sızlanırken etrafında olup biteni yeni anlamış gibi gözleri kocaman açıldı. Yerinden o kadar hızlı fırlayıp ayaklandı ki babamın, "Ben şimdi onu kendine getirmesini bilirim!" cümlesinin ne kadar etkili olduğunu da o anlarda öğrenmiş oldum. Sedat ayağa dikilince ben de peşinden kalktım. Yüzünün rengi daha iyi olsa da kafasının arkasındaki şişlikten dolayı canının yandığını biliyordum. Şu an ölüyor olsa da umursamazdı gerçi. Çünkü zaten babam ona öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Kimsenin bir şey söylemeye niyeti olmadığını anladığımda daha fazla duramadım.

"Baba bu Sedat, Serkay'ın abisi."

"Memnun oldum demek için daha normal bir saatte ve daha normal bir durumda tanışmak gerekirdi. Gece nin bu saatinde Serkay'ın abisinin benim evimde ne işi var diyorum ama alacağım cevaptan korkuyorum."

Annemle göz göze geldiğimde durumu anladığımı biliyordum. Çünkü Sedat'tan bahsettiğim tek insan oydu. Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece kaldım. Sedat bir anda lafa girince de şaşkınlıkla yerimde dondum.

"Etendim, sizinle bu saatte ve böyle karşılaşmak istemezdim. Ben Masal'a ulaşamayınca onu merak edip geldim. İyi mi diye görmek istemiştim." İçtiği tuzlu çaydan mı yoksa kafasına yediği darbeden mi bilmiyordum ama her an kusacakmış gibiydi. Belki de sadece babamın karşısında olduğundandı.

"Ne sıfatla?" Babamın ciddiyeti ödümü patlatıyordu. Sedat'ın diyecekleri ise beni daha çok korkutuyordu. Sedat parmak ucumda yükselerek başının arkasında tutmaya çalıştığım buz kalıplarına uzanıp tutma işlemini kendisi devraldı ve boşa çıkan elimi de avuçlarının arasına alıp sımsıkı tuttu.

"Masal'ın erkek arkadaşı sıfatıyla," dediğinde şimdi babamdan yeni bir kürek darbesi daha yiyeceğinden o kadar emindim ki gözlerimi sımsıkı kapattım. Hiç kimse bir şey söylemeyince, ben de korkudan gözlerimi açamadım.

Annem, "Hadi Kadir, biz yatalım. Masal sen de Sedat'a yukarıdaki boş odayı hazırla, bu gece misafirimiz olsun," dedi. Babamın bu işten hiç hoşnut olmadığıнын farkındaydım ama annemin sımsıkı tuttuğu elinden sakin kalmaya çalıştığını anlıyordum.

"Çok teşekkür ederim ama zahmet vermek istemem."

"Hah, en azından bu konuda aynı fikirdeyiz," diye homurdandı babam.

Annem, "Hiç zahmet olmaz," derken babamın elinden tutup onu yukarı doğru sürüklemeye başladı. "Hadi kızım, hazırla çocuğun yerini. Sabah kahvaltıda konuşuruz," diyen anneme öylece baktım.

Annem ve babam gözden kaybolunca Sedat sıkıntıyla başının arkasını ovaladı.

"Kusura bakma Masal, annene benzemişsin demeyi

çok isterdim ama ne yazık ki babana benziyorsun" Elinden çekip koluna bir tane vurdum.

"Bana bak, o küreği şimdi ben indiririm kafara. Bu sefer ayılman o kadar kolay olmaz ama." Sedat başındaki tuttuğu havluyu çekerek eliyle şişliği yokladı.

"Dediğim gibi, hık demiş babanın burnundan dökülmüşsün işte." Ona laf yetiştirmekten vazgeçip merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Sedat'ın peşimden geldiğinin farkındaydım zaten. Benim odamın karşısında duran misafir odasına girdiğimde annemin Sedat için getirdiği pijamalar koltuğun üzerinde duruyordu. Onur ile hiç konuşmadan dolaba doğru ilerleyip temiz yastık ve yorgan çıkarıp yatağın üstüne bıraktım. Sedat hâlâ hiç kıpırdamadan kapalı kapının önünde duruyordu. Ellerim göğsümde birleştirip ona çok fazla yaklaşımadan karşısında durdum. Yaklaşma riskini göze almak istediğim en son yerdi burası.

"Sana iyi geceler," deyip yanından geçmek için adım attım ama Sedat da benimle birlikte yana kayıp önümü kapattı. Bu adam artık ciddi anlamda sinirlerimi bozmaya başlıyordu. Kalbim aksini iddia etse de bu konuda ona taviz vermeye niyetim yoktu. Derin bir nefes aldım ve yanından geçmek için bir adım daha attım ama o da benim hareketimi tekrar etti. Sakin kalmaya çalışarak bu sefer aksi yöne doğru adım attım ama Sedat yeniden önüme dikilince bende sabır falan kalmadı.

"Senin bu oyunlarını kaldıracak durumda değilim Sedat. Çekil önümden." Cevap vermesini beklemeden kapıya doğru hareket ettim. Bu sefer daha hızlı davrandığımdan onu geçerim sandım ama Sedat da benim gibi hızlı hareket edip önüme geçince birden ona çarptım. Ellerim göğsünün üzerinde, neredeyse birbirimize yapışık

halde öylece dikildik. Ellerim yumruk olup üzerindeki cekete tutunurken başımı kaldırıp yüzüne bakmadım. Onun sakın nefesini yüzümde hissediyordum. Ellerini usulca belime sarıp beni kendine biraz daha çekerek sınıksız sarıldı. Aramızda, benim onun göğsünde duran ellerimden başka hiçbir engel yoktu. Bana doğru eğildi ve omzum ve kulağım arasında kalan noktaya başını dayadı. İkimiz de konuşmadık. Ne ben ona kızgın olduğumu hatırlıyordum, ne de o neden burada olduğunu hatırlıyordu. Bunu daha sonra da halledebilirdim. Şu an ona olan özlemimi giderme duygusu o kadar baskındı ki gözüm başka hiçbir şey görmüyor, aklım ondan başka bir şey düşünemiyor, kalbim ise ondan başka hiç kimse için atmıyordu.

Aramızda sıkışıp kalan ellerimi kurtarıp onun kollarının altından geçirdim ve sırtında birleştirip sınıksız sarıldım. Benim bu hareketimden sonra sanki rahatlamış gibi kollarımın altında gevşedi ve bana daha sıkı sarıldı. Tek istediğim onunla bu şekilde uyumaktı sadece. Sorunlarımızı sabah da halledebiliriz diye düşünmeden edemiyordum.

“Başın acıyor mu?” diye sordum. Sesli olarak cevap vermese de başını sağa sola salladı. Bir dakika daha öylece sarıldık ama bir yanımda böyle kalmak istese de bir yanımda beni neden aramadığıyla ilgili kuşku içindeydi.

“Sedat,” dedim sıkıntıyla. Yüzünü görmediğim için belki daha rahat konuşabiliyordum. “Bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

Tek kelime etmedi. Bir süre konuşmasını bekledim ama o sadece bana sarılıyor, arada derin nefesler alıp veriyordu.

“Sedat, hayatında olan şeylerden beni uzak tutamaz-

sın." Bana yine cevap vermeyeceğini düşünürken, "Biliyorum," dedi.

"O zaman benimle paylaşmayı öğrenmen gerek. Özellikle ikimizi de böyle kötü etkiliyorsa."

"İşte bu yüzden seni dâhil etmek istemiyorum."

"İlişki böyle yürümez Sedat. Bir anda gelen bir telefonla bana hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolamazsın. Seni merak edebileceğim hiç aklına gelmiyor mu?"

"Sen de aynısını yaptın."

"Nasıl yani?" Kafam karışmıştı.

"Sen de bana haber vermeden çekip buraya geldin. Sen de seni merak eder miyim diye düşünmedin hiç."

"Bu iki olay da birbirinden çok farklı Sedat, sen..." Cümlemi bitirmeme izin vermeden konuştu.

"Biliyorum, hatalı olan benim. Seni merakta bırakan benim, bu konuda sana hak veriyorum. Ama bana kızdığın şeyi sen de bana yaptın Masal." Eh, mantıklı düşünürsem bu konuda haklıydı aslında ama şu an haksız olan oyken haksız duruma düşen taraf olmayacaktım.

"Çünkü beni kızdırdın."

"Seni her kızdırdığımda habersiz çekip gidemezsin."

"Sen de beni habersiz bıraktın." Sinirleniyordum ve o an ona sarılmaktansa yüzüne bir tane patlatmayı daha çok istiyordum. Geri çekilmeye kalktım ama beni kıpırdayamayacağım kadar çok sıkı.

"Canımı çıkarıyorsun şu anda," derken homurdandım.

"Biliyorum."

"Nasıl oluyor da haklıyken ben haksız duruma düşüyorum, anlamıyorum."

"Sinirleniyorsun."

Kollarından kurtulmaya çalıştım. "Evet, çünkü beni sinirlendiriyorsun."

"Seni haksız duruma düşürmeye çalışmıyorum güzelim, sadece bana kızdığın şeyi senin de yaptığını anlatmaya çalışıyorum." Bu kadar mantıklı konuşması sınırı mi daha fazla bozuyordu.

"Bırak beni Sedat, uyumak istiyorum."

"Ben hatamı kabul ediyorum ama sen etmiyorsun. Kendini işte bu yüzden haksız gibi hissediyorsun güzelim." Sırtımda usulca çizdiği daireler rahatlamamı sağlıyordu. Rahatlamak istemiyordum ama o işini biliyordu.

"Sadece," dedim, birden gözlerim dolmuştu. "Seni kaybetmek istemiyorum. Beni hayatının dışında tuttuğunda kendimi senden çok uzakta ve sensiz hissediyorum. Bu his canımı çok yakıyor. Anlamıyorsun."

"Anlıyorum güzelim." Gözümden bir damla yaş kurtuldu ve Sedat'ın omzuna düştü.

"Hayır, anlamıyorsun. Hayatına dâhil etmediğinde beni, her şey boşunaymış gibi geliyor. Ben boşuna uğraşıyorum sanki. Sen hiçbir zaman benim olmayacakmışsın gibi, ben bunu başaramayacakmışım gibi."

Kendini geri çekip ellerini yanaklarıma koyarak ona bakmamı sağlarken gözümden akıp giden yaşı sildi. "Bunun için uğraşmana gerek yok Masal." Bu cümlesiyle kalbim sanki bin parçaya bölündü. Onunla daha fazla burada kalmak istemiyordum. Karşısında aciz duruma düşmek zoruma gidiyordu artık. Ellerinden kurtulmak istedim ama Sedat'a karşı direnmek çok zordu.

"Güzelim..."

"Bana şöyle seslenme. Bırak, gitmek istiyorum."

Başımı daha sıkı tutup gözlerine bakana kadar beni sabit tuttu. "Bunu için uğraşmana gerek yok çünkü..."

Eğilip sıcak dudaklarını benimkilerin üzerine bastır-
dı. Hiç kıpırdamadan nefesim nefesine karıştı. Dokunu-
şu içimi sımsıcak ısıtırken geri çekildi ama hâlâ konuşurken
dudakları benimkilere sürtünecek kadar yakındı.

“Çünkü zaten seninim. Ait olmak istediğim tek insan
sensin Masal.”

Şaşkınlıkla kıpırdamadan durdum. Bir şeyler söyle-
mek için dudaklarımı kıpırdatmak istedim ama hareket
dahi edemedim. Sedat da bunu fırsat bilip beni yeniden
öptü. Bu sefer usulca hareket etti. Dudaklarıyla benim alt
dudağımı emdiğinde beline kayan ellerimle istemsizce
onu kendime daha fazla çektim. Kendini geri çektiğinde
ikimizin de nefesleri tek bir öpücükle hızlanmıştı.

“Alışıyorum. Sana alışıyorum güzelim. Bir ilişkinin
getirdiği sorumluluğa, seninle paylaşabileceğim tüm gü-
zelliklere kendimi alıştırıyorum. Ama çirkinlikleri sen-
den uzak tutmak da boynumun borcu gibi hissettiriyor.”
Elimi yanağına koyup onu biraz daha kendime çektim.

“Seninle gelen bir şeyi çirkin olarak kabul etmem ki
ben Sedat.”

“Biliyorum güzelim. Sana dokunduğum anda sende
çirkinliğe dair hiçbir şey olmayacağını anlamadım mı sa-
nıyorsun? Yine de senden sadece zaman istiyorum Ma-
sal. Bir gün anlatacağımı, seni de her şeye dâhil edece-
ğimi bilmen benim için çok önemli.” Elimini yanağından
kaydırıp göğsüne getirdim. Kazağının altında duran
kolyesine parmak uçlarımla dokundum. Aniden gelen
bir cesaretle elimi boynuna doğru kaldırdım ve kolyesini
çekip kazağının içinden çıkardım. Küçük, kare bir kutu-
yu andırıyordu kolyesi. Açılan bir kolye olduğunu daha
ilk gördüğümde anlamıştım ama hiçbir zaman içinde ne
olduğunu sormaya ya da görmeye cesaret edememiştim.

Gözlerimle ondan izin alırcasına baktım. Bir tepki ver-
meyeceğini hissettiğimde o küçük noktaya dokundum ve
minicik bir tık sesiyle kutuya benzer kolye açıldı. Usulca
içini açtım. Bir kapağına sonsuzluk işareti çizilmişti ama
diğer tarafında tek bir isim yazıyordu. *Efe...*

“Efe?” derken kafa karışıklığıyla Sedat’a baktım. Par-
maklarımın arasında duran kolyeyi elimden alıp kapattı
ve kazağının içine soktu.

“Aslında iki ismim olduğunu biliyor muydun?”

“Sedat Efe mi?” diye sorduğumda başını salladı.

“İyi de neden diğer ismini boynunda taşıyorsun ki,
anlamadım.” Eliyle saçlarımı okşadı. “Çünkü aynı za-
manda benim için önemli birinin de ismiydi.” Geçmiş
zamandan bahsettiğini fark etmiştim ama gözlerinde
gördüğüm o kırılmışlık ve üzüntü dolu ifade beni mah-
vetmişti. Üstüne gitmek istedim. Bana hemen burada her
şeyi anlatmasını istedim ama Sedat’ın istediğinin bu ol-
madığının da farkındaydım. Ona güvenmemi istediğini
biliyordum. Bir yanımda deli gibi öğrenmek istese de bir
yanım onun bana kendi isteğiyle gelmesini beklemek is-
tiyordu.

İki elimle başını tutup kendime doğru çektim ve onu
içimdeki tüm hislerle öptüm. Sabırsızca ve arzu dolu bir
şekilde. Bedenimin tüm isteğiyle ve aşkımla onu öptüm.

“Sen ne zaman istersen o zaman seni dinleyeceğimi
bilmeni istiyorum.”

“Biliyorum,” dedikten sonra dudaklarımız yeniden
birleşti. Nerede olduğumu bile umursamadan ona kar-
şılık verdim. Yatağa doğru ilerlediğimizi fark ettiğimde
Sedat geri çekildi. Üstelik onu yatağa sürükleyen taraf da
bendim.

“Bence babanın beni kürekle öldürmesini ve aynı kü-

rekke bükseye gommeyi istemiyorsak durmalıyız.” dediğinde suratındaki ciddi ifadeyi görünce kendimi tutamayıp kahkaha attım.

“Haklısın galiba.”

“Evet haklıyım.”

“O zaman ben gideyim mi?” diye sordüğümde başını salladı ama ikimiz de kıpırdamadık.

“Gitmem gerek.”

“Gitmen gerek.”

Yeniden onu öpmek için yükselmiştim ki biri kapıyı deli gibi yumruklamaya başlayınca korkudan ikimiz de birbirimizden uzaklaştık. Kapının önünden annem, “Kadir, sen aklını kaçırdın artık!” diye isyan ederken babam aniden gürledi.

“Çocuk mu uyutuyorsun kızım sen? Oldu olacak masal da anlat. Hemen odana Masal!” diye bağırdı. Titreyen sesimle, “Tamam baba!” diyebildim ancak. Annem ve babamın gittiğinden emin olduktan sonra – ki babam odasına girene kadar söylenmişti – bir dakika daha beklemeden ben de gitmeye karar verdim. Tam kapıdan çıkacağım sırada Sedat arkamdan seslendi. “Masal.”

Ona bakmak için döndüm. “Baban haklı, biliyor musun?”

“Hangi konuda?”

“Bu yaşıma kadar bana anlatılan en güzel masal sensin.” İsmime yaptığı göndermeyle aptal bir ifadeyle gülümsedim.

“Ve hayatımın geri kalan kısmında da bıkmadan dinleyeceğim tek masalsın.”

Odadan çıkıp kendi odama gelene kadar sanki uçuyordum. Değişken ruh halim beni tam bir aptala çevirmiş olsa da bu umurumda değildi.

Kim ne derse desin, aşk acıtsa da, beni bin bir parçaya da bölse ondan vazgeçemezdim. Canım acısa da o yaraları saran yine acıtan kişi olduktan sonra hiçbir şey umurumda değildi.

29. Bölüm

Tam bir saattir yatağımda sırt üstü uzanmış, suratım da salak bir sırıtışla birlikte gözlerimi tavana dikmiş öylece duruyordum. Son bir saattir olanları beynimin o hassas süzgecinden geçirmeye çalışıyor, olanları algılamaya çalışıyordum. Birkaç dakika düşünüp sonra bunun bir rüya olduğuna karar versem de, ellerimin altında hissettiğim Sedat'ın kafasındaki şişlik bana her şeyin ne kadar gerçek olduğunun kanıtı olarak görünüyordu.

Yavaşça, ansızın her yerime sızmıştı bu adam. Kalbime, bedenime, aklıma ve ruhuma... Öyle bir sızıp işlemişti ki attığım her adımda, aldığım her nefeste her yerimde onun varlığını hissediyordum. Adını dilimde döndürdüğümde bedenim ürperiyor, gözlerimi kapatıp onu düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Her zerreme yer eden bu adamın canımı deli gibi yakacağından hâlâ korksam da, yine de bile isteye onun kollarındaydım işte.

Şimdi benden birkaç metre ötedeydi. Üstelik ailemin evindeydik. Yatağımda dönüp yüzümü yastığa gömdüm. Annemin onun kim olduğunu anladığından adım gibi emindim. Onunla yaşadığım, kalbimi kırdığı ilk konuşmamı anneme anlatmıştım. Beni teselli eden de o olmuştu. Ama şimdi ona ne anlatacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Üstelik bir de babam vardı. Sedat'ı tek başına yakalarsa kürekle acımasızca canını yakacak olan babam. Ona kürekle vurduğu aklıma gelince istemsizce

kıkırdadım. Tamam, canı yanmıştı ve hiç komik değildi bu ama aklıma geldikçe sürekli bir sırtıış belirliyordu dudaklarımda.

Sabah çok erken uyanmak zorunda olduğumu bile bile yattığım yerde kendi kendime düşünüp durdum. Ailemle olan durumu, Sedat'ın benden sakladığı şeylerin ciddiyetini... Hepsi tek tek kafamın içini işgal etmek için savaşıyordu sanki. Ne yapacağımı düşünmek istemiyordum. Belki de her şeyi oluruna bırakırsam eğer kendiliğinden düzene girerdi. Bazen çaba sarf etmek zorunda olmak istemiyordum. Saate bakmak üzere, yatağımın kenarında duran telefonumu almak için uzandım ve ekranda bir mesaj olduğunu gördüm. Görkem... Bana nedense erkek kardeşimmiş gibi hissettiriyordu. Her ne kadar ilk karşılaşmamızda bana asılmaya çalışmışsa da –ki pek başarılı olduğu söylenemezdi – yine de onun sevimliliği ve samimiyeti hoşuma gidiyordu. Hiç beklemeden mesajı açtım.

“Yarın saat on buçukta sahnem, unutma” yazmış, altına da mekânın adını eklemişti. Ona geleceğimi söylediğimi hatırladım. Sedat’la bazı şeyleri konuşmamız gerektiğinin farkındaydım ama belki de biraz olsun eğlenmek bana iyi gelirdi. Aklıma gelen şeyle gülümsedim. Kızların hepsine, “Yarın çocuklarınızı kocalarınıza bırakın. Sizi harika bir yere götüreceğim,” yazdım. Adamlar belki çıldıracaktı ama ayda yılda bir kere eğlenmek bizim de hakkımızdı bence.

Kafam düşünmekten kazan gibi olunca bedenime de bir ağırlık çöktü. Kendimi, bana yetersiz geleceğinden adım gibi emin olduğum uykunun kollarına bıraktım ve kafamdaki her şey silindi. Sabah olduğunda halletmem gereken şeyleri sabah düşünürdüm.

* * *

Gözümü açmaya çalıştığımda sabahın çok erken saatlerinde olduğumuzun farkındaydım. Kapının önünde annem ve babamın konuşmalarını duydum. Annem her ne kadar sesini kısarak konuşmaya çalışsa da babam buna zerre kadar dikkat etmiyordu.

“Bak, bırak kız adam akıllı açıklasın durumu,” dedi annem her zamanki gibi babamı yatıştırmaya çalışan o sakın sesiyle.

“Ben bu adamı bir yerden tanıyorum. Hafızam çok kuvvetlidir, bilirsin,” dedi babam. Sesinden, sanki Sedat’ı nereden tanıdığını düşündüğünü anlamıştım.

“Kız zaten sana adamın Serkay’ın abisi olduğunu söyledi ya.”

“Onu biliyorum ama ben onu yüz yüze gördüm birkaç kere sanki.”

“Lanet olsun,” diye kendi kendime fısıldarken yataktan fırladım. Annem ve babam Sedat’ın düğününe gitmişti. Üstelik tamamen tesadüf eseri. Annem ve babam benim yanıma birkaç günlüğüne geldiği zaman Sedat’ın düğünü vardı. Döneceği gün Oya’nın annesini görmek isteyen annemin inadı yüzünden o düğüne uğramışlardı. Annemin bunu hatırladığından, adımın Masal olduğu kadar emindim ama babam muhtemelen bu düğün işlerini pek umursamadığı için hatırlayamıyordu.

Kendimi hışımla kapıdan dışarı atıp annem ve babamın karşısına dikildiğim anda konuşmaları bölündü. “Günaydın,” dedim nefes nefese. Annem ve babam şaşkınlıkla bana baktı.

“Hayırdır kızım, odanda koşu mu yapıyordun?” dediğinde önce babama cevap veremedim. Aklım hâlâ az önceki konuşmalarındaydı. Annem durumu fark ettiği için hemen araya girdi.

“Hadi kızım, kahvaltı hazır. Biz babanla aşağı inelim, sen de Sedat’ı uyandır,” derken babamı aşağı indirmeye çalıştı ama babam sanki ayaklarından yere çivilenmiş gibi durup kıpırdamadı.

“Odasına girip o adamı uyandırmayacaksın Masal. Belki adam anadan doğma uyuyor,” dediğinde beni bir gülme aldı. Anemin de çaktırmadan güldüğünü hissettim. Babam kendi söylediğine kendisi de gülünce ağzının içinde “Tövbe estağfurullah” gibi bir şey mırıldandı. “Git kapısını çal, dışarıdan seslen,” dedikten sonra başımla onaylayıp kendimi banyoya attım.

Darmadağınık olan saçımı tepeden bir topuz şeklinde toplayıp dişlerimi fırçaladım. Yüzümü yıkamak için suyun ılık hale gelmesini beklerken ben de elimde iyice köpürttüğüm sabunu yüzüme sürdüm. O sırada dışarıdan biri kapıyı tıklattı. Gözlerim sımsıkı kapalı halde yüzümü güzelce köpüklerken kapımı çalan kişinin babam olduğundan adım gibi emindim. Ağzımı tam açmadan konuşmaya çalıştım.

“Odasına falan girmedim baba ya, hâlâ banyodayım!” diye sitem ettim. Tam elimi suyun altına uzatmışım ki sırtıma yaslanan iri bedenle yerimden sıçradım. İki elini belime koyup beni kendine doğru çekti ve artık tüm bedenim onunkine yaslanmış halde kıpırdamadan durdum.

“Sen nasıl bu kadar sessiz girdin içeri?” derken yüzümdeki köpükten gözlerimi daha sıkı kapattım.

“Kapıyı çaldım ya,” dedi dudaklarını boynuma bastırırken. Bana dokunan sıcak dudaklarla aklımda ne aşağıda sinirden kuduran babam, ne de suratımdaki köpük kaldı. Onun dokunuşunun verdiği heyecanla farkında olmadan gözlerimi açtım ve açtığım anda pişman oldum.

“Ay yandı gözlerim Sedat ya!” diye isyan ederken eli-
lip yüzümü yıkamaya başladım. Ben eğildiğim anda be-
limde duran elleri aniden sıkılaştı ve Sedat’ın ağzından
“Kahretsin!” kelimesine karışan bir inleme döküldü. Eği-
memle birlikte kalçalarımız birbirine daha sıkı yapıştı ve
onu her şeyiyle hissettim. Gözlerimi tamamen köpükten
arındırdığımda başımı kaldırıp aynadan Sedat’a baktım
ama o tabii ki beni görmüyordu. Çünkü gözlerini omuz
önüne yapışık duran kalçalarımın dikmiş, sanki önünde
bir avuç şeker varmış gibi yemek için sabırsızlanan bir çö-
cuk misali beni izliyordu. O bana böyle baktığında ken-
dimi yeryüzündeki tek kadın gibi hissediyordum. Çünkü
öyleymişim gibi bakıyordu. Bakmakla kalmayıp bunu
hissettiriyordu da. Tam doğrulmama izin vermeyip elini
sırtıma koyarak belimi aşağı doğru büktü ve kendi kal-
çasını bana bir kez daha bastırıp beni lavaboyla arasına
sıkıştırdı. Ağzımdan kaçan sesli bir nefesi tutamadım.

“Tüm gece seni düşündüm,” dedi dudaklarını kula-
ğımın altındaki o hassas deride gezdirirken. Ellerini öne
uzatıp yeniden belime sardı ve belimden içeri sızarak
çıplak tenime dokundu. Başını omzuma yasladı ve ayna-
dan gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekledi.

“Sen beni düşünmedim mi?”

“Sana çok kızgındım,” derken sesim kendimi ele verse
de onu mutlu edecek o cümleleri hemen kurmayacaktım.

Aşağıdan annemle babamın seslerini duymaya başla-
dığımda yakalanma korkusu her yanıma sardı. Sedat da
bunu fark ettiğinde beni kendine daha sıkı bastırıp onu
ne hale getirdiğimi hissetmemi sağladı ve sıcak nefesini
kulağıma soludu. “Buradan çıkıp gittiğimde ya benimle
gelmenin bir yolunu bul ya da sana göndereceğim adrese
gel.”

Sedat, içimde verdiğim savaşı görse şaşırırdı. Beynim *hayır de, hayır de, bırak burnu sürtsün biraz*, diye isyan bayraklarını çekmiş, bir ayaklanma çıkarmaya kararlıyken kalbim, *at kendini onun kollarına, bırak adam seni mutlu etsin*, diye ısrar ediyordu. Gelgitlerim iyice çığırından çıkmadan ikisine de çenesi kapatmasını söyleyip kendimi sakinleştirdim.

“Bugün evime döneceğim Sedat, geç olmadan gitmem gerek,” diyerek bir orta yol bulduğuma sevindim. Arkamda derin bir nefes aldı. “Peki, birlikte döneriz o zaman.”

“Ben arabamla geldim, sen de arabanla geldin. Arabamı burada bırakıp gidemem.” Canının giderek sıkıldığını yüzünden anladım.

“Tamam, arka arkaya gideriz o zaman,” diyerek son noktayı koydu. Sonra da eğilip beni yanağımdan öptü.

“Baban bizi yakalamadan git artık. Yoksa sana aklımdan geçen şeyleri bu banyoda yapacağım ve baban da bizi burada basacak. Muhtemelen de bu sefer o kürekle beni öldürecek ve yine o kürekle kazdığı bir çukura beni gömecek.” İstemsizce gülümsedim ve ona bir şey demeden sessizce banyodan çıktım.

Aşağı indiğimde annem elinde çay tepsisiyle mutfaktan çıkmış, kahvaltı masasına doğru gelirken bana gülümsedi. “Sedat Bey oğlum uyandı mı?” diye sorduğunda ben daha cevap veremedim babam ağzının içinde, “Hemen nereden oğlu olduysa,” diye homurdandı. Onu duymazdan geldim. “Banyoda, şimdi gelir,” dedim anneme ve masaya oturdum.

Babam beni sorguya çekmek için o kadar sabırsızdı ki daha kıcımı sandalyeye koyduğum anda başladı. “Anlat bakalım Masal Hanım.” Salağa yatmak hiç akıl işi değildi

ama yine de, "Ne anlatayım baba?" demek gibi bir hata yaptım.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Hayır babacım, nereden çıkardın?" Derin bir nefes alıp anneme baktı ve yeniden bana döndü.

"O kazık kadar herifin gecenin bir vakti benim evimde ne işi vardı? Bu sorunun cevabıyla başlayabilirsin," dedi.

"Baba, kazık kadar herif derken yaptığın imanın farkına varmadım sanma. Adamla aramda sadece yedi yaş var ve benim de pek küçük olduğum söylenemez."

"Aranızda kaç yaş var beni ilgilendirmez, ki yedi yaş da az değil. Ayrıca sana burada ne işi vardı dedim."

"Beni merak etmiş."

"Ve aramak yerine çıkıp buraya mı gelmiş?" Artık ben de sinirleniyordum. Kaç yaşına gelmiştim ve lise çağındaymış gibi sorguya çekilmek hiç hoşuma gitmemişti.

"Telefonlarını açmadım ve o da bana ulaşamayınca gelmiş işte baba."

"Hah, devetabanı, ne olacak! Utanmadan çıkmış evime gelmiş. Bir de gecenin köründe."

"Baba, lütfen ama ben çocuk değilim. Tamam, benim de kafamda böyle bir tanışma yoktu ama yine de ona biraz ılımlı davranamaz mısın?" Yalvaran bakışlarımı babama diktim. Orada en azından bu adama verdiğim değeri görmesini, ona hissettiğim şeylerin bir kısmını anlamasını umdum. Babam anladı. Bakışlarımdan, istediğimden daha fazla şeyi anlamıştı hem de. Boğazını temizleyip başını tabağına eğdi.

"Peki, ne zamandan beri birliktesiniz?"

"Daha çok yeni baba. Sizinle tanışmak için de çok erkendi, emin ol."

"Ciddisiniz yani," derken ona evet mi yoksa hayır demem mi daha çok hoşuna gidecekti anlamadım.

"Dediğim gibi, daha yeni bir ilişkimiz var."

"Ama birbirinizi seviyorsunuz," dediğinde ağzımdan istemsizce kelimeler döküldü ve sonradan bunlara pişman oldum.

"Ben seviyorum."

Babam birden bana baktı. "Yani o sevmiyor," derken sinirden kudurmak üzereydi ama yine de Sedat adına konuşmak bir türlü içimden gelmiyordu.

"Baba, onun adına sana cevap veremem," dediğimde babam ağzını açıp bir kelime edemeden Sedat masaya yaklaştı. Yanımda duran sandalyeye otururken önce aneme bakarak, "Günaydın," dedi ve sonra babama döndü. "Sorularınıza ben cevap verebilirim," dedi kendinden emin sesiyle.

Babam sandalyesinde geri yaslanarak Sedat'ın bakışlarına aynı kararlılıkla karşılık verdi. "Kızımı seviyor musun?" diye sorusunu yineledi ve o anda adeta kalbim durdu. Bu aynı zamanda çok utanç vericiydi.

Sedat önce bana baktı ve sonra babama döndü. "Ona çok değer veriyorum," dediği anda işimiz bitmişti.

"Yani sevmiyorsun," diye sinirle soludu babam. "O zaman ne halt yemeye onun peşindesin."

"Sevmediğimi söylemedim. Ona çok değer verdiğimi söyledim. Hem ilişkimiz daha çok yeni." Annem gerilen ortamı sakinleştirmek için araya girdi.

"Kadir, bu onların arasında ve bizi ilgilendirmez," dese de babam ikna olmadı.

"Karşımda bana kızımı sevmediğini söyleyen bir adam var ve sen bana, bu bizi ilgilendirmez mi diyor-sun?"

“Tekrar söylüyorum, Masal’ı sevmediğimi hiç söylemedim efendim.”

“Ama sevdiğini de söylemedin.”

“Bunu kanıtlamam ya da söylemem gereken kişinin siz olduğunuzdan emin değilim.” Babam yerinde patlayacakmış gibi gerildi. Ben de az sonra büyük ihtimalla genç yaşta kalp krizinden ölecektim.

“Öyle mi?” derken sesinin nasıl bu kadar sakin çıktığına şaşırdım.

“Evet efendim. Size saygısızlık etmek istemem ama ikimiz de yetişkin insanlarız ve bunu zamanı geldiğinde Masal’a söylemeyi tercih ederim.” Bu adamın derdi neydi böyle, neden babamla bu kadar inatlaşıyordu? Bu işin sonu hiç iyi olmayacaktı ve istemsizce gözlerim doldu.

Babam hiçbirimizin beklemediği bir anda, aniden yerinden fırladı ve yine o sakin sesiyle, “Hemen evimden gitmeni istiyorum,” dediğinde Sedat şaşkınlıkla bakarken annem ve ben aynı anda bağırдық.

“Baba!”

“Kadir!”

Ama babam bizi hem duymazdan hem de görmezden geldi.

Sedat masadan sessizce kalktı ve bir an için göz göze geldik. Yüreğimdeki hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki bunu ona anlatmak ister gibi baktım. Sadece yutkundum ve bana üzgün gözlerle baktı. Anneme döndü ve “Her şey için teşekkür ederim,” dedi ve bana bakmadan yanımdan geçerken kısacık bir an elimi tutup bıraktı. Elimi hiçbir zaman bırakmasını istemediğimi ona söyleyemedim. Arkasından gitmek istiyordum ama bu durumda olmamızın sebebi oydu. Bu kadar dikbaşı olmasına hiç gerek yoktu.

Babam Sedat kapıya varamadan arkasından yeniden seslendi ve Sedat da dönüp ona baktı. Benim için de öldürücü darbeler bu andan sonra art arda geldi.

“Eğer o bahsettiğin zaman geldiğinde benim kızıma onu sevdiğini söylersen ve o da sana inanırsa, sakın benim kapıma gelip onu benden istemeye kalkma.”

İşte o anda Sedat’ın yüzü bembeyaz oldu ve benim de zorla tuttuğum yaşlar gözlerimden boşaldı. Ama babamın durmaya niyeti yoktu.

“Senin gibi cesaretsiz bir adamla olan bir ilişkiyi onaylayacak değilim.”

Sedat bakışlarını benden ayırmadı. İçimden, *lütfen*, diye fısıldadım. *Lütfen Sedat bu durumu düzeltecek bir şeyler yapsın. Ağzından çıkacak birkaç cümleyle tüm bu dağılanları toparlama şansı olduğunu biliyordum çünkü babamı tanıyordum. Ama Sedat’ı da tanıyordum ve bakışları ne kadar kırgın ve üzgün olsa da asla geri adım atmayacağını farkındaydım.*

“Zamanı geldiğinde efendim, Masal bana inandığında, sizin izninize ihtiyaç duymayacağım,” dediğinde beni ve tüm gelecek hayallerimi yerle bir ederek kapıdan çıkıp gitti.

30. Bölüm

Sedat'ın çıktığı kapı ardından sessizce kapandığında babamın hâlâ kendi kendine söylenmekte olduğunu duyuyordum. Ona hak vermiyor değildim. Hatta o durumda en az haksız bulduğum kişi babamdı. Ama kalbim kırıldı, üzgündüm, dağılmış bir haldeydim. Üstelik sinirliydim ve Sedat burada değildi. Gözümden hızla dökülüp giden yaşları silmeye bile zahmet etmeden, söylenen babama döndüm. Anneme bakarken hâlâ ne kadar haklı olduğunu anlatan babamı sessizce dinledim ve beni fark edip bana bakmasını sabırla bekledim. Annem beni gördü. O kadar çok ağlıyordum ki ilk tepkisi eminim şaşırma olmuştur. Sonra kalbinin benim için paramparça olduğunu o bakışlarında hissettim. Kızının canı yanıyordu. onun nasıl yanmasın ki?

Onun da hüzünlü bakışları buğulandı ve gözünden birkaç damla yaş aktı. Babam annemin ağladığını fark edince konuşması bıçak gibi kesildi ve hızla dönüp bana baktı. Sinirden mi, kalbimdeki acıdan mı bilinmez, gözümünden dökülen yaşın haddi hesabı yoktu. Yanağımdan akıp çenemden süzülen yaşlar üzerimdeki pijamaya döküldükçe ıslanıyordu. O kadar çok ıslanıyordu ki gözyaşlarımın soğukluğunu tenimde hissetmeye başlamıştım. Babam da en az annem kadar şaşırdı beni öyle görünce.

“Bunu bana neden yaptın baba?” derken, aynı anda tutamadığım hıçkırığım da sessiz salonda yankılandı. Annem sesli bir nefes alıp verdi ama babamın nefes al-

duğundan bile şüpheliydim. Benim de nefesim boğazımda tıkanıp kalmıştı. Belki babam canımın nasıl yandığını şimdi anlayabilirdi.

“Suçlu ben miyim kızım?” derken sesini sakın tutuyordu. Onu üzmemek istemiyordum. Ama canım yanıyordu ve içimde patlamaya hazır bir volkan varmış gibi yakıyordu beni.

“Sen suçlu değilsin, o suçlu değil. Ben miyim burada suçlu olan? Bu kadar üzülen tek taraf ben olduğuma göre tüm kabahat benim mi yani?” Babam bana yaklaşmak istedi ama istemeden birkaç adım geri gittim.

“Kızım, adam seni sevdiğini bile söylemiyor. Söylemiyorsa hissetmiyordur bile.” Ve benim patlamam da bu cümleden sonra oldu. Hızla gidip masada duran bir bardağı alarak gürültüyle yere çarptım. Annem şaşkınlıkla elini ağzına kapatıp daha fazla ağlarken babam bir adım geri gidip ellerini havaya kaldırdı ama ikisi de bir şey demedi. Belki de diyemedi çünkü ben ardı arkası kesilmeyen hıçkırık ve gözyaşlarımın arasında kendimi kaybettim.

“Sen nereden biliyorsun benim ondan ne beklediğimi? Bana hiçbir zaman aşk vadetmedi o adam. Hiçbir zaman sana aşığım demedi ki! Ben istedim onunla bu yola girmeyi. Ben seviyorum. Ben kabullendim onu böyle. Zamanla olmayacak diye bir şey mi var? Beklemekle hata mı yapıyorum ben? Âşık olduğum adam beni sevmeyip değer veriyormuş.” Sesim odada yankılanacak şekilde kahkaha attım. “Ne yapayım baba, sen söyle? Ben ondan başka kimseyi bu kadar çok sevemeyeceğimden adım kadar eminken çekip gideyim mi? Çabalamayayım mı, ha? Bir gün bana âşık olmasa da beni seveceği umudunu göz ardı mı edeyim?”

“Kızım bak...”

“Neden biraz olsun alttan alamadın baba? Gözlerime içine baktığım zaman kızının o evden kovduğun adama karşı ne hissettiğini biraz olsun anlamadın mı? Bunun yanında benim evladım üzülecek diye hiç mi düşünmedin baba? Senin gözlerinin içine yalvarır gibi bakarken neder beni görmezden geldin?”

“Masal, ben böyle olacağını...”

“Dur tahmin edeyim, düşünemedin mi? Hayatında, kalbimin en derininde koca koca kalelere sahip olan adamlar neden hiçbir zaman içinde yaşattığı o prenses düşünmezler, söyler misin bana?”

“Ben seni düşündüğüm için öyle davrandım Masal. Sandım ki...” Bu konuşma beni daha fazla yaralayacaktı. Ne benim şu an buna dayanacak gücüm, ne de katlanacak hevesim vardı. Arkamı dönüp merdivenleri hızla çıkarak odama girdim. Yakası gözyaşından sıırılsıklam olan pijamaları yırtar gibi çıkarıp attım ve yatağımın yanında duran küçük çantanın içine tıktım. Üzerimi giydiğim anda annem sessizce kapıdan içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden yatağın ucuna oturup hâlâ ıslak olan gözleriyle bana baktı.

“Senin böyle üzölmene dayanamıyorum annecim.”

“Keşke herkes beni senin kadar düşünse anne.”

“İnan baban da çok üzgün. İçten içe kahrolduğunu görüyorum. Seni öyle görünce adam bir anda yaşlandı sanki kızım.” Derin bir nefes alıp annemin yanına oturup başımı dizlerine yasladım. O usulca saçımı okşarken dinmek bilmeyen yaşlar akmaya devam etti.

“Üzöldüğünü biliyorum. Hatta bunu bilmek şu an çok daha fazla canımı yakıyor ama içim yangın yeri gibi, koca bir yangından sonra kalan enkazdan farkı yok şu anda.”

“Biliyorum ve seni anlıyorum. Şimdi sana zamanla her şeyin düzeleceğini söylesem de muhtemelen bana inanmayacaksın ama yaşayıp göreceksin.” Derin bir nefes aldım. Belki annem haklıydı ama benim buna inana-
cak gücüm yoktu.

Eşyalarımı alıp evden sessizce çıkarken babamı görmedim. Annem ona gideceğimi söylemişti ama büyük ihtimalle, kızı rahat bırak, diye de tembihlemiş olacaktı ki babamdan bir tepki görmedim. Zaten sürekli gelip gittiğim için öyle vedalaşıp gittiğim pek söylenemezdi ama babamla ilk defa bu duruma gelmiştik ve onu daha fazla kırmak da istemiyordum.

Arabayı çalıştırdığım anda telefonuma baktım. Kızlar gece onlara attığım mesaja karşılık vermişti ama benim bu gece eğlenecek halim yoktu. Onlara annem ve babamla biraz daha vakit geçirmek istediğimi söyleyip burada kalacağımı anlattım. Çok şükür ki bu durumdan şüphe-
lenmediler. Aynı anda hemen Görkem’e de gelemeyeceğimi belirten bir mesaj attım ve jet hızıyla bana cevap göndermesine şaşırmadım.

Tamam güzellik. Sana güzellik dememin altında sakın başka bir şey arama, valla sana asılmıyorum. Zaten denesem de, ne bileyim içimde başka bir şeyler uyandırıyor sun. Öyle erotik falan değil ama yanlış anlama. Sanki kız kardeşimmişsin gibi şeyler. Neyse çenem düştü yine. Dinle, bu seferlik tamam diyorum ama başka bir sahnemde yanımda olmama gibi bir lüksün yok. Kendine dikkat et.

Bu kadar kısa sürede bu mesajı nasıl yazdığını düşündüm. Ona duygularımızın karşılıklı olduğunu söylemek istedim ama tek bir kelime yazacak halim yoktu. Tam telefonu bırakacağım anda bir mesaj daha geldi. İçten içe onun kimden olduğunu biliyordum. Bu yüzden bakmak

dahi istemiyordum ama onun bana ulaşamayınca yan-
dan ailemin evine gelmesi ihtimalini de göze alarak
Derin bir nefes alıp mesajı açtım.

Yanuma gelmen lazım Masal, konuşmamız gerek güzel.

Yanuma gelmen gerek deyip sonuna da bir güzel
me ekleyince her şey birden düzeliyordu zaten. Onu
mek istemediğimi de işte o zaman fark ettim. Kızgınlık
yaptığım ya da hissettiğim bir şey değildi. Tamamen
ramparça olan kalbimin dileğiymişti şu anda Sedat'tan
durmak. Kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı.

Ailemin evinden ayrıldım. Sedat, mümkünse biraz ara ver-
relim. Bana biraz zaman vermeni istiyorum.

Sonuna *hoşça kal* gibi saçma sapan bir şey eklerken
hiç düşünmedim. Ona veda etmek istemiyordum. Hâlâ
onu kaybetmek istemiyordum ama kendime ait zamana
ihtiyacım vardı. Mesajım gittiği anda telefonum çalmaya
başladı ama açmadım.

Yolu yarıladığımda da, evime vardığım zaman da
telefonum çalıyordu. Sedat hiç ara vermeden defalarca
beni aramış ama ben açmamıştım. Evimden içeri girdi-
ğim anda şarjı bitmekte olan telefonumdan anneme sa-
salım vardığımı bildiren bir mesaj attım. Ardından bu
işin daha fazla çocuk oyuncağına dönmesini istemedi-
ğim için aynı mesajı Sedat'a da gönderdim. Bana cevap
yazmak yerine yine aramaya başlayacağını bildiğimden
telefonu şarja takıp kendimi sıcak suya atmak için ban-
yoya girdim.

Kırk dakika suyun altında kaldım. Gözyaşlarım ta-
mamen beni terk edene kadar, ellerim ve ayaklarım bu-
ruşup gözlerim sıcak sudan kan çanağına dönene kadar
suyun altından çıkmadım. Sonunda kendimi biraz daha
iyi hissettiğimde suyu kapattım ve duştan çıktım. Saçıma

havluyu sarıp üzerime kısa bornozumu giyerek salona doğru giderken doğalgazın ayarını iyice yükselttim.

Kendimi bilinçsizce hareket eden biri gibi hissediyordum. Sanki tüm bedenim uyuşmuştu da beni biri onu istemsizce hareket ettiriyordu. Babama söylediklerimin hepsini içimden gelerek söylemiştim. Ama şimdi düşünüyordum da belki de babam haklıydı. Onun bana verdikleriyle bu kadar çaresizce ne zamana kadar yetinecekti?

Daha fazla sabrım yoktu. Bugün olanlar sonucunda fark etmiştik ki, yetinemiyordum işte.

Kendimi sakın evimdeki koltuğuma bırakacağım sırada birisi kapıyı kıracakmış gibi yumruklamaya başladı. Yerimden sıçramadım bile. Bu tepkisizliğime şaşırmadığımı söylüyorum, evet... Sanırım ruh halimin nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sadece tamamen uyuşmuş gibiydim.

Usul adımlarla gidip hâlâ yumruklanmakta olan zavallı kapımı açtığımda karşımda kimi bulacağımdan emindim. Beni görünce eli havada durdu. Onun gözlerine bakıyordum ama kendim bile bu boş ifadenin farkındaydım. Sedat birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kaşlarını çattı. İçeri girmesini beklemeden arkamı döndüm ve mutfığa girip çay suyu koydum. Sedat arkamdan kapıyı hızla çarpıp peşimden geldi.

“Sen aklını mı kaçırdın? Amacın beni meraktan öldürmek mi senin?” Kulaklarım söylediği her bir cümleyi duysa da kalbim ve beynim onu algılamayı reddetti. Isınan suyu bardağa döktüm ve içine poşet çayı atıp demlenmesi için beklerken Sedat’a bakıp, “Çay içer misin?” diye sordum. Adam şaşkın bir balık gibi ağzını açıp kapattı ve sadece, “Hayır,” dedi. Başımı, *sen bilirsin*, der

gibi salladım ve bardağımlı alıp onun yanından geçerek salona gittim. Koltuğa oturduğum anda Sedat peşimden beni takip edip tam karşıma oturdu. Bana baktığını hissediyordum ama ben gözlerimi karşımda açık duran televizyondan ayırmadım.

“Seni kaç kere aradığımın farkında mısın?” Elimde duran bardaktan bir yudum aldım ve başımı evet der gibi salladım. Sedat da aynı anda çıldırdı. Yerinden kalkıp tam tepeme dikildi ve yanımda diz çökerek elimden bardağımlı alıp gürültüyle sehpayı bıraktı.

“Bana bak,” derken dişlerini o kadar sıkıyordu ki gözlerim sımsıkı kapalı ağzına kaydı. Sonra yeniden gözlerine baktım. O gözlerde öfke, endişe, özlem, arzu ve daha sayabileceğim bir sürü şey vardı ama aşk? O yoktu. Babam haklıydı.

“Masal, konuşmamız gerek ve sen sustukça benim çıldırmama sebep oluyorsun.” Hâlâ sinirliydi. Yanımda duran sehpadan çay bardağımlı alıp bir yudum daha içtim. Derin bir nefes aldım ve ona bakmadan, “Git buradan,” dedim.

Sadece iki kelime, dudaklarımdan dökülen bu iki küçük kelimeydi yapmasını istediğim şey. Sedat kaşlarını çattı. “Ne? Ne demek git buradan?”

“Yalnız kalmak istiyorum, eğer izin verirsen.”

“İzin falan vermiyorum.”

“Peki, sen bilirsin,” derken yerimden kalkıp odama ilerledim. Onunla savaşmak istemiyordum ve o gitmiyorsa eğer pekâlâ ben gitmesini de bilirdim. Evimi tepe tepe kullanabilirdi.

Odama girdiğimde dolabıma ilerlerken arkamdan gelen Sedat ne yapacağımı anlamış gibi peşimden gelip ben daha dolap kapağını açmadan arkadan elini hızla

uzatarak kapağı gürültüyle çarptı. İki kolunun arasında beni kısıp aldı ve saçından gevşeyen havluyu çenesiyle dürterek aşağı düşmesini sağladı. Burnunu saçlarımın arasına sokup derin derin nefesler alırken göğsüm acıyla kasıldı.

“Çok üzgünüm Masal. Yemin ederim ağzımdan çıkan her cümleyi geri almak için her şeyi yapardım.”

“Ama alamazsın. Bunu için yapabileceğin bir şey yok.”

“Masal, konuş benimle. Bunu halletmeme izin ver.” Kollarının arasında ona bakacak şekilde döndüm. Yakışıklı yüzü tam karşımda perişan olmuş halde duruyordu ama kendim için ve bizim için üzölmekle o kadar meşguldüm ki onun için üzölecek zamanım yoktu.

Yüzümü ona dönüp elimi sıcak yanğına koyduğumda anında gözleri parladı ve sanki ona dokunmama hasret kalmış gibi yanğını elime yasladı. Dudaklarına doğru yükseldim ve nefesini kendi ağzımda hissedene kadar ona yaklaştım.

“Artık bunu yapamıyorum,” dediğimde gözleri kocaman açıldı ve kendini geri çekmek istedi ama diğer elimi de yanğına koyup yüzünü tuttum.

“Bana değeri verdiğini biliyorum. Beni önemseddiğini biliyorum ama Sedat yoruldum.”

“Bak, ne desen haklısın.”

“Haklı olmak istemiyorum, sadece bitirmeme izin ver.”

“Masal sebebi bugün olanlarsa...”

“Tabii ki bugün olanların büyük etkisi var.”

Derin bir nefes alırken gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. “Ben senin de o kelimeleri baban istediğı için değil de ben istediğim için söylememi istediğini düşündüm Masal.”

“Tabii ki öyle olsun istiyorum.”

“O zaman neden babana yalandan seni sevdiğimi söylemedim diye bunu bana yapıyorsun?”

Ellerimi yüzünden çektim. “Senden bunu beklemedim, ne bugün, ne de başka zaman. Hatta hiçbir zaman. Ama daha ılımlı olabilirdin. Birbirimizi daha neredeyse bir aydır tanıdığımızı ama bunun adını koymak için erken olduğunu, zamana ihtiyacımız olduğunu söylemek çok mu zordu?”

“Ben de bunu anlatmak istemiştim.”

“Ama istediğin olmadı Sedat. Tam aksine, babamın damarına bastın inatla.”

“Ben kız arkadaşının babasına onu sevdiğini kanıtlamaya çalışan liseli bir ergen değilim Masal. Tamam, damarıma basıldığını hissettiğimden biraz fazla tepki vermiş olabilirim ama bir şeyleri ispatlamam gereken kişi baban değil, sensin.”

“Benim,” dedim sinirle.

“Evet!” diye bağırdı.

“Peki öyleyse, bana seni hayatımda tutmam için tek bir neden söyle!” diye ben de ona bağırdım. “Hadi, al sana ispatlama fırsatı.”

Benden beklemediği bu tepki karşısında şaşırdı. Ne diyeceğini bilemez halde bana bakarken ben de ne söyleyeceğini merakla bekledim.

“Sana değer verdiğimi, seni ne kadar çok önemseydiğimi görmüyor musun Masal?”

“Görüyorum.”

“Senin için çabalıyorum.”

“İşte bunu görmüyorum.”

Derin bir nefes alıp başını eğerek dudaklarını benimkilere bastırdı. Aceleci değildi ama dokunuşu sertti. Hiç

tepki vermedim. İçimi ısıtan sıcaklığına şimdiden deli gibi muhtaçtım. Eğer biraz daha bekleseydi kendimin onun kollarına atacağım gerçeğini görmezden geldim. Aniden geri çekildi. Bakışlarındaki hayal kırıklığını görünce canım yandı ama benim gözlerimde daha fazlası vardı.

“Masal,” diye fısıldadı acı çeker gibi. “İnan bana elimden geleni yapıyorum.”

“Bunu biliyorum.” Her ne kadar sözlerimin acımasız olduğunun farkında olsam da kendimi durdurmadım.

“Daha fazlasına ihtiyacım var. Artık bununla yetine-
miyorum. Bunların hiçbirini seni hayatımda tutmama yetecek sebepler değiller. İster inan ister inanma Sedat, şu anda bundan çok daha fazlası için çabalayacak adamlar var.” Cümlem bittiği anda kolumu o kadar sıkı tuttu ki acıyla nefesim kesildi.

“Haddini aşıyorsun, benim de bir sabır sınıırım var.”

“Öyle mi? Kendini bilmen güzel şey, ama hey, alo! Se-
simi duyan var mı? Benim sabır sınıırımı sen çoktan geç-
tin, farkında mısın?”

“Masal!”

“Hâlâ senden geçerli bir sebep bekliyorum.” Beni bırakıp sinirle arkasına döndü. Ellerini saçlarına daldırıp sertçe çektiğinde ona doğru istemsiz bir adım attım. Sedat aniden bana dönüp bu sefer dolapla kendisi arasına beni sertçe sıkıştırdı. Eliyle çenemi tutup ona bakmamı sağlarken kurtulmaya çalışmadım bile.

“Sen. Beni. Seviyorsun.” Her bir kelime dişlerinin arasından sinirle döküldü. Üstüne basa basa, aklıma kazı-
mak ister gibi defalarca bu üç kelimeyi tekrar edip dur-
du. Sonunda nefesini dudaklarımda hissettiğimde aynı sertlikle beni öperken her öpücüğün arasına aynı kelime-

leri sıkıştırdı. Karşı koyamadım. O kadar güçsüzdüm ki onun karşısında.

Ona karşılık verdim. Hasretle buluşan dudaklarımı za akan gözyaşlarım karıştı. Aynı anda ellerim boynuna sımsıkı dolandı ve onu sabırsızca kendime çektim. Kendini bana sertçe bastırdı ama yakınlığı bana yetmiyordu. Çıplak tenine dokunma isteğim o kadar fazlaydı ki onun hasretiyle içten içe ölüyordum. Nefes nefese geri çekilirken alnını benimkine dayadı.

“Sen beni seviyorsun,” dedi bir kez daha, yalvarır gibi.
“Çok seviyorum hem de.”

“O zaman bunu düzeltmeme izin vereceksin değil mi?” Bunu o kadar çok istiyordum ki. Ona bu olanları düzeltmesi için şans vermeyi deli gibi istiyordum. Bir mucize olmasını ve tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi her şeyin bir anda silinebilmesini, şu anda burada değil de ailemin evinin banyosunda bana sarıldığı halimizle kalabilmeyi diliyordum. Ama biliyordum, bu sefer o kadar basit değildi. Ben ne yaparsam yapayım onun için, Sedat aynı Sedat olacaktı. Başımı ondan biraz uzaklaştırırken gözlerine baktım.

Bakışlarındaki yalvarış canımı yaksa da ondan duyduğum hiçbir şey artık beni tatmin etmeyecekti. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. O da bunun farkındaydı ama hiçbir şey yapmıyordu. Hiçbir zaman ondan hissetmediği bir şeyi söylemesini ya da içinden gelmeyen bir şeyi yapmasını beklememiştim. Ama şimdi, ben bu kadar tükenmişken, canım bu kadar yanarken küçücük de olsa bir umut ışığına ihtiyacım vardı.

Sedat’ın bana vermesi gereken umut ışığına...

Başımı sağa sola salladım. “Üzgünüm, bunu şu an devam ettirecek gücüm yok.”

“Masal, bunu söyleme bana. Düzeltebileceğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Bana dokunduğün anda her şey aklımdan silinip gidecek. Senin kokunu soluduğümde tüm havam değişecek. Sen bende hak iddia ederken ben kendimi seve seve sana vereceğim ve arkamda kalan hiçbir şeyi umursamayacağım.” Ellerimi uzatıp bir kez daha yanaklarına koydum.

“Ama bu sefer bunu yapmak istemiyorum Sedat. Lütfen beni buna zorlama. Canımı daha fazla yakmanı istemiyorum.” Son cümlemden sonra sanki ben onun canını yakmışım gibi yüzünü buruşturdu.

“Beni terk edeceksin.” Kalbim daha ne kadar kırılabilir, daha kaç parçaya ayrılabilirdi emin değildim ama her seferinde un ufak olurken canım ölesiye acıyordu.

“Seni terk etmiyorum.” Ne yaparsam yapayım ondan kopamayacağımı biliyordum. “Ama biraz zamana, yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım var. Kabul etmesen de senin de buna ihtiyacın var. En azından denemen gerek Sedat.”

“Ben seni istediğimden eminim. Başka hiçbir şey istemiyorum.”

“Aramızda bir sürü şey var, anlamıyor musun? Beni sevmiyorsun, her ne kadar bekleyeceğim desem de artık bana verdiklerinle yetinemiyorum. Bana anlatmadığın bir sürü şey var kafanda, hissediyorum.” Parmaklarım çatmış olduğu kaşlarından dolayı kırışan alnında gezindi. “Bana güvenmiyorsun Sedat. Hayatında olan kadına kafandaki sorunların hiçbirini anlatmıyorsun. Son yaşadığımız olayın üstüne bir de babamla olanlar... Sürekli birileriyle ya da bir şeylerle senin aranda kalmaktan yoruldum. Adım attığın yok Sedat. Çabaladığını biliyorum ama ilişkimiz için ilerisini artık göremiyorum. Sadece...”

Derin bir nefes alıp verdim. "Sadece kendimizi kaybetmemiz sevişmelerden ibaret olmak artık canımı yakıyor."

"Kahretsin Masal, nasıl böyle söylersin? Öyle olmasaydı seni biliyorsun."

"Ne vazık ki bilmiyorum işte. Hissettiklerim tam olarak bunlardan ibaret."

Başını eğip burnunu boynuma dayayarak derin nefesler alıp verirken gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Ne kadar zaman?" Kalın sesi boynuma değen dudaklarıyla birleşince içimi ürpertti.

"Bilmiyorum."

"Uzun süre senden uzak kalamam Masal, anlasana bilmiyorum deme bana."

"Sana süre veremem. Geri dönüşü olacağından eminim."

"Sakin o cümleği bitirme." Elini dudaklarıma bastırıp beni sustururken başını kaldırıp sert bakışlarını bana dikti.

"Ama..."

Ağzımda duran elini çekti. "Bana geri döneceksin. Seni asla ama asla kaybetmem. Belki ben senin kadar açık olamadım ama bildiğim ve emin olduğum tek bir şey var ki..." Elini uzatıp yanağımı avuçlarının arasına alırken kararlı gözleriyle beni kendine hapsetti. "Seni bir başkasının kollarında görmektense ölmeyi tercih ederim."

"Sedat..." Sözleri beni adeta bir mutluluk denizine doğru sürükledi. Ona yeniden kanmak istemediğimden bu cümleleri duymazdan gelmek istiyordum ama kahretsin ki kararlı bakışları her zamanki gibi üzerimdeyken yüreğim nasıl yeniden umutla dolmazdı ki?

"İstediğin zaman olsun güzelim. Ama bu senin sandığın kadar uzun sürmeyecek." Elini yanağımdan enseme

kaydırıp beni kendine çekti ve eğilip bir kez daha beni öperken sanki hiç kopmak istemiyormuş gibi sımsıkı kapandı dudaklarıma. Hızla kendini geri çektiğinde ikimiz de biliyorduk bu anın ne kadar değerli olduğunu.

Benden bir adım uzaklaşarak, sanki ezberlemek ister gibi gözlerini tüm yüzümde gezdirdi. Ona daha fazla bakamadım ve arkamı dönüp başımı elbise dolabıma yasladım. Gitmesini beklerken o aniden gelip kollarını belime sardı ve parmaklarını benimkilere dolayıp ikimizin kollarını benim göğsümde sımsıkı birleştirdi. Boynuma belli belirsiz bir öpücük kondurup derin bir nefes aldı ve kollarımızı gevşetip beni kendine çevirdi. Sonra bana öyle bir baktı ki bir an için karşımda benden kopmaya dayanamayan âşık bir adam varmış gibi hissettim. Elini önce yanağımda, sonra da başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve hızlıca birkaç adım atarak geri geri gitti. Ardından arkasını dönüp hiçbir şey demeden çıkıp gitti. Ben orada öylece, onun bıraktığı boşlukta dikilirken kapanan kapının sesiyle kendime gelip olduğum yere çöktüm.

Akıbetinin ne olacağını bilmediğim aşkımla oturduğum yerde sessizce ağlamaktan başka hiçbir şey yapmadım, yapamadım.

31. Bölüm

SEDAT

Masal'ın evinin kapısını kapattığım anda sanki o hennem ateşine atılmış gibi cayır cayır yanıyordu içim. Bu hissettiklerimi ona anlatamayacak kadar korkak, gösteremeyecek kadar da cesaretsizdim. Ama en önemlisi onu kaybetmekten ödü patlayan dangalak herifin tek olmama rağmen ağzımı açıp onu ikna edecek tek bir kelime söylemeden evden çıktım.

Sinirle düğmesine bastığım asansörün gelmesini beklerken içim içime sığmıyordu. Ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, canımı acıtırcasına sıkarken sanki, *Anla, di-yordu bedenim bana. Bu ellerle bir daha ona sarılamama, dokunamama ihtimalin var. Alış buna, bak canın işte böyle yanacak.*

Aklımı kaçırmak üzere olduğum gerçeğini kabullenmek istemiyordum. Şu an olan, gündüz olan, az önce olan hiçbir şeyi kabullenmeyecektim. Her şeyin sorumlusu olduğum gerçeğini kabullenmeyecektim. Tek istediğim oydu... Sadece o...

"O zaman ne bok yemeye bunları kıza yaptın piç herif?" diye kendi kendime bağırınca sesim geniş apartman koridorunda yankılandı. Bu siktiğimin asansörünü daha fazla bekleyecek sabrım yoktu. Eğer onun kapısının önünde birkaç saniye daha durursa, lanet olası kapıyı

parçalara ayırıp içeri girecektim. Derin bir nefes alıp hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Bedenim adrenalin etkisiyle terlerken kalbim hızlanıyordu. Evet, dedim içimden, *belki pestilim çıkana kadar canıma okursam şu lanet olası sızı biraz olsun geçer.*

Kaç kat indim bilmiyorum. Sonunda bittiğini anladığımda terden sırılsıklam olmuşum. Alnımdan göz kapklarıma düşen ter damlaları görüşümü bulanıklaştırdı. Hiç durmadan geniş apartman kapısını açıp kendimi buz gibi havaya bıraktığımda nefes nefeseydim.

Soğuk hava suratıma tokat gibi çarptı, tıpkı onu kaybettiğim gerçeği gibi. Elimi kalbime koyup derin nefesler alıp verirken bir elimi dizime koyup eğildim. Gözlerim yerde duran erimeye yüz tutmuş karlara takıldığında doğrulup onları dağıtmak ister gibi tekmelemeye başladım. Ağzımdan sinirle kaçan hırıltılar umurumda değildi. Dışarıdan bakıldığında akıl hastası gibi görünmem de umurumda değildi.

Orada kaç dakika boyunca, hiç suçu olmayan kar yığınlarını, taşı ya da toprağı tekmeleyip durdum, hatırlamıyorum. Üzerimdeki ter kurumuştu ve artık donmak üzereymişim gibi hissettirse de bunu umursamadım. Apartman görevlisi olduğunu tahmin ettiğim bir adam yanıma yaklaştığında hâlâ nefes nefeseydim.

“Beyefendi, siz iyi misiniz?”

“Evet,” dedim sadece. Aslında *bok gibiyim*, demek istiyordum ama bunu adama anlatacak değildim.

Adam, “Emin misiniz?” diye sorusunu yeniledi merakla. Sesinde aşırı merak olmasına rağmen biraz da korku vardı. Bu sefer sadece başımı salladım.

“Bakın, ambulans çağırabilirim.” Bu sefer sesi beni yatıştırmak ister gibi sakindi. Ama kırmızı görmüş boğayı

ne kadar sakin tutabilirlerse ben de o kadar sakin olabildirdim.

“Bence bir doktora gitmelisiniz, bu şeyler şakaya geçmez.”

“Anlamadım?” dedim kaşlarını çatarak.

“Bir süredir sizi izliyorum da kriz geçiriyor gibiydiniz.”

“Evet, sinir krizi,” diye ağzımın içinde homurdandım. *Hem de kendi dangalaklığım yüzünden,* diyemedim tabii.

“Daha çok epilepsi krizine benziyordu,” diyen adam aniden beni kendime getirdi.

“Ne?”

Elini kaldırıp başını işaret ederken bana sanki, *Siz farkında değilsiniz ama bence delinin tekisiniz,* der gibi baktı. Ağzımdan kaçan kocaman kahkahaya engel olamadım. İnsanların sinirden kudurdukları bir zamanda ya da üzgünken nasıl gülebildiklerini hiç anlamamıştım ama şu an bunu birebir yaşıyordum.

İşte alın size deliliğin belirtisi.

Beni güldüren adamın omzuna elimi koyup ona iyi geceler dilerken arabama doğru ilerledim.

Sessiz yolda evime doğru sürerken arabada yumruklamadığım yer kalmamıştı.

Keşke biri de beni yumruklasaydı. Gözümden düşen bir damla yaşı hiçbir zaman lanet olası erkeklik gururuma yedirip kabul etmeyecektim.

Ben ne bok yemiştim böyle?

32. Bölüm

SEDAT

Tam bir hafta...

İşin aslı bir hafta, iki gün, on üç saat ve kırk dakikadır onun ne sesini duymuş, ne de yüzünü görmüştüm. Aslında Masal'ın evinden çıkıp gittiğim anda, daha o zaman geri dönmem gerektiğini biliyordum. Ama ona biraz zaman vermek istemiş, şimdi de köpek gibi pişman olmuştum. Ertesi gün dayanamadım. Defalarca onu aradım ama açmadı. Sadece zamana ihtiyacı olduğunu söylediği bir mesajdan başka hiçbir şey yazmadı. Daha sonraki gün onu defalarca değil de birkaç kere aradım ama yine cevap vermedi.

Şimdi neden bu kadar süre onu görmediğimi merak ettiğinizden eminim. Çünkü tam bir haftadır, tam bir bebek gibi salondaki şöminemin karşısında duran koltukta battaniyeye sarınmış, düşmeyen ateşimin eşliğinde keyif yapıyordum. Hayatımda hiç bu kadar kötü hastalandığımı hatırlamıyordum. Daha önce en fazla birkaç öksürük ya da kısa süren üşütmeden başka hiçbir hastalık atlatmamış olan ben, şimdi resmen yorgan döşek yatıyordum. Benim gibi düzen hastası bir adamın hasta olması lanet gibi bir şeydi. Çok şükür artık kar yağmıyordu da ben de dışarıdan yiyecek bir şeyler söyleyebilmiştim.

Yattığım yerde biraz doğruldum ama kıpırdadığım

anda sanki birisi tüm kemiklerimi bin parçaya bölmüş gibi her yerim ağrıdı.

"Lanet olsun."

Bir yerlerde çalan telefonumu bulmak için artık ayaklanmak zorunda olduğumun farkında olarak yerimden doğruldum ve önümdeki geniş sehpa da duran kutuların arasından zar zor bulup çıkardım.

"Efendim Serkay?"

"Abicim sen neredesin ya kaç gündür?" Cümlesini bitirdiğinde sonuna kadar kısılmış sesimi fark etti.

"Hasta mısın sen?"

"Sence?" dedikten sonra yeni bir öksürük krizi geldi ve neredeyse boğazımı parçalara ayırdı.

"İyi de sen hiç hasta olmazdın ki?"

"Demek ki oluyormuşum, hem de çok fena."

"Bu demek oluyor ki yaşlandık artık." Bu durumda eğlenen birinin olması tepemin tasını attırdı.

"Kes sesini de neden aradın söyle."

"Valla seni sorguya çekmek için aramıştım ama sen zaten bitik haldesin. Hangisinden başlayayım? Seninki bugün yine geldi ve seni görme konusunda da çok ısrarcı."

"Yemin ederim katil olacağım. Şuna seninki deyip benim canımı sıkma Serkay." Beni duymazdan gelip devam etti. "Tamam tamam. Peki Masal'la ne oldu aranızda? Çünkü Oya sürekli seninle ilgili bana laf sokup duruyor." İsmi ni duyduğum anda sanki bedenim canlandı.

"Onu gördün mü?"

"Sen görmedin mi?"

"Serkay!" Çıkmayan sesime rağmen uyarımı dikkate alsa iyi olurdu.

"Tamam ya. Dün gördüm ve perişan haldeydi. Onu

en son ne zaman gördün bilmiyorum ama benim en son görüşümden bu yana sanki zayıflamış."

"Kahretsin!" diye bağırırken sırtımı koltuğa yasladım. "Amacım ona biraz zaman vermektir ama şu lanet olası hastalık yakama yapıştı ve yerimden kalkamıyorum."

"Bu sefer durum ciddi desene, çünkü Masal'ı daha önce hiç böyle görmemiştim."

Şu an evden çıkıp yanına gitmek için neler vermezdim ama kapıdan dışarı adım atacak halim yoktu. Lanet olsun.

"Aklıma bir şey geldi."

"Serkay, sakın sen bu işe karışma. Bu Masal ve benim aramda."

"Bana daha sonra teşekkür edersin," deyip benim cevap vermeme izin vermeden telefonu suratıma kapattı. Kendimi yeniden koltuğa attım. Masanın üstünde duran ilacımı su almaya gidecek halim olmadığından öylece yuttum ve bedenim sonunda karşı koymayı kesip uykuya teslim oldu.

Belli belirsiz bir anahtar sesi kulağıma geliyordu ama gözlerim, sanki üzerlerinde birer kilo ağırlık varmışçasına açılmamak için direniyordu. Yumuşak bir ses "Sedat!" diye seslenince ağzımdan sadece inleme gibi bir şey çıktı. Dış kapının açılmasıyla içeriye giren ani soğukla üzerimdeki battaniyeye daha sıkı sarındım. Donduğumu hissetmemle titremem bir oldu. Eğer gelen Serkay'sa onu iyileşir iyileşmez boğacaktım.

Yumuşak ayak sesleri başucuma kadar geldiğinde onun Serkay olmadığını anladım. Bir şey gürültüyle yere düştü ve sonra vattığım koltuğun yanı çöktü. Buz gibi eller alnıma dokunduğu anda gözlerim açıldı.

"Masal?" Bu sesin bana ait olduğundan kendim bile emin değildim.

“Sedat, bu halin ne?” ona cevap veremedim. Gerçekten karşımda mıydı, yoksa artık ateşimin yüksekliğinden halüsinasyon mu görüyordum, emin değildim. Eli beş kez daha önce alnımda, sonra yüzümde ve en son kuruyan dudaklarımda gezindi. Üstüme sıkıca örttüğüm battaniyeyi görünce gözleri kocaman açıldı ve “Yanıyorsun Sedat, üstünü örtmen havale geçirmene sebep olacak,” derken ellerimde tuttuğum battaniyeyi biraz zorlanarak çekti ve üzerimden aldı. Öylece kaldım. Kahretsin, ona deli gibi itiraz etmek istiyordum. Titrediğimi görmüyormuydu bu kadın? Donuyordum. Yanımdan kalkıp etrafına şöyle bir bakındı ve üzerindeki ceketı çıkarıp bir kenara attı. “Kusura bakma Sedat ama bu oda senin için fazla sıcak. Biraz cam açıp içerisini daha ılık hale getirmem gerek.” Kalbimin istediğı tek şey ona sımsıkı sarılarak kalın bir battaniyenin altında girip onun teniyle ısınmaktı ama ağzımı açıp bunları söylemeye cesaretim yoktu. Onun ilgisine ihtiyacım olduğunu fark ettiğim anda gitme korkusu doldu içime. Söylediklerine itiraz edersem beni burada bırakıp çekip gidecek diye ödüm kopuyordu. Sanki yıllardır onu görmemiş gibi hissediyordum. Yanıma gelip elini boynumun altına geçirerek beni oturur pozisyona getirirken o güzel yüzü çok yakınımdaydı. Bir nefes kadar uzağımda olması beni dehşet bir mutluluğa sürüklerken, aynı yakınlık ona dokunamıyor olmanın acısıyla kıvrınmama sebep oluyordu.

“Bana biraz yardımcı olman lazım ki seni duşa götürebileyim.” Duş kelimesini duyduğum anda bir kedi gibi tüylerim havaya kalktı. “Masal, donuyorum,” diyebildim sadece ve halimi anlaması için ona yalvaran gözlerle baktım. “Biliyorum, bu yüzden duş alman gerek Sedat, yoksa ateşini düşüremem.” Üzgün gözleri telaşla yü-

zümde gezindi. Ellerini yanağıma koyup, “Şuraya bak, yanakların kıpkırmızı olmuş,” derken telaşlıydı. “Hadi bakalım,” dedi ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kalkmam için çekti. Hareket ettiğim anda nefesim kesildi. Masal beni merdivenlere yönlendirirken kolumun altına girmiş, bana destek olmaya çalışıyordu ama attığım her adımda bedenim kıvranıyordu resmen.

Ağır ağır merdivenleri çıkmamı sabırla bekledi. Bir kere bile beni zorlamadı ya da sıkıldığını belli eden bir ifade belirmedi yüzünde. Ben onu kaybedecek kadar aptal olmayı nasıl başarabilmişim? Yatak odamdaki küçük banyoya girdiğimizde Masal kolumun altından çıktı ve ben de kalçamı lavaboya dayayıp destek aldım. Kollarımı istemsizce kendimi ısıtmak ister gibi bedenime sımsıkı sardım ve karşımda eğilmiş suyu ayarlamaya çalışan Masal’ı izledim.

Bedenim onu hep arzulamıştı. Bu zamana kadar, hep vücudumun alt tarafının verdiği tepkilere dayanarak ona hissettiklerimin sadece arzu olduğundan o kadar emin olmuşum ki, şimdi bu halimle benimle ilgilenen kıza baktığım zaman tahrik olmanın yanında kalbim de farklı bir heyecanla atıyordu. Aklım ilk defa alt tarafta değildi, gümbürdeyen kalbimin sözünü dinlemek için deli gibi çalışıyordu. Bunun bu kadar basit olduğunu nasıl düşünmüştüm? Ona karşı duyduğum bu delice arzuyu nasıl sıradan bir şey sanmışım ben? Beyinsizin tekiydim...

Su istediği kıvama gelmiş olacaktı ki Masal arkasını dönüp bana yaklaştı. “Suya girmen lazım,” dedi usulca. Ben de onun emrine amade bir asker gibi başımı itiraz etmeden salladım. Üzerimdeki geniş eşofman üstünü çıkarmak için hareket ettiğimde bir kez daha nefesim kesildi. Lanet olası sırt kemiklerimin arasına birisi yüzlerce

iğne yerleştirmişti sanki. Masal surat ifademi görünce hemen bana yaklaştı ve eşofman üstümün uçlarını belimden tutup başımdan çekip çıkardı. Üzerimde kalan incecik atletle donuyordum. Masal sanki oradan kaçıp gidecek olduğumu anlamış gibi hemen tutup onu da çıkardı. Hiç beklemeden aynı hızla eşofman altımı da aşağı çekti ve dizlerinin üstünde önümde dururken bedenimin verdiği tepkiye hâkim olamadım. Lanet olası aklım her şeyin onun bu haliyle ilgili bir sürü görüntü üretmeye başladığında çamaşırlarımın içinde aniden bir değişiklik oldu. Hem de oldukça büyük bir değişiklik.

“Sedat, ayaklarını kaldır,” dediğinde dalıp gittiği yerden geri dönüp söylediğini yaptım. Eşofmanı da ayaklarımdan çıkarıp yeniden ayağa kalkıp elini belime götürünce ellerimi üstüne koyup onu durdurdum. “O kalsın,” derken söylediğime en az onun kadar ben de şaşırmıştım. Ama aramız böyleyken onu kaybetmiş olma ihtimalim varken, şu anda yanımda olan bu kadını sadece bu yüzden istediğimi düşünmesini istemiyordum. Gözleri istemsizce kasıklarımaya kaydığında yutkundum ve aceleyle başını çevirip beni onaylarcasına salladı. Ne kadar tahrik olduğumu görmesini sorun etmiyordum. Ama yine de bunun şu an düşünmemiz gereken en son şey olduğunun farkındaydım.

Duşa girdiğimde suyun altına bir anda giremedim. Hâlâ donuyordum ve üzerime sıçrayan sular da bana hiç yardımcı olmuyordu. Tek iyi yani artık eskisi kadar tahrik olmuş gibi hissetmiyor oluşumdu. Akan su her şeyi alıp götürmüştü.

“Sedat, beklersen çok daha fazla üşürsün ve üşümeni istemiyorum. Kısa sürecek, söz veriyorum. Sadece birkaç dakika suyun altında kalmaya çalış, lütfen.” Kendimi

hazırlayıp bir anda tepeden akan suyun altına girdim. Suyla buluşan bedenim kaskatı kesildi. Ellerimi soğuk fayanslara dayadım. Daha birkaç saniye olmasına rağmen daha fazla dayanamayacaktım.

“Hay sıçayım. Lanet olsun, lanet olsun.” Dişlerim birbirine çarpmaya başladı.

“Sedat!”

“Bu su çivi gibi Masal.” İstemeden de olsa sesim sert çıkmıştı.

“Hayır, değil. Su çok ılık ama senin çok fazla ateşin var.” Resmen zangır zangır titriyordum.

“Çıkıyorum,” dedim yüzümden akıp giden su yüzünden gözlerimi açmadan.

“Biraz daha dayanmam lazım. Lütfen Sedat.” Sesi o kadar üzgün, o kadar narindi ki içimde yerle bir olan her şeyi yeniden inşa ediyordu. Sesimi çıkarmadan suyun altında durmaya çalıştım. Bir dakika dolmadan daha fazla kalamayacağımın farkındaydım. Ağzımı açıp kendimi oradan dışarı atmadan önce Masal anlamış gibi harekete geçti. Önce suyu kapattı ve ben de derin bir nefes aldım. Ardından havlu yerine bir bornoz getirince mutluluktan neredeyse bayılacaktım. Bedenimi en fazla kapatacak olan ne varsa ona razıydım. Bornozu kollarımdan geçirdi. Önümde eğilip hemen sıırıslam olup ağırlaşan iç çamaşırı tutup aşağı çekti ve ben bacaklarımdan çıkarıp atarken o da hemen ayağa kalkıp bornozumun önünü bağladı. Bu kadar aciz olduğum için kendimden nefret etmem gerekiyordu normalde ama onun ilgisi çok hoşuma gidiyordu. Uzun zamandır buna ve ona ihtiyacım vardı sanki.

Banyodan çıktığımızda odaya girdik ve Masal hiç beklemeden dolabımı açıp bir eşofman altı ve kısa kollu

bir tişört çıkardı. Yeniden banyoya gidip küçük bir baş havlusuyla geri geldiğinde bana uzattı. "Bununla saçlarını kurula," derken eline eşofmanımı almıştı.

"Kendim giyebilirim Masal."

"Eminim giyersin," derken söylediğimi pek umursamamış gibiydi. Ben saçlarımı elimdeki havluyla kurularken yeniden önümde eğildi ve iç çamaşırı giymem gerektiğine dair bir şeyler söylemem gerektiğini bilsem de sustum. Eşofman altını belime kadar çekip üzerimdeki bornozu çekip çıkardı. Eskisi kadar üşümediğimi de o anda fark ettim. Ama hâlâ sıcak bir şeylerin altına girme isteğim devam ediyordu. Üzerime tişörtü giydirirken kollarımı kaldırıp ona yardımcı oldum. İş bittiğinde bir an göz göze geldik. Ağzımı açıp ona bir sürü şey söylemek istememe rağmen sadece aptal gibi, "Teşekkür ederim," diyebildim. Herhalde yüksek ateş beynimin bir kısmında hasar bırakmayı başarmıştı.

Küçücük bir gülümsemeye bakınca kalbim yeniden çırpınmaya başladı. Ona bir adım yaklaştım. "Masal," ismi fısıltı gibi dudaklarımdan döküldüğü anda bir adım geri gidip yatağın üstünde duran ıslak bornozu aldı. "Ben bunları toplarken sen de burada dinlen. Aşağı ineyim deme, orası çok sıcak, henüz havalandırmadım. Bir şeyler yiyip ilaç içmen gerek." Hızlı hızlı konuşup benim konuşmama fırsat vermediği gibi odanın içinde bir o yana bir bu yana hızla hareket etmesini izledim. Konuşmama fırsat vermek istemediğini anladığımda itiraz etmeden yatağıma doğru giderken, "Yemek yemek istemiyorum ama ilaç içmem gerek," dedim.

"Ama aç karnına içemezsin," diye itiraz etse de başımı sağa sola salladım. Kaç gündür tam da yaptığım şey buydu. Ben yatağa girerken o da havluları topladı. Ka-

pıdan çıkıp gittiğini gördüğüm zaman aniden panığa kapıldım. "Masal!"

"Efendim?" dedi elindeki havluları düzeltirken.

"Şey, gidecek misin?" Gözlerindeki o kararsızlığı görünce kaşlarımı çattım. Üzerime çöken mutsuzluğu görmezden gelmek imkânsızdı. Ve sonra kapıdan çıkmadan önce, "Buradayım," dedi. Tam yerime yatacakken sessizce söylediği kelime kulaklarıma doldu. Şimdilik..."

Üzerime yorganı örtmeye çalışırken Masal elinde bir tepsiyle içeri girdi. Yanıma gelip tepsiyi başucumdaki komodinin üstüne bıraktı ve hiçbir şey söylemeden üstüme örtmeye çalıştığım yorganı çekti. Ona, *Delirdin mi sen?* der gibi baktım ama her zamanki gibi umursamadı.

"Yeniden duşa girmek istiyorsan eğer, buyur al sarın o yorgana," derken meydan okuyan gözlerle bana baktı. İnadına yorganı çekip üzerimi örtmek istiyordum ama az önce yaşadıklarımı yeniden yaşamaya niyetim yoktu. Bu sebepten ufak bir çocuk gibi kollarımı göğsümde birleştirip kaşlarımı çattım. Beni görmezden gelip dolabın geniş kapaklarını açarak ince bir polar alıp getirdi ve üstüme örttü. Yeniden elini alnıma koyduğunda çatık kaşlarımdan eser kalmamıştı artık. Kendi kendine, "Güzel," diye mırıldanıp getirdiği tepside duran çaydanlıktan bardağa bir şey döktü. Üzerine limon sıkıp bana içmem için uzattı. Elime alırken sıvıyı refleks olarak kokladım ama içinde ne olduğunu anlayamadım. "Bu annemin tarifi, içinde ne var diye sorma, otların adını anlayıp yazana kadar ben de hiç duymamıştım. Ama ağrılarına iyi gelecek ve ateşin düştüğüne göre sana rahat bir uyku sağlayacak." Tepsiden eline bal kavanozunu alıp bana döndü.

"Bir tadına bak. Acı gelirse annem biraz bal katabileceğimizi söyledi." Dudaklarıma götürüp bir yudum aldım.

ğım anda yüzüm buruştu. “Bunun zehir olmadığına emin misin? Belki de baban anneni ikna etmiştir?” diye salak bir espri yapmak nereden aklıma gelmişti bilmiyorum. Artık emindim, kesinlikle ateş beynimi yok etmişti.

Masal’ın suratı aniden düştü. Gözlerine yerleşen kırılganlığı görünce anında ölmek istedim. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim,” desem de Masal başını sallayıp konuyu geçiştirdi. “Biraz bal koysam iyi olur,” dediğini de sessizce bir kaşık bal ekleyip karıştırdı. Yeniden tadına baktığımda bu sefer daha iyiydi. Karışımı kısa sürede bitirdim ve Masal bunu beklermiş gibi bardağı elimden aldı. Tepside duran ilaçları elime koyup içmem için bir bardak su verdi. İtiraz etmeden içtim.

Tepsiyi alıp yanımdan kalktı. “Biraz dinlen. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım,” dedi ve bana bakmadan odadan çıktı. O buradayken uykuya dalamayacağımdan çok emin olsam da daha ben ne olduğunu anlamadan on dakika içinde derin bir uykuya dalmıştım bile.

Rüya olduğundan emindim çünkü yeniden donuyordum. Birisi beni karın içine bırakmış gibi titriyordum. Kendimi iyi hissederek yattığımı o kadar iyi biliyordum ki bunun bir rüya olduğundan emindim. Birinin derinlerden ismimi söylediğini duydum. “Sedat, hadi şu ilacı iç.”

Refleks olarak ağzımı açtım ama sanki üzerimde bin kilo vardı. Dudaklarımın ıslandığını hissedip yutkundum. Birkaç dakika geçmişti ki gördüğüm rüya kayboldu.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama birinin konuştuğunu duydum. “Hayır, buraya bir doktor geliyor ve sanırım serum takacak.” Yeniden bilincim kapanırken kendimi huzurlu olacağını umduğum uykunun kollarına bıraktım.

Kolumda hissettiğim sızıyla yerimde kıpırdandım. Gözlerimi biraz araladığımda Masal'ın beyaz giyinmiş bir kadınla konuştuğunu gördüm. "Masal," diye seslendi. Gözümde boğazım acıdı. "Buradayım," derken yanıma geldi ve "Su ister misin?" diye sordu. Başımı salladım ve boyumdan tutup başımı dikleştirerek bana suyum içirdi.

Odadaki diğer kadın Masal'ı yanına çağırdı ve benim duyamadığım bir şeyler konuştular. İkisi de gözümün önünden birden kayboldu ama Masal beş dakika sonra geri geldi.

"Hadi bana yardım et de tişörtünü değiştirelim. Çok terledin." Başımı salladım. Ya da salladığımı zannetmiş de olabilirim. Kafamın yerinde olduğundan bile emin değildim. Masal üzerimdekini çıkarıp omuzlarımı, göğsümü ve sırtımı iyice kurulayarak bana yeni bir tişört giydirdi.

"Doktor sana serum taktı. Çıkarana kadar baygın gibi uyudun. Biraz daha dinlenmen gerek," derken yanımdan kalkmak istedi ama bileğini tutup onu durdurdum. "Lütfen gitme," derken sesim yalvarır gibiydi. Gözlerinden anlık bir özlem gelip geçti. Ya da bilmiyorum, ben öyle görmek istedim belki de.

"Sedat, gitmiyorum."

"Hayır, buradan gitme. Sadece yanımda kalmanı istiyorum. Lütfen." Tereddüt ettiğini görebiliyordum. Biraz daha üstüne gitsem kabul edeceğini de biliyordum ama zorlamak istemiyordum. Biraz bekledi ve başını tamam derken salladı. Elinden kurtulup yatağın diğer tarafına geçerek yanıma uzandı. Vücudumu yan çevirip ona doğru dönünce o da bana döndü. Gözlerimi açıp ona bakmak istiyordum ama lanet olası bir ağırlık üzerime çökmeye başlamıştı.

“O kadar güzelsin ki aklımı kaçırmama sebep olma-
sın bir gün,” dedim fısıldayarak. Gülümseyişini tam
belirsiz gördüm. Derin bir nefes alıp elini tutarak yata-
la yanağımın arasına soktum ve eline yaslandım. Ona
bana dokunduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Oysa o
oldu. Tenime değen eli anında her yerimi bir huzur kap-
lamasına sebep oldu. Bundan asla vazgeçemezdim.

“Lütfen beni terk etme Masal.” Gözlerim kapandı ve
kuya dalarken son söylediğim cümlelerin bunlar olduğunu
hatırlıyordum.

Yeniden gözümü açtığımda yatakta yalnızdım. Ma-
sal’ı yanımda göreceğimden o kadar emindim ki bir an
hayal kırıklığına uğradım ama hemen ardından müteak-
bir korku sardı her yanıma. Gittiğini düşünmek beni ü-
dürecekti.

Yataktan kalkıp odadan çıktım. Merdivenlerden iner-
ken etrafa şaşkın halde baktım. Her yer o kadar temiz ve
düzenliydi ki. Sonra onun tatlı sesi doldu kulaklarıma ve
anında gülümsedim. Telefonda konuşuyordu. Söylediği
cümleyi duyduğumda yüzümdeki tüm gülümseme silin-
di ve kendimi yine acı çekerken buldum.

“Kendini iyi hissettiğinden emin olduğum zaman ge-
deceğim.”

Bazen duyduğumuz ya da gördüğümüz şeyler fizik-
sel acıdan daha fazla can yakar derler, inanın bu gerçek.
Merdivenin en alt basamağına oturdum ve fazla uy-
maktan ağrıyan başımı ovaladım. Artık onsuz yapamı-
yacığımdan emindim ve beni terk etmemesi için elimden
gelen her şeyi yapacaktım. Ona yeniden bana ait oldu-
ğunu gösterecek ve onu, sadece kendisine ait olduğuma
inandıracaktım.

Düşündüğüm şeyle önce kalbim gümbürdedi. Ama

nasıl gümbürdeme... Korku tüm bedenimi sarıp ele geçirdi. Sonra aniden onun güzel yüzü belirdi gözlerimin önünde ve benimle ilgilendiği her dakika beynimin içinde bir sahne gibi yeniden oynadı. Onunla seviştiğim her an eklendi görüntüye ve ona dokunan parmaklarım titrediydi. Kalbimden bir şey koptu ve dudaklarımın arasından üç harfli bir kelime döküldü. *Aşk...*

Ona nasıl âşık olduğumu Masal'ın anlamasını sağlayacaktım.

33. Bölüm

“Kendini iyi hissettiğinden emin olduğum zamanı ver-
deceğim.” Önümdeki çorbayı karıştırırken annem telef-
fonda sessizleşti.

“Peki, verdiğin karardan emin misin Masal?” Tabii ki
değildim ama ona yakın olmaya dayanabileceğimden de
emin değildim.

“Okula istifamı verdim. Artık geri dönüşü yok,” de-
dim sessizce.

“Tabii ki geri dönüşü var. Okulu bahane etme Masal.”
Derin bir nefes alıp sesini biraz daha kısarak konuşma-
ya devam etti. “Olanlar yüzünden çok üzgünsün kızım,
anlıyorum seni ama yine de bu kadar ani kararlar alman
bana doğru gelmiyor. Belki bir kez daha Sedat’la konuş-
san...”

“Anne, ona ne söylememi istersin? Adam beni istiyor
olabilir ama sevmiyor. Bunun için ona kızgın bile değı-
lim çünkü hiçbir zaman bana bunun garantisini vermedi
ama şu anda ben kendimden eminim. Ne yapayım, bana
istediğim hiçbir şeyi veremeyecek bir adamla olmaya
devam mı edeyim anne? Ne zamana kadar? Kalbim da-
yanamayacak bu duruma, sonunda parçalara ayrılana
kadar bekleyip hiçbir şey olmamış gibi mi davranayım?”

Annemin daha fazla konuşmak istediğinin farkın-
daydım ama sesimden artık benim ne kadar üzgün ol-
duğumu anlamasını istedim. Buna ne dayanacak, ne de
konuşacak gücüm yoktu. Sonunda annem dayanamadı

ve "Sen bilirsin kızım," deyip konuyu kapattı. Şu an beni konuşmaya zorlamadığı için ona minnettardım. Çorbanın piştiğinden emin olduktan sonra altını kapattım. "Sonunda pişti galiba, umarım adamı daha beter hasta etmem." Aslında yemek yapabildiğimi ikimiz de biliyorduk ama ortamı biraz yumuşatmak istedim.

Telefonu kapatıp arkamdaki tezgâha koydum. Sedat'ı uyandırmadan önce rahat yiyebilmesi için ufak bir tepsiye bir kâse çorba, birkaç dilim de ekmek koyup hazırladım. Tepsiyi elime aldığımda derin bir nefes aldım. Hâlâ ona yakın olmak beni öldürüyordu ama bir tarafım da yanında olmaktan delicesine mutluyken onunla daha fazla vakit geçirmek için deliriyordum. Mutfak kapısından çıktığım anda merdivenlerde oturan Sedat'ı gördüm. Bacaklarını ayırmış, dirseklerini dizlerine yaslamış, başını da ellerinin arasına almış halde öylece oturuyordu. Ona bir şey oldu korkusuyla yanına gidip elimdeki tepsiyi merdivenlere bıraktım. Ellerim refleks olarak yüzüne uzandı ve başını kaldırıp bana bakmasını bekledim.

Uzun kirpikleri usulca hareket ederken kalbim yerinde tekledi. Ona nasıl, ne zaman bu kadar korkutucu bir şekilde âşık olmuştum, bilmiyorum. Kavurucu, can yakan derin sıcaklık içimi doldurup bana huzur verirken aynı zamanda tenimi delip geçiyordu sanki.

Her bir kirpiğine kurban olduğum sevgilim, nasıl da âşık ettin sen beni kendine böyle, tutarsızca?

Boğazıma oturan düğümü yok etmek ister gibi yutkunurken, "İyi misin?" diye sordum. Cevap vermeden öylece bana baktı. O baktıkça ben daha da telaşlandım. Elimi hemen alnına götürüp ateşine baktım. Normalden fazla sıcaktı ama ateşi yüksek değildi.

"Sedat, bir şey mi oldu? Bak, kendini iyi hissetmiyor-

san hemen doktoru ararım. Ayrıca sen neden ayaklandı ki?" Telefonu almak için hareket ettim ama Sedat elimi yüzünden çekmeme izin vermedi. "İyiyim ben, merak etme. Yukarıda sıkıldım sadece."

"Tamam o zaman, buradaki koltukta bir yer hazırlayayım sana," derken onu dinlemeden merdivenlerden yukarı çıktım. Odasındaki yastığını ve ince battaniyeyi alıp yeniden aşağı inerken istemsizce yüzümü elimdeki yastığa yaklaştırdım. Sedat'tan sonra emin olduğum bir şey daha vardı: İnsanın sevdiği, onu sevene özel kokuyordu.

Aşağı indiğimde Sedat koltuğa geçmişti. Bakışlarındaki kırgınlık, yüzündeki yordun ifadeyle karışınca onun için daha fazla telaşlanıyordum. Koltuğun başına yastığı koyup, "Hadi yaslan biraz buraya," dedim. Beni ikiletmeden sırtını yastığa yasladı. Bakışlarını üzerimden bir an bile çekmediğini fark ettim. Onu görmezden gelmek zor olsa da sanki öyle yapıyormuş gibi davranmaya çalışarak ince örtüyü üzerine örttüm.

"İyi misin?" diye sordum yeniden. Başını salladı. Bakışlarından kaçma isteğim giderek artarken sakin durmaya çalıştım. O kadar sessizdi ki, bu hali telaşa kapılmama sebep oluyordu. Aslında daha iyi olduğunu halinden anlayabiliyordum ama sanki şu anki durumunun hasta olmasıyla bir alakası yokmuş gibi geliyordu. Emin olmak için ona yeniden nasıl olduğunu sormak istesem de bu sefer bunu yapmadım. Yerimden kalktım ve ona hazırladığım tepsiyi almaya gittim.

Elbette ensemde gözlerim yoktu ama yemin ederim orada bir çift gözüm varmış gibi beni izlediğini hissediyordum. Gerilim dolu bir ortamdaymış gibi hissettim bir anda. Sedat'a tek kelime etsem sanki patlayacaktı. Bu

durum benim de işime gelmeyeceğinden ağzımı hiç açmama kararı aldım ve bu kararımı buradan gidene kadar uygulayabilmeyi umdum.

Tepsiyi alıp yeniden ona yaklaştım ve kucığına koydum. “Bu da annemin tarifi, ben ne zaman hasta olsam bana bu çorbayı yapardı, ben de kendime gelirdim,” dedikten sonra gülümsedim. Onun yanındayken hem aklım hem de bedenim istemsizce gevşiyordu. Sanki onunla her şeyi konuşabilirmişim gibi, ya da onun yanında dilediğim şekilde rahat olabilirmişim gibi. Ve ben o an bunların hiç birinin olmasını istemediğimden kendimi kasmaktan delirmek üzereydim.

Sedat, yerine gelmek üzere olan kısık sesiyle sadece, “Teşekkür ederim,” dediğinde ben artık iyice bu durumdan işkillenmeye başladım. O çorbasını içerken ben de ayakucunda kalan ufak boşluğa oturdum. Gözümü televizyona diktim ama ekranda ne var diye sorsalar cevap veremezdim. Aklım tamamen ondaydı. Ara ara bana bakarken yüzü tepkisizdi. İstmeden benim de bakışlarım sürekli ona kayıp durdu. Bunun altında başka bir şey aramamaya çalıştım. Sadece hasta diye onu merak ettiğimi kendime kabul ettirmek imkânsız olsa da en azından zihnimi meşgul ediyordu. Sonunda kaşığını tepsiye bıraktığında, “Bu kadarı yeterli, çok güzel olmuş,” dedi. Kalkıp ondan tepsiyi aldım. Neredeyse çorbanın tamamı duruyordu. Kaşlarım istemsizce çatıldı.

“İyi de bir şey yememişsin ki.”

“İnan bana yedim.”

“Ama...”

“Masal, lütfen. Kaç gündür ağzıma doğru düzgün bir şey koymadığımı düşünürsek, bu benim için çok bile.” Başımı sallarken ısrar etmedim. Her ne kadar birkaç ka-

şık daha yemesini istesem de şu anda kendimi bir yabancı gibi hissediyordum. Sanki ona ısrar etmeye hakkım yokmuş gibi...

Mutfaktaki bulaşıkları topladım. Kalan çorbayı da daha ufak bir tencereye alıp dolaba kaldırdıktan sonra annemin söylediği bitkilerden yeni bir çay daha demledim. Bardağa boşaltırken bir kaşık da bal koyup içergirdim.

"Bunu da içersen kendini daha iyi hissedeceksin," dedim ve bardağı ona uzattım. Yüzünü buruşturarak elimden bardağı aldı. Bir an için eli bardağın üzerinden benimkini sardı. Bunu bilinçli yaptığının farkındaydım. Sanki bırakmak istemiyor gibi bir kere sıktı ve usulca okşayarak geri çekerken bardağı elimden aldı. Karşıda duran koltuğa oturmak için gideceğim sırada, "Yanıma otursana," dedi. Derin bir nefes aldım. Neden ona bir çırpıda hayır demek bu kadar zordu? Gülümsemeye çalışarak az önceki yerime oturdum.

"Daha yakınım gelmeni istesem?" Sesinde o eskiden duyduğum, dediğim dedik tonlama yoktu. Sadece bunu çok istiyormuş gibi, en önemlisi rica eder gibiydi.

"Bence bu iyi bir fikir değil," derken gülümsedim. Onu kırmak gibi bir niyetim yoktu ama ona yaklaşmak demek benim kalbimin daha fazla kırılması demekti. Elindeki bardaktan büyük bir yudum alıp bardağı sehpa bırakarak yeniden bana döndü.

"Hastalığının sana bulaşacağından korkuyorsan, seni öpmem." O güzel dudakları kıvrılıp bana minik bir gülümseme bahşedince kalbim yeniden yerinden çıkacak gibi hareketlendi. Kurduğu cümlede aklımda kalan tek kelimenin öpmek olduğu gerçeği de vardı tabii. *Beni öpmesi... Dudaklarımızın buluşması. Teninin tadını ve kokusu-*

ını almak... Kesinlikle aklımı kaçıırıyordum.

Sedat yeniden konuşmaya başlayınca dikkatimi ona verdim.

"Gerçi bunu istemediğimi söylersem yalan olur. Vücudumun her yeri ağrıdan sızlarken bile istediğim tek şey seni öpmek. Sana dokunmak. Masal ben..." Yerimden aniden kalktım.

"Sedat, bunu yapma."

"Ama konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şey yok. Buraya geldim çünkü Serkay senin çok hasta olduğunu söylediğinde dayanamadım. Belki de hata yaptım, bilmiyorum," derken derin bir nefes aldım. Neden buraya gelmişim ki sanki? Ona arkam dönüp ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. Daha fazla burada kalamazdım. Onun kendini daha iyi hissettiğini görene kadar hiçbir yere gitmek istemiyordum ama ondan uzak durmayı da ona bu kadar yakın olmayı da kaldıramıyordum.

"Sedat, ben artık gitsem iyi olacak. Sen de kendini iyi hisse-" derken yüzümü ona döndüm ve Sedat'la burun buruna gelince cümlemi tamamlayamadım. Çok yakınımdaydı. Aldığı sakın nefesi yüzümde hissediyordum. Onun aksine, benim nefesim hiç de sakın değildi. Bir adım geri gidip ondan uzaklaşmak istedim ama tek elini belime sarıp beni olduğum yerde tuttu.

"Gitme," diye fısıldarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Kalamam."

"Konuşmamız gerek."

"Hastasın Sedat. Şu an zamanı değil."

"Ölecek olsam bile umurumda değil. Konuşmak istiyorum." Derin bir nefes aldım.

“Ama ben istemiyorum. Senden bana zaman vermeni istedim. Tamam, kendi söylediğimi çiğneyip buraya gelmemeliydim ama...” Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Seni görmeseydim eğer aklım burada olacaktı.” Bunu itiraf etmek bir an bile zoruma gitmedi. Onu sevdiğimi hiç inkâr etmemiştim, şimdi de onu merak ettiğimi saklayacak kadar korkak değildim.

“Aklım hep sende,” dedi fısıldayarak. Neden bana şimdi beni böyle parçalara ayıracak cümleler kurduğunu anlamıyordum. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtığı anda Sedat’ın dudakları benimkilerin üzerindeydi. Hiç kıpırdamadım. O da hareket etmedi.

Sanki onu ilk defa öpüyormuşum gibi gözlerim önce kocaman açıldı. Sonra gözlerimi sımsıkı kapattım. Dudakları dudaklarımın üstünde öylece durdu. Aldığı her nefes, nefesim olup bana yeni bir amaç verdi sanki. Ellerimi iki yanımda sımsıkı yumruk yaptım. Kollarım sanki benden bağımsız gibi ona uzanmaya çalışıyorlardı. Yumruklarımı sıkmanın bir işe yaramayacağını anladığım anda üzerimdeki gömleğin uçlarına sımsıkı yapıştım. Kendimde geri adım atacak cesareti bulamadığımdan Sedat’ın geri çekilmesini dilemekten başka bir şey yapamadım.

Benim direncimi kırmanın her yolunu biliyordu. Ona karşı zaafplarımın farkındaydı. Aramıza kısacık bir mesafe koydu. Ama hâlâ dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki minicik bir kıpırtı ona yeniden temas etmeme yeterdi.

“Lütfen bana bunu yapma.” Sesimim yalvarır gibi çıkması umurumda değildi. Ne için yalvardığım da muammaydı zaten. Beni öpmemesi için mi? Yoksa öpmesi için mi? İkisini aynı anda nasıl isteyebiliyordum?

“Bana konuşma fırsatı vermiyorsun güzelim. Bu yüzden kendimi sana anlatmanın başka yollarını aramaktan başka çarem yok.”

“Ama az önce beni öpmek istemediğini söylemiştin.”

“Seni öpmek istemediğimi söylemedim. Öpmeyeceğimi söyledim. Seni öpmemem için vebaya falan yakalanmam gerek.” Kendi kendime, *sakın yelkenleri suya indirme kızım*, diye uyarıda bulundum ama bunun bir halta yaramayacağından da emindim.

“İkisi de aynı şey Sedat.” *Aferin sana Masal. Cidden harika bir savunma. Yelkenler suya inmeyi geçip dibi boyladılar bile.*

“Senin beni öpmek istemediğini düşündüğüm için öyle dedim.”

“İstemiyorum.” Siz bu söylediğime inandınız mı? Muhtemelen hayır. Çünkü Sedat’ın da inanmadığından emindim. Çünkü ağzımdan çıkan lanet olası cümleler bana bile inandırıcı gelmiyordu. Sedat diğer elini de belime sarıp beni kendine hızla çekti. Bunu yaparken sırasında oluşan ifadeden canının yandığını anladım. Bunun arkasına sığınmak ister gibi, “Sedat bak, hastasın, canın yanıyor,” deyip kollarından çıkmak istedim ama Sedat yeniden beni öpmek için harekete geçmişti bile.

“Senden uzak durmak canımı daha çok yakıyor,” dedikten sonra dudaklarını dudaklarımın üstüne getirip başını sağa sola hareket ettirerek bana sürttü. Bana direnecek hiçbir şey, kaçacak hiçbir bahane bırakmıyordu.

Ve sonunda beni öptü. Dudaklarının yumuşaklığının aksine öpüşü sertti. Ona karşılık vermeden duramadım. Nazik olmak istiyordum ama onu o kadar çok özlemiştim ki. Öpüşmemiz derinleşti ve ağzımın içine sızarak kayan diline dilimi doladım. Kolları belimde daha fazla

sıkılaştı. Göğsümün göğsüne temasıyla onu daha derinden öptüm. Kokusu burun deliklerimden içeri sızdı ve ellerimi hızla saçlarının arasına daldırdım. Öpüşmem sırasında ne zaman beni koltuğa doğru çevirdi bilmiyorum ama dizlerim koltuğa değdiğinde kendimi geri bıraktım ve o da benimle birlikte geldi.

Uzandığım anda bir eli sertçe tek bacağımı açarak bacaklarımın arasına yerleşip kendini bana bastırdı. Bedenimin her yerinde onun bana olan arzusunu ve isteğini hissettim. Kendimi koltukta biraz daha geri yatırdım ve Sedat tam olarak istediğini elde etmiş gibi inledi. Bir eli boynumdan aşağı kayıp belime kadar indi ve gömleğimin içine sızdı. Hiç beklemeden hızla göğsümü avuçlarının arasına aldığı anda belim kıvrılıp bedenim ona doğru yükseldi. O bana dokundukça aklımda ne var ne yok, hepsi siliniyordu. Hem acele ediyor, hem de bu anın tadını çıkarmak ister gibi hareket ediyordu ama ben ondan çok daha fazla tahammülsüzdüm. Dudaklarını benden aniden çekip boynuma ulaştığında nefes nefeseydim. Bu kadar kolay teslim olduğum için bir yanımda deli gibi sinirliydi ama diğer yanımda ona baskın gelmenin yolunu bulmuştu sanki.

Islak dudakları tenimde dolaşırken Sedat'ın elleri aşağı doğru kaymaya başladığında, kendini üzerimde hareket ettirdi. Aniden kendini bana sertçe bastırdığında ikimiz de inledik ama onun sesindeki farklılık hemen beni kendime getirdi. Gözlerimi açıp ona baktım.

“Canın acıdı.”

“Umurumda bile değil,” derken gömleğimi yukarı sıyırıp açılan göbeğimde dudaklarını gezdirmeye başladı. Ama Sedat'ın canının yandığı gerçeği benim de tam olarak kendime gelmemi sağladı.

“Sedat, lütfen dur.”

“İyiym ben,” dedi ters ters ama yalan söylüyordu

Yerimde doğruldum ve onun da oturmasını bekledim.

“Böyle olmaz, biliyorsun. Buraya bunun için gelmedim. Benim sana olan zaafımı kullanma olur mu? Senden rica ediyorum.” Ellerini sıkıntıyla saçlarında gezdirdi

“Bana izin vermiyorsun ki.” Sinirlendiğinin farkındaydım.

“Zamana ihtiyacımız var, biliyorsun.” Kendini sertçe geriye atıp sırtını koltuğa yasladı.

“Sıçarım zamana. Benim zamana falan ihtiyacım yok. Sana söyledim, ben seni istiyorum. Bu ne o zaman değişti, ne de şimdi değişecek.”

“Bunun bana yetmediğini biliyorsun.”

“Biliyorum. İşte bu yüzden şu lanet olası zamana bırakma olayından vazgeçip yeniden bana şans vermeni istiyorum.”

“İyi de ne değişecek? Bu kadar kısa sürede bana âşık olmadığına göre?” derken dalga geçer gibi gülümsedim. Ama Sedat bana öyle bir baktı ki yerimde donup kaldım.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Aniden yerimden fırladım. Bana cevap vermedikçe daha fazla sinirlendim.

“Bu zamana kadar bana hiç yalan söylemedin sen. İlişkimizin başında da, son olan olaylarda da hep doğruyu söyledin. Üstelik bizim ayrılmamıza sebep olsa bile sen bana dürüst davrandın. Bu yüzden sana kızamadım hiç ama şimdi kalkmış istediğini elde edememiş ufak bir çocuk gibi kapris yapıp bana yalan mı söylüyorsun Sedat?” Şu olanlara inanamıyordum.

Sedat yerinden o kadar hızlı kalkıp burnumun dibine kadar girdi ki korkudan yerimde sıçradım. “Sana yalan mı söylediğimi düşünüyorsun? Sırf seni geri almak için

sana yalan söyleyeceğime mi inanıyorsun?”

Evet. aynen öyle düşünüyordum. “Aksine inanmam imkânı yok Sedat. Bu olanlar saçmalık... Nasıl olur da her anda her şey değişir?”

“Değişti işte.” Ondan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledim. Burada bir dakika bile kalmak istemiyordum. Şu olanlar beni daha fazla hayal kırıklığına uğratiyordu. Üzerime montumu giyip çantamı almak için gözlerimi odada yeniden gezindi. Koltuğun yanında duran çantayı aldım ve gitmek için döndüğümde Sedat kolumdan tuttu.

“Sana hiç yalan söylemedim.”

“Şu an söylüyorsun.”

“Sana hiç yalan söylemedim Masal.” Gözlerine baktım. Bir yanımda, deli gibi çarpan yüreğim, onun için yanıp kavrulan yanımda ona inanmak için çırpınırken, bunun gerçek olamayacağını idrak etmiş bir tarafım da vardı. Başımı sağa sola salladım.

“Üzgünüm ama...” diye başlayan cümlem onun kırılgan bakışlarıyla sekteye uğradı. Gözlerim doldu ve yutkundum.

“Ama sana inanmam Sedat.” Kolumu elinden kurtarıp kendimi dışarı attım. Soğuk hava beni kendime getirmedi. İçimde yanan ateşi söndürmedi. Soğutmadı bile. Gözyaşlarımı da dondurmadı.

Aşkım bu kadar büyükken, dünya yıkılsa bana faydası olacağını düşünmüyordum. Arabama binip dikiz aynasından ıslak gözlerime baktım. Ama gördüğüm gözler benimkiler olsa da, bakışlar ona aitti. Öyle bir bakıyordu ki...

Kızgın, kırılgan ama sanki... Sanki beni seviyormuş gibi.

34. Bölüm

Sedat'ın evinden onu dinlemeden çıkıp gitmemin üzerinden tam iki gün geçti. Bu sırada olanları daha fazla düşünmemek için kızlarla vakit geçirmeye başladım ve bu bana büyük bir özlem olarak geri döndü. Bazı şeylerin orta yolunu bir türlü bulamadığımı da o zaman fark ettim. Sedat hayatımdayken kızları özlediğimin farkında bile değildim. Üstelik Sedat da bunun farkında değil gibiydi. Ama bir şeyi daha fark etmiştim ki kızlarla birlikteyken de Sedat'ı deli gibi özlüyordum. Aslında onu her an deli gibi özlediğimi düşünürsek bu normal bir şeydi.

Kızlar bana birkaç kere neler olup bittiğini sorduklarında onlara üstün körü bir şeyler anlatmak için kendimi zorladım. Her detayı vermek istemediğimi içten içe bilsem de dayanamadım ve olan biten her şeyi tek tek anlattım. Başka çarem yokmuş gibi hissetmiştim ve bu adamın beni her konuda bu kadar çaresiz bırakıyor olması hem sinirlerime dokunmuş, hem de ona duyduğum ihtiyacı hatırlatmıştı. Bu işin sonu nereye varacak, ciddi anlamda kestiremiyordum. Kızların, dördünün birden ilk defa söyleyecek bir şeyleri yoktu o gün. Ben anlattım ve onlar sadece sustu. Teselli etmek istediklerini hissetsem de sanki onlar da en az benim kadar farkındaydı nasıl bir çıkmazda olduğumuzun.

Babamla aram artık daha iyiydi. Önceki gün beni aramış havadan sudan konuşmuş, aramızın düzelmesini istediğinin farkına varmamı sağlamıştı. Tabii ki de babama

sonsuzca kadar kızgın kalacak değildim. Yine de kullandığım kırık olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştirmiyordu işte.

Kapının önünde durmuş ayakkabılarımı giyerken telefonum yeniden çaldı. Kim olduğunu bakmadan da biliyordum. Onun yanından ayrıldığım günden beri sürekli beni aramıştı. Sesini duymak tüm irademle yerle bir olmeme sebep olacağından, bunu görmezden geliyordum. Onunla konuşamazdım. Hele ki son yaşadıklarımızdan sonra ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Bir anda beni sevdiğine inanıp kendimi onun kollarına atarsam kendime olan tüm güvenim yok olup giderdi. Ama bir yanım da aksinin peşindeydi işte. Onun o bakışları iki gündür gözümün önündeydi. Her an bana bakışını düşünür olmuş. Bir bakışa bu kadar anlam yüklediğim için sürekli kendimi azarlayıp dursam da yine de, ne bileyim... O kadar güzel bakıyordu ki bana, çıkmıyordu gözleri aklımdan.

Her an aklımda olan o bakışlara şimdi bir anlam yüklemiştim. Ne yazık ki bu kadar basit şeylere bu kadar büyük güzellikler yüklememin yanlış olduğunu da biliyordum. Doğru ve yanlış... İkisinin bizim için en iyisi olacağına nasıl karar verebilirdik?

Bazen yanlış dediğimiz şey için hayırlısı buydu demiyor muyuz? O halde benim bunu düşünmem neden bana bu kadar doğru geliyordu? Telefonu bir kez daha meşgule aldım ve hızla ayakkabılarımı giyip evden çıktım. Sonunda bu gece Görkem'i dinlemeye gidiyorduk hem de bütün kızlar. En azından onların yanında olmak biraz olsun aklımı ondan uzaklaştırmaya yetiyordu.

Görkem'in ısrarlarına daha fazla dayanamayıp sahne aldığı mekâna kızlardan daha erken vardım. Geniş kapıdan geçip yarım kat kadar aşağı indim. Mekan basık bir

yer gibi duruyordu ama aksine içerisi çok ferahtı. Renkli ışıklar her yere yayılmış, karanlığın içinde parlıyordu ama sahne sarı ışığın yoğunluğuyla aydınlanmıştı. Birkaç kişi sahnede belli ki hazırlık yapıyordu. Görkem'i gözlerim aradı ama sahneye yakın bir yerde yoktu. Telefonumu çıkarıp aradım ama cevap vermedi. Ekranda görünen iki tane cevapsız aramayı yine görmezden geldim.

Sahneye yaklaştığımı görenler işlerini bırakıp bana baktılar. Birinin gözleri üzerimde biraz fazla uzun süre dolanınca hafifçe öksürüp dikkatini yüzüme çekmeye çalıştım. Diğer çocuk bu tepkime gülünce akbaba gibi gözlerini üzerime dikmiş olan da sonunda yüzüme bakmaya karar verdi.

"Görkem buralarda mı acaba?" dediğim anda arkadaki daha sevimli olan çocuk gülümsedi ve "Arkadadır, çağırmamı ister misin?" diye sordu. Diğer eleman, iki elini birbirine vurup numaradan gözlerini kıstı.

"Hep bu hayvan herif toplasın zaten güzel hatunları." Tam ona ağzının payını verip hatun kelimesini yutturacağım sırada arkadan birisi ensesine hızla vurunca adam irkildi. Ben de istemsizce gülümsedim.

"Asılmadığın dişi sinek bile kalmadı değil mi Tamer? Uzak dur Masal'dan." Sanki onu hiç uyarmamış gibi Tamer'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Vay anasını, ismini söyleyince bir hoş oldum oğlum ya." Ona yüz vermek gibi bir niyetim yoktu ama Görkem gülmeye başlayınca ben de güldüm.

Görkem, "Onun başı bağlı dostum, şansına küs," dedikten sonra bir iki basamak yükseklikte olan sahneden atlayıp yanıma geldi. Tamer arkasından bağırdı. "Ne yani, onu da sen mi aldın?"

Görkem gülümseyip yanağımdan öptükten sonra

veniden Tamer'e döndü. "Ne yazık ki o şanslı herif ben değilim." Tamer'in üzerine bir rahatlama geldiği gözlemlenirdi. Tamer'den kaçmadı. Bunu Görkem de fark etmiş olacak ki Tamer'in başını sağa sola salladı. "Hiç umutlanma, senizle ben tam bir mağara adamı. Üstüne saldırırsa hayatta araya girmem."

Aklıma yine onu getirdiği için Görkem'i parçalamak istedim. Hoş, çocuğun dünyadan haberi yoktu. Bizim için ayırdığı, sahneye yakın masaya doğru ilerlerken bile Görkem konuşuyordu. Bu adamda bu çene varken elinden kimse kurtulamazdı.

Masaya oturduğumuzda genç bir çocuğa ne içeceğimizi söylerken yeniden bana döndü. Ona gülerek baktım.

"Ne var? Neye gülüyorsun sen öyle?"

"Hiç susmaz mısın sen? Kendi kendime bu çeneyle istediğin her şeyi elde edeceğimi düşünüyordum." Gözlerini kısıp gülümsedi. Önce bana numaradan abartılı bir bakış attı, sonra da, "Emin misin?" diye sorduğunda kahkahamı tutamadım. "Seni elde edemedim," dedi. Yeniden ona baktım. Bakışlarında beni rahatsız edecek bir şey var mı diye gözlerini iyice aradım ama orada gördüğüm tek şey bana karşı samimiyetiydi. Belki biraz da saygı.

Bir süre daha sohbet ettik. Kafam ciddi anlamda dağılmıştı ve kendimi son zamanlarda olmadığım kadar mutlu hissettim. O kadar koyu bir sohbe dalmıştık ki kızların bizim masaya geldiklerini fark etmedim bile. Önlerinde bize içkilerimizi getiren genç çocuk vardı. Görkem'e bakarak, "Abi sizin misafirlerinizmiş diye direkt masaya getirdim," dedi. Görkem başını sallayıp çocuğa teşekkür etti ve kızlara döndü. Hepsiyle tek tek ta-

nıştıktan sonra yine her zamanki gibi kapanmaz çenesini açıp çapkınlığını konuşturdu.

“Masal’ı kaçırdıktan sonra şanssız olduğuma anlamıştım ama şimdi elimden kaçan beş güzel kadını görürnce ben bahtsız bedevinin ta kendisi olduğuma inanıyorum.” Kızlar hep birlikte güldüler. Daha şimdiden ondan hoşlandıklarının farkındaydım. Gökrem sahne hazırlıklarını tamamlamak için izin istediğinde kızların hepsi gözlerini bana diktiler. Daha ağızlarını açmadan hepsini susturdum.

“Sakin ola saçma sapan bir şey söylemeyin. Gökrem’le aramda asla bir şey yok, olamaz da. Onu sizin hayatınızdaki erkeklerden farklı olarak görmüyorum.” Onlara uyarırcasına baktım. Oya doğrudan söze girdi.

“Kızları bilmem ama ben öyle demeyecektim. Sadece çok sevimli olduğunu kabul ediyorum ama sanki evin küçük yaramaz oğlu gibi diyecektim.” Kızların hepsi onu onaylayınca rahatladım. Derin bir nefes aldım ve keyfini kaçıran her şeyi en azından bu gece ardımda bırakmaya karar verdim.

Uzun zamandır ilk defa bu kadar eğleniyorduk. Dans ettik. Kızlar arada sahneye çıkıp Gökrem’e eşlik ettiler. Ben henüz bunu yapacak kadar sarhoş değildim ve olmaya da niyetim yoktu. Aramızda bir tek İdil ağzına alkol koymamıştı kimse de sebebini sorgulamadı. Hepimiz yeniden masada toplandığımızda keyfimiz yerindeydi. Gökrem yerinde duramayan insanları daha da coşturmak için müziğin ritmini daha fazla artırdığında bizim pilimiz bitmişti artık. İdil’e gözlerim takıldı. Keyti verindeydi ama onda bir gariplik vardı. Oya’yla göz göze geldiğimizde onun da bunu fark ettiğini anladım. Biz ona bir şey demeden İdil konuşmaya başladı.

“Kızlar, size bir şey söylemem lazım.” Nedere’den tedirgin oldum. Mutsuz değildi ama gözlerindeki korku onun için endişelenmeme yetmişti. Sessizce devam etmesini bekledik.

“Kızlar, yazın düğün olmayacak,” dediği anda gırtlığım kocaman açıldı. Hep bir ağızdan bağırdık ve sonra hep bir ağızdan konuşmaya başladığımızda ortalık iyice karıştı.

“Nasıl düğün olmayacak? O pislik seni düğün ortasına terk mi etti?” dedi Oya. Hayır, Kerim ne zaman pislik herif olmuştu ben de anlamadım ama şu an arkadaşım bana da pislik bir herifmiş gibi geliyordu. İdil tam bir şey söyleyeceği sırada bu sefer de sözü Sema aldı.

“Ama ben anlamıştım. Son zamanlarda bu da Kerim’de bir garipti zaten.” Ardından Alara, “Kim bilir ne yapıyor pislik!” diye sözü tamamladı. Tam ben de bir şeyler söyleyecekken masaya Görkem geldi. O zamana kadar onun sahneden indiğini, mekânı yavaş tempolu bir müzikle kapladığını fark etmemiştik bile.

“Kızlar, siz iyi misiniz? Hepiniz cin çarpmışa dönmüşsünüz de.” Sonunda İdil konuşmaya fırsat bulup araya girdi.

“O çeneniz bir kapanmadı ki! Anında Kerim’i yerine dibine gömdünüz, yazıklar olsun. Düğün olmayacak dedim be manyaklar, yazın düğün olmayacak dediniz.” Hiç sarhoş olmamama rağmen benim bile kafam karışmıştı.

“Nasıl ya? Ben anlamadım,” dedim.

“Yazın değil, düğün kışın olacak. Hatta en fazla birkaç hafta sonra belki de.”

“Kızım sen aklını mı kaçırdın?” dedi Oya ve hemen ardından Sema, “Bu da soru mu, tabii ki kaçırdı.” diye devam etti.

Kendi kendime, İdil'in hiç alkol almamış olduğunu düşünürken o da ağzındaki baklayı çıkardı. "Aklım yerinde, merak etmeyin kızlar ama o kadar beklememiz artık imkânsız. Çünkü," dedi ve omuzlarını silktilti, "hamileyim."

Hepimiz aynı anda "Ne?" diye bağırdık ve aniden sanki ortam sessizleşti. Sonra hep bir ağızdan çığlık atarak İdil'e sarıldık.

"Teyze oluyoruz," dedim ve Oya, Alara ve Sema da bana katıldı. İdil kahkaha atarak, "Ben anne oluyorum asıl be, siz hemen neden üste çıkıyorsunuz?" diye bağırdı. Yeniden gülmeye başladık. Daha belirgin olmamasına rağmen hepimizin gözü İdil'in karnına takılıp kalıyordu. İşte şimdi keyfim tam anlamıyla yerine gelmişti ve ilk defa gerçek anlamda kendimi mutlu hissettim.

Bu mutlu haberden sonra tam bir saat acil düğün planı yaptık. Gürültülü müzik bile bizi bu konuyu konuşmaktan alıkoyamadı. Saatin epeyce geç olduğunu anladığımız anda İdil'in telefonu da çaldı. Kerim çocuklarla beraberdi ve bizi almaya gelmişlerdi. İdil telefonu kapatınca tereddüt ederek bana baktı ve "Sedat'ın yanına uğramışlar. Sen iyi demiştin ama sanırım hâlâ hasta," dedi. İşte aklımın firar ettiği an da bu oldu.

Kerim ve Serkay'ın masaya doğru yaklaştığını gördüğümde onlara el salladım. Hepimize selam verip eşlerinin yanına geçtiklerinde Sema ve Alara kocalarını sordular.

"Onlar direkt eve geçtiler. Biz de sizi almaya geldik. Aşırı yorgunum," derken yüzünü sıkıntıyla ovaladı. Ona Sedat'ı sormak istiyordum ama ağzımı açıp konuşmak sanki imkânsızdı. Serkay da benden bir şeyler beklercesine bir süre gözlerime baktı. İsteddiği yanıtı alamamış

olacak ki hesabı ödemek için elini kaldırdı. Tam o anda masaya Görkem geldi. "Kızlar, bugün benden," dedi her zamanki gibi gülerek. Doğruca benim yanıma gelip yakınımda durması Serkay'ın dikkatini çekti. "Görkem benim arkadaşım," dedim bir çırpıda ve tam bir şapşal gibi sonuna, "Kardeşim gibidir," diye ekledim. Görkem gerilediğimi anlamış gibi bana daha da yaklaştı ve "İyi misin?" diye sordu. Hızlıca başımı salladım. Yeniden Serkay'a döndü ve elini uzattı. "Ben Görkem," derken beni işaret etti. "Masal'ın da dediği gibi onun erkek kardeşi gibiyimdir." Pis pis sırıttığını gördüğümde onu boğmak istedim. Serkay da biraz daha rahatlamış gibi kendini tanıttı. Kerim'le de tanışan Görkem yeniden Serkay'a döndü.

"Sanki sizinle daha önceden tanışmış gibiyim," dediğinde Serkay, "Sanmam, hiç gelmedim buraya," diye cevap verdi. Görkem bir bana, bir Serkay'a baktı ve gözleri parladı. Neredeyse başının üstünde bir ampul yandığını gördüm.

"A, şimdi anladım. Senin daha uzun, daha sert bakışlı ve az daha kaba olanınla tanıştım ben," dediğinde herkes bir anda güldü. Serkay da, "Abim olur kendisi," derken gülümsedi. Ortamın gerginliği yok olunca ben de biraz rahatladım.

Görkem'le vedalaşıp mekândan çıktık. Görkem, Serkay ve Kerim'im tüm ısrarlarına rağmen hesabı ödemelelerine izin vermedi. Onlarla da kapıda vedalaşıp arabama doğru ilerledim.

On dakika boyunca arabamda oturdum. Onun iyi olduğunu görmekten başka bir şey istemiyordum. Kendime daha fazla düşünme fırsatı vermeden arabamı çalıştırdım ve Sedat'ın evine doğru sürdüm.

Düşünmedim, sorgulamadım ve umursamadım.

Arabamı evinin garaj kısmına yerleştirdiğimde evin dışında park edilmiş başka bir araba daha dikkatimi çekti. Belki de o kadar hastaydı ki yanına bir arkadaşını çağırmıştı. Kendimi bir anda suçlu hissettim. Ne olursa olsun onu burada tek başına o halde bırakıp gitmemeliydim.

Evin merdivenlerini çıktığım anda atölyenin ışıkları dikkatimi çekti. Hasta hasta ne işi vardı bu adamın orada?

Eve girmekten vazgeçip atölyeye yöneldim. Kapıyı çaldım ve hafifçe aralayıp içeri girdim. Sedat sanki kendini geleni kovmak için hazırlamış gibi hızla bana döndü ve beni görünce donup kaldı. Adamın yüzünün renginin attığını görünce hızlı adımlarla yanına gittim. Elim hemen alnına kaydı.

“İyi değilsin sen,” dedim sadece. Sedat hâlâ korku dolu gözlerle bana bakarken bir yandan da elleri yüzüme dokundu. “Geri geldin,” dedi fısıldar gibi. Ona cevap vermeyi istesem de veremedim. Sadece başımı salladım. “Sana bir şey söylemem gerek ama beni dinleyeceğine söz ver Masal,” dedi bir anda. Önce şaşırdım. Kaşlarım istemsizce çatıldı.

“Daha sonra konuşalım, olur mu Sedat?” deyip konuyu kapatmak istesem de yanağımda duran elleri sıkılaştı. Titrediğini hissettiğimde onun için korktum. “Bak, cidden iyi değilsin sen.”

“Hayır, çok iyiyim. Sadece beni dinlemene ihtiyacım var.” Onu rahatlatıcaksa elbette dinlerdim. Tam onu onayladığım anda kapı aralandı ve içeri biri girdi. Gözlerim bir an kapıya takıldı ama hemen bakışlarım yeniden Sedat’a döndü. Onda ne görmek ya da bulmak istedim bilmiyorum ama o anda ona bakmak istedim.

Kısa süreliğine gözlerini kapatıp açtı. "Dinleyeceğim söz verdin," dediği anda bir adım geri çekildim. Sesindeki acı kalbimi burksa da bakışlarım yeniden kapıda elinde iki fincanla giren kadına kaydı. Üzerinde Sedat'a ait kazağı görünce beynimden vurulmuşa döndüm.

"Arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Kahve içerseniz size de getireyim," derken pişkin pişkin sırtıttı. Bana bakışındaki cüretkârlık ve bilmişlik o kadar itici ve yoğundu ki kadını orada boğmak istedim. Sonra bir anda onu tanıdım. Nereden aklıma geldi bilmiyorum. O halinden çok daha farklıydı ama onu tanıdım. Sedat'tan hemen uzaklaştım ve kapıya doğru ilerledim. Arkamdan gelip kolumu tuttu ama gözyaşlarım arasında kolumu hızla çekip bağırdım. "Sakın bana dokunmaya kalkma." Öfkem beni ele geçirmişti. Daha önce ne ben kendimi böyle görmüş-tüm ne de bir başkası. Sedat da şaşkındı, farkındaydım. Kendini toparlamaya çalışarak konuştu.

"Beni dinleyeceğini söyledin." Onu umursamadan arabama doğru koştum. "Masal, böyle gidemezsin. Dinle beni."

Arabamın kapısını açıp içeri girmeden önce ona döndüm. Hıçkırıklarımın arasında nasıl konuştum bilmiyorum ama bunu başarabildiğime şükrettim.

"Sakın bir daha karşıma çıkma." Arabama bindim ama Sedat kapıyı tuttu.

"Çek elini."

"Beni dinle."

"Asla."

"Masal, beni dinle ben seni-" Cümlesini bitirmesine izin vermedim.

"Ben senden nefret ediyorum. Senden tek bir şey istiyorum. Sakın hayatıma yeniden girmeye kalkma!" de-

dim ve şaşkın bakışları arasında kapımı çekip kapattım.

Arabayı, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı sürdüm. Onu düşünmek istemiyordum. Her seferinde canım daha ne kadar yanacak derken daha fazla acı hissetmeme kendim bile şaşırdım.

Eve geldiğimde kendimi öylece yatağa attım. Sedat'ın eski karısının orada ne işi olduğunu düşünmeyecektim. Bu defter benim için kapanmıştı artık.

Acıyarak, kanayarak ve benliğimi yıpratarak kapanmıştı hem de.

35. Bölüm

SEDAT

İki gündür onunla konuşamadığım için sinirden kuduruyordum. Şu lanet hastalık bir türlü yakamı bırakmamıştı. Ne zaman evden çıkıp Masal'ın yanına gitmeyi düşünsem, o halde bir yere varamayacağımızın farkına varıp sabretmeye çalışıyordum ama artık sabır taşım çatlamıştı. Kendimi toparlasam da toparlamasam da hastalıktan gebersem de umurumda değildi. Bu böyle devam ettikçe bende her şeyi yerle bir etme isteği daha fazla artıyordu ve patladığım anda ne kendime ne de bir başkasına hayrım dokunacaktı.

Aslında bugün her günden daha asabi olma sebebim kıskançlığımdı. Serkay aramış, kızların bir mekâna eğlenmeye gideceklerini, akşam da benim yanıma uğrayacaklarını söylemişti. Daha Masal'ın tek başına bir eğlence mekânında olacağını bünyem kabul edememişken Serkay bir de Görkem diye bir arkadaşının sahne aldığı mekâna gideceklerini söylediği anda şeytan çarpmışa döndüm. Anında beynim saçma sapan kurgular üretmeye başladı. Kendi kendime onun beni sevdiğini hatırlatmaya çalıştım. Ama ya benden umudunu kestiye diye düşünmeden de duramadım. Ya dans ederken adamın biri ona sessizce yaklaşp dokunursa? Ya bana olan kızgınlığı yüzünden gözü hiçbir şey görmezse?

Oturduğum koltuktan hızla fırladım. Yok, asla böyle

bir şey yapmazdı Masal. Onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdim ama Masal kızgınlıkla asla başka bir adamla beraber olmazdı. Ama ya o Görkem denen herif?

“Sen iyice paranoyak oldun Sedat,” dedim kendi kendime. Hayır, şimdi gidip kızı kolundan çekip alsam, “Buna ne hakkın var?” dediğinde ona ne cevap verecektim? Kaşlarımı bu düşünceyle çattım.

“Seviyoruz herhalde, o kadar hakkımız da olsun,” desem de Masal buna inanmazdı. Aklın neredeydi diye sormazlar mı adama yahu? Bok gibi bir durumda olmak böyle bir şeymiş demek ki.

Bugün kendimi biraz daha halsiz hissetsem de yine de şu korkunç kemik ağrısından kurtulduğuma seviniyordum. Dışarıdan gelen araba seslerini duyunca cama doğru ilerleyip perdeyi açtım. Bizimkiler arabaları park edip ellerinde poşetlerle inince gülümsedim. Eskiden onlara bu kadar yakın olmadığım zamanlar geldi aklıma. Kendimi nasıl olup da bunca insana kapatabilmiştim bugüne kadar? İşlerin nerede tersine döndüğünü düşününce gülümsedim. Masal hayatıma girdikten sonra değişmişti her şey. Bu sefer o sese ne kızdım ne de sövdüm. Usulca kabullendim. Sıkıyorsa kabullenme.

Serkay kapıyı çalmadan gidip açtım. Kardeşim beni görünce biraz endişeli bir gülümsemeyle bana baktı.

“Vay, yolumuzu mu gözlüyordun abiciğim?”

“Tabii, öldüm hasretinizden zaten.” Serkay içeri geçti. Arkasından Kerim, Tony ve Fırat da girince kapıyı kapattım. Ellerindeki poşetlerin bir kısmını mutfığa, diğerlerini de salondaki sehpanın üzerine bıraktılar.

“Oğlum orduya mı çalıştınız, bunlar ne bu kadar?” Tony hâlâ tam düzeltemediği Türkçesiyle konuştu.

“Sehpadakileri kızlar gönderdi. Sana çok kızgın olsa-

lar da arkadaşlarının hatırına açlıktan ölmeyi istemezlermiş.” Benim için olmasa da beni düşünmelerine gülmüşüm.

“Oya için aynı şeyi söyleyemem ama direkt alıntı yapacak olursam, ‘Gebersin pislik,’ dedi ama çorbayı da o gönderdi,” dedi Serkay.

“Oya’ya söyle, mutlu olsun her bakımdan gebermiş gibi hissediyorum zaten kendimi.” Hep birlikte yemekleri hazırladık. Serkay’ın sürekli bana baktığını fark ettiğimde onu rahatlatmak istedim.

“Bakma öyle, iyiyim cidden.”

“Solgun görünüyorsun.”

“Hastalık oğlum bu, ancak toparlıyorum,” dedim. Ağzında çıkarmak istediği başka bir bakla olduğunun da farkındaydım. “Serkay iyiyim, cidden, telaşlanma. Söylemek istediğin diğer konuya geç artık.”

Çocuklara bakıp sırtıttı. “Başka konu falan yok.”

“Yeme beni hadi. Çocukken de böyle tek bakışından anlardım bir şeyler söylemek istediğini.”

“Of iyi be, bu yüzden hiçbir zaman gizemli olamadım senin gibi.” Hep bir ağızdan güldük. “Tamam o zaman, neler oluyor?” diye sordu Serkay.

“Hangi konuda?” Neden, hatta kimden bahsettiğini elbette biliyordum. “Masal konusu tabii ki.”

“Hiçbir şey olduğu yok,” deyip onu biraz sinir etmek istedim. Tam da istediğimi başardım. Serkay sinirle bana baktı. Başka bir adam olsa karşısındaki çoktan atak yapmıştı ama abisi olunca kendini tutmaya çalışıyordu tabii.

“Masal-” diye söze başladı ki lafını kestim.

“Onu seviyorum.” Bir kerede, sanki çok normal bir şeyden bahsedermiş gibi kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda karşımda oturan dört adam da donup kal-

dı. Tony ve Fırat, ağızları açık kalmış halde bana bakarken Kerim, "Çüş!" diyerek sessizliği bozdu ve ardından da Serkay konuştu. "Yok artık!"

Elimdeki kaşığı gürültüyle tabağa bıraktım. "Ne? İmkânsız bir şey söyledim sanki lan." Serkay ortamı toparlamak ister gibi söze girdi.

"Yok, imkânsız değil de. Ne bileyim abicim, şaşırdık işte. Ne zaman oldu bu?"

Bildiğiniz boku yemiştım ben. Hayır, uzun zamandır tanıdığım bu adamlar bile benim duygularıma inanmıyorsa Masal'ı nasıl inandırırdım?

Gecenin geri kalanı keyifli geçti. Ona olan biten her şeyi anlattım ve bu kadar rahatladığıma kendim bile şaşırdım. Masal'a teşekkür etmem gereken bir konu daha eklenmişti listeye. Çocuklar gitmeden önce Serkay'ı mutfakta durdurdum ve aklımdakileri ona anlattım. Biraz tereddüt etse de sonra kararımı mantıklı bulduğunda nedense onun da onayı olması hoşuma gitti.

"Peki, atölyen ne olacak?"

"Burayı satma gibi bir planım yok kardeşim. Canım ne zaman isterse gelirim ama şimdi hayatımda buradan ve severek yaptığım şeyden daha önce gelen biri var ve benim onu yeniden bu hayata dâhil etmem gerek."

"Peki o zaman, o iş bende, merak etme."

Bizimkiler gittiğinde saat gece yarısına geliyordu. Kendimi biraz daha iyi hissettiğimden üzerime kalın bir kazak giyip ceketimi aldım. Kapıyı açıp soğuk havaya adım attığım anda gözlerim yüzüme vuran araba farlarının ışığıyla kısıldı. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Masal'ın geldiğini düşününce gerilmek yerine bir rahatlama çöktü üzerime. Yine beni dinlemeden çekip giderse, gerekirse onu eve kilitleyecek ve beni dinlemesi için kol-

tuğa bağlayacaktım. Bana inanmak zorundaydı.

Arabanın far ışıkları sönünce arabanın Masal'a ait olmadığını fark ettim. Yine de belki başka bir arabayla gelmiştir diye umutla bekledim. Arabadan inen kişinin sarı saçlarını seçtiğim anda Masal olmadığını anlamıştım. Birkaç adımla bana yaklaştığında kim olduğundan emin oldum ve öfke beni öyle bir ele geçirdi ki bedenim alev alev yanmaya başladı. Ellerim yumruk oldu. Bir kadına daha önce hiç el kaldırmamıştım. Asla kaldırmazdım. Ama o an bana doğru gelmekte olan kadının bir erkek olması için neler vermezdim.

En alt basamakta duran kadın yüzüme baktı.

"Hemen buradan defol."

"Sana ulaşmak için o kadar yol geldim."

"Geldiğin gibi çekip git. Hemen!" Dişlerimi sıkıkmaktan ağzımın içine dolan kan tadı beni daha fazla sinirlendirdi.

Kendini kaybedecek kadar sinirlendiğinizde sakın nefesler alın ve hemen oradan uzaklaşın derler ya, o an bunu yapabilmek için nelerimi vermezdim ama tek yapmak istediğim şey avazım çıktığı kadar bağırıp ellerim kırılıncaya kadar bir yerleri yumruklamaktı. Arkamı dönmüp atölyeye doğru ilerlerken hızlı adımlarla peşimden gelen eski karım, koluma dokunmak gibi bir hata yapınca gözüm o anda hiçbir şeyi görmedi. Buna nasıl cüret edebilmişti?

Arkamı döndüğüm anda onu kolundan yakaladım ve sırtı duvara değene kadar onu geri ittim. Gerginlikle sıkılan parmaklarımın arasında gerildiğini hissettim ama umurumda bile değildi.

"Seni bir daha uyarmayacağım."

"Sedat, bir dinle."

“Defol git buradan. Beni arama, beni sorma. Asla karşıma çıkma. Eğer bir kez daha seni görürsem bu sakinliğimden eser kalmaz. Beni kendimden nefret ettirecek bir şey yapmaya zorlama.”

“Sadece konuşmak istiyordum.”

“Hemen defol git ve bir daha asla karşıma çıkma Leyla.” Arkamı döndüğüm gibi atölyeye girdim. Kapıyı hızla çarpıp üzerimdeki ceketı karşıdaki koltuğa fırlattım. Masamın başına geçip Masal için oymaya başladığım parçanın örtüsünü kaldırdım. Onu düşününce bile rahatlamaya başlayan zihnim beni kendime getirdi. Elime aldım ve bitmek üzere olan ufak parçaya baktım. Onu düşünerek, onun hayaliyle yaptığım ve ona vermeyi umduğum parçaya...

Kendimi yine ona kaptırmışken atölyenin kapısı hafifçe tıklatıldı. Yemin ederim bu kadın benim katil olmama sebep olacaktı. Kapı hafifçe aralandığında kendimi onu bir kez daha kovmaya hazırladım. Bu sefer ikazımı dinlemesi onun için en hayırlısı olurdu. Yoksa bir kez daha kendimi tutabileceğimden emin değildim.

İçeri giren kişiyi gördüğüm anda odanın aydınlandığını hissettim. Bakışlarım yumuşadı. Onu yıllardır görmüyormuş gibi hasretim gün yüzüne çıktı ve beni kavurup geçti. Onun güzelliğini içime çekerken aniden bir korku sardı beni. Ya Leyla’yla karşılaştıysa, ya ona saçma sapan bir şey anlattıysa? Onunla arama bir konunun daha girmesine izin verecek değildim. Masal hızla yanıma gelip elini alnıma koydu. Gözlerimi kapatıp kendimi ona bırakmak istedim. Ufak bir çocuk gibi ilgisine muhtaçtım.

Ona dokunma ihtiyacım vardı ve ellerimi kaldırıp güzel yüzünde gezdirdim. Dudaklarımdan istemsizce kelimler döküldü. “Geri geldin.” Fısıltı gibiydi sesim ama

o kadar istekli ve özlem doluydu ki, o da anlasın istedim ona olan hasretimi.

Başını salladı. Sonra hemen konuya girmek istedim. Beklemek bu zamana kadar bize fayda sağlamamıştı. “Sana bir şey söylemem gerek ama beni dinleyeceğine söz ver Masal.” Önce şaşkın şaşkın baktı. Onun her halini özlemiştim. Sonra kaşlarını çattı. İşte bu iyi değildi.

“Daha sonra konuşalım, olur mu Sedat?” derken ses tonu konuyu kapatmak ister gibiydi. Yanağında gezinen ellerim gerildi ve sanki üşüyormuş gibi titredi. Onu kaybetme korkusunun beni ne denli öldürdüğünü anlıyor muydu acaba?

Yüzüne yayılan telaşlı ifadeden memnun olacak kadar bencildim. Beni önemseddiğini bilmek istemsizce bir haz veriyordu bana. “Bak, cidden iyi değilsin sen.”

“Hayır, çok iyiyim. Sadece beni dinlemene ihtiyacım var.” Gözlerindeki yumuşamayı gördüğüm anda rahatladım. Bu sefer kendimi ona açıklama fırsatı veriyordu bana ve bu beni heyecanlandırdı. Ben tek kelime edemeden atölyenin kapısı yeniden aralandı. Lanet olsun...

Masal bir an kapıya baktı ama anında yeniden bana döndü. *Lütfen bana bak*, diye gözlerimle yalvardım adeta, gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım ve yeniden ona baktım.

“Dinleyeceğine söz verdin,” dediğim anda hızla bir adım atıp geriye doğru benden kaçtı. Aramızdaki bu kısacık mesafe bana uçurum gibi geldi ve kendimi o derin uçurumdan aşağı atmak istedim. Onun benden uzaklaştığını görmektense gerçekten kendimi bir yerlerden atmayı tercih ederdim. Gözlerini benden ayırıp yeniden Leyla'ya döndü. Kaşlarını havaya kaldırıp gözlerini şaşkınlıkla açınca birden telaşlandım.

Bu kadarı da fazla, demek için kapıda duran kadına

döndüm ama ona dikkatli bakınca gözlerim iri iri açıldı. Üzerindeki benim kazağım mıydı? Lanet olasıca kadın... Ben Masal'ın onu görmüş olduğundan endişe ederken, o büyük ihtimalle Masal'ın buraya geldiğini görmüş ve eve girip kazağımı giymişti. Her zaman evin kapısını kilitlemem gerektiği aklımın bir köşesine yazdım. Bu fırsatı ona kendi ellerimle yaratmış olmak kızgınlığımı daha da artırdı.

Leyla, "Arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Kahve içerseniz size de getireyim," derken sinsice sırıttı. Ne yaptığının o kadar farkındaydı ki. Ben henüz açıklama yapma fırsatı bulamadan Masal hızlı adımlara kapıya koşunca ağızımdan tek kelime bile çıkmadan peşinden koştum. Leyla'yla sonra ilgilenecektim. Ona yetişip kolundan tuttum ve kendime çevirdim. Gözlerinden akan yaşları görünce kalbim paramparça oldu. Bir insan bu kadar çok gözyaşını nasıl akıtabilirdi? Onu hak etmiyordum, buna sebep olan kişi olduğum için çıldırıyordum ama en önemlisi kıyamıyordum bu haline. Kolunu aniden çekip elimden kurtuldu. "Sakın bana dokunmaya kalkma," diye öfkeyle bağırdı. Daha önce onu hiç bu kadar kızgın ve kırgın görmemiştim.

"Dinleyeceğini söylemiştin," dedim peşinden koşarken. Sığındığım tek lanet olası cümle buydu. Bana cevap vermeden arabasına doğru koştu. "Masal, böyle gidemezsin. Dinle beni."

Arabanın kapısını açıp içeri girmeden önce bana döndü. Karşımda hıçkıra hıçkıra ağlarken kendimden nefret ettim bir kez daha.

"Sakın bir daha benim karşıma çıkma." Arabasına binip kapısını kapatmadan önce onu durdurdum.

"Çek elini."

“Beni dinle!”

“Asla.”

“Masal, beni dinle, ben seni.” cümlemi bitirmeme izni vermedi. Gözlerindeki ölkeyle bana baktı. “Ben senden nefret ediyorum. Senden tek bir şey istiyorum. ‘Sakin hayatıma yeniden girmeye kalkma.’ dediği anda yerle bir oldum. Derin bir nefes alıp bunu kızgınlıkla söylediğini kendime hatırlattım ama nafile, canımı çok yakmıştı. Masal uzaklaşmaya başladığı anda arkasından hiç durmadan Leyla’nın da arabasının yanından geçtiğini gördüm. En azından bunu akıl etmişti. Çünkü eğer burada durmayı göze alsaydı onu öldüreceğinden emindim.”

Eve girip saatin kaç olduğunu umursamadan Serkay’ı aradım.

Serkay, “Abi iyi misin? Ne oldu?” diye telaşla cevap verince biraz suçlu hissetsen de daha fazla bekleyemedim.

“İyiyim ben.” Derin bir nefes aldım. “İşler boka gitti Serkay,” dedikten sonra ona olan biteni anlattım.

“E, o zaman ne yapıyoruz?” diye sorduğunda kararımı vermiştim.

“Bugün konuştuğumuz şey var ya, onun için beklemiyoruz. Hemen yarın bu işi hallet.”

“Tamamdır abi.”

36. Bölüm

Elimde market poşetleriyle apartmanın kapısından girdim. Asansörü çağırıp beklemeye başlarken aklım başımda değildi. Hálá, *Sedat'ı dinlese miydim acaba?* diye düşünüp duruyordum. Üç gün olmuştu. Madem onu dinlememi istiyordu, neden aramıyordu o zaman? O an gözüm hiçbir şey görmemişti ama Sedat neden bunun üstüne gelmemişti, anlamıyordum. Kızların hepsi hata yaptığını, onu dinlemem gerektiğini söylemişti. Ailemle olanları çözmek için zamana ihtiyacım vardı ama bu konuda belki de Sedat'ı hemen yargılamakta yanlış yapmıştım. Ama gecenin bir vakti eski karısını, üzerinde ona ait kazakla gören hangi kadın o an kendisine söylenenleri dinlerdi ki? Üstelik bu adam benim âşık olduğum adamdı. Birkaç adam, ellerinde kolilerle yanımdan geçip düşüncelerimi böldü. Ardından birkaç adam daha geçtiğinde asansörü beklemekten sıkılmıştım artık.

Adam, "Abla sanırım yukarıda asansör kapısı açık kaldı. Biz birkaç koliyi koymuştuk," derken özür diler gibi baktı. Bana "abla" dediğine inanamasam da bunu duymazdan geldim. "Peki, yukarı çıkınca kapıyı kapatır mısınız rica etsem?"

Adam yine, "Tamam abla," dediğinde bu sefer gülererek arkasından fısıldadım. "Abla nedir yahu?"

Birkaç dakika sonra asansör gelince elimdeki poşetlerle kabine girip düğmeye bastım. Kendi katıma gelmeden

Önce bir alt katta durdu ve kapı açılınca bana “abla” diyen adamla göz göze geldim.

“Pardon abla ya, boş sandık,” dediğinde artık kendimi ciddi anlamda abla gibi görmeye başladığımı hissettim. Tam kapıyı kapatacağı sırada yere doğru eğilmiş adam çekti dikkatimi. Kalçaları gözümün önündeydi ve o an saçma sapan düşünceler doldu aklıma. Başımı sağa sola sallayıp bana “abla” diyen adama gülümsedim ve kendi katımın düğmesine bir kez daha bastım.

Kendimi eve attığımda artık beynim uyuşmuş gibiydi. Az önce bir adamın kalçasına baktığıma inanamıyordum. Kafamı dağıtmak için Görkem’i aradım ve ona olanları anlattım. Onun da Sedat’a hak verdiğini duyunca şaşırdım. Görkem bile hata yaptığımı söylüyorsa kesinlikle ilk adımı benim atmam gerekiyordu.

Akşama kadar kendimi oyalayacak bir şeyler buldum ama aklım sürekli Sedat’taydı. Geç saate kadar oturdum. Telefonu elime her alışımada kendime bir bahane bulup onu aramaktan vazgeçtim. Bugün kafamda bazı şeyleri toplamalıydım belki de. Saat on bir olduğunda hâlâ uyum gelmemişti ama pijamalarımı giyip elime de çikolatalı gofretimi alarak yatağıma girdim. Kanalları gezinirken romantik bir film denk gelmesin diye dua ettim. Bunu bünyemin kaldıracağından emin değildim.

Şansıma bir korku filmi denk geldi. Televizyona bakarak elimdeki çikolatayı kemirirken kanalı değiştirmek istedim ama lanet olası merak beni filmi seyretmeye zorluyordu. Ağzımda çikolatayla filme o kadar dalmıştım ki aniden gelen *tak* sesiyle yataktan fırladım.

“Sakin ol kızım ya, iyice manyaklaştın sen.” Kendi kendimi sakinleştirirken yeniden aynı sesi duydum. Çekiç darbesi gibi çıkan sesi dinledim. Ses alt kattan geli-

nedu. Hangi manyak bu saatte çekici davaya vuruyor
acaba?

Sesi biraz daha dinledim. Tam bitti diye düşünürken
aşağıdaki manyak art arda vurmaya başladı. Sinirle
tepeme çıktı. Ayakımı kaldırıp topuğumu yere vurdum.
Ses durdu. Tam bitti derken, biraz sonra aynı ses yine
başladı. Ben ayakımı yere vurdukça duruyor, tam bitti
derken yeniden başlıyordu.

“E ama bu ne canım, dalga geçer gibi geçiyor bu
ründe!” Sinirle ayakşıma terliklerimi geçirip üzerine de
terkümü giydim. Anahtarlarımı alıp kapıdan çıktım ve
merdivenlerden aşağı indim. Tam zile basacağım sırada
apartmanın ışığı söndü. Otomatik ışık neden söndü diye
düşünürken dairenin ziline bastım ama zil çalmadı.

Son günlerde üzerimde bir uğursuzluk olduğundan
emindim. Acaba kapıyı çalsam mı diye düşündüm. Ses-
ler de kesilmişti aslında. El yordamıyla merdivenlere
ilerlemeye çalışırken o uğursuz ses yeniden başladı. Tak
tak. Sinirle geri döndüm ve kapıyı sertçe çaldım. O çekici
alıp bu evdekinin kafasına geçirecektim artık. Kapıya
doğru gelen ayak seslerini duyduğumda derin bir nefes
aldım.

Kapı aralandı. İçeride belli belirsiz bir ışık yüzüme
vurunca konuşmaya başladım. “Hanımefendi, bu saatte
derdiniz nedir, öğrenebilir miyim?”

“Hanımefendi derken?” diye cevap veren sesi duydu-
ğumda dizlerimin bağı çözüldü. Belli belirsiz vuran ışık
aydınlığında kapıda duran adamın yüzüne baktım.

“Sedat!” dedim şaşkınlıkla.

“Buyur güzelim?”

“Ne işin var senin burada?”

“Burada oturuyorum.”

“Ne demek burada oturuyorum?”

“Hani yaşadığımız yerler için burada oturuyorum deriz ya, öyle işte.” Şaşkınlığımdan yararlanıp dalga geçiyordu benimle.

“Ne demek olduğunu biliyorum. Ama nasıl?”

“Burası hoşuma gitti, ben de taşınayım dedim.”

“Ne yani, benim altına mı?”

“Üstte mi olmamı istersin Masal?” derken bakışlarındaki ima üzerine yüzüm kızardı.

“Zevzekleşme,” diye tersledim onu ama o bunu hiç umursamadı.

“Üstte olmaktan daha çok hoşlandığını biliyordum,” derken kaşlarını kaldırdı. Bakışlarını üzerimde gezdirince hırkamın önünü daha sıkı kapattım. Bedenimin ona verdiği tepkiyi görmesini istemiyordum. Karanlık olmasını umursamadan arkamı dönerken, “Seninle laf dalaşına girmeye niyetim yok,” dedim ve karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım. Henüz bir adım atmıştım ki Sedat ellerini belime sarıp beni kucakladığı gibi evin içine taşıdı. İçeri girer girmez de kapıyı arkamızdan kapattı.

“Manyak mısın sen be, bırak beni!”

“Sana manyağım güzelim ben, anlamadın mı hâlâ?” Kollarının arasında çırpındım. “Sedat bırak beni bak, kötü olacak.”

“Sen böyle çırpındıkça bence de kötü olacak,” dediği gibi beni kollarında çevirip sırtımı duvara yasladı. Koridorda, içerideki cılız ışığın yansımasının altında onun gözlerine baktım. Burnu burnuma değecek kadar yakınımdaydı. Derin bir nefes aldığım anda o da nefesini içine çekti.

“Benim senin kokuna hasret kaldığım gibi sen de bana hasretsin değil mi?” İnkâr etmek istedim ama hayır bile diyemedim. Dudaklarını yanağıma bastırırken, “Ölü-

verum.” diye fısıldadı. “Sana dokunamadan geçen her
günle birlikte bir parçamı da yitirdim Masal.” Dudakları
yanığımdan boynuma doğru kayarken ellerim de bo-
nunda yumruk yaptım. Dokunduğu her yerde bıraktığı
ıslak izler beni mahvediyordu. “Her şeyini özledim. Te-
ninin tadını, yumuşaklığını, o sana has kokunu.” Başını
geri çekip bana baktı. “Öldüm ben sen yokken, anlıyor-
yor musun?”

“Sedat ben-”

“Bir şey söyleme. Bana izin ver sadece son kez.” Göz-
lerimi sımsıkı kapattım. “Bunu yeniden yapabilir miyim
bilmiyorum.”

“Yapacağız güzelim. Daha güzel olacak, sana söz ver-
yorum.” Sonra beni öptü. Dudakları dudaklarımı buldu-
ğu anda ona karşılık verdim.

“Çikolata mı yedin sen?” diye sordu. Başımla onayla-
dım. “Senin tadının yanından bile geçemez,” dediğinde
beni yeniden öptü. Küçük bir fırsat bulup geri çekildim.
Nefes nefeseydim.

“Ailem...” dedim fısıldayarak.

“Düzelteceğim,” dedi ve yeniden beni öptü. Dudakla-
rımı aralayıp alt dudağını emerken ağzından kaçan inle-
meye bedenim anında tepki verdi.

“Peki ya benden sakladıkların?” dedim geri çekildi-
ğimde. Yeniden hızla dudaklarımaya yapıştı ve dili hiç bek-
lemeden ağzımın içinde hareket etti. Her bir darbesiyle
mest oldum. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime
çektim ve sımsıkı sarıldım.

“Bilmek istediğin her şeyi sana söyleyeceğim. Ne is-
tersen sorman yeterli.” Yeniden dudaklarımaya uzandığın-
da bu sefer onu durdurdum.

“Peki ya eski karın?” Göğsü hızla inip kalkarken ce-
vap verdi. “Yemin ederim aramızda hiçbir şey yok. O

gün sen gelmeden önce ona defolup gitmesini söyledim. Yemin ederim gittiğini düşünmüştüm.” Bu konuda ona inanıyordum. Hâlâ kafamda birçok soru işareti olsa da yine de ona güvenmek istiyordum. Kalbim onun için çarpıyordu. Nasıl bir anda silip atacaktım ki?

Dudaklarına doğru yükselip bu sefer onu ben öptüm uzun uzun. Öpüşmemiz uzadıkça hareketlerimiz hırçınlaştı. Ellerimi ensesinde sabit tutmaya çalıştım ama Sedat’ın elleri durmadı. Her yerime aynı anda dokunmak için sabırsızca hareket ederken bedenim alev aldı. Son kez alt dudağımı emip bıraktığında nefes nefese ona baktım.

“Son bir şey daha istiyorum.”

“Söyle güzelim.”

“Normal bir tanışma hikâyemiz olsun istiyorum,” dediğinde kaşlarını çattı.

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum, bu sana kalmış. Bul bir yolunu. Beni seninle çıkmaya ikna et.”

“Dalga geçiyorsun değil mi? Biz çıkma aşamasını çoktan aşmadık mı sence de?”

“Evet, olabilir ama ben senin ne yapacağını görmek istiyorum.” Onu yeniden öptüm. Aniden geri çekildiğinde homurdandı.

“Seninle ilk defa tanışıyor olacağız. Bana kendini anlatmana izin vereceğim. Tamamen açık ve dürüst bir başlangıç yapacağız. Ve sen bana, benimle ne kadar çok birlikte olmak istediğini anlatacaksın.”

“Ben sana bunu şimdi de anlatırım,” dediğinde bana yaklaştı ama onu durdurdum.

“Dalga geçmiyorsun,” dedi şaşkınca.

“Tabii ki de geçmiyorum.” Geri adım atıp kendini toparladı.

"Pekâlâ, sanırım bunu hak ettim." Bu sözü üzerine gülümседim.

"Tamam, kabul. Sanırım bundan sonra sizin egonuzu tatmin etmek için çabalayacağım," derken o da gülümse-di. Omzuna bir tane vurdum. "Adilik yapma, sadece beni tavlamanı istiyorum."

"Kabul edilmiştir."

"O zaman ben evime gidiyorum."

"Hemen başlamasak? Bu geceyi görmezden gelemez misin?" derken dudaklarını boynuma bastırdı. "Seni çok özledim."

Nefes nefese çıkan sesi beni bitirdi. *Evet. Evet. Evet. Evet*, demek istesem de bundan vazgeçtim. "Olmaz, sen şu anda sadece benim komşumsun."

"Tamam işte, biz de komşu fantezisi deneriz. Olmaz mı?" Ağzımdan kocaman bir kahkaha kaçtı. En son ne zaman böyle gülmüş olduğumu düşündüm.

Sedat'ın arzulu bakışlarının değişerek yerini usulca katıksız sevgiye bırakışını izledim.

"Bu sesi bile özledim işte," dediğinde ona gülümse-dim. Kollarından kurtulup kapıya doğru adım attığım anda elektrikler de geldi. Onun o uzun kirpiklerini görünce kalbim yine deli gibi çarpmaya başladı. Kapıdan çıkmadan önce Sedat başımın üzerinden öptü sadece. Merdivenlerden çıkmaya başladığım anda onun sesini duydum.

"Pekâlâ, şekerim de çayım da yok. Yarın yeni komşun olarak senden istemeye gelsem ve tanışsak nasıl olur?"

Gülümsememe engel olamadım. "Evet, güzel bir başlangıç olur," dedim ve hızla merdivenlerden çıktım. Onun bu kadar yakınımda olduğunu düşünerek uykuya dalmak, huzurun ta kendisiydi.

37. Bölüm

Güneş açık renk perdemden içeri sızıp yüzüme vurunca yatağımda gerindim. Kış aramızda bırakmaya başladığımız habercisiymiş gibi odama dolan güneş ışınları bedenimi ısıtırken, dün akşam olanlar gözümün önünde canlandı ve onlar da içimi ısıttı. Bunun olduğuna, yeniden yaşandığına inanamıyordum.

Belki de gece rüya gördüm, diye düşündüm ama onun dokunuşunun izlerini hâlâ hissederken bu imkânsızdı. Bu kadar zorlamak belki de bizi yeniden mutsuzluğa sürükleyecekti ama umurumda bile değildi. Onunla olmak istiyordum ve bu sefer ona inanıyordum. Her seferinde inanmıştım ama bu sefer Sedat daha farklıydı. Aynı dokunuşlara, aynı bakışlara sahipti ama her hareketi sanki bir şey anlatmak ister gibi daha yoğundu artık. Heyecanını hissedebiliyordum. Çabasını ve coşkusunu her zamankinden daha çok hissetmiştim.

Yanılmış olmak beni kahrederdi. Elbette yanılmak istemiyordum ama bunu elimin tersiyle de bir kenara itmezdim. Onu böyle çılgınca severken hislerimi görmezden gelemezdim. Ona bir şans daha vermem gerekirse verirdim. Bizim için, biz olmak için elime geçen her fırsatı değerlendirecektim.

Yataktan çıkıp kendimi duşun altına attım. Tüm gece boyunca, uzun zamandır uyumadığım kadar huzurlu uyumuştum ama şimdi, tam altımda Sedat'ın olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyordu. İstedğim her an ona

ulaşabilecek mesafedeydim. Daha da önemlisi, o istediği her an bana ulaşabilecekti. Bu düşünce kafamda bambaşka sahnelerin canlanmasına sebep oldu. Bana dokunmasına o kadar hasrettim ki...

Duştan çıkıp üzerime tayt ve bol bir tişört giydikten sonra mutfağa gidip kendime portakal suyu sıktım. Elimde bardağımla salona dönüp bilgisayarımı açtığımda gelen maillerimi kontrol ettim. Başvuru yaptığım bir özel okul bana dönüş yapmıştı ve önümüzdeki dönem dilersem okulda işe başlayabilecektim. Bu haberi beni mutlu etmiş olsa da hemen alt tarafta gördüğüm şey dikkatimi yeniden dağıttı. On beş gün sonrası için aldığım biletin onay maili de oradaydı. Bir yanım onu hemen iptal etmek istiyordu aslında ama henüz zamanı olduğunu düşünerek bunu geçiştirdim. Bu, bir aylık bir tarih semineriydi ama ben bileti alırken tabii ki bir aydan fazla kalma düşüncesiyle almıştım.

Sedat'la olanlardan sonra gitme düşüncesi bana çok daha mantıklı gelmişti ama şimdi ondan uzakta olmak istemiyordum. Koltukta geriye yaslandım. Saat dokuz olmak üzereydi. Elimdeki bardakla dalgın dalgın oyalanırken kapı çaldı. Yerimden kalkıp hemen kapıya koştum. Elimde portakal suyuyla kapıyı açtığım zaman karşımda bana gülümseyen adamı buldum ve bir kez daha ona olan özlemle istemsizce, derin bir iç çektim. Bu kadar yakışıklı olmak bence suçtu. Derken o gülümseme yavaşça kayboldu ve gözleri baştan aşağı beni incelerken yutkundüğünü fark ettim. Elimdeki bardağı parmaklarımın arasında sıktım. *Sakin hemen pes edeyim deme Masal. Unutma, bu senin isteğin. Şimdi cayarsam eğer işim biter.*

"Ama sen bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun?" derken sesi sanki beni bir lokmada yiyip bitirecekmiş

gibi yoğundu. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Boğazını temizledi ve yeniden gözlerini gözlerimde sabit tutmaya çalıştı.

“Şöyle yapalım bari. Ben senin yeni komşun değil de tanıdığın komşun olsam?” Gözlerindeki o muzip pırıltılar gülümseme sebep oldu. Ben bunu düşünür gibi beklerken Sedat’ın gözleri dudaklarıma kaydı. Yüzündeki gülümseme yerini vahşi bir sırıtışa bırakırken bana doğru ani bir adım attı. Elimi kaldırıp onu durdurdum.

“İnsan komşusunu böyle süzmez,” dedim gülmeme-ye çalışırken. “Ayrıca öyle öpmek için ani adımlar da atmaz.”

“İnsanın komşusu senin gibiyse hepsi yapılabilir ben-çe.” Sesi hâlâ bana yapmak istediklerini ifade etmek ister gibi derinden geliyordu. Direncimi kırmak için birkaç kere daha konuşması yeterliydi.

“Sedat, lütfen,” dedim beni anlaması için. Buna ihtiyacım vardı. Aramızda her şey çok hızlı gelişmişti. Bir yanım bundan memnundu ama yine de bu sefer biraz ağırdan almaya ihtiyacım vardı.

“Pekâlâ, tamam.” Sesi pes eder gibi bezginleşti ve ellerini havaya kaldırdı. Elindeki poşetleri de işte o zaman fark ettim. Merakla onlara bakarken o da açıklama yaptı.

“Birlikte kahvaltı ederiz diye düşündüm,” dedikten sonra elimdeki bardağı işaret ederek, “Hele ki kahvaltı niyetine içtiğin tek şey oysa,” dedi. Bundan pek hoşlanmadığını dile getirmesine gerek yoktu. Huysuz bakışları zaten hemen kendini ele verdi. Elimdeki bardağa sanki düşmanına bakar gibi bakınca ağzımdan kaçan kıkırdamayı bastıramadım. Bu onun daha çok sinirini bozmuş olacaktı ki boğazının derinlerinde garip, hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Ağzımdan kaçan kahkahayı bu sefer tutamadım.

“Sen az önce elimdeki portakal suyuna cidden hırladın mı?” Hâlâ gülüyordum ama Sedat hiç umursamadan içeri girdi. Kapıyı kapatıp ona döndüğüm anda burnunun dibinde bitti ve gülümsemem dudaklarımda donup kaldı.

“Hırlamadan direkt ısırığımı en iyi sen bilirsin Masal.” Şaşkınlıkla donup kalmam hoşuna gitmiş olacaktı ki bu sefer sırtıma sırası ondaydı. Burnunun ucunu yanağıma belli belirsiz dokundurduktan sonra dönüp mutfığa doğru ilerledi. Arkasından baktım. Elimdeki portakal suyunu bir dikişte bitirdim ve yutkunarak peşinden gittim.

Sedat mutfığa girdiğinde elindeki poşetleri masanın üzerine bıraktı. Ben de yanından geçip elimdeki bardağı lavabonun içine koydum. Poşetlerin içindekileri tek tek çıkarırken, “Evet, birlikte kahvaltı hazırlayalım mı?” diye sordu bana bakmadan. Gözlerim hâlâ poşetlerden çıkanlara takılmıştı. Öylece kalakaldığım için ona cevap veremedim. Sonunda son poşeti bitirdi ve bana döndü. Şaşkın bakışlarımı fark etmiş olacaktı ki, “Ne oldu?” diye sordu.

“Herhalde kahvaltıya on beş kişi daha davet ettin, değil mi?” diye sorunca o benden daha fazla şaşırdı.

“Sedat, bu kadar şeyi neden aldın? Birincisi, gerek yoktu, zaten evde kahvaltı edecek her şey var. İkincisi, alışveriş yapsan bile biz sadece iki kişiyiz. Bu kadar çok şeyi kim yiyecek?” Vücudunu bana çevirip birkaç adım attı. İstemsizce hareket ederek kalçam mutfak tezgâhına değene kadar geriledim. Daha fazla gidecek yerim olmadığını fırsat bilen Sedat hemen kollarını iki tarafıma dayayarak beni sıkıştırdı. Başını eğip gözlerime baktı ama benim gözlerim çok yakınımda duran dudaklarından başka yöne bakmayı reddetti.

“Birincisi, gerek vardı. Çünkü ben çok fazla yerim.” Fısıltı gibi duyduğum cümlelerle yutkundum. *Burada yiyecek bir şeylerden bahsediyoruz, erolik hiçbir şey yok Masal, kendine gel.* Hızla başımı salladım.

“Bu kadar çok şey almamın bir diğer sebebi de her sabah seninle birlikte kahvaltı etmek istemem.” Sonunda dudaklarından ayrılan gözlerim gözleriyle buluştu. Aklımdan geçen tek şey onun üzerine atılıp nefesim kesilene kadar onu öpmekti. *Sadece bir öpücük, kısacık bir öpücük,* diye düşünürken bedenim ona doğru yükseldi.

“Aklından ne geçtiğini biliyorum güzelim.” Bir adım geri çekildi. Benden uzaklaştığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun sen?” Sesimin sinirli çıkmasına engel olamadım.

“Senin istediğini yapıyorum. Ama eğer sen bundan vazgeçelim diyorsan hemen...” derken yeniden bana yaklaştı ve elini çeneme koyup ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı. Dudaklarını benimkilere usulca yaklaştırırken gözlerim kapanmaya başlamıştı bile. Öpücüğün gelmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

“Sadece söylemen yeterli, istemen gerek güzelim.” Benimle oyun oynuyordu. Kendimi toparlamaya çalışırken öksürdüm. “Hadi kahvaltı hazırlayalım,” derken gülümsedim ve kollarının arasından çıktım. Bedenim ondan uzaklaşınca bana tavır alır gibi sızlandı. Bu sefer o kadar kolay pes etmeyecektim.

Önümdeki yumurtaları çırparken gözüm sürekli Sedat’ın üzerindeydi. Peynirleri doğrayıp tabağa yerleştirdi. Reçel ve balı da ufak tabaklara koyarken akan birkaç damlayı parmağına alıp yaladı ve ağızından sesli bir nefes kaçıp gitti. *Aferin sana Masal, tam bir geri zekâlı olma yolunda ilerliyorsun.*

Elbette Sedat bana ne yaptığının farkındaydı. Zeytinyağları tabağa yerleştirdi ve gözleri bir şey arar gibi etrafına bakındı. Ona baktığımı fark edince gülümsedi. "Zeytinyağı ve kekik istiyorum."

"Zeytinyağı burada." Önümde duran şişeyi gösterdim. "Ve kekik de tam başımın üstündeki dolapta." Şişeyi alıp ona vermek için uzandım ama Sedat bir anda arkamda belirip beni durdurdu. "Sen işine devam et, ben hallederim." Derken dudakları kulağımın hemen dibinde belirdi. Nefesi boynuma vurdukça tüylerim diken diken oldu.

Göğsünü sırtıma yasladı ve başımın üzerindeki dolaba uzandığında nefesimi tuttum. İçimden sürekli acele etmesini dilerken sanki Sedat bunun farkındaymış gibi ağır ağır hareket etti. Yumurtaları çırpmayı bıraktım.

"Al artık şu kekiği." Ellerimi tezgâha yasladım. Sırtımda onun hafif gülümsemesini hissediyordum. "İyi de bulamıyorum, sanırım arka tarafta," dediği anda kendini aniden bana bastırdı. Göğsünü sırtıma, kalçalarını da benimkilere yapıştırdı. Parmaklarım bembeyaz olana kadar tezgâha sarıldım. Birazdan burada ölüp kalacaktım. Arkamda bir şeylere uzanmaya çalışır gibi ileri geri hareket ettikçe sürtünmenin yarattığı o hisle ve hissettirmekten çekinmediği arzusuyla neredeyse ağzımdan bir inleme kaçacaktı. Tam kendimi ona kaptırmak üzereyken benden biraz uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım ve defolup gitmesini bekledim. Aksine başını yanımdan uzatıp önümde duran zeytinyağına ulaşırken belime sürtünen ellerine lanet ettim. Ellerini iki yanımdan uzandı ve okşayarak karnımda buluştu. Hemen yağ şişesini alıp eline tutuşturdum. Utanmadan bir kahkaha attı. Kulağımla boynumun arasına dudakla-

rını değdirirken, “Teşekkür ederim güzelim,” diye fısıldadı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi gidip zeytini süslemeye başladı. Nefesimi düzene sokmayı başardığımda yumurtaları da pişirdim.

Sedat masada kahvaltı etmek istemediğini söylediğinde, yatakta etmeyi teklif etseydi anında kabul edecek durumdaydım. Ne kadar kararlı olursam olayım, bedenimin verdiğim kararı dinlemeye pek niyeti yoktu. Kahvaltıyı içerideki masanın üzerine hazırladık. Elimde kendime yeniden sıktığım portakal suyum ve Sedat’ın kahvesiyle salona girdiğimde Sedat yere oturmuş servis tabaklarımızı dolduruyordu. Tam elimdekileri sehpaye bırakıp karşısına oturacaktım ki beni yanına çekti. Bacağının birini yana doğru açıp beni arasına sıkıştırdı ve kollarını da belime doladı.

“Böyle hiçbir şey yiyemeyiz Sedat,” diye itiraz ettim. Sedat bir eliyle saçlarımı kenara çekti ve açıkta bıraktığı boynumda dudaklarını gezdirdi. “Kim demiş? Ben doyacağımdan o kadar eminim ki.”

“Sedat!”

“Tamam tamam, hadi kahvaltımızı yapalım.”

Sonraki dakikalar boyunca sessizce kahvaltı ettik. Arada bir birbirimize dokunduk. Artık daha fazla yiyemeyeceğimden emin olunca durdum.

“Sedat yeter, ciddiym daha fazla yiyemem,” derken kollarında yan dönüp kaçtım.

“Tamam, şunu da ye, söz başka yok.”

“Senin derdin ne? Israrla her şeyi bana yedirmeye çalıştın.”

Derin bir nefes aldı. “Zayıflamışsın Masal.” Ah, demek mesele buydu.

“Birkaç kilo sadece, bir şey olmaz.”

“Benim yüzümden,” derken yüzündeki pişmanlık dolu ifade kalbimi sızlattı. Emekleyerek gidip kucığına tırmanıp oturdum. Başını ellerimin arasına aldım ve bana bakarken dudaklarımı dudaklarına bastırdım. O an sanki ilk defa nefes alıyormuşum gibi hissettim.

“İyiyim ben,” dedim dudaklarına doğru. Gözlerindeki hüznün yerini daha güçlü şeylere bırakırken elinde tuttuğu reçelli ekmeği havaya kaldırdı.

“Tamam, şunu da ye o zaman,” dediğinde kahkaha attım. İnatçı adam...

Ağzıma uzattığı ekmeği zor da olsa yuttum. Dudaklarımdan sıyrılıp çeneme doğru kaçan bir damla reçelli parmağımla sıyırdığım anda Sedat hızla elimi tuttu. Ucunda reçel olan parmağımı ağzına götürüp emdiğinde işim bitmişti. Ağzının içindeki parmağımın etrafında dilini dolaştırdı ve ben tüm irademi kaybettim. Kucığında kendimi ona daha fazla bastırdığım anda Sedat bu sefer gerçek anlamda hırladı. Parmağımı ağzından çekip iki elimi saçlarının arasına daldırdım. Dudakları dudaklarıma dokunduğu anda dilini ağzımın içine kaydırды. Onu o kadar çok özlemiştim ki, ağzımın içinde gezinen dilini çekip emdim. Kalçamda gezinen elleri sıkılaştı ve aniden dizlerinin üzerinde kalkıp beni de kendisiyle birlikte kaldırıp çevirdi.

Bir anda kalçam koltukla buluştu ve aynı anda Sedat dizlerinin üzerinde karşımdaydı. Elleri taytımın beline gitti ve hızla çekip çıkardı. Karşısında iç çamaşırlarıyla kaldığımda ikimizin de göğsü hızla inip kalkıyordu. Hiç beklemeden dudaklarını göbeğime bastırdı. Islak dili orayı yakıp geçerken ellerimi saçlarının arasına soktum. Onu olması gerektiği yere, daha aşağılara yönlendirmek istiyordum. Sedat bunu anlamış gibi dudaklarını çama-

şırtımın ucuna kadar getirdi ve orada kaldı. Ben aşağı inmesini beklerken birden yükseldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Hiç beklemediğim anda eli çamaşırtımın içine girip bana dokunduğunda yerimden sıçrayarak bağırdım.

Avucunu bana dayamış ileri geri hareket ederken alnını alnıma dayadı. Bacaklarım onun için açıldı. Nefes nefese birbirimize baktık. Arsız parmaklarından biri benimle alay eder gibi oyalanıp duruyor, kendimi ona doğru itmeme sebep oluyordu. "Sedat lütfen," diye yalvarmaktan gocunmadım.

"Beni özlediğini biliyordum." Sesi sanki acı çeker gibi yoğundu.

"Çok özledim."

"O zaman istiyorsun," derken dudaklarını boynuma bastırıp oradaki narin deriyi emdi. İstemek mi? Bana bunu mu soruyordu? Verdiğim kararın canı cehennemeydi... Onu nasıl istediğimi söylemek için ağzımı açtığım anda çalan telefonun sesini duydum.

Sedat küfretti. "Sakın o telefona bakayım deme."

"Ama ya önemliyse?" Sedat parmaklarını yeniden hareket ettirince başım geriye düştü.

"Dünya yansa umurumda değil şu anda," derken emdiği yerde iz kalacağından emindim. Kendimi yeniden onun ellerine bıraktım. Şu anda hiçbir şey umurumda değildi. Ama elbette bizden başka bir sürü şey vardı. Ve tam Sedat'ın eşofmanının beline uzandığım anda kapım yumruklandı. Lanet olsun. Hem de bir değil, birden fazla kişi tarafından yumruklandı ve İdil'in sesini duydum.

"Masal, hemen aşağı in. Hem düğün, hem de bebek alışverişi yapmaya gidiyoruz. Acele et!" diye bağırdı.

Sedat, "Bu da ne demek böyle?" derken ikimiz de do-

nup kalmıştık. Yerimden zıplayıp kalkmak istedim ama Sedat'ın hâlâ çamaşırımın içinde olan eli bana engel oldu.

"Böyle bırakıp gidemezsin Masal."

"Gitmezsem onlar buraya gelir."

"Bırak da gelsinler o zaman." Çok sinirliydi.

"Arsızlık yapma."

"Asıl arsız olan onlar! Sanki planlıymış gibi ne zaman seni becer-"

"Sedat!" diye çığlık atınca cümlesi yarım kaldı ve yanaklarım alev aldı.

"Ne zaman sevişmek istesem ereksiyonumu mahvettiklerinin farkındasın değil mi?" Bu adamın açık sözlülüğü bir gün kalp krizi geçirmeme sebep olacaktı.

"Bak, bu sefer iş ciddi. İdil hamile kalmış. Yani düğün erken olmak zorunda. Hatta o kadar erken ki yer bulunduğu anda olacak. O yüzden kızlarla gitmem ve onlara yardımcı olmam gerek."

Sedat ağzı açık halde bakakaldı. "Hamile mi?" Gözlerinde gördüğüm kararsızlık korkudan mıydı yoksa mutluluktan mıydı, anlayamadım.

"Pekâlâ, tamam, git o zaman. Ben buraları halleder, eve geçerim." Şaşırtıcı derece sakın davranmasına şaşkınlıkla baktım ama konuşacak vaktim olmadığından hemen gidip üzerimi değiştirdim. Ben hazırlanana kadar Sedat da masayı toplamıştı. Evden birlikte çıktık. Ben asansöre binmeden önce dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp elimi tutarak bir kere sıktı ve merdivenlerden aşağı kendi dairesine indi.

38. Bölüm

Erden içeri girdiğimizde kendimi salondaki yorgan-
tekli koltuğun üzerine attım. Bakışlarım sanki bir iki ka-
dar saat daha geçecek enerjisi varmış gibi yorulmuştu-
mdu. "Hamile olmak yorgunluk yapar biliyorsunuz
ama senin şu haline bakan hamile olanı tarafa bakıyor-
ğumu zanneder."

İdil masasının üzerinde duran şişeden kendime su dol-
durup içti. "Ben kendimi oldukça enerjik hissediyordum.
Hatta o kadar ki Kerim beni yataktan koymakla başa-
dıyor." Kahkaha atarken bıraktığı bardağı alıp kendime
de bir bardak su doldurdum.

"Hormonlar tavan diyorsun yani, bence bu güzel bir
şey. Hamile kalınca sevişmek istemeyen kadınlardan ol-
mak istemezdim."

İdil beni onaylar gibi başını salladı. "İnan ben de se-
temem. O yüzden böyle olduğum için memnundurum."
Kızlarla kahve içmek için toplanmış, sırasıyla neler ya-
pılacağını konuşmuştuk. Düğünü salonda yapmak iste-
meyen İdil için Kerim biz bize olabileceğimiz, sakın bir
mekân bakmaya başlamıştı. Ailelerine neden düğünü er-
ken yapmak istediklerini açıklamışlardı ve tabii ki İdil'in
ailesi bu duruma pek sıcak bakmamıştı. Ama yine de kız-
gınlıklarına rağmen kabul etmişlerdi.

"Aslında aile arasında bir nikâh olması benim için ye-
terli, biliyor musun?"

"Emin misin?" diye sordum ona bakarken. Ben, bir

duğün istediğimden oldukça emindim çünkü.

"Evet, yani kimse hamile olduğumu fark edemeyecek ama yine de ne bileyim, bebek olmasaydı da hep sadece bir şeyler isterdim zaten." Yerimden kalkıp arkadaşımın yanına oturdum ve ona sarıldım. "Sen nasıl istersen bu düşün öyle olacak o zaman."

"Aslında aklıma bir şey geldi." İdil hemen heyecanlandı.

"Hiç bakma, kesinleşmeden söylemem." Israrlarına rağmen Sedat'la konuşmadan ona hiçbir şey söylemeyecektim.

Kapım çaldığında Kerim'in onu almaya geldiğini biliyordum. Saatlerdir dışarıda olmasına kızmış ve eve geçmemesini söylemişti İdil'e. İş yeri bana yakın olduğu için de onu buradan alacağını söylediğinde İdil itiraz etmeden kabul etmişti. Hatta Oya'nın onunla bu konu yüzünden tüm gün dalga geçmesine bile sesini çıkarmamıştı. Bazen onun bu kadar sessiz olmasına fazla endişelensem de üzerine gitmek istemiyordum.

Kapıyı açınca Kerim yorgun ama gülümseyen bir yüzle içeri girdi. "N'aber küçük hanım?"

Ona genişçe sarılıp öptüm. "İyiyim." Yüzümü buruşturdum. "Yani galiba, müstakbel eşin canımı çıkardı."

İçeri girdiğimizde İdil yerinden kalkıp Kerim'e sarıldı. Karşıdan onları izlemekten kendimi alamadım. Kerim başının üzerine bir öpücük kondurduğunda İdil'in yumuşayan yüz hatlarını inceledim. "İyisin," dedi Kerim soru sorarcasına. Bundan emin olmak ister gibiydi. İdil başını kaldırıp gülümseyerek adama baktı. "Çok iyiyiz hem de."

Verdiği çoğul cevap gözlerimin sulanmasına sebep oldu. Onlar için hissettiğim mutluluğun yanında aklıma

gelen düşüncelerin de büyük etkisi vardı. Sedat'ı ilk tanıdığım zamanlar çocuk hakkındaki düşünceleri aklıma geldi ve tüylerim diken diken oldu. Hâlâ böyle düşünüp düşünmediğinden emin değildim. Bir yanımda onun eskisi gibi olmadığını farkındaydı. Bunu düşünmek aklıma yine aramızda gizli kalan konuları da getirdi ama onun kendini hazır hissettiği zaman benimle bir şeyleri paylaşacağını umuyordum.

İdil'in parmakları önümde sallanınca daldığım düşüncelerden çıktım. "Kızım, nereye gitti aklın? Ayrıca bu çalan alarm zimbirtısı da ne böyle?"

"Ah, spora gitmem gerek," dedim iç çekerek.

"O da nereden çıktı?"

"Kafam dağılsın diye kendimi bir şeylere vermemi söylediğiniz zaman yazılmıştım," dediğimde anlar gibi başını salladı. İkisini de öpüp Kerim'in ellerine poşetleri tutuşturdum ve onları yolcu ettikten sonra kendimi duşa attım. Sedat'la gün içinden birkaç kere mesajlaşmak ve iki kere de konuşmak dışında bir şey yapmamıştık. Alt katımda oturuyor olmasının avantajını kullanarak salon-
dan dönüşte ona uğramayı aklımın bir kenarına yazıp hızlı bir duşun ardından hazırlandım. Elime ufak spor çantamı alıp kapıyı açmamla elini zile basmak için kaldırmış haldeki Sedat'la burun buruna geldim. Elini aşağı indirdi.

"Selam," derken bana güzelim dişlerini göstererek sırtı. Gülümsemesine karşılık vermeden duramadım.

"Selam." Üzerimdeki spor montu ve spor ayakkabılarımı görünce meraklı bakışlarını bana çevirdi. "Bir yere mi gidiyordun?" O an hiçbir yere gitmek istemediğimden o kadar emindim ki. Hele ki sabah ne durumda ayrıldığımızı düşününce... O bana bu kadar yakınken

anları düşünmemem gerektiğini biliyordum ama zaten klından çıkmıyordu ki. "Spora gidiyorum "

Bir adım atıp bana yaklaştı. "Ne zamandan beri zızelim?" derken bana doğru çoktan eğilmiş, dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı bile. Bir elini belime sardığında sıkı sıkıya tuttuğum çantam parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Başını geri çektiğinde hâlâ kapının önünde durduğumuzun yeni farkına varmış gibi boğazımı temizledim.

"Birileri beni özlemiş," dedi ukala bir şekilde sırıtarak. Gülümsedim ve ellerimi yanaklarına koyup usulca uzayan kirli sakalının üzerinden okşadım.

"Evet, özledim ama şimdi gitmem gerek. On dakika sonra hocamla randevum var."

"Ne hocası?"

"Tabii ki spor hocası."

"Ne zamandan beri senin spor hocan var Masal?" Kaşlarını çatmasından ve yüzünün aldığı ifadeden bundan hiç hoşlanmadığını anlamamam mümkün değildi.

"Seninle aramızda son olanlardan sonra kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı." Hâlâ bundan memnun değildi ama söylediğim şeyden sonra yüzünde oluşan ifadeden üzüldüğünü anlamıştım.

"Sen de gittin kendine iri yarı, kaslı herifin tekini hocamı yaptın?" Parmaklarını kaldırıp iyice belirtmek ister gibi hareket ettirdi. "Hem de kafanı dağıtmak için." Bu kıskanç hallerine kendimi tutamadan güldüm ve elbette bu onu daha da sinir etti.

"Benim kafamı dağıtan tek iri yarı kaslı herif sensin." Elimini uzatıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim ve elini sımsıkı tuttum. Yüz hatlarının yumuşadığını görünce uzanıp çenesinin altından öptüm ve geri

çekilirken dişlerimi orada gezdirdim. Derin bir iç çekti. "Yine de bu durumdan hoşlanmıyorum."

"Merak etme hayatım, hocam erkek değil." O an üzerinden yüz kilo birden kalktığına yemin edebilirdim. Öyle rahatladı ki bu hali gözüme çok sevimli göründü.

"Kıskanınca ilgimi daha çok çektiğini biliyor musun?" dedim fısıldayarak.

"Öyle mi diyorsun?" Belimde duran elini hareket ettirip usulca okşadı.

"Bence öyle olduğunun farkındasın." Ellerimi boynuna doladım ve gitmeden son bir kez daha onu öpmek için başını kendime doğru çektim.

"Sana kur yapmak hoşuma gidiyor," dedi. Benim de çok hoşuma gidiyordu. Tam dudaklarım onunkilere dokunacağı sırada asansör kapıları bir çınlama sesiyle açıldı ve içinden yaşlı bir çift el ele çıktı. Bizi birbirimize dolanmış halde bulduklarında kadın kaşlarını çattı ama adam hafif bir sırtmayla başını çevirdi. Yakalanmanın verdiği utançla geri gitmek istedim ama Sedat belimde duran elini daha da sıkılaştırdı. Yaşlı adam, "Yanlış geldik galiba," derken daire numarasını görmek için başını eğdi. Sonra istediğini almış gibi, "Ah, bir üst katmış. Kusura bakmayın çocuklar," dedi ve eşinin elinden tutup onu yeniden asansöre çekti. Kapılar kapanmadan önce kadın, "Şimdiki gençler çok utanmaz," diye homurdandı. Fakat yaşlı adam, "Zamanında sana daha fazlasını yaptığımı biliyorsun," dediğinde kapılar kapandığı anda ikimiz de gülmeye başladık. Gözümden akan yaşları silip Sedat'a baktım. Uzun kirpiklerinin altından parıldayan gözlerle bana baktı. "Biz de böyle olacağız," dediği anda kalbim duracak gibi oldu. Nefes bile alamadım. Sonra tereddüt ederek, "Tabii sen beni istediğin sürece," diye ekledi. Ne-

almayı akıl ettiğimde uzanıp onu bir kere daha içtim.

"Gitmem gerek," dediğimde isteksizce benden uzaklaştı. Beni burada zorla tutmak istediğinin farkındaydım. Ama üstüme gelmek istemediğini de hissediyordum. "Dilersen beni bekle ya da sana geleyim," dedim. Bu onu biraz daha memnun etmiş gibi gülümsedi. "Peki, bana gel o zaman ama çok geç kalma, olur mu?"

"Tamam, en fazla iki saat sonra sendeyim o zaman." Benimle birlikte evden çıktı.

"Bunu sevdim." Dönüp ona baktım. "Yani komşun olmayı, alt kat komşun olmayı." Sonra sırtarak devam etti. "Altında olmayı seviyorum."

Kapıyı kilitleyip anahtarı çantama atarken ona güldüm. "Bunu sürekli kullanacaksın değil mi?" asansörün gelmesini benimle birlikte bekledi.

"Hoşuma gidiyor." Kulağıma eğilip fısıldamasıyla ellerimi sıktım. Ama bu oyun böyle bitmeyecekti. Kapılar açılıp içeri girmeden önce eğilip yanağından öptüm ve geri çekilmeden önce dudaklarımı oradan çekmeden fısıldadım.

"Altımda olman benim de hoşuma gidiyor." Ve kapılar kapanmadan önce kendimi içeri son anda atıp Sedat'a el salladım.

Sürekli sırtıyıordum. Tam bir aptal gibi görünüyor olmalıydım ama umurumda değildi. Spor hocam Sevil, bu mutlu halimin sebebini sorup duruyordu ama anlatmama gerek yoktu. Ben ona cevap vermeyince, "Âşık olmuştun kızım sen," diye kendi kendine bir sonuca vardı. Bu gün biraz erken bitirmek istediğimi söylediğimde gülümseyerek onayladı.

"On dakika daha koş ve sonra bırak. Sorun olur mu?"

Ter içinde alnuma yapışan saçlarımı kenara çektim ve "Tabii ki olmaz," dedim.

Sen üç dakikam vardı. Ona gitmek için deliriyordum resmen. Yanımdaki koşu bandının hareketlendiğini gördüm ama önümde dakikayı gösteren sayaca o kadar dalmıştım ki dönüp bakmadım. Bir ses ismimi söylediğinde başımı kaldırıp baktım.

Ağır ağır koşu bandında yürüyen adamı tanıyordum. "Tufan," dedim şaşkınlıkla.

Kocaman bir gülümsemeyele baktı bana. "Merhaba." Şaşkınlığımı bir kenara bırakıp kendimi toparladım.

"Merhaba. Seni görünce şaşırdım," diye itiraf ettim.

"Aslında ben de şaşırdım. Ama görür görmez sen olduğunu anlamıştım." Sesindeki samimiyet rahatsız edecek derece değildi. Samimi bakışları vardı ama kötü niyetli olduğunu düşünmüyordum. Onunla daha önce aramızda geçen konuşmayı düşündüm ve rahatsız olmadım. Tufan'la konuşmak rahattı.

"Buraya geldiğini bilmiyordum."

"Aslında daha çok yeniyim," dedim. "Birkaç kereden fazla olmadı."

"Ben uzun süredir geliyorum." Hâlâ ağır ağır yürüyordu. "Yakında oturuyorum ve sanırım sen de yakınsın."

"Evet." Gülümsedim. "Sadece beş dakikalık mesafede."

"Sen benden şanslısın," dedi. "Ben yirmi dakika yürüyorum ama iyi geliyor yürümek."

Birkaç dakika daha sohbet ettik. Benimle konuşmak için hızını artırmamıştı. Yanlış bir hareketini de görmemişim. İki iyi arkadaş gibi sohbet etmiştik.

Önümdeki alet öttüğünde durması için düğmeye bas-

am ve ayaklarımın altında bant yavaşladı. "Ben gidiyorum, sana iyi sporlar," dedim gülümseyerek. O da aynı şekilde gülümsedi.

"Sohbet için teşekkür ederim," diye seslendi ardından.

"Ben teşekkür ederim."

"Daha sonra görüşürüz," derken elindeki kulaklığı kulaklarına taktı ve bantı hızlandırdı. Gülümsedim ve arkamı döndüm. Birkaç adım atmıştım ki olduğum yerde donup kaldım. Sedat ağırlıkların olduğu kısma yaslanmış, ellerini göğsünde birleştirmiş, öylece bakıyordu. Bir an gülümsedim ama sonra yanımda koşan adamı gördüğünü düşününce gülümsemem soldu.

Kaşlarını çatmış haldeki Sedat'a doğru ilerlerken omuzlarımı dikleştirdim. Yapmadığım bir şey için benimle tartışmasına izin vermeyecektim.

39. Bölüm

Onunla tartışmak istemiyordum. Beni dinlemeden sinirlenmeleri canını sıkıyordu artık. Yanına yaklaşırken olabildiğince normal davranmaya çalışarak gülümse dim. Ama o tabii ki öylece duruyordu.

“Sen de mi spor yapmaya karar verdin?” Gülümse memi yüzümde sabit tutmak için uğraştım. Neden o da biraz çaba göstermiyordu ki sanki?

“Geç kalınca gelip sana bakayım dedim.” Benimle konuşuyordu ama gözlerini, sırtı bize dönük olan adama diktiğini görebiliyordum.

“Ben de şimdi bitirdim, çıkmak üzereydim.” Elimi koluna koyup usulca okşadım. Bir şeyler söylemek istediğinin farkındaydım. Kendini tutuyordu ama çok uzun süre tutabileceğinden emin değildim.

Yeniden bakışları bana kaydı. Saçlarımın arasından bir damla ter akıp omzuma damladı. Sedat bakışlarıyla onu takip edince yerimde kıpırdandım. Şimdi akan her damla teri sanki o yönetiyormuş gibi vücudumun her yerinde hissediyordum. Gözleri daha aşağılara kaydı. Bakışları göğsümün altında biten, göbeğimi biraz açıkta bırakan büstiyerimde, dizlerimin altına kadar uzanan dar taytımda gezindi. Bir an sanki bana arkayı dön diyecekmiş gibi hissettim. Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırırken alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırды. Bunu burada yapamazdık. İçimden bir ses bana, onu soyunma odasına götürmemi söylese de elbette bunu dinlemedim.

Ama bunun sebebi onunla orada olamayacak olmam da-
ğdı. Aksine, başka kadınların da kazara onu görmeye
riskini alamazdım. Sırtından akan bir ter dambaa tüyle-
rimin diken diken olmasına sebep olurken Sedat diyle-
rinin arasından sinirle konuştu.

“Göt giyin. Gidiyoruz.” Tufan’ı görmeyanın üstüne bir
de üzerimdeki kıyafetlerden pek hoşlanmadığını da an-
lamış oldum. Başımı salladım.

Üzerimi değiştirmekle vakit kaybetmek istemedim.
“Montumu alıp geliyorum hemen,” dediğim gibi soyun-
ma odasına gidip üzerime montumu giydim. Terli terli
bu durumdan hiç hoşlanmasam da önce ince montumu
giyip fermuarı sonuna kadar çekerek her yerimi kapat-
tım. Üzerime de kalın montumu giydim ve çantamı aldı-
ğım gibi koşarak Sedat’ın yanına gittim.

Yanına gider gitmez elimi tuttu ve parmaklarını sımsıkı benimkilere doladı. Nasıl huzur verici bir his bu an-
latamam. Salondan çıkarken kadınların ona nasıl baktığı-
nın farkındaydım ama bunun sinirlerimi bozmasına izin
verecek değildim.

Kapıdan dışarı çıktığımız anda soğuk hava yüzüme
çarpınca istemsizce titredim. Sedat avucunda duran eli-
mi biraz daha sıktı ama hiçbir şey demeden, hızlı adımlarla beni onu takip etmeye zorlayarak ilerledi. Beş dakika-
lık yol boyunca tek kelime etmemesi sinirlerimi bozsa
da önce onun konuşmasını bekleyecektim.

Apartmanın önüne geldiğimizde içeri girdik ve so-
nunda sıcak hava beni biraz rahatlattı. Terli olmamın
etkisiyle iyice donmuştum sanki. Asansörün düğmesine
basmasını izledim. Hâlâ sessizdi. Kapı küçük bir çınlama
sesiyle açılınca beni öne doğru itip arkamdan asansöre
bindi.

Yarı yarıya dururken elimi uzatıp düğmeye basacak-ken bir anlık ne yapacağımı bilemedim. "Onun katına mı vokesi benim katının düğmesine mi basaktım?" Sedat duraksadığını görünce uzatıp kendi daireesine çıkan katın düğmesine bastı. Anlaşılan ona gidiyorduk.

Asansör hareket ettiği anda ben katamda deli sorularla boğuşurken Sedat aniden dudaklarıma yapıştı. O kadar dalmıştım ki aniden ne yapacağımı şaşırarak ellerim havada kaldı. Ama Sedat'ın durmaya niyeti yoktu.

Sedat'ın ağız hassas olmaktan çok uzak olan dokunuşlarla dudaklarımin üzerinde amacını belli edercesine gerindiğinde ellerimi omuzlarına dayadım. Başımı geriye eğip ağızını benimkine daha çok bastırdı. Hiçbir şey düşünmüyordum. Böyle olmak doğru değil diye düşünüyordum ama kendi kendime, sadece birkaç saniye dedim. Sonra buna son vereceğim.

Dudaklarının zorlamasıyla hassaslaşan tenim sızladı. Tek elini belime, diğerini de kalçama doğru kaydırды ve beni kendine doğru çekti. Ağız daha fazlasını talep edeceğini belli eder gibi benimkini zorladı ve sonunda istediğine ulaşmış gibi rahatladı. Dili, dilime sürtündü ve hareketleri hızlandı. Bedenimin her zerrresi ona karşılık vermek için ayaklandı. Kalçamın üstünde duran eli sıkılaştıncaya bedenim ona doğru yükseldi ve ellerim omuzlarını daha fazla sıktı. Benden biraz uzaklaşıp dilini alt dudağımda gezdirdi ve göz göze geldik. Hızlanan nefeslerimizle öylece kaldık.

"Bir şeye sinirlendiğin zaman sorunu böyle yok edemezsin," dedim. Gözleri hâlâ beni ne kadar istediğini gösteren bir arzuyla parlıyordu.

"Bence kavga emekten daha iyi bir çözüm." Eğilip yeniden beni öpmek için uzandığında bu sefer hareket ede-

cek gücü buldum ve hayıma yana geçtim. Yanlışlıkla
açarken gülmümediğimi hissetmiştim.

"Sana ile yaşamımda sevişecek değilim. Bana ile se-
yim de."

Kulağıma doğru eğildi. "Neden, bana ile olmaz mıy-
dı?" Sesi bundan ne kadar hoşlanacağına belli edemeyen
beni uyarırken yutkundum.

"Hayatta olmaz." Asansörün yanan ışıklarına baktım.
Amma uzun sürmüştü. Kollarımı belime dolayıp bana ar-
kadan sarılınca nefesimi tuttum. Ellerimin üzerine elleri-
ni koydu ve aynanın önünde duran demirlere parmakla-
rımı doladı.

"Sen ellerini buraya koyup destek alırsın," derken
hâlâ kulağımın alt kısmında fısıldıyordu. Hayır dememe
rağmen ellerim o demirleri tuttu. Bir eli sırtımdan aşağı
doğru kaydı ve kalçamın üzerinde durarak sıkılaştı.

"Ben de tam burada olacağım," derken bedenime arka-
dan bana yaslayışını hissettim. Aklımdan ne geçiyordu
benim.

Kendimi toparlayıp ona doğru döndüm ve sırtarı bir
yüzle karşılaştım.

"Bilerek yapıyorsun değil mi? Hayır dememe rağmen
sana karşı koyamadığımı görmek hoşuna gidiyor."

"Yalan söyleyecek değilim." Omuzlarını silkti. Sırtarı-
da asansör durup kapılar açıldığında kendimi dışarı at-
tım. Peşimden gelip kapıyı açtı ve içeri girerken anladım
ki asansör meselesi çok uzayacaktı.

"Ayrıca siz kadınlar bu sahneleri okurken ya da izler-
ken etkilenirsiniz sanıyordum."

Kapıyı kapatıp peşimden salona doğru gelirken ko-
nuşuyordu. Sesindeki bir ton dikkatimi çekti. Sanki bir
şeyleri bastırmak için çabalıyormuş gibi hissediyordum.

Uzerimdeki montu çıkarıp koyu renk koltuğun üzerine atarak ona döndüm.

“Biz kadınların aksine, ben o sahnelerden pek hoşlanmıyorum. Artık bana çok klişe gelmeye başladılar.”

Bakışlarımı ona diktim. Gözünü bile kırpmadan karşımda durup öylece bana baktı. Telefonuma gelen mesaj sesi aramızdaki sessizlikte yankılandı. Eğilip montumun cebinden telefonumu alırken Sedat ağzının içinde homurdanarak konuştu.

“Allah bilir o dallamada numaran da vardır.” Gelen mesajı açmak için hareket eden elim dondu kaldı. “Dallama” diye bahsettiği kişinin Tufan olduğundan adım gibi emindim. Ayrıca bir şeyden daha emin olmuştum: Evet, hissettiğim doğrudu. İçten içe sinirden kuduruyordu ama bunu bastırmak için çaba sarf ettiğini anlamıştım. Ekranda yazan ismin İdil olduğunu gördüm. Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve tam önünde durdum.

“Senin derdin ne? Asıl derdin neyse söyle de kurtul artık. Çünkü ağzından çıkan kelimeler asıl derdinden çok uzak görünüyor.” Üzerine gitmemden hoşlanmadığı, çattığı kaşlarından belliydi.

“Neymiş benim asıl derdim, Bayan Çokbilmiş?” Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Bak, bir şeye kızdığın zaman benimle konuşmanı istiyorum. Böyle kendi kendine sıkman ya da bunu sevişerek geçiştirmen bir şeyi çözmez.”

“Bana ikinci seçenek oldukça uygun görünüyor.”

Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. “İnanılmazsın.”

“E mesaj kimden?” Dişlerini sıkarak konuşunca iyice tepem attı ve sinirle telefonuma gelen mesajı açıp hiç bakmadan onun gözünün önüne okuması için tuttum.

okurken, "Neyin haberini bekliyor senden?"
çünkü bu sefer İdil'in ne yazdığını görmek için ek-
kendime çevirdim. Ah kahretsin, Sedat'a sormayı
istemişim. Şu durumda sormak da pek doğru gelmi-
yordu ama eğer İdil'e bir cevap vermezsem de hayıran-
ca beklemekten vazgeçmezdi.

İdil düğünü aile arasında sakın bir mekânda yapmak
sever. Bu kadar kısa sürede yer bulmak hem zor hem de
pahalı. Havaalar..." Omuzlarımı silkip devam ettim. "Be-
şimde aklıma şey geldi." Neden ona bunu sormaktan bu
kadar çekiniyordum ki sanki?

"Ne geldi?"

"Senin atölyen," dedim bir çırpıda. "Ve evin." diye ek-
ledim.

"Tamam, olur," dedi hiç düşünmeden.

"Ne yani, hemen kabul edecek misin?" Buna neden
bu kadar şaşırdığıma anlam veremesem de içten içe ka-
bul ettiği için deli gibi mutlu olmuşum.

"Sorun değil Masal. Sen değil, onlar da bunu isteseydi
kabul ederdim zaten." Bunu imalı bir şekilde söyleme-
mişti ama nedense bir yanımda benim için olduğunu duy-
maya can atmıştı.

"O zaman ben arayıp İdil'le konuşayım." Sedat başıyla
onaylayıp salondan çıktı ve sonra banyonun kapısının
kapandığını duydum.

Beş dakika sonra Sedat üzerini değiştirmişti. Nemli
saçlarıyla geri geldi. Bu kadar kısa sürede nasıl duş al-
dığını düşünürken saçlarının belli yerlerinin dışında ge-
nelde kuru olduğunu fark ettim. Koltukta gelip yanıma
oturdu. Üzerimde hâlâ ince spor montumla duruyor-
dum. Aramızdaki bu durum çok rahatsız ediciydi. Belki
de tartışıp ne var ne yok konuşmamız gerekiyordu artık.

Koltukta yan dönüp onun tarafına baktım. Ağzımı açıp bir şey söyleyemeden dudaklarımın üzerine kapanan sıcak dudakları kelimelerimi engelledi. Sakin bir öpücük olmaktan uzak, daha çok vahşi ve sahipleniciydi. Dudakları dudaklarıma değdiği anda dilini ufak bir zorlamayla benimkileri açılmaya zorladı. Ağzımın içinde hüküm sürer gibi hareket ederken bir eli ince montumun fermuarına uzanıp usulca aşağı çekti. Sessiz salonda fermuarın çıkardığı tiz açılma sesi yankılandı.

Montumu omuzlarımdan sıyırması için ellerimi geriye çektim. Montu üstümden çıkardığı gibi karşı koltuğa fırlattı ve dönüp üzerimde ki dar büstiyere baktı. Ağzından kaçmasına engel olmaya çalıştığı küfürlerin farkındaydım ama bir anda kendini durdurup dudaklarını önce boynuma bastırdı. Islak dilini orada hiç çekinmeden gezdirdi. Arada sataşarak bıraktığı küçük ısırıklarla başımı yana eğip ona rahat hareket edebilmesi için alan sağladım. Dudakları kulağımın arkasındaki hassas deride gezinirken bir eli dar büstiyerimin üzerinden göğüslerime dokundu ve derin bir nefes aldı.

Tutuşu daha da sertleşince bedenim onun eline daha da fazla yaklaşmak için kıvrıldı.

“O adamın sana nasıl baktığını görmedin,” dedi bir anda ve ben de kendime geldim.

“Ne?” sesimin şaşkın çıkması bu sefer beni şaşırtmadı. Ağzını boynumdan çekmeden ellerini belime sardı.

“Sizi izledim.” Kulak mememi dişlerinin arasına alıp biraz sızlatarak çekti. “Daha çok seni,” derken ısırıldığı yeri emince gözlerimi açık tutmak için savaşımda zorlandım.

“Sedat, düşündüğün gibi değil,” dedim ama beni duymazdan gelerek devam etti. Başını boynumdan çekip göz göze gelene kadar önümde durdu. İki eli de belim-

ayda ve aşıktaki kalan tenimi usulca okuyordun.

Adam sana kur yapıyordu Masal. "Ben ona masum
casım gülümserken adam neredeyse gözleride seni
casımda soydu."

"Saçmalıyorsun."

"Onu gördüm!" Sesi korkutucu derecede serttiği için
da geri adım atmadım.

"Yanlış görmüşsün demek ki."

"Bu kadar saf olduğuna inanamıyorum."

"Ben saf değilim. Bence sen kendin her şeyde bir art
niyet arıyorsun."

"Sizi izledim," dedi. Alnını alnıma yaslayıp dişlerinin
arasından konuştu. "Seni görene kadar salonun en uzak
köşesindeydi ve sonra seni gördü. Önce durup sana bak-
tığını gördüm ve gözlerindeki parıldama var ya... " Diş-
lerini birbirine o kadar sıkı bastırdı ki çenesini kırarak
diye ödüm patladı. "Onu oracıkta öldürecektim." Sıkı-
kanlılığı nefesimi kesti.

"Sedat..." derken elimi yanağına koymak için kaldı-
dım ama ona dokunamadan beni durdurdu. Elim güçlü
parmakları arasında kaldı.

"Seni izledi. Sonra koşu bandına çıktığın anda yanına
geldi ve sanki beş dakikadır seni görmüyormuş gibi dav-
ranmaya başladı. Sen de ona karşılık verdin. O gülümse-
men var ya Masal..." Parmaklarının arasında kalan elimi
sıktı. Öyle bir baktı ki ona cevap veremeden sadece vur-
kundum. "Ona neden öyle gülümsedin?"

"Sedat, adam yanlış bir tek şey yapmadı. Dostça bir
muhabbet dışında bir şeyini görmedim. Belki de sen van-
" Cümlemi bitiremeden yerinden fırladı.

"Benim baktığım yerden baksaydın..." deyip durdu

"O adamı gebertmeliydim."

"Şimdi saçmalıyorsun." Sesimin sakın çıkmasına özen

gösterdim ama Sedat'ın sakinleşmeye niyeti yoktu.

"O adamın orada olduğunu biliyor muydun?" Ağzım açık halde ona bakakaldım. Cevap vermemi beklemeden devam etti.

"Ayrı kaldığımız dönemde kafanı dağıtmak için bulduğün çözüm bu muydu Masal?" Söylediklerini sessizce dinledim. Nasıl oluyordu da bir anda gözü bu kadar dönüyordu? Yaşlarla dolan gözlerime lanet edip yerimden kalktım ve ceketimi elimde alıp kapıya doğru ilerledim. Gideceğimi anladığı anda yanından geçmek üzereydim ve anında koluma yapıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Seninle konuşacak bir şeyim yok," derken ağlamak için kendimi sıktım. Sesimden o da bunu anlamış olacaktı ki bir anda kolumda duran eli gevşedi ve ben de bunu fırsat bilip gitmek için arkamı döndüm.

Sedat arkamdan gelip ellerini belime sararak beni sımsıkı kendine doğru çektiğinde zorla tutunduğum o dal da kırıldı ve dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı.

Dudaklarını saçlarımın arasında ensemden hissettim. "Öyle demek istemedim Masal. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Yemin ederim seni üzmem istemedim."

"Sedat, buna böyle devam edemem. Edemeyiz."

"Hayır, hayır özür dilerim. Kabahat benim."

"Sedat." Kollarında beni çevirip döndürdü. Yüz yüze geldiğimizde ona baktım. Gözümden akan bir dalma yaşı dudaklarıyla durdurdu.

"Lanet herifin tekiyim ben." Hiç sesimi çıkarmadım. Kollarını bana dolayıp çenesini başımın üstüne dayadı. "Senden uzak kalmak bana bir şeyler yaptı Masal." Nefes almaktan başka hiçbir tepki vermeden onu dinledim. "Hem iyi hem de kötü bir şeyler yaptı. Seni özledim gü-

zelim. Hem de nasıl özledim anlatamam. Sana ne hissettigimi, sensizliğin bana neler yaptığını gördüm. İçten içe her bir parçam, sanki benden bağımsız sana koşarak gelmek istercesine benden ayrılıp gitmek için hazır bekliyormuş gibi hissettim. Tek istediğim sendin. Ama aynı zamanda delirmeme sebep olacak bir kıskançlık krizim vardı. Hakkında bir şey duyduğumda çıldırmama sebep olacak bir kıskançlık. Başkasının sana dokunduğunu ya da baktığını düşündükçe hiç olmadığım bir adama dönüşüp durdum. Elim kolum bağlıydı ve bunu bilmek bana neler yaptı anlatamıyorum Masal.” Kollarımı usulca hareket ettirip beline sardım. Bu yakınlaşma onu rahatlatmış gibi derin bir nefes aldı ve kaslarının gevşediğini hissettim.

“Seni istedim. Sensizlik canımı yaktı ama bir yönden anlamamı da sağladı. Seni özledim. Bu özlem öyle kuvvetliydi ki içimde sönmek bilmeyen bir ateş vardı sanki ve sana dokunana kadar da geçmeyeceğinden emindim.” Derin bir nefes aldı ve sanki söylemekten emin değilmiş gibi duraksadı. “Ve sonra anladım,” dediğinde kalbim deli gibi atmaya başladı. Beklentiyle gerilen ellerimi sıktım. “Seni sevdiğimi anladım.” Nefes almayı bıraktım. “Seni sevdim. Bu öyle bir şey ki tarifi olamaz, Masal. Can yakıyor. Sensizken çok pis yakıyor hem de. Kalbimin olması gereken yerde olmadığını hissettim. Çekip gittiğinde onu çantana atıp götürdüğünden o kadar emindim ki. Sonra senin yanına gelince, sana dokununca ne kadar haklı olduğumu gördüm. Kalbim sendeyken, senden uzakta yaşayamam. Böyle yaşamamı bekleme benden. Kıskançlığımı mazur gör güzelim. Sana yalvarırım, bana inan ne olur.”

Gözümden akan yaşları fark ettiğimde Sedat’ın üstün-

deki tişört sırlıslam olmuştu. Başımı kaldırıp gözlerime baktı.

“Senin sevgine layık bir adam olmama izin ver Masal.”

40. Bölüm

Sedat'ın beni sevdiğini söylemesinin üzerinden birkaç gün geçmişti ama aramız hâlâ biraz garipti. Ona karşı vermiş, ben de onu sevdiğimi söylemiştim ama bir anlamda Sedat'ın tavırlarını anlamaya çalışıyordu. Aramızdaki sorun çözülmüş gibi görünüyordu. Beni sevdiğini söylemişti. Üstelik ona tüm kalbimle de inanıyordum ama aklımı kurcalayan o garip düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordum.

Aramızda gözle görülmesi mümkün olmayan, sadece benim hissettiğim aşılmaz bir duvar vardı sanki. Bana anlatması gereken şeyler olduğunu bilmem de bu konuda hiç yardımcı olmuyordu tabii. Yine de onu seviyordum ve tek umudum bunu en kısa zamanda çözmektir. Sedat bana karşı daha korumacıydı artık. Beni sevdiğini söyledikten sonra beni öyle sıkı tutmuştu ki sanki bunu duyduğum anda kaçıp gideceğimden eminmiş gibi korkarak sarmıştı elleri belimi. Kolları savunmacı ve saf sevgiden ibaretmiş gibi bedenimin etrafında kasılınca içimde ona karşı bitmek bilmeyen bir sızı oluşuyordu. Neden böyle hissettiğini anlamıyordum. Zaten ondan duymak istediğim şey buyken neden onu bırakıp gideceğimden korktuğunu düşünmeden edemiyordum.

Sedat'ın evinin önüne çıkan giriş yoluna girmem gerektiğini fark ettiğimde aklım başıma geldi. Aniden dönüş yapınca kızlar homurdandı. Dikiz aynasından aramızdan gelen aracı bir kez daha kontrol ettim. Arabayı

garaja yanaştırıp aşağı indim. Arkamdan gelen araca da nereye park edeceğini gösterdim ve çantamdan anahtarları çıkarırken eve doğru ilerlerken kızlar peşimden geldiler. İdil derin bir nefes aldı ve eli hemen karnına gitti. "Of, temiz hava gibisi yok."

Eve doğru ilerledim ama kızlar önce atölyeyi görmek istediğinden yönümü değiştirdim ve taşlı yolda onların beni takip etmesini bekledim. Atölyenin anahtarlarını bulup kapıyı açtım ve önce İdil'in geçmesi için bekledim. İçeri girdiği anda yerinde zıplamaya başlayınca rahatlamış gibi nefesimi bıraktım. Beğendiğine o kadar sevinmişim ki...

"Masal, çok teşekkür ederim, bayıldım."

"Sedat'a teşekkür edersin." Gözleriyle etrafı incelerken aklında hemen neyi nereye koyacağı hakkında fikirler ürettiğini anlamıştım.

"Ama onu sen ikna ettin," dedi Sema arkamdan. Onlara İdil ve Kerim de istese zaten kabul edeceğini bildiğimi söylemedim. Sadece omuzlarımı silkip geçiştirdim. İdil'in düğünü için firmadan gelen kadın da mekândan hoşnut olmuş gibi elindeki not defterine bir şeyler karamaya başladı. İdil hemen aklından geçen her şeyi kadına anlatmaya girişti ve biz de onu sessizce dinledik. Yaklaşık iki saatin sonunda derin bir nefes alarak bize döndü ve kocaman gülümsedi.

"Sanırım her şey tamam," dedi. Neşesi adeta bulaşıcıydı. Yeniden yanında not alan kadına döndü. "Peki, ne kadar sürer sizce bu istediklerim?" Kadın biraz düşündükten sonra, "Dilerseniz bu hafta sonu bile olabilir," dedi. Hepimiz şaşkınlıkla baktık. İdil bundan o kadar memnun olmuştu ki yeniden zıplamaya başladı. "Tamam, o zaman bu pazar olsun," dedi bir anda. Hemen

yanına gidip ona, hamileyken zıplamaması gerektiğini anlatan bir bakış attım. "Bu kadar erken istediğine emin misin? Daha vaktimiz var sanki."

"Kesinlikle eminim." Birkaç adım ilerimizde duran kızlara döndüm ve derin bir nefes aldım.

"Pekâlâ kızlar, duydunuz. Büyük gün için tam olarak beş günümüz var," diye duyurduğumda kızların hepsi sevinçle karşılık verdi.

Yaklaşık bir saat daha organizasyon şirketindeki kız diğer elemanlarıyla onun deyimiyle bir saha çalışması yaptı ve neredeyse akşam olmak üzereyken işlerini bitirip gittiler.

Birkaç saat daha geçirmek için Sedat'ın evine girdik. Dolapta bir şey olmayacağından emindim. Dışarıdan yemek söylemeye karar verdik ve kız kıza vakit geçirmenin tadını çıkardık. Yemeklerimiz geldiğinde hepimiz yıllar önce yaptığımız gibi bulduğumuz sehpanın üzerine yemekleri açtık ve yerlere serildik. Bir tek İdil koltuktaydı ki yere oturmak istese de izin vereceğimizi zannetmiyordum.

Muhabbetin ortasında cebimdeki telefon titredi. Ekranda onun ismini gördüğüm anda yüzümde oluşan sırıtmayı eminim herkes fark etmişti. Gelen mesajı açtım.

Seni özledim.

Tam ona cevap yazacaktım ki telefon elimde yeniden titredi.

Hayır, seni özledim demek az kalır. Çok özledim. Oluşuyorum Masal.

Kendi kendime kıkırdadım. Ama ona cevap yazmama fırsat vermeden ardı ardına mesajlar gelmeye başlayınca titreşim sesinden dolayı kızların bakışları bana döndü.

Dayanamıyorum.

Şu anda o kızları nasıl kışkırttığımı anlatsam bana gülersin biliyorum.

Seni beklediğimi biliyorsun değil mi?

Sana cevap verme fırsatı vermediğimin farkındayım ama son bir şey daha var.

Bu sefer cevap yazmak için bir hamlede bulunmadan ondan gelecek mesajı bekledim.

Seni çok seviyorum Masal.

Yüzümdeki tebessüm kocaman bir sırıtışa dönüştü ve birisi öksürünce sanki bir anda etrafımda birileri belirmiş gibi irkildim. Başımı kaldırdığımda kızların hepsi sırtarak bana bakıyordu.

“Ne var?” dedim ters olmaya çalışarak ama o kadar mutluydum ki içimde fokur fokur kaynayan şey kızgın olmama izin vermiyordu.

“Ne olduğunu sen bize söyleyeceksin,” dedi Oya.

“Sedat beni sevdiğini söyledi,” dedim bir çırpıda. Önce bir sessizlik oldu ve hepsi şaşırılmış gibi durdu. Sonra birden alkışlar ve çığlıklar arasında kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım. “Biraz sakın olun. Evlenme teklifi almadım.” Hepsi birden güldü.

“Sonunda akli başına geldi demek ki geri zekâlının,” dedi Oya. Ona ters ters baktım. Ama güldüğünü gördüğümde rahatladım. Benim için mutlu olduğunun farkındaydım.

Hem gülüp hem de yemeklerimizi yerken sohbet harikaydı. Elime aldığım bir dilim pizzayı ısıracağım anda kapı çaldı. Meraklı gözlerin hepsi bana döndüğünde omuzlarımı silktim. Elimdeki pizzayla yerimden kalkıp kapıyı açmaya gittim. Tam kapıyı açmadan önce pizzamdan bir dilim aldım ve kapı açıldığı anda lokma ağzımda kaldı.

Karşımda uzun boylu ama Sedat kadar uzun olmayan, açık renk saçları ve yine çok açık renk duran giysileriyle bir adam vardı. Tanımadığım bir adamı görmeyi beklemediğim için ağzımdaki lokmayı hızla çiğneye başladım. Tabii bu konuda pek başarılı da olmadım. Ağzımdaki lokma sanki gitgide büyüdü ve bir anda yuturmeye başladım. Karşımda duran adam benden daha şaşkın görünmesine rağmen hızla hareket etti ve bir elini usulca sırtıma koyup vurdu. Kızlar da benim oksürük sesime ayaklanmış, kapıya gelmişti. Sonunda lokma boğazımı yırtar gibi kayıp giderken yutkundum. Alara hemen elinde bir bardak suyla geldi ve suyu içince biraz daha rahatlardım.

Kendime geldiğimde bakışlarım kapıda duran adama döndü. Adam hepimizin gözlerini üzerinde hissedince biraz tedirgin olmuş gibi kıpırdandı. Sonunda, "İyi akşamlar," dediğinde hepimiz koro halinde hep bir ağızdan karşılık verince adam gülümsedi.

"Şey, Sedat yok mu?" Tabii ya burası Sedat'ın eviydi.

"Burada değil. Artık çoğunlukla burada olmuyor" dedim.

"Öyle mi? Tamam o zaman, ben ararım onu," dedi ve arkasını döndü.

"Şey, isminiz nedir? Ben kendisine söyleyeyim," dedim merakla. Adamın hali tavrı bir garip gelmişti.

"İsmim Murat ama zahmet etmeyin, ben Sedat'a ulaşırım," dedi ve arkasını dönerken, "İyi akşamlar hanım-lar," diyerek gitti. Arabası gözden kaybolana kadar oylece bekledik.

"Bu da neydi şimdi böyle?" dedim.

"Sedat'ın garip arkadaşlarından biri işte. Birkaç kere görmüştüm," dedi Oya.

“Adamı tanıyor muydun?”

“Pek tanıdığım söylenemez. Sadece ismini duydum, birkaç kere de ayaküstü karşılaştık işte.”

Telefonumu çıkarıp Sedat’a mesaj attım.

Bir arkadaşın uğradı. İsmi Murat.

Cevap vermesini beklerken geçip koltuğa oturdum.

Evet, az önce aradı, konuştuk güzelim.

Mesajı okuyup telefonun kilidini kapattığım anda yeniden mesaj geldi.

Hâlâ gelmiyor musun?

Dişlerini sıkarak konuştuğunu neredeyse hissediyordum.

Sen hep bu kadar sabırsız mıydın?

Hayır, sabırsızlığım sadece sana özel.

Toplanıp çıkıyoruz huysuz.

Buna karşılık sadece bir kızgın surat gönderdiğinde kahkaha attım. Sedat’ın hiçbir gün emoji kullanacağını düşünmemiştim.

Hazırlanıp evden çıkmak için hareketlendiğimizde kapı yeniden çaldı. Ama bu sefer zili çalan kimse aceleci ve sabırsız olduğu zile basış şeklinden belliydi. Hızla gidip kapıyı açtım. Az önce şaşırdım demiştim ya, yanılmışım. Çünkü gördüğüm kişi neredeyse kalp krizi geçir-meme sebep olacaktı.

Kadın sanki biz umurunda değilmişiz gibi yanımızdan geçip içeri girdi. Geçerken de Sema’nın omzuna hafiften dokundu.

“Nerede o?” derken etrafına tedirgin gözlerle bakınıp durdu. Oya onun kim olduğunu anladığında gözlerini kocaman açtı.

“Ne işin var be senin burada?” Kadın da onu yeni fark etmiş gibi baktı. “Asıl senin burada ne işin var?” diye karşılık verdi, sanki buna hakkı varmış gibi.

“Kocamın kardeşinin evine gelirken sana mı soracaktım? Ama senin buraya gelirken birilerine sorman gerektiğinden eminim.”

Kadın Oya’yı pek umursamadı. “Sadece Sedat’la konuşmam gerek.”

Daha fazla dayanamadım. “Sedat burada değil.” Bu söylediğimden sonra neden rahatladığını anlamasam da bakışlarımı onun üzerinden çekmedim.

“Öyleyse gelmesini beklerim,” dedi. Bunu beni sınırlendirmek için yaptığı o kadar belliydi ki. Oya kadının üzerine atlayacak gibi hareketlendiğinde onu dururdum. Birkaç adım öne çıkıp Leyla’nın önünde durdum.

“Tabii, buyur bekle,” derken rahattım. Kızlar da bu tepkime şaşırmişti. Çantamı alıp kapıya doğru giderken yeniden ona döndüm. “Ama bu günler sürebilir. Tabii haberin olmaması normal, Sedat artık burada kalmıyor.”

Leyla’nın bunu hiç beklemediği o kadar belliydi ki birden afalladı. “Ne demek burada kalmıyor?”

“Benimle birlikte kalıyor,” dedim hiç düşünmeden. Kadın buna inanmıyormuş gibi kahkaha attı.

“Sedat biriyle birlikte yaşamaz,” dedi sanki onu çok iyi tanıyormuş gibi.

“Ah, kesinlikle yaşıyor,” dedi Oya da beni desteklercesine.

Bana değil de Oya’ya inanması canımı sıksa da bunu ona belli edecek değildim. Leyla geldiği hızla yanımdan geçip kapıdan dışarı çıktı. Merdivenlerden inerken aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve yeniden bize doğru döndü. Bakışlarını doğruca benimkilere dikti ve daha bana bakar bakmaz söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı anladım. Bir süre evi inceledi ve sonra yeniden bana döndü.

“Bu evi biz evliyken almıştı,” dediği anda beynimden vurulmuşa döndüm. Oya hemen lafını kesti.

“Ama hiç oturamadın, unutmayalım.” Kadın Oya’yı öldürmek ister gibi bir süre ona baktı ve yeniden bana döndü.

“Buraya birlikte taşınamadık ama evdeki her şeyi beni -bizi - düşünerek yaptı.” Sonra sinsi bakışları söyleyeceği şeyle canımı yakacağından emin bir şekilde kısıldı. “Bebeğimizin odasını kendi elleriyle yaptığını biliyor muydun?” Bu haber beni pek şaşırtmadı. Sedat’la burada geçirdiğim vakit zaten bunu anlamamı sağlamıştı. Kollarımı göğsümde birleştirip ona dik dik baktım. Bildiğimi biliyordu. Tahminlerim doğruydu. Bir bebek kaybetmişlerdi.

“Benden başka kimseden bir çocuk sahibi olmayacağından eminim,” derken yine sanki dediği doğruymuş gibi konuştu. Bir anda aklımda onunla bu evin banyosunda geçirdiğim zaman geldi aklıma. Hamile kaldığım takdirde nasıl sinirleneceğini düşündüğümde tüm bednim titredi. Kadın sızabileceği aralık bir kapı bulmuştu ve yüzümün halinden bunu anladığının farkındaydım. Çünkü artık o sinsi bakışlarının altında neşeyle parlayan gözler vardı. Ben kendimi bırakmadan Oya söze girdi ve hepimizin kanını donduran o cümleyi söyledi.

“Sedat tabii ki bir çocuk sahibi olacak. Hatta Masal’dan birden fazla çocuk isteyeceğini sana garanti ederim. Ama bu sefer ne var biliyor musun?” Kadına meydan okurcasına baktı. “Bu sefer onun, bebeğini öldürmeyecek bir kadından olmasına dikkat edeceğim.”

Öyle güçlü bir nefes aldım ki soluğum boğazımda takıldı. Yanımda duran İdil’in elinin hemen karnına gittiğini göz ucuyla gördüm. Oya acımasızca hâlâ kadına

bakıyordu. Leyla tepki vermedi. Gözlerinde bir kırılganlık ifadesi aradım ama o sinirle bakmaya devam etti. Sonra arkasını döndü ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Sessizlik aramızda büyüdüğüce büyüdü. Oya sonunda bana dönüp özür diler gibi baktığında ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım.

“Biliyordun,” diye mırıldandım. Başka ne diyeceğimi düşünemiyordum. Başını sallayarak onayladı. “Neden anlatmadın peki bana?” Hayal kırıklığım sesime yansımıştı.

“Bu onun hayatı Masal. Anlatmak bana düşmezdi. Ve yine de bir şey söylememi bekleme, ona sor. Sana olanları anlatması gereken kişi Sedat. Paylaşmaya hazır olduğunda anlatacağını biliyorum.”

Kızların hepsi onu onaylayan bir şekilde başlarını salladılar.

Ona hak veriyordum. Ama bu konuyu böyle kapatacak değildim. Sedat’ın geçmişinde ne olduğunu, ne hissettiğini artık anlatması gerekiyordu.

41. Bölüm

Kapının önünde beş dakikadır dolanıp duruyor, elim ne zaman zile uzansa duraksıyordum. Konuyu nasıl açacağımdan emin olmadığımından deli gibi düşünüp kendimi sakın kalmaya zorladım. Derin bir nefes aldım ve tam yeniden zile basmak için uzandığım anda birden kapı açıldı. Sedat kapıyı aralayıp kendini kapıya yasladı ve gülümseyerek bana baktı. Ben de elimde olmadan güldüm.

“Burada olduğumu biliyordun değil mi?” Uzanıp elimden tutarak beni içeri çekti. Arkamızdan kapıyı kapattığı anda bir elini belime koyup diğerini yüzümde gezdirdi.

“Beş dakikadır delikten seni izliyorum.” Onun bana bu kadar yakın olması bir anda aklımdaki her şeyi sili-verdi. Kollarımı kaldırıp boynuna doladım.

“Yüzündeki sırıtmadan anladığım kadarıyla beni öyle izlemek hoşuna gitmiş sanırım.” Gülümsemesi daha da genişledi. Burnumun ucuna bir öpücük bırakıp geri çekildi.

“Seni başka şekillerde izlemekten daha fazla zevk aldığımı hatırlatmama gerek var mı güzelim?”

“Aklın fikrin hep orada değil mi?” Kızmış gibi davranmaya çalışsam da onun gülen suratı bu kadar yakınımdayken kızgın kalmak çok zordu. Bakışları birden daha ciddi bir şeylere dönüştü ve fısıldayarak konuştu.

“Hayır. Aklım fikrim sende, seninle ilgili olan her şey-

de.” Uzanıp dudaklarından öptüm. Onunla yaşadığım her temas sanki, *mutlu olma* *sebebin o* *senin*, der gibi içimi ısıtıyordu. Sedat bunu daha ileri taşımayı amaçlayan bir öpücüğe çevirmeye kalkışınca geri çekildim. Dudaklarımı yalayıp ona gülümsediğimde, meraklı bakışlarla kaşlarını yukarı kaldırdı ve bana baktı.

Arkamı dönüp salona girerken Sedat arkamdan, “Aç mısın güzelim?” diye seslendi.

“Yok, kızlarla senin evde bir şeyler yedik,” dedim. Mutfakta biraz oyalandıktan sonra elinde iki kocaman kupayla birlikte yanıma gelip oturdu.

Bir süre televizyona öyle boş boş baktım. Aklım sakince oturmama fırsat vermediğinden yerimde de pek duramadım. Sürekli kıpırdanmamı Sedat’ın fark ettiğinden de emindim ama hiç sesini çıkarmadı. Bir yerden konuya girmeye çalışmam gerekiyordu.

“Arkadaşın neden uğramış?” dedim sonunda. En azından başlangıç için güvenli bir konuydu bu.

“Bir şey söylemedi. Sadece bir ara görüşelim falan dedi.” Çayından bir yudum alıp dikkatini yeniden televizyona verdi. Omzumun üzerinde duran eli bilinçsizce hareket ediyormuş gibi usulca boynumda gezindi. Dikkatimin dağılmaması için kendimi konudan uzaklaşmama zorladım.

“Yakın arkadaşın mıydı?” Meraklı görünmemek için uğraşıyordum ama aklımdakini pat diye de söyleyemedim ya.

“Aslında uzun zamandır arkadaşız. Ama ben boşandıktan sonra onun da başka bir şehre yerleşmesi gerektiği işi gereği. O zamandan beri birkaç telefon görüşmesi dışında görüşmedik.”

“Anladım,” dedim dalgın dalgın.

“Ben de merak ettim aslında bu kadar zaman sonra ne olduğunu. Kötü bir olay geçmedi aramızda ama yine de şaşırdım.” Onaylar gibi başımı salladım ve çayımdan bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes aldım.

“Arkadaşın gittikten sonra biri daha uğradı,” dedim bir çırpıda.

Sedat güldü. “Ne o, tüm arkadaşlarım beni özlemiş de kabul günü falan mı düzenlemeye karar vermişler?”

“Şey, arkadaşın değildi bu seferki,” dedim. Sedat hala sakindi. Söyleyeceğim şeyden sonra pek sakin olacağını düşünmüyordum ama. Şimdi biraz dikkatini çekmiş olmalıydım ki elindeki fincanı masaya bırakıp bana döndü.

“Söylemek için kıvrandığın şey bu mu? Kim geldi? Ben de merak ettim şimdi.”

“Eski karın,” dedim bir çırpıda ve anında Sedat’ın karararan gözlerini fark ettim.

“Bak, sinirlenmeni istemiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı, anlıyorum. Sadece hâlâ neden ısrarla peşinde olduğunu anlamıyorum. Ama en önemlisi sen neden her seferinde bu kadar sinirleniyorsun?”

Başını öne eğip sinirle homurdandı. “Bu sefer onu öldüreceğim,” dediğini duyduğumda onun verdiği tepki sinirlerimi zıplattı.

“Yeter artık!” Ben bağırınca Sedat şaşırdı ve başını kaldırdı. Koltuktan hızla kalktım. “Benim söylediklerimi dinlemiyor musun sen hiç? Her seferinde bu kadına bu derece büyük tepkiler vermenden sıkıldım artık. Sebebinin ne olduğunu anlatmanı bekliyorum ama sen inatla hâlâ önemsedığın bir şeylerin var olduğuna inanmamı sağlamaya çalışır gibi tepkiler veriyorsun.”

“Öyle değil Masal. Bu onu önemsedığım anlamına gelmiyor.”

“Neden o zaman? Senden bir açıklama istiyorum. Bana bu tepkinin mantıklı bir açıklaması olduğunu söyle, çünkü üzerinden bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen senin her seferinde önemsemediğini iddia ettiğin eski karına verdiğin bu aşırı tepkiler artık canımı sıkıyor.” Bu konuşmayı böyle yapmak istemiyordum ama Sedat’ın verdiği tepkiler ve bir şeylerin sürekli havada kalması canımı sıkıyordu.

“Masal bunu şu an konuşmak ist-”

“Yeter artık!” Sesimin bir kez daha bu kadar yüksek çıkmasını ben de beklemiyordum ama daha fazla tolerans gösterecek gücüm yoktu. “Sürekli bunu konuşmak istemiyorum demenden bıktım usandım. Sürekli beni geçiştirmenden, hayatının bir noktasında senin için çok önemli olan şeyleri benimle paylaşmamandan bıktım. Beni dâhil etmeyeceksen buna katlanacak değilim artık.”

Çekip gitmek istiyordum ama yine de benimle konuşmasını bekledim. Aradan birkaç dakika geçti ve Sedat hiçbir şey söylemedi. Yine de her şeye rağmen kapıyı çarpıp gitmek doğru gelmiyordu artık bana. Bizi daha geriye götürecek bir adım atmak istemiyordum.

Odadan dışarı çıkıp kendimi banyoya attım. Aynada kendime baktım. Gözlerim çoktan akmak üzere olan yaşlarla ıslanmıştı. Bu canımı yakıyordu. Onun hayatında olup biten herhangi bir şeye beni dâhil etmemesi canımı çok yakıyordu. Geçmişinde yaşadığı şeyler beni ilgilendirmezdi ama bu konu başkaydı. Beraber bir bebek yapmışlardı. Sedat’ın var olan bir çocuğu bile olsa umurumda değildi. Canım dediğim adamın canından olan bir şeyi kabul etmemem mümkün değildi. Ama birlikte bir bebek kaybetmiş olmaları bambaşkaydı. Sedat’ın bunu atlatamadığı gün gibi ortadayken benimle acısını paylaşmamasıydı beni hayal kırıklığına uğratan.

Neden? diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bunu bana neden anlatmıyordu? Hiç sesimi çıkarmadan sadece onu dinler, yanında olurdum gerekirse. Yeter ki kendini bana biraz açsın. Beni içine alsın. Onunla ilgili bir şeylerin içinde olduğumu hissedeyim. Tek istediğim buydu.

Bunları düşündükçe gözlerimi kırpmamla yaşlar da bir bir döküldü. Çeşmeyi açıp akan soğuk suyun altına ellerimi sokarak yüzüme götürdüm. Biraz sakinleştiğimi hissettiğimde sonunda yeniden onun yanına gitmeye hazırdım.

İçeri girdiğimde Sedat salonda bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Elleri yumruk olmuş, iki yanında duruyordu. Kapıda beni gördüğünde hemen yanıma gelmek ister gibi birkaç adım attı ama sonra beni paramparça ederek olduğu yerde durdu. Avazım çıktığı kadar bağır-mak istesem de hiç sesimi çıkarmadan koltuğun yanında duran çantamı almak için ilerledim. Gideceğimi anladığında sonunda konuştu.

“Masal, böyle çekip gitme.”

“Ne yapmamı istiyorsun Sedat?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun,” diye homurdandım.

“Neden şimdi bunu konuşmak zorundayız? Geçmiş geçmişte kaldı işte.”

“Sen farkında değilsin ama hiçbir şey geçmişte kalmamış. Her eski karının konusu geçtiğinde kapıdan fırlayıp onun yanına gitmek ister gibi deliriyorsun.”

“Masal, sakın.”

“Ona dönmek istediğini falan düşünmüyorum. Ama her seferinde seni bu kadar sinirlendirmesinden de hoşlanmıyorum. İnsan neden artık umursamadığı bir insan

“İçin böyle delirir ki?” Onu zorladığının farkındaydım.

“Bak bilmediğin-”

“İşte sorun da burada, görmüyor musun? Bilmediğim şeyler var. Ve bana bunları anlatması gereken kişi senken ben olanları parça parça başkalarından öğreniyorum.” Bakışlarımız karşılaştığında bildiğimi anladığını fark ettim. İnkâr da edecek değildim.

“Sana söylemiş.” Dişlerini o kadar sıktı ki duyduğum ses tüylerimi diken diken etti. Söyleyen kişinin Oya olduğundan bahsedecek değildim tabii.

“Hâlâ derdin bu mu? Olanları bana senin anlatmanı istiyorum, görmüyor musun?” Karşımda sinirle nefes alıp verirken, “Onu öldüreceğim,” diye homurdandı ve benim de sabrımın taşıdığı nokta bu oldu.

Hızla çantamı alıp arkamı döndüm. Ayakkabılarımı bile giymedim. Onları elime aldığım gibi kendi evime gitmek için kapıyı açtım. Kapı aralandığı gibi anında yeniden gürültüyle çarptı. Sedat’ın geldiğini bile fark etmemiştim ama tam arkamdaydı. Bir eli belimin yanında, diğer eli başımın üstünde, kapıya dayandı. Sinirle inip kalkan göğsünü sırtımda hissettim. Ilık nefesi enseme okşadı. Alnını başımın arkasına yasladığında derin bir nefes aldım. Beni bırakmasını söylemek üzere ağzımı açmıştım ki Sedat konuştu.

“Ben bebeğimi kaybettim Masal.” Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. Başımı sallarken, “Biliyorum,” diye onayladım. Bana dayalı alnını biraz daha bastırdı ve başını sağa sola salladı.

“Hayır, bilmiyorsun.” Sesindeki o can yakan tını kalbimin gümbürdemesine sebep oldu. “Onu kaybetmek beni mahvetti, evet ama bu doğal bir şey, değil mi? Herkes bebeğini kaybedebilir. Birileri onları teselli eder. Ve

yeniden olur nasıl olsa, diye insan kendini avutur değil mi?" Söyledikleri beni şaşırttı.

"Eğer doğal yoldan bebeğimi kaybetmiş olsaydım böyle acı çekmezdim. Allah'ın takdiri der ve yeniden olur nasıl olsa diye avunurdum." Bu da ne demekti şimdi? Bir anda Oya'nın söyledikleri kafama dank etti. *Bu sefer onun bebeğini öldürmeyecek bir kadından olmasına dikkat edeceğim.*

Ah, hayır.

Aynı anda ensemdede bir ıslaklık hissedince irkildim ve ne olduğunu anladığımda yüreğim paramparça oldu.

"Onu bilerek yok etti. Benim haberim olmadan gitti ve onu sonsuza kadar kaybetmeme sebep oldu Masal. Bebeğim daha onu görmeden, dokunamadan ellerimin arasından kayıp gitti."

Kollarının arasında dönmek için onu zorladım. Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım ama onu böyle görmek istemediğini belli eder gibi başını aşağıda tuttu. Canı yanıyordu. Canım yanıyordu.

"Onu bilerek benden aldı," diye mırıldandı. "Bir insan bunu neden yapar?" Gözlerimden sicim gibi dökülen yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı ama umurumda değildi. Tek düşündüğüm oydu. Ellerimi yüzünün iki yanına koyup yanaklarını avuçladım. İki yanımda sımsıkı duran elleri biraz gevşedi.

"Uzun süre hatayı kendimde aradım. Nedenini bulamadım. Bunu hak edecek ne yaptığımı bulamadım Masal. Düşündüm. Yemin ederim günlerce düşündüm ama..." Başparmağımın üzerine damlayan bir damla yaş sanki ateşmiş gibi tüm bedenimi yaktı. Onun acı çektiğini görmek beni öldürdü.

Ah, hayır, ölüyordum. Dizlerimin gevşediğini hissettiğimde yüzünde duran ellerimi daha da sıktım. Alnımı

alnına dayadım. Benimle birlikte dizlerinin üzerine çökerken aklımdan geçen tek şey onun acı çekmesine engel olmaktı. Onu böyle görmektense ölmeyi tercih ederdim.

Dizlerimiz yere değdiği anda biraz yükselip dudaklarımı ona yaklaştırdım.

“Şişt, hayır. Sen hiçbir şey yapmadın. Sen bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın.” Ellerim saçlarının arasına kayıp onu sakinleştirmek ister gibi okşadı. Dudaklarına dokunan dudaklarım keşke her şeyi unutturabilseydi.

“O zaman neden? Bunu neden yaptı?” Buna verecek cevabım yoktu. Hâlâ Sedat’ın peşinde dolanıyordu ama gidip bebeğini mi aldırmişti? Buna anlam veremiyordum.

“Bilmiyorum,” demekten başka cevap bulamadım.

“Öğrendikten sonra ne zaman kendime geldiğimi hatırlamıyorum. Saatler uzadı, günler geçti, kaç geceyi oturduğum yerde düşünerek geçirdiğimi hâlâ hatırlamıyorum. Tüm kapılar sanki üzerime kilitlenmiş gibi kapana kısılmıştım. Bir çıkış bulamadım. Sorularına cevap bulamadım. Bana bir açıklama yapmadı. Tek söylediği, eğer istersem ileride yeniden bebeğimizin olacağıydı.” Kalbim onun için sızladı.

“Hepsi geçmişte kaldı. Sen dünyanın en iyi babası olacaksın bir gün. Biliyorum Sedat.” Bu cümlemden sonra başını kaldırıp uzun, ıslanmış kirpiklerinin arasından bana baktı. Aralık duran dizlerinin arasına girene kadar ona yaklaştım.

“Bunu yapmak için ne sebebi vardı bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Tek bildiğim senin asla böyle bir şeyi hak etmediğin.” Gözlerinde gördüğüm hayranlık ifadesi beni harekete geçirdi. Ensesinden tutup onu kendime çekerken dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bir-

Benimce dokunulduğumu, anda inkâr edilemez bir hava yaratırmıştı. Elini ona dokunmak için her verdedi. Kendimi hiç bu kadar aceleli haval etmemiştim ama ona olan özlemimden başka düşünebildiğim tek şey onun canının vardıydı.

Sadece öpüşüyorduk ama nefes alamıyormuş gibi soluk soluğa kaldım. Dudaklarımı ondan çekip boynuma kaydırırdım. İlk teninde gezindiğimde belime dolanan elleri sıkılaştı. "Çok özledim seni."

"Benim kadar olamaz," derken sesindeki hırıltı kendimi kaybetmeme sebep oldu. Dizlerinden destek alıp ayağa kalkarken ona sıkıca tutundum. Kollarımı belime sarıp otlasına doğru beni taşıırken dudaklarımı hâlâ onu öpmekle meşguldu.

Uzerimizdekileri ne zaman çıkardık, ne zaman sırtım yatağa değdi hatırlamıyordum. Sedat'ın yüzü yüzüme yaklaştı. Gözlerimin içine bakarken ellerini her yerimde gezdirdi. Beni o kadar iyi tanıyordu ki. Nasıl kendimden geçireceğini, nereye dokunacağını beni nasıl onun esiriymiş gibi titreteceğini... Her noktayı ezbere biliyordu.

Bir eli usulca aşağı kaydıığında bedenim beklentiyle gerildi. Olması gereken yere ulaştığında belli belirsiz bir dokunuşla onun için hazır olduğumdan emin olmak ister gibi daireler çizdi. Beklemediğim bir anda o doluluk hissini tadınca bedenim yay gibi gerildi. Sedat'ın eli dışında hiçbir yeri hareket etmedi. Öylece gözlerimin içine baktı sadece.

"Bunu hissetmeyeli lanet olası bir asır gibi geliyor." Daha fazla dayanamayacağımı anladığı anda elini aniden çekti. Ağzımdan kaçan itiraz dolu inlemeyi tutamadım.

"Buna daha fazla dayanamam," dediğinde kalçasını tek bir hareketle olması gereken yere sürttü. İstemsizce

onunla birleşmek için hareket ettim. Bir bütün olduğumuz anda gözlerim kapandı ve ellerim altımdaki çarşafı sımsıkı tuttu.

Ellerini kalçamın iki yanına koyup beni istediği gibi hareket ettirerek hareketlerini hızlandırdı. Bazen kendine hâkim olmak ister gibi yavaşlayıp usulca ileri ve geri gitti. Ama sonra sanki bu yavaşlık canını yakıyormuş gibi hızlandığında nefesim kesildi. Hızlı nefeslerimin arasındayla söyleyebildiğim tek kelime onun ismi oldu.

"Sadece benimsin," dediğini duyduğumda kalbim göğüs kafesimi zorlayarak gümbürdedi. Çarşafa sıkıca dolanmış haldeki elimi aldı ve üzerime eğilerek tam kalbinin üzerine yerleştirdi. Bana öyle bir baktı ki gözlerim akmak için sızlayan yaşlarla sulandı. Bakışıyla kalbime dokunuyordu sanki. Hareketleri daha da hızlanınca kalbinin üzerinde duran elim kasıldı.

Elini yeniden elimin üzerine koyup sımsıkı bastırdı. "Sadece senin. Bedenim ve kalbim sen istediğin sürece sadece senin." Gözlerimi ondan ayıramadım. Aynı anda nefes nefese kendimizi kaybederken gözümde akan bir damla yaş usulca akıp çarşafa damladı.

Sedat sonunda kendine geldiğinde hâlâ üzerimdeydi. Yanağımdan akan gözyaşının bıraktığı izi dudaklarıyla takip etti. Kulağıma ulaştığında sıcak nefesini hissettim.

"Seni seviyorum," diye fısıldarken gülümsedim. Başını yeniden kaldırıp bana baktı.

"Ben daha çok seviyorum," dediğimde yüzünde oluşan o gülümseme için her şeyimi verirdim.

42. Bölüm

Ensemde hissettiğim ılık dudaklarla birlikte gözlerimi açtım. Biraz kıpırdadığımda belimde duran elleri sıkılaştı ve beni kendine çekerek vücudumuzu birleştirdi. Dudakları ensemden boynuma doğru kaydı. “Günaydın.”

“Günaydın,” dedim kedi gibi mırıldanarak. Yaşadığımız o geceden sonra evimde hiç kalmamıştım. Daha doğrusu Sedat buna izin vermemişti. Arada sırada kişisel ihtiyaçlarımı almak dışında -ki Sedat’a göre kıyafet ve iç çamaşırlarım buna dâhil değil- sürekli onun evindeydik. Sedat başka biri olmuştu sanki.

Üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyordum. O geceden sonra onu bu kadar zorlayıp üzülmesine sebep olduğum için kendime sürekli kızsam da ertesi sabah Sedat daha rahatlamış görünmüştü gözüme. Bu konuyu bir daha tartışmamıştık. Ama gözlerindeki o bakış değişmemişti. O hayran bakış...

Elleri çıplak göğsümden karnıma doğru kayarken başımı geriye yasladım. Sedat’ın dokunuşlarını uykumda bile özlediğim gerçeği apaçık ortadayken ondan uzak kalmak düşüncesi artık benim için imkânsız hale gelmişti. “Buna çok alıştım,” diye mırıldandı kulağıma.

Nefesimi toparlayıp sesimi zor buldum. “Neye?”

“Seninle uyanmaya, seninle uyumaya. Canımın istediği her saat sana dokunabilmeye.” Aynı anda eli daha aşağı kayarak sahiplenir gibi kalçamı sıktı. “Buna ben de alışabilirim.”

"Alışsan iyi olur güzelim. Çünkü seni yanımdan göndermeyi düşünmüyorum." Gülümseyen dudaklarını tenimde hissettim. Tam boynuma kocaman bir öpücük bırakmıştı.

"Kaç gündür seninle birlikte buradayım. Bence kısa zamanda benden bıcarsın sen." Cümlemi bitirdiğim anda beni kollarında çevirip altına aldı ve üstüme uzandı. Yüzüme gelen saçlarımı geri çekerken kendinden emin bir şekilde konuştu. "Asla."

"Hiç mi?" dedim şımartılmayı bekleyen bir çocuk gibi.

"Hiç."

"Senden kurtulmanın bir yolu yok yani," derken sırttım. Bu hareketime kalçasını öne doğru iterek cevap verdiğinde gülümsemem dudaklarımda yarım kaldı.

"Kendime şu kitaplardaki gibi güvenli bir kelime tanı bulmam gerek." Dümdüz dişlerini bana göstererek sırttığında hâlâ üzerimde salınıyordu.

"Hiçbir güvenlik kelimesinin seni benden kurtarayacağına farkındasın değil mi?"

"Bu adil değil."

"Üzerinde olmak istiyorum." Konunun aniden değişmesiyle şaşırarak, "Ne?" diye sordum.

"Al sana güvenlik kelimesi işte. Böylece her söylediğinde üstüne atlarım." Ağzımdan kaçan kahkahamı tutamadım.

"O bir cümle Sedat."

"O zaman güvenli cümlem dersin olur biter." Aniden beni çevirip kucağına aldı.

"Üzerimde olmak istediğini söylediğini sanıyordum," dedim şaşırarak.

"Ha sen, ha ben güzelim, ne fark eder?" Gülümsemesi bulaşıcıydı. Ondan sonra ağzımdan çıkan hiçbir şeyi hatırlamam için elinden geleni yaptı ve bunu başardı da.

Kollarının arasından çıkmak bana işkence gibi gelse de bu yataktan artık çıkmam gerekiyordu. Bugün İdil evleniyordu.

"Sedat, bu yataktan çıkmama izin vermezsen yemin ederim kızlar evi basarlar."

"Kapıyı açmam."

"Sence bu onları durdurur mu?" Bana sardığı kollarını biraz gevşetti. Ama içinden çıkabileceğim kadar değil.

"Peki, tamam, git o zaman."

"İyi de beni bırakmıyorsun ki gideyim." Kollarını biraz daha gevşetti.

"Sedat, hâlâ beni tutuyorsun."

"Tamam, bana bir öpücük ver, seni bırakayım." Dudaklarımı hemen dudaklarına bastırdım. Geri çekileceğim sırada elini başımın arkasına uzatıp beni yerimde tuttu. Diğer eli çıplak bacağımı tutup kendi bacaklarının arasına sıkıştırırken öpüşme kısa olmaktan çoktan çıkmıştı. Dilini ağzımın içinde hissettiğimde kalçam benden bağımsızmış gibi hareket edip belim ona doğru kıvrıldı.

Birden dudaklarını geri çekip beni nefes nefese bırakarak yataktan fırladı.

"Ne oldu şimdi?" diye sordum.

Yataktan uzaklaştı. "Seni bırakmamı söyledin."

Kaşlarımı çattım. "Böyle bırakmanı söylemedim ama." Yataktan kalkarken vücudum hâlâ onun dokunuşunu ister gibi titriyordu.

"Nasıl bırakmamı?" diye fısıldadı. Cevap vermedim. Onun dolabında duran birkaç parça eşyamin olduğu kısımdan bir tayt ve geniş bir gömlek çıkardım.

"Şu filmlerdeki gibi garip düğün fantezilerin yok değil mi? Çünkü eğer varsa buna alet olmayacağımı şimdi söyleyeyim."

"Neymiş o filmlerdeki garip düğün fantezileri?" Me-

rakla tek kaşını havaya kaldırıp sırttı. Çekmecedan aldı-
ğım beyaz iç çamaşırımı giyerken Sedat beni çekinmeden
izledi. Bacaklarımdan geçirip kalçama oturtana kadar
gözleriyle çamaşırın değdiği her noktaya baktı. Yemin
ederim bir an onu bile kıskandığını düşündüm.

“Hani kadını senin beni az önce bıraktığın gibi istekle
bırakıp,” derken sinirle ona baktım, “sonra yok elbisenin
altına çamaşır giyme, yok git beni banyoda bekle diye
emirler verip, en son kıza canının her istediğini yapan
erkeklerin fantezileri var ya işte.” Bu düşünce birden zih-
nimde canlanınca bedenim gerildi. Kahretsin, bundan
hoşlanmamam gerekiyordu benim.

“Hoşuma gitti.”

“Hoşuna mı gitti? Asla olmayacak.” Ah, nasıl da ya-
landı.

Sedat, “Peki, bunun için seni zorlayacak değilim güze-
lim,” dediğinde konuyu birden kapatması nedense beni
sinirlendirdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp çekme-
cesinden bir şort çıkarıp giydi. Sutyenimi takıp taytımı
giymek için elime aldım.

“Hem neden bu hak sadece erkeklerde var ki? Ben
senden iç çamaşırını giymeni istemesem nasıl hissedersin
acaba?”

Bunun üzerine, “Kabul, oldu bil,” diye cevap verdi Se-
dat. O an gözlerim kocaman açıldı.

“Ne? Dalga geçiyorsun.”

“Hayır, geçmiyorum. Sevgilimin fantezisini gerçek-
leştirmeye çalışıyorum burada.” Taytımı yukarı çekip
gömleğimi elime aldım.

“Benim böyle bir fantezim yok.”

“Ah gözlerin gayet de var olduğunu gösteriyor ama.”
Gömleğimin düğmelerini kapatmadan gidip karşısında
durdum.

“Bunu bilerek yapıyorsun.” Başını sağa sola salladı ama cevap vermedi. Elleri gömleğin uç kısmına gidip aşağıdan yukarı iliklemeye başladı. Göbeğimin üzerine geldiğinde parmaklarını bilerek oraya sürterek geçti. Göğüs kısmına gelene kadar her düğmede tenime dokundu. Son iki düğmemi kapatmadan önce başını eğip dudaklarını önce göğüs çizgimde, sonra da boynumda gezdirdi. İsmi fısıldadığım anda geri çekildi ve istemsizce başım aşağı kaydı. Gömlek düğmelerini iliklemişti.

“Bunun hesabını soracağım.”

“Ama sen de bir karar ver güzelim. Seni bırakmamı mı istiyorsun, yoksa yatağa atmamı mı?” İstediğim şey zaten belliydi ama kahretsin ki bunun için vaktim yoktu.

“Tamam, gidiyorum. Akşam görüşürüz.”

“Ne? Birlikte gideceğimizi zannediyordum.” Çantamı ve ceketimi alıp yeniden yanına gittim.

“Sen de zaten erkenden orada olacaksın. Ben kızlarla direkt geçerim.” Suratını asınca gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Asma suratını hayatım.” Ağzımdan çıkan kelimeyi durduramadan çıktı. Ne tepki verecek diye yüzüne baktım. Dudakları kıvrıldı. Ellerini belime sarıp yanağımdan öptü.

“Tamam o zaman, orada görüşürüz *hayatım*,” derken yanağımda duran dudakları gülümsemeye kıpırdadı. Nedense bir anda yanaklarımın kızardığını hissettim. Az önce o yatakta bu adamla birlikteydim ama ağzından çıkan ufacık bir sevgi sözcüğüyle yanaklarım kızarıyordu. Hızla yanağından öpüp beni daha fazla böyle kızarmış görmesin diye neredeyse koşarak oradan çıktım.

Sedat'ın atölyesine geldiğimizde gözlerim kocaman açıldı. Önceki haliyle alakası bile yoktu. Her yer İdil'in istediği gibi beyaz ve tozpembe renklerle kaplanmıştı. Sedat'ın daha önce çalışma yaptığı masasının yerinde geniş, beyaz bir masa tozpembe güllerle süslenmişti. Beş altı tane yuvarlak masa onların tam karşısına dizilmiş, orta alan biraz boş bırakılmıştı. Buranın bu kadar güzel olabileceği aklıma gelmezdi. Ama bu halini gören kimse daha önce buranın oyulmuş odunlarla dolu bir atölye olacağını düşünmezdi. O an tek düşündüğüm şey bizim düğünümüz oldu. Kızlar atölyenin içinde bulunan ufak odaya gideceklerini söylediğinde başımı salladım. Nedense biraz daha burada kalıp incelemek istiyordum.

Köşelerde Sedat'ın kendi elleriyle yaptığı birkaç parça yerinden oynatılmamıştı. Üzerleri ufak tüllerle süslenmiş, hepsine bambaşka bir hava katmıştı. Yerimde dönüp etrafımı biraz daha inceledim. Yüzümü kapıya döndüğüm zaman onu gördüm.

Koyu gri bir takım elbise giymişti. Üzerine tam oturan pantolon sanki onun için özel dikilmiş gibi kalçalarını sımsıkı sarıp paçalarına doğru bollaşıyordu. İçine giydiği bembeyaz gömleğin üzerine takımıyla aynı renk yelek ve kravat takmış, ceketini de tek eliyle omzunda tutmuştu. Onun da beni izlediğini fark etmem uzun sürmedi. Gözleri baştan aşağı beni incelerken beğeniyle gülümsedi. Ona gitmek için adım attığım anda sağ bacağımın neredeyse üst baldırına kadar uzanan yırtmacımı gördü ve biraz evvel ışıldayan gözleri karardı. Karşısında durduğum anda elini belime koydu.

"Bana elbiseni göstermemenin sebebi bu lanet yırtmaç mıydı?" Evet, aslında sebebi buydu ama bunu ona itiraf edecek değildim.

“Hayır, sadece sürpriz olsun istemiştım.”

“Kötü bir sürpriz yapmaya çalıştın sanırım.”

Yüzüm asıldı. “Ne yani, beğenmedin mi?” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve yeniden açtı.

“Aksine, çok beğendim.” Hemen gülümsedim. “Ama bacağıının bu kısımlarını sadece benim görmem gerektiğini düşünüyorum.”

Uzanıp kollarımı boynuna doladım. “Ah, o zaman kıskandın.”

“Tabii ki kıskandım. Dün gece dokunmaktan zevk aldığım tenini başkaları da görebilecek.” Alnına düşen saçlarını geriye ittim.

“Hayır, kimse senin gibi bakmayacak. Ayrıca zaten aile arasında olacağız, biliyorsun. Birkaç kişi dışında yabancı kimse olmayacak.” Sedat birden gerilince aklına gelen şeyin ne olduğunu anladım.

“Huzursuzluk çıksın istemiyorum.”

“Çıkmayacak.”

“Ama babam...”

“Ne derse desin asla ters bir şey söylemeyeceğim.” Annem babamı düğüne gelmek için ikna etmişti. Benimle hâlâ bir şey olmamış gibi konuşuyordu babam ama Sedat konusunu hiç konuşmamıştık. Annem ona birlikte olduğumuzu söylemişti elbette. Ne tepki verdiğini öğrenmek için annemi aradığımda o da şaşkıındı. “Hiçbir şey demedi,” dedi annem. Sadece başını sallamış ve tek kelime etmemiş. Bugün o olaydan sonra ilk defa bir araya gelecektik ve ben hem babam hem de Sedat yüzünden çift taraflı bir gerginlik yaşıyordum.

“Gerilme,” dedi halimi anlamış gibi. “Seni kaybetmek niyetinde değilim. Artık değilim.”

“Elimde değil. Aklıma o gün yaşadıklarımız geliyor

ve ben tedirgin olmadan duramıyorum."

Elini yüzüme koyup başparmağıyla okşadı. "Seni üzecek bir şey yapmam."

Yapmayacağından emindim. "Biliyorum," diye karşılık verdim.

Arkamızdaki kapı açıldı ve İdil'in anne ve babası, yanında birkaç misafirle birlikte geldi. Onlara selam verip içeri girmeye başlayan insanlara yol vermek için kenara çekildik. Sedat'ın elinde duran ceketini alıp giymesi için kaldırdım. Hüsrarla nefes aldı. "Giymek zorunda mıyım?" Kollarını geçirip ceketini giydi, ben de ellerimi uzatıp yakasını düzelttim.

"Biraz sabret." Eğilip yanağından öptüm. "Eve döndüğümüz de seni bunlardan ben kurtaracağım." Eğilip yanağımdan öperken derin bir nefes aldım.

"Senin için bu lanet cekete bile katlanabilirim sanırım."

Arkadaşım mutlu mesut ortada dans ederken Kerim neredeyse heyecandan ölecek gibiydi. Hamile karısı ortalıkta kendinden geçerken adam da stres yüzünden kendinden geçiyordu. Neyse ki yarım saat önce ailemi Sedat'la birlikte uğurlamıştık. Babam bizi el ele gördüğünde bir saniyeliğine gözlerini kısıp bakmış ama Sedat elini uzatıp selam verdiği anda o da elini uzatmıştı. Annem her zamanki gibi daha sıcakkanlıydı. Sedat'ı yanağından öperken babam gözlerini devirse de annemin bir bakışıyla hemen kendini toparlamıştı.

Hatta bir ara aynı masada otururken ikisinin birkaç kelime konuştuğunu bile gördüm ve sonunda huzursuzluğum tamamen ortadan kayboldu.

Köşedeki duvar kenarına yaslanmış, arkadaşlarımı izlerken Sedat'ın yanıma geldiğini gördüm. Elinde tuttuğu

bir bardak suyu görünce neredeyse kahkaha atacaktım. O da aklımdan geçenleri anlamış gibi sırıttı. Onu gördüğüm ilk gece geldi aklıma ve bunu bana bilerek hatırlattığını düşündüm.

Yanıma gelince elindeki soğuk suyla dolu bardağı bana uzatıp o gün olduğu gibi sadece, “İç,” dedi. İki letmeden sudan birkaç yudum aldım. Teşekkür edip gülümsediğimde gözleri tebessümüyle sıcacık parladı. Aynı o gece olduğu gibi bir adım atıp gitmeye çalıştım ama Sedat kolumu tuttu. O gün heyecandan kalbim deli gibi atıyordu fakat şu anki duygularım bambaşkaydı. O zaman ne yaşayacağımı bilemiyor oluşumun beklentisi vardı ama şimdi onun bana vereceği her şeyin farkındaydım ve bunu bilmek heyecanımı daha da artırdı.

Başını aşağı eğip burnunu benimkine değdirdi. O gün olduğu gibi yükselip onu öpmek geliyordu içimden ama bu sefer bekledim. Sedat tek kaşını kaldırıp bana baktı ama daha fazla beklemeden eğilip beni öptü. Geri çekildiğinde ellerimi, düğmelerini açmış olduğu yeleğinin yakasında gezdirdim.

“Tüm ambiyansı bozdun hayatım.”

“İnsan bir kere hata yapar. Sence bir daha aynı hatayı yapar mıyım güzelim?” Ellerini belime koyup beni sardı ve kendine doğru çekti. Ağır müzikte hafif hafif salınırken dudaklarını kulağıma yaklaştırıp konuştu.

“Bazen o gece seninle olsaydım hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum.” Bunu ben de hep merak etmiştim. “Ama sonra senin şu anda kollarımda olduğunu düşününce umursamıyorum. Çünkü yaşadığım her şey seni bana getirdi ve ben senin geldiğin zamanı çok sevdim.”

43. Bölüm

Gözlerim kapalı halde arabada giderken yerimde huzursuzca kıpırdandım.

“Sürekli hareket edip duruyorsun.”

“Neden acaba?” Arabaya bindiğimizde Sedat hemen gözlerimi bağlamış ve bana bir sürprizi olduğunu söylemişti. Birkaç gündür hali tavrı zaten bir garipti ama gözlerimin bağlı kalmasından sıkılmıştım artık.

“Az daha sabret güzelim,” derken elini uzatıp bacağımın üzerine koydu. Bana huzur veren dokunuşuyla elimi elinin üstüne koyup sıktım. İdil’in düğünün üzerinden on gün geçmişti. O günden beri Sedat’ın evinde kalıyordum. Ne zaman kendi daireme çıksam, ufacık bir çocuk gibi huysuzluk çıkarıp suratını astığından onu kıramayıp evde işlerimi hallettiğim anda yeniden onun dairesine iniyordum.

Yeni dönemde onay aldığım özel okula dönüş yapmış ve başlayacağımı bildirmiştim. Tabii yeni dönemin başlamasına daha çok vardı ve bu sırada her ne kadar boş kalmak istemesem de Sedat ısrarla henüz işe başlamamı söylüyordu. Belli bir düzenimiz varmış gibi hissediyordum. Sedat son zamanlarda Serkay’ın yanına gidip birkaç işe yardım ediyordu. Serkay ısrarla şirkete geri dönmesini istese de Sedat onu sürekli geçiştiriyordu. Ben de onun olmadığı zamanlarda ya kızlarla buluşuyordum ya da vakit geçirecek bir şeyler buluyordum kendime.

Babam artık Sedat’ı daha çok kabullenmişti. En azın-

dan benimle telefonda konuşurken ona selam söylemeyi ya da onu sormayı ihmal etmiyordu. Sanırım Sedat'ın hayatımda kalıcı olacağı fikrini benimsemeye başlamıştı artık.

Çoğunlukla evde vakit geçirsek de artık daha sosyal bir hayatımız olduğu için memnundum. Bazen havaların güzelleşmesini fırsat bilip geç saatte birbirimize sarılarak deniz kenarında yürürdük. Bazen de sanki flört etmemiz gereken zamanların eksikliğini hissettiğimi düşünür gibi Sedat ani planlar yapardı.

İlk sinema maceramızı düşününce yüzümde aptal bir gülümseme oluştu. Hangi filme gireceğimize karar veremediğimizde gişedeki çocuğa bizim için herhangi bir film seçmesini söylemiştik. Salona girdiğimizde içeride beklediğimden daha az kişi olması da hoşuma gitmişti. Bizim gibi birkaç çift dışında kimse yoktu. Film başladı ve konusu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark etmem de uzun sürmedi. On dakikanın sonunda sevişen bir çift ekranda belirdiğinde Sedat dönüp bana baktı. Filmin başında +18 uyarısını görsem de umursamamıştım. Bu zamanda çoğu filme bu uyarıyı koymuyorlar mıydı zaten? Yüz yirmi dakikalık filmin yüz dakikası seks üzerine olduğundan, *Keşke o uyarıyı dikkate alsaydım*, diye düşündüm.

Filmin yirminci dakikasından sonra artık böyle devam edeceğini anlamıştım. Gişedeki çocuğun neden bize erotik bir film bileti vermiş olduğunu çözemesem de Sedat'ın da pek huzurlu olduğu söylenemezdi. Ona bakmamak için büyük bir çaba harcadığım anda başını eğip bana yaklaştı.

“Beni erotik filme mi getirdin güzelim?”

Ağzıma attığım mısır boğazıma kaçtı. “Ne? Saçmala-ma. O bileti çocuk senin yanında kesti.”

Sedat umursamaz bir tavırla omuzlarını silketti. "Belki de önceden ayarladın."

"Saçmalama."

"Ah, ama hoşuma gitti. İleride anlatacak hikâyemizin muhteşemliğine bakar mısın?"

Kaşlarımı çatıp koluna vurdum. "Birlikte gittiğimiz ilk film bir erotik filmdi ve herkese bunu senin seçtiğini söyleyeceğim." Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Oya'nın diline düştüğünü düşünsene. Of, çok eğlenceli."

"Tabii ki de böyle bir şey yapmayacaksın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bunu birinden duyarsam her gece uyumak için kendi daireme giderim." Söylediğim şey sonunda onda şok etkisi yaratmış olacak ki istemeyerek kabullendi. Filmin sonuna kadar kalmadık çünkü Sedat bu sahneleri biraz daha seyrettiği takdirde topluma açık bir alanda sevgilisine saldırdığı için tutuklanacağından şikâyet edip beni yarısına gelmeden filmi çıkardı.

Salondan çıkıp alışveriş merkezinin otoparkında girmeden telefonuma mesaj geldi. Açtığım anda sınırdan başımın üstünden duman çıkacaktı nerdeyse. Oya kızlarla olduğumuz gruptan yazmıştı.

Sedat'ı erotik filme götürdüğüne inanamıyorum. Aferin sana kızım. Ve bir sürü gülücük eşliğinde saçma sapan emojiler eklemişti mesajın sonuna. Tabii kızlar bunun altında kalmayıp açık saçık imalarla dolu bir sürü mesaj atmıştı.

Öldürücü bakışlarımı Sedat'a çevirdim. Onu işaret ederek elimdeki telefonu kaldırdım. "Sen bittin."

"Ne? Yine ne yaptım?"

"Oya'ya söylediğine inanamıyorum." Pişkin pişkin sırtıttı. Ve o gece salonda yatmak zorunda kaldı. Bir daha

yapmayacağına yemin ettikten sonra ancak girebildi yatağa.

“Ne sırtıyorsun sen öyle?” diyen Sedat’ın sesiyle şimdiki zamana döndüm. Araba yavaşladı ve durdu.

“Geldik mi?”

“Evet, geldik.” Sesindeki neşe merakımı daha da artırdı. Önce o indi arabadan. Ardından hemen benim kapım açıldı. Toprak yolda ellerimi tutup beni ilerletti ve arkama geçip göz bağımı çözmeye başladı. Işıkla buluşup kısılan gözlerimi birkaç kere kırptım. Hafif serin hava yüzünden üzerimdeki ince cekete sımsıkı sarındım. Sedat’ın evi görüş alanıma girdiğinde önce ne olduğunu anlamadım. Evin, bahçenin ve atölyenin her yerinde bir sürü insan vardı. Merakla, anlamak ister gibi ona döndüm ama açıklama yapmadan elimden tutup beni eve doğru sürükledi. İçeri girdiğimizde tüm eşyalarının gitmiş olduğunu fark ettim. Hâlâ bir açıklama bekliyordum ama Sedat merdivenlerden yukarı çıkarken konuşmadı.

Bir yerler kırılıyor, birileri ölçüler alıyordu. Sedat beni yatak odasına doğru çekti. Daha önceden çocuk odası olarak tasarlanmış olan odanın duvarı yıkılmış, yatak odasına dâhil edilmişti. O anda tadilatın yeni başlamadığını fark ettim. Düğünden hemen sonra başlatmıştı herhalde.

“Odayı genişlettim. Sanırım burayı giyinme odası olarak kullanırsınız.”

“Ama orası çocuk odasıydı.”

“Evde çocuk odası yapabileceğimiz bir sürü oda var.” Beni afallamış halimle çekip tüm odaları gösterirken beynim olanları algılamaya başladı. Her söylediğime verdiği cevap çoğuldu. Sadece kendinden değil, bizden bahsediyordu. Yeniden alt kata indiğimizde onu durdurdum. “Sedat!”

“Efendim güzelim?”

“Ne yapıyorsun?”

“Sana evi gösteriyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Sedat, neden evin her yerinde tadilat var?”

“Çünkü her yeri değiştirmek istiyorum.” Benden cevap gelmeyince ellerini elime sarıp beni kendine çekti. “Her yeri değiştiriyorum çünkü bu evi seninle yeniden inşa etmek istiyorum.”

“Ama eski hali de güzeldi.”

“Evet, güzeldi ama içinde sen yoktun. Değişen her noktada senin de parmağın olsun istiyorum. Burada rahat etmeni istiyorum.” Pekâlâ, bu iş beklemediğim bir yöne doğru gidiyordu. Sedat gözlerimin içine bakıp gülümsedi.

“Burada benimle yaşamayı istiyorum.”

“Hep mi?” diye sordum tam bir salak gibi. Başını salladı.

“Ama dairen ne olacak? Hem benim de dairem var.”

“Kiraya veririz,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Emin misin?” diye sorarken sesim onunla bu evde yaşayacak olma düşüncesiyle titriyordu.

“Sonuna kadar hem de. Seni her zaman yanımda istiyorum. Gözümü açtığım ilk anda karşımda seni görmek, evin içinde sağa sola bakındığımda senden bir parça bulmak, akşam buraya geldiğimde kapıda seni görmek istiyorum.”

“Sedat!”

“Sadece kabul et Masal. Seni yanımda istediğimi biliyorsun. En önemlisi, seni sevdiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ama sanki tüm bunlar biraz hızlı oluyor-muş gibi hissediyorum.” Elimi kaldırıp her yeri yıkılmış

evi gösterdim. "Bu biraz fazla değil mi?"

"Az bile. Hem ben çok geç kaldığımızı düşünüyorum. Bu yüzden bazı şeyleri en hızlı şekilde halletmeye karar verdim."

"Ama..."

"Aması yok. Sadece düşün, olur mu? Bu sürede de evle uğraş. Hemen karar vermek zorunda değilsin. Benden istediğin her şeye evet derim. Yeter ki senin istediğin gibi olsun." Derin bir nefes alıp bunu biraz düşündüm. Her ne kadar hâlâ her şeyin çok hızlı geliştiğini düşünsem de onu kırmaktan nefret ediyordum.

"Pekâlâ, düşüneceğim," dedim. Eğilip dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Beni nasıl mutlu ettiğini bilmiyorsun güzelim." Vücutlarımız birbirine değdiği an hissettiğim duygular beni gülümsetti ve kendimi ona daha çok bastırdım. Belimde duran elleri sıkılaştı ve dişini alt dudağına bastırdı.

"Ah, sanırım biliyorum..."

44. Bölüm

Telefon sesi beni uykumdan uyandırdı. Odanın içindeki loş ışık gözlerimi kırıştırmama sebep oldu. Başucumdaki ufak komodinin üzerinde duran telefonumu alıp saate baktım. Neredeyse üç olmak üzereydi. Bu saate yede çalan telefonun benimki olmadığını da görmüş oldum.

Tüm gün Sedat beni oradan oraya sürüklemiş, zorla ev için bir şeyler aldırılmıştı. Aslında bana sürpriz yaptığı gündən beri sürekli alışveriş derdindeydi. Bu durum hoşuma gitmiyor değildi çünkü onunla birlikte ortak şeyleri beğenmek, kararsız kaldığımızda sesini bile çıkarmadan benim dediğimi yapması hoşuma gidiyordu. Gün geçtikçe onunla paylaştığımız her şey beni mutlu ediyordu.

Telefon yeniden çalmaya başlayınca Sedat arkamda kıpırdandı. Kirli sakalını enseme sürtüp uykusunu bölen şeyden rahatsız olduğunu belli edencesine homurdandı. Ona doğru dönüp yanağını okşadım.

"Sedat, uyan hayatım."

Sedat, "Hımm" diye hafifçe inleyerek yeniden kollarını bana sarmaya çalıştı.

"Sedat, telefonun çalıyor." Bir kez daha homurdanmasına izin vermeden onu dürttüm. Gözlerini açıp bana odaklamaya çalışırken, "Ne? Ne oldu?" diye telaşlandı.

Arkasında duran telefonu işaret ettim. "Telefonun çalıyor."

"Kim arıyor ki bu saatte?" derken dönüp eline telefo-

nunu aldı ve kaşlarını çattı. “Murat bu saatte beni neden arıyor ki?”

Telefona cevap verirken ikimiz de yatakta doğrulup oturduk.

“Hayırdır kardeşim?” derken kulağımı duymak ister gibi telefona yaklaştırdım. Adamın boğuk gelen sesi ve karman çorman konuşmasından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Tamam, sakın ol. Neredesin? Ben gelip seni alayım,” dedi Sedat. Birkaç saniye karşısındakini dinleyip telefonu kapattı.

Yataktan kalkınca üzerime ince çarşafı çekip çıplak tenimi örttüm. “Bu saatte nereye gidiyorsun?”

Bana bakmadan üzerini giyinmeye başladı. “Bu çocuğun bir derdi var. Kaç gündür benimle konuşmak istediğini söyleyip duruyordu zaten ama bu gece içkiyi biraz fazla kaçırmış.”

“Ne konuşacağını biliyor musun peki?”

Sedat ince bir kazağı üstüne geçirdi. “Hayır. Ama önemli bir şey gibi hissediyorum. Belli ki yardıma ihtiyacı var.” Bu saatte dışarı çıkıyor olmasından mı bilmiyordum ama garip bir huzursuzluk hissettim. Ona gitme demek istiyordum fakat, *arkadaşını bırak, ne hali varsa görsün* de diyemiyordum.

“Ben de mi seninle gelsem acaba?” diye aptalca bir fikir attım ortaya. Daha söylerken bunu kabul etmeyeceğinin farkındaydım zaten. Başını iki yana salladı. “Hayatta olmaz. Bir saate dönerim güzelim, sen beni bekleme, uyu.” Sanki bu dediğini yapabilecekmişim gibi. Yatağa eğilip beni dudaklarımdan öptü ve ceketini alıp gitti.

O gider gitmez yataktan kalkıp üzerime bir şeyler giydim. Mutfığa geçip bir bardak su aldım ve salonda televizyonun loş ışığında oturup Sedat’ın eve gelmesini

bekledim. Bir saat çabucak geçti ama ne arayan ne de gelen vardı. Elim sürekli telefonuma gidiyor, saate bakıp duruyordum. *Sonuçta arkadaşıyla birlikte, helki de onunla konuşuyordur,* diye düşünüp bekledim ama saat neredeyse beş olmak üzereyken daha fazla dayanamadım.

Sedat'ı aradım ama telefonunu açmadı. Ardından bir kez daha ve bir kez daha aradım. Kaç defa aradığımı hatırlamıyorum ama en son hattın diğer ucundaki kişiye ulaşamadığımı anlatan kadının sesini duyduğumda burada hiçbir şey yapmadan bekleyemeyeceğimi anladım.

Telaşlanmayacaklarını umut ederek Serkay'ı aradım. Telefona üçüncü çalışta cevap verdi. "Masal, iyi misin?"

"Ben iyiyim Serkay. Kusura bakma, seni *de bu saatte* telaşlandırmak istemedim ama daha fazla bekleyemedim ve kimi arayacağımı da bilemedim."

Serkay, "Abim nerede?" diye sorarken sesi şimdiden telaşlanmış gibiydi.

"Murat diye bir arkadaşı aradı ve onun yanına gitti. Adam sarhoştur sanırım, bilmiyorum. Sedat bir saate dönerim dedi ama evden çıkarken saat üçe geliyordu. Kaç saattir ne haber verdi, ne de telefonlarıma cevap veriyor. Bunları bir başkasına anlatmaya başladığımda ağladığımı fark ettim. Onu o kadar çok merak ediyordum ki içim içimi yiyordu. Serkay'ın yataktan kalktığını duydum. Oya'ya ayaküstü bir şeyler anlatmaya başladı."

Serkay, "Tamam, sakın ol. Ben ne yapacağıma bir bakayım, sana haber veririm," dedikten ve bu konuda anlaştıktan sonra telefonu kapattık. On dakika sonra elimdeki telefon çalmaya başlayınca hemen açtım.

"Masal, abim iyi, ben şimdi konuştum. Telefonuna cevap veremiyor çünkü karakolda." Dizlerim boşaldı. Elim destek almak ister gibi duvara dayadım.

“Ama neden, ne olmuş?”

“Bak, ben de tam bilmiyorum. Şimdi sen arabana atla ve bize gel. Ben onu almaya gidiyorum.”

“Hangi karakol? Ben de geleyim.”

“Masal, gelip bizde beklesen daha iyi olur sanırım.”
Telefon elimde, yatak odasına koşup giyinmeye başladım.

“Bana söylemediğin bir şey var.”

“Hayır, ben de tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ve yanlış bir şey söylemek istemiyorum.”

“Sedat iyi ama değil mi?” diye sordum yeniden.

Serkay, “Evet, iyi,” dedi ama bir şeyler vardı söylemediği, farkındaydım. O an için, başına bir şey gelmemiş olması için dua etmekten başka bir şey yapamadım.

Yirmi dakika sonra Oya’nın evinin önünde durdum. Ben arabayı park ettiğim sırada Oya da kapıyı açtı. Garajı boş gördüğüm için henüz gelmediklerini biliyordum ama yine de merdivenleri hızla çıkarken, “Geldiler mi?” diye sormaktan kendimi alamadım. Oya başını iki yana salladı.

Onun bir şey bilip bilmediğinden emin olmak için Oya’yı soru yağmuruna tuttum ama bilmediğinden emindim. Yoksa çoktan bana anlatmaya başlamıştı. Oya elinde bir bardak çayla yanıma geldiğinde neredeyse yarım saattir bekliyordum. Tam çayımdan bir yudum almıştım ki geniş cam balkondan, içeri geldiklerini gösteren arabanın ışıkları yansıdı. Elimdeki bardağı hemen bir yere bırakıp kapıya koştum.

Arabanın içinde Serkay ve Sedat, birbirlerine bağırdıkları belli olacak şekilde bir şeyler konuşuyorlardı. Sonra Serkay kapıda beni gördü ve Sedat’a işaret etti. Hava yeni yeni aydınlanmaya başlarken arabadan inip

Eve doğru gelmeye başladılar. Sedat başını yere eğmiş, hızlı adımlarla bana doğru yürüyordu. Merdivenlerin başına geldiği zaman nefesimi tuttum. Yüzünü gördüğüm anda elim istemsizce ağzıma doğru gitti. Ona doğru giderek aramızdaki mesafeyi kapattım ve dokunmaktan çekinir gibi elimi yüzüne uzattım. Sol gözü o kadar şişmişti ki neredeyse kapanmak üzereydi. Burnunun üzerinde duran ufak yara bandının etrafı çoktan morarmaya başlamıştı bile. Dudağının altı patlamış ve hafifçe şişmişti. Ona dokunamadım. Sadece gözlerimden akmaya başlayan yaşlara dokunma çabasıyla yutkundum ve yüzüne baktım.

“Sana ne oldu böyle?”

Sedat, “Önemli değil,” gibi bir şeyler geveledi ağzında.

“Ne demek önemli değil Sedat, şu haline baksana!” Başını yeniden aşağı eğince elimi kaldırıp yüzünün sağlam kısımlarına dokundum. Yüzünü belli belirsiz buruşturdu.

“Çok acıyor mu?” diye fısıldadığımda bana dönüp baktı. Kızaran gözlerine bana bir şeyler söylemesi umuyla baktım.

Oya arkamızdan içeri geçmemizi söylediğinde hepimiz içeri girdik. Sessizlik uzayıp gitti. Sonunda dayanamadım. “Biriniz artık bir şeyler anlatabilir mi?” Serkay cevap versin diye Sedat’a baktı ama Sedat aniden ayağa kalktı. “Gidelim artık Masal,” dediğinde sesindeki kararlı ifadeyle yerimden kalktım.

Eve varana kadar ikimiz de konuşmadık. Sıkı sıkıya tuttuğu direksiyonun üzerindeki ellerini inceledim. Elinin üstü bir yere defalarca vurmuş gibi sıyrılmış ve bazı yerleri kanamıştı.

Arabadan indiğimizde eve giderken elimi sımsıkı tuttu. Onun daireesine çıktık. Anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı ve önce benim geçmemi bekleyerek arkamdan geldi.

“Sıcak bir duş almam gerek,” dedi.

“Ama yüzün...”

“Sadece vücudumu sokarım suyun altına.”

Onu başımla onayladım ve banyodan çıkmasını beklerken yatak odasında üzerimi değiştirdim. Saat sabahın altısı olmuştu. Sedat beline sardığı beyaz havluyla duştan çıktı. Her zaman giydiği şortunu almak için çekmeceğini açarken dolabın üzerinde duran ve boynundan hiç çıkarmadığı kolyesine kaşlarını çatarak baktı, sonra da bir hissimle kolyeyi alıp banyoya koştu.

Ne olduğunu anlayamadan ayağa fırladım. Banyoya girdiğim anda Sedat kolyeyi klozetin içine attı ve hemen defalarca sifonu çekti.

“Sedat, ne yaptın?” Sanki bu yeterli gelmemiş gibi elini fayans kaplı duvara hızla vurunca yerimde sıçradım. Zaten yaralı olan elini bir kez daha vurunca kanamaya başladı ve aynı şeyi bir kez daha yapmak üzereyken duvarla arasına girip onu durdurdum.

“Sedat, ne olur canını yakma! Beni korkutuyorsun.” Gözlerinde gördüğüm öfke ve kırgınlık beni ürküttü. Elini tutup onu yatağa sürükledim. Oturmasını beklerken banyodan bir havlu alıp ıslattım ve önüne geçip yaralı elini temizledim.

“Anlat bana,” dedim fısıldayarak.

Ben elini temizlerken hızlı hızlı nefes alarak bir süre bekledi.

“Benim değilmiş,” dedi sonunda. Yaşadığı hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“O kadar uzun zaman acısını yaşadım ki. Benim bu-
ca zaman kendimi suçlamama, kendimde bir hata arama
ma izin vermiş.” Ona kendisini anlamadığımı söylemek
istiyordum ama araya girersem konuşmaktan vazgeçer
diye korkuyordum.

“Her sabah uyandığımda, kahrolası her gece uykuya
dalarken aklımdaki tek şey oydu. Neden diye sorgula-
maktan, onun yasını tutmaktan hiç vazgeçmedim ama
benim değilmiş.” Başını eğip acı çeker gibi bir nefes alıp
verdi.

“Bebek benden değilmiş, Masal. Kaybettiğimi sandı-
ğım, acısını hissettiğim o bebek zaten hiç benim olmamış
ki.”

45. Bölüm

Güneş doğdu. Hatta neredeyse öğlen oldu ama Sedat başka tek bir kelime bile etmedi. Kollarımın arasında öylece yattı. Parmaklarımı usulca saçlarında gezdirdim. Rahatlaması için söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Yapabileceğim en iyi şey, ona böyle huzur vermeye çalışmaktı. Ne kadar başarılı olduğum ise tartışmaya açık bir konuydu. Kadının neden çocuğu aldırıldığı şimdi meydana çıkmıştı. Murat bebeğini isteyecekti ve Leyla da Sedat'ı kaybetmeyi göze alamazdı. Yine de hiçbir sebep ona bunu yapmasını haklı çıkaramazdı. Aklım almıyordu bir türlü. Sedat'ı düşünemiyordum bile.

Aklında dönüp duran çarkların sesini duyuyordum neredeyse. Düşünüyordu ve düşündükçe canı yanıyor, hissediyordum. Bedeni gergindi. Hiç kıpırdamasa da ellerimin altında nasıl gergin olduğunu hissediyordum. Hepsi geçerci, elbet bir gün geçecekti. Gerginliği azalacak, bir zaman sonra artık düşünmeyecekti. İnsanoğlu yaradılıştan böyle değil midir?

Hepsi elbet geçecekti ama ya acı? Her aklına geldiğinde canı yanacaktı. Canı yandıkça kendini suçlayacaktı. Aslında bir suçu olmamasına rağmen *Neden?* sorusunun cevabını alamadığından çıkmaza girecek ve kendini tekrar tekrar suçlayacaktı.

O sessizce yatarken ben de düşündüm. Bir kadın bunu neden yapar? İnsan insana neden böyle bir acı yaşatmak ister? Böyle bir şeyi neden saklar? Aklım almıyordu. Dü-

şındım, kendimi onun yerine koydum ve bir cevap aradım ama bulamadım. Sedat'ın acısını hissetmek için bir şey yapmama gerek yoktu. Kollarımda duran bu adamın hissettiği her şeyi tüm kalbimle hissediyordum zaten.

Elimi saçından çekip yüzüne kaydurdım. Kollarımın arasında onu bırakmadan yavaşça aşağı kaydım ve onunla yüz yüze gelecek şekilde uzandım. Gözleri kapalı, çenesi gergin, dudakları sımsıkı kapalı halde öylece kıpırdamadan durdu. Elimle önce yanağına, sonra gözlerine ve dokunmak istediğim her yerine usulca dokundum. Sonunda gözlerini aralayıp bana baktı.

Gülümsemeye çalışarak, "Günaydın," dedim. Sesim yorgunluğumu belli eder gibi kısıktı.

Sedat bana bakarak, "Günün aydınlığını hissedemiyorum sanki," derken gözlerinde gördüğüm acı yerini yavaş yavaş katıksız bir öfkeye bırakıyordu. Öfkelenmek bir şeyleri çözmeyecekti. Öfkelenmek olanları değiştirmeyecekti. Ona hak vermiyor değildim. Aksine kızmakta sonuna kadar haklıydı ama konu Sedat olunca bu öfkenin sonunun zarar olacağını biliyordum.

"Geçecek," dedim sakince. Parmak uçlarım sakinleşmesini ister gibi yanaklarında gezindi. "Kendine birkaç gün ver. İnan bana zamanla kendinde hata aramaktan vazgeçeceksin."

"Artık kendimde hata aramıyorum. Kendime acımıyorum da. Sadece..." Sinirle gözlerini kapatıp açtı. "Öfkeliyim."

"Biliyorum."

"Ve bunun hesabını sormam gerek." İşte beklediğim de tam olarak buydu.

"Sedat, yapma. Beni dinle. Kendine birkaç gün ver. O birkaç günün sonunda eğer yine bu kadar kızgın olur

ve hesap sormak istersen ağzımı açıp tek kelime etmem. Ama her şey bu kadar yeniyken lütfen yapma." Sert bakışlarını bana çevirdi. Sanki ona ihanet eden benmişim gibi sinirle baktı.

"Ne yani? *Oh iyi yaptılar*, deyip hiçbir şey olmamış gibi mi davranmamı bekliyorsun benden?" Bu durumdayken açıkladığım hiçbir şey ona mantıklı gelmeyecekti. O yüzden üzerine gitmemeye karar verdim.

"Haklısın. Sadece biraz sakinleş ve yeniden konuşalım." Ama bu cümlem tam anlamıyla onun fitilini ateşledi. Yataktan bir hışımla fırladı ve hiçbir şey söylemeden kendini banyoya attı. Duş sesini duyduğumda biraz daha rahatladım. Belki de kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Yatakta doğrulup oturdum. Üzerimdeki gerginlikten her yerim tutulmuş gibi hissediyordum.

Sedat banyodan çıktığında ben hâlâ yataktaydım. Dolabını açtı ve hızla giyinmeye başladı. Biraz daha sert olsa elindekileri daha üzerine geçirmeden parçalayacaktı neredeyse. Ben de yataktan çıktım. Dolaptan üzerime rastgele bir şeyler alırken Sedat bana bakmadan konuştu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sen her ne yapacaksan ben de yanında olacağım. Madem beni dinlemiyorsun, o zaman seninle gelmeme izin vermek zorundasın." Ağzının içinde sinirle homurdandı. Yatağın başucunda duran küçük komodinin üzerinden anahtarlarını ve cüzdanını alırken bana hiç bakmadan konuşmaya devam etti ve bu durum artık sinirlerimi bozmaya başladı.

"Hiçbir yere gelmiyorsun Masal, bu benim meselem." Ellerimi belimin iki yanına yerleştirip tam karşısına dikildim.

"Sakın bana bunu yapma. Yeniden beni dışarı atma-

na izin vermiyorum." Sonunda dönüp bana baktı ama o bakış bana her zamanki bakıştan çok uzaktı. Dokunmak için ona uzandım ama sanki görmemiş gibi davranıp çaylarımı almaya devam etti.

"Buna dâhil olmamı istemiyorum."

"Beni kendinle ilgili hiçbir konudan uzak tutamazsın. Artık bunu yapmayacağını söylemiştin." Sesim o kadar kırılgan çıkıyordu ki onu daha fazla üzmememe rağmen kendime engel olamadım.

Sonunda, "Anlamıyor musun?" diye bir anda bağırınca yerimde sıçradım. "Nasıl çirkin, nasıl boktan bir durumun içindeyim, görmüyor musun?"

"Görüyorum," derken benim de sesim yükseldi. "Asıl anlamayan sensin. Konu ne kadar boktan olursa olsun senin yanında olmak istediğimi sen nasıl görmüyorsun?"

"Bu konuda değil. Bu benim geçmişim. Bu benim lanetim. Onca çektiğim acının hesabını bana verene kadar ben asla eski ben olamayacağım."

"Sedat yapma, hem kendine hem de bize zarar verecek bir adım atmadan önce biraz sakinleş. Senden tek istediğim sadece kendine birazcık zaman tanıman." Ama tabii söylediklerimin hiçbirini umursamadı. Arkasını döndü ve çıkmadan önce, "Bunu yalnız yapmayalım," dedi. Bir adım atıp gitmeden önce içimde patlamaya hazır hüznü le kendimi tutamadım ve cümleler ağzımdan döküldü.

"Beni hayatının bu evresinde kendinden uzaklaştıramazsın." Ne zaman ağlamaya başladım bilmiyordum ama gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı. "Beni sevdiğini söyledin Sedat. Bana bir sürü söz verdin. Beni hayatına dâhil ettin. O kapıyı sonunda bana araladın ve beni içeri aldı. Kapıyı yeniden yüzüme kapatırsan eğer kalbimi paramparça edersin. Yapma!" Bir an için durdu.

Sırtı bana dönük olmasına rağmen derin nefesler aldığını görüyordum. Son çare olarak, “Seni seviyorum ve senin bana olmasa bile benim senin yanında olmaya ihtiyacım var,” diye fısıldadım. Birkaç saniye daha durdu ve sonra iç geçirerek başını iki yana salladı.

“Sadece ben bu işi çözene kadar beni burada bekle,” dedi ve tek kelime etmeden, bana da bir şey söyleme fırsatı vermeden çıkıp gitti.

İnsanın hayatı bir gecede değişebilir derler ya, işte ben o an ben bunun canlı kanıtıydım.

Sedat gittiğinde ruh gibi kalkıp salona gittim. Adımlarımı nasıl attım, bacaklarım beni nasıl taşıdı hatırlamıyordum bile. Nasıl bu duruma gelebildiğimizi aklım almıyordu. Bu kadar göz ardı ediliyor olmak canımı çok yakıyordu ama bir yanımda ona hak vermeden duramıyordum işte. Belki de kendimi böyle kandırıyordum. Ona hak veren tarafımı dinleyerek onu kaybetme korkumu bastırıyordum.

Bir yanımda avazım çıktığı kadar bağırarak, beni kendinden uzak tuttuğu için çekip gitmek istiyordu. Ama diğer yanımda ona olan aşkıma kafama iyice sokmak ister gibiydi. Onsuz olamayacağımı hatırlatırcasına dürtüyordu sanki beni.

Canım yandı. Hem de çok fazla yandı ama gitme dürtümü bastırdım. Akşam oldu. Hâlâ aynı kanepede oturuyordum. Gözüm saatten hiç ayrılmadı. Ne Sedat’ı, ne de onun nerede olduğunu öğrenmek için başka birini aradım. Koltuğun kenarındaki bilgisayarımı açtım ve İdil’in gönderdiği düğün fotoğraflarına bakmak için mail adresimi girdim.

İkimizin bir resmine denk geldiğimde ekrana öylece bakakaldım. Bana su getirdiği anda habersiz çekildiği-

maiz bir fotoğraftı bu. Ben başımı kaldırıncı anın zızzı-
nıne bakarken elim gri yeleginin yakasındaydı. El da her
elini benim belime sarıp beni kendine doğru çekmiş, di-
ğer elini rahat bir şekilde cebine atmış, başını eğip eğip
bana yarım bir gülümsemeye bakmıştı. Ne kadar kısa
süre önce böyle olduğumuzu düşününce yeniden gözle-
rim doldu.

Saat on ikiyi geçtiğinde daha fazla evde duramadım.
Durdukça düşünüyor düşündükçe de aklımı kaçıracak
gibi oluyordum. Üzerime ince bir ceketle birlikte anah-
tarlarımı da alıp aşağı indim. Biraz temiz havaya ihtiya-
cım vardı.

Asansörden inip kapıdan çıkmadan önce kapıda du-
ran görevliye selam verip dışarı çıktım. Kapının yanın-
da duran geniş banka kendimi atıp kollarım vücuduma
sardım. Sedat şimdi neredeydi acaba? Ne yapmış? Ya
başına bir şey geldiyse diye düşünmekten kendimi yitir-
bitirmiştim artık. Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasla-
dım. Birisi ismimi fısıldadığı sırada kendi düşüncelerim
içinde öylesine boğulmuştum ki yerimden sıçradım. Tu-
fan'ı karşımda gördüğümde şaşkınlıkla öylece kaldım.

"Ne yapıyorsun bu saatte burada tek başına Masal?"
dediğinde dışarıdan nasıl görüldüğümü merak ettim.

"Hava almaya çıktım," dedim, söylediğim yalanı
inanmasını umarak.

"Saat hava almak için biraz geç değil mi?" diye sorar-
ken tek kaşını kaldırdı.

"Eh işte, bu da benim dengesizliğim," dediğimde gü-
lümsemi. "Sen ne yapıyorsun bu saatte?" Sesimde. Sen
dışarıdasın ama benim dışarıda olmam mı garip geliyor? der-
gibi imalı bir ton vardı. O da bunu fark edip güldü.

"Arkadaşlarlaydık. Hava güzel olunca eve kadar yu-
rüyeyim dedim."

“Yolunu uzatmışsın gibi görünüyor.”

Omuzlarını silkti. “Eh, yürümek istedim.” İkimiz de bir anda sustuk.

“Sen iyi misin?” dedi sonunda. Ben de başımı iki yana salladım ama bana neyin var diye sormadı. Anlatacak durumda olmadığımı anlaması beni sevindirdi. Ağzımı açtığım anda dağılacağımı biliyordum. Sessizlik rahatsız edici bir hal alınca yerimden kalktım.

“Sanırım haklısın, bu saatte dışarıda olmak bana da şimdi saçma geldi.”

Tufan belli belirsiz güldü. “İyiysen sorun yok. Seni görmek güzeldi,” derken gözlerime baktı. Ama ben ona, “Seni de,” diyemeden tam arkasında beliren adam yutkunmama sebep oldu. “Sedat,” diye adını fısıldadığımda birkaç adımda Tufan sanki hiç orada yokmuş gibi yanına geldi. Ona bir kere bile bakmadan yanımda durdu. Gerginlik tüm bedenimi ele geçirdiğinde Sedat elini belime sarıp sıktı. Hafifçe irkildim ve Tufan’ın da bunu fark ettiğini gördüm. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi derin bir nefes alıp karşımda tedirgin duran adama dönüp elini uzattı. Kısa bir tokalaşmadan sonra belli belirsiz gülümsedi ve “İyi akşamlar,” dedi. Tufan beklemediği tepki karşısında başını aşağı eğip selam verirken o da, “İyi akşamlar,” diye karşılık verdi.

Biraz sonra ben de, “Sonra görüşürüz Tufan,” dedim ama sesim sanki bana ait değildi.

“Sen iyisin, değil mi?” dediğinde gülümseye çalışarak başımı salladım. Adam daha bir adım atmıştı ki Sedat beni belimden iterek apartmandan içeri soktu. Arkamı dönüp bakamadım ama dışarıdan nasıl bir görüntü verdiğimizizin de farkındaydım. Asansöre bindik. Eve girdik ve ben Sedat’ın yüzüne bir kere bile bakmadım. Üzerim-

deki ceketi çıkarıp fırlatırken sinirden kuduruyordum. Salona girdiğim anda da sırtım ona dönükken bağırmaya başladım.

“Sen aklını mı kaçırdın? Neden bir kere bile haber vermedin?”

“Burada aklını kaçıran tek kişi sensin,” derken o da bağırıyordu. “Ne işin vardı o adamla bu saatte? Ben kapıdan, sen bacadan mı çıkıyorsun?” Duyduklarımın şokuyla öylece kalakaldım. Sinirden ellerim titrerken ona döndüm. “Seni adi herif, sen ne dediğinin farkında mısın?” Birkaç adımda dibine girdim ve yüzüne baktığım an donup kaldım.

Kaşının yanında yeni açılmış bir yara vardı ve şakağından sızan kanı kurumuştı. “Ne oldu sana?” diye sordum.

“Önce sen benim soruma cevap ver.” Onu duymamış gibi konuşmaya devam ettim.

“Bunu yapmak için mi çekip gittin? Bağırdın, çağırdın, vurdun da rahatladın mı? Soğudu mu için? Unuttun mu şimdi her şeyi, aldın mı hıncını?” Yanımdan geçip kendini koltuğa bıraktı ve eliyle bilgisayarı ittirdi.

Ekrana gelen ışık koridordaki loş ışıkla birleşince onu daha net gördüm. “Sen ne anlarsın ki?” diye ağzında geveledi.

“Doğru söylüyorsun, ben kimim ki?” dedim ve arkamı döndüm. Onunla daha fazla konuşmaya niyetim yoktu.

“Ne işin vardı o adamla dedim sana!” diye bağırды.

“Sa-na-ne?”

“Masal, beni zorlamanın inan hiç zamanı değil.”

Derin bir nefes aldım. “Seni beklerken meraktan aklımı kaçırmamak için biraz hava almaya çıktım. Sadece karşılaştık.”

"Adam arkamı döndüğüm an dibinde bitiyor," diye hırladı.

O hırlarsa ben de tırnaklarımı çıkarırdım. "O zaman beni arkanda bırakacağına yanına alsaydın."

"Benim suçum yani öyle mi?"

Sinirini benden çıkarmasına izin vermeyecektim. "Bu şekilde konuşmak istemiyorum." Öylece birbirimize baktık. Sıkıntıyla yüzünü ellerinin arasına alıp ovaladı. Sona hâlâ ekran ışığı yansıyan bilgisayara döndü ve ikimizin fotoğrafını gördüm. Hiçbir şey söylemeden öylece ekrana baktı. Yüz hatlarının yumuşayışını izledim. Neredeyse her şeyi, birkaç gündür yaşadığımız her uğursuz anı arkasında bırakmaya hazırlandığını düşündüm. Derin bir nefes aldım. Onun sakinleştiğini hissettikçe ben de kendimi toparlamaya çalıştım.

Ekran kararınca yeniden görmek için bilgisayara dokundu ama yanlışlıkla fotoğraf kapandı. Yeniden bakmak ister gibi aranınca eli bir anda donup kaldı. Hiç kıpırdamadı. Birkaç kere ismini seslendim ama sanki beni duymuyordu. Bir yerlere girdi ve okumaya başladı.

Az önceki sakinlik aniden yok oldu. Elini o kadar sıktı ki önünde duran bilgisayarı parçalamak istediğini düşündüm.

Ne olduğunu anlamak için sakin adımlarla yanına gittim ve okuduğu maili görünce nefesimi tuttum. "Sedat bak-"

"Sakin tek kelime bile etme."

"Ama dinlemen lazım..."

"Beni ilk fırsatta terk etmeye bu kadar hazır olmana nedense şaşırmadım. Sana kendimi açtıktan sonra-" cümlesini tamamlamadı. Bana dönüp bakmadı bile.

"Gitmeyecektim. O çok önce alınmış bir biletti."

"O zaman neden hâlâ iptal edilmedi?" diye öyle bir gürledi ki bir an nefes almayı unuttum.

"Beni dinleyecek misin?"

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"İşiniz gücünüz yalan dolan. Sürekli kandırılmaktan bıktım usandım artık."

Bu kadar yanlış anlaşılmış olmak, boğulacak gibi hissetmeme neden oldu. "Ne diyorsun sen?" Hayal kırıklığı, pişmanlık, kalp kırıklığı, hepsi bir araya geldi ve içimde öyle bir acıyla patladı ki nefesim kesildi.

"Sakın başına gelenlerle bunu bir tutmaya kalkma. Buna izin vermem. Senin için, bizim için bu kadar çabalamışken, beni görmezden gelmene izin vermem. Bir kez olsun o lanet olası sinirini bir kenara bırak da dinlemeyi öğren." O kadar çok ağlıyordum ki söylediğim her bir kelime ağzımdan hıçkırıklara karışarak çıkıyordu.

"Ben seninle aynı evde yaşama hayalleri kuran adamım, çabalamadığımı söyleyemezsin." Dişlerini sıktı. "Ama sen bana bundan..." diye söze başlayıp eliyle koltukta duran bilgisayarı işaret etti, "bundan bahsetme gereği bile duymadın öyle mi?" Histerik bir kahkaha attı. "Hangimiz hangimizi hayatına almamış acaba?"

Suçlamaları üzerine gözüm karardı. "Adi herifin teki-sin," dedim sinirle.

Sedat bir anda irkildi. Ama bana karşı da gelmedi. Başını tutup sağa sola salladı ve ağzının içinde mırıldandıklarını duymadım.

"Sadece biraz kendi başıma kalmak istiyorum. Beni yalnız bırak," dediğinde donup kaldım. Kulaklarımda az önce söylediği kelimeler tek tek çınlıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. Sarhoş değildi ama içmişti. Bu bir ba-

hane miydi? Elbette hayır. Hem insanlar sarhoşken asıl düşüncelerini söyler demezler mi? Bana güvenmiyordu, hiçbir zaman da güvenmeyecekti. Bunu biliyordum. En önemlisi beni yanında istemiyordu. Her şeyden çok bu yaktı canımı. Ama onun da bilmediği bir şey vardı. Bu saatten sonra artık ben de ona güvenmiyordum.

“Ne?” derken sesimin titremesine engel olamadım.

“Her şey çok fazla Masal. Çok çok fazla. Sırtımda bir yük varmış gibi hissediyorum ve bu yükün altına seni çekmeye niyetim yok. Sadece tek istediğim, gitmen.” Tek bir kelime etmedim. Fırlattığım ceketimi aldım. Kapının yanında duran çantamı da kaptığım gibi çıkıp gittim. Zoruma giden cümle kulaklarımda çınlayıp durdu.

Tek istediğim gitmen.

Tek istediğim gitmen.

Tek istediğim gitmen.

Bu saatte gidebileceğim tek yer üst kattaki dairemdi. Her ne kadar onun olduğu yerden uzaklaşmak istesem de adım atacak halim yoktu.

Evime girip kendimi yatağım attım ve saatlerce ağladım. Neye ağladığımın bir önemi yoktu. Kaybettiklerim canımı yeterince yakıyordu zaten.

Sabah kapımın yumruklanmasıyla yerimden fırladım. Telefonumun kapalı olduğundan emin olduktan sonra sessiz adımlarla kapıya yaklaştım. Dışarıda onun olduğunun farkındaydım ama onun benim içeride olduğumu bilmesine gerek yoktu. Kapıyı bir kez daha yumrukladı.

“Masal, aç şu lanet olası kapıyı!” Sesimi çıkarmadım. Bu sefer iki eliyle birden yumruklamaya başladı.

“Oradasın, biliyorum. Lütfen Masal.” Benden ses gelmeyince bu sefer yumruklarına bir de tekme eşlik edince apartmandaki herkes ne olduğu merak etmiş olacak ki seslerini duymaya başladım.

Sedat bağırdı, haykırdı, yalvardı ama benden bir tepki göremedi. En sonunda apartman görevlisi şikâyet olduğunu söyleyerek onu götürmeye çalışırken sesimi çıkarmadan dinledim. Gittiğinden emin olduktan sonra odama gidip iki valizimi de doldurdum.

Telefonumu açmaya korktuğumdan masa üstü bilgisayarımın mail adresime girdim ve biletimi iptal ettim.

Ama yapmak istediğim bu değildi. Yeniden uçak seferlerine bakmak için tekrar şirketin sitesine girdim ve bir hafta sonrasına bulduğum bileti aldım.

46. Bölüm

İlk üç gün ailem de dâhil olmak üzere herkesten gizlenmeyi başardım. Üçüncü günün akşamına Gül'ün evinde Selim'le birlikte üçümüz otururken telefonumu açıp açmamakta artık kararsız kaldım. Sadece bir kere açıp annemi aramış ve ardından tüm mesajları ve çağrıları görmezden gelip yeniden kapatmıştım. Gül ve Selim tam yarım saattir bunu daha fazla sürdürmemin ne kadar mantıksız olduğunu anlatmaya çalışıyordu bana.

“Bak, sana haksızsın demiyorum ama insanları merakta bırakman da doğru değil. Sedat'ı hiç dâhil etmiyorum bu konuya ama seni seven bir ailen var ve arkadaşlarının seni ne kadar merak edeceklerini bir düşünmeni istiyorum.” Selim'in son ısrarı bu olmuştu. Ona bir yandan hak vermiştim ve Sedat'ın hayatından çekip gitmemin üzerinden beş gün geçtikten sonra ailemin yanına gitmeye karar verdim. Arkadaşlarımdan daha fazla endişelenmemesi için de telefonumu açıp hiçbir mesaja bakmadan direkt Oya'yı aradım. Daha telefon ilk çalışını bitirmeden Oya cevap verdi.

“Ah Masal, çok şükür! İyi misin? Neredesin?”

Ağzımdan tek kelime çıkmasına izin vermeden art arda sorular sormaya başladı ve sonunda duyduğum hıçkırık sesiyle kalbim sızladı. Oya telefonda sessizce ağlarken ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu hatırladım. Bana değer veren insanları göz göre göre üzdüğüm için kendimden nefret ettim. O telefonda sessizce ağlarken

ben de kendimi bıraktım. Zaten her şey o kadar çok birikmişti ki sonunda hepsi dağılıverdi.

"Oya, özür dilerim." Arkadaşım sonunda biraz daha sakinleşip derin bir nefes aldı.

"Senin bu yaptığını çocuklar yapmaz Masal. Haber vermeden çekip gitmek ne demek?"

"Biliyorum, çok üzgünüm sizi merakta bıraktığım için ama Oya..." Cümlemin devamını getiremedim.

"Biliyorum, yani herkes biliyor. Çünkü Sedat olanları anlattı." İsmi duymak bile beni gözyaşlarına boğmaya yetmişti. "Masal bak, sana sonuna kadar hak veriyorum. İstedğin gibi süründürebilirsin onu ama dürüst olmak gerekirse Sedat'ın durumu çok kötü."

Derin bir nefes alıp iç çektim.

"Yaptığından o kadar pişman ki beni bile inandırdı. Çok üzgün. Yemiyor, içmiyor. Yemin ederim, beş günde zayıfladı adam. Ruh gibi dolanıyor ortalıkta. Üstelik sen birimizi arar ya da görmeye gelirsin diye dibimizden de ayrılmıyor. Bir çocuğum daha varmış gibi hissediyorum. Çünkü şu anki tavırları çocuktan farksız."

"Yanında değil, değil mi?" dedim tedirgin olarak.

"Hayır. Serkay biraz dışarı çıkardı hava alması için." Rahatladığımı itiraf etmeliydim. Kararımdan dönmek istemiyordum.

"Peki, sen ne zaman döneceksin?" Sesinden tereddüt ettiği belliydi.

"Dönmeyeceğim."

"Nasıl?"

"Bunu sana söylersem hiç kimsenin bilmeyeceğinden emin olmam gerek. Çünkü kararımdan dönmek istemiyorum ve buna engel olacak bir şey karşıma çıkarsa seni hiç affetmem Oya."

Oya fısıldayarak, "Tamam," dedi. İstemediği o kadar belliydi ki. Ama Oya'yı tanıyordum. Eğer söz verirse asla sözünden dönmezdi.

"Söz ver bana."

"Masal..."

"Söz ver Oya, yoksa ağzımı bile açmam."

"Pekâlâ, söz veriyorum ya of!"

"Pazar günü gidiyorum. Yurt dışındaki tarih seminerine katılacağım."

"Ah. Peki, ne zaman bitiyor bu seminer?"

"Bir ay sonra."

"Ama sen bir ay sonra gelmeyeceksin, değil mi?" Arkadaşımin beni tanıdığını biliyordum.

"Hayır."

"Yapma Masal."

"Yapmak zorundayım," dedim. "Burada kalıp bana hiçbir şey veremeyen, bana güvenmeyen bir adamın bir gün beni, benim onu sahiplendiğim gibi sahiplenmesini bekleyemem."

"Masal, bana inan. Çok pişman."

"İnanıyorum."

"O zaman neden?"

"Ne zamana kadar böyle devam edebilirim? Sedat'ın bir olay daha yaşamasını bekleyemem. Yaşadığı şeylerin farkındayım ve inan bana en az onun kadar canım yanıyor ama Oya, bir kez daha bunu yaşayamam. Defalarca kırılacağıma, birden fazla kez parçalara ayrılacağıma, bunun son kez olmasını tercih ederim. En azından zamanla toparlanırım diye umut ediyorum."

"Ah Masal."

"Çok seviyorum Oya." Yanağımdan akan yaşları dudaklarımda yakaladım. "Ve bu çok canımı yakıyor." Elim tersiyle yanaklarımı sildim.

"O olmadan nefes almak bile zor geliyor ama bunu sürekli kendime yapamam."

"Çok üzgünüm arkadaşım."

"Ben de," diye fısıldadım. Ona annemlerin yanına gittiğimi ve iki gün sonra uçağım olduğunu söyledim. Kızların durumu kimseye söylemeyeceğinden emin olduktan sonra annelere gelmeleri için plan yaptık. Ne olursa olsun onları görmeden gitmeye gönlüm razı gelmezdi.

Ertesi gün kızları gönderirken hepimiz birden ağladık. Annem de buna dâhildi tabii ki. Gitmemi istemiyorlardı ve buna engel olmak için ellerindeki tüm kozları kullandılar. Hatta İdil, bebeği ben olmadan doğurmayacağını bile söyledi. Ona doğuma geleceğimin garantisini versem de hiçbirisi gitmemden memnun değildi.

Sedat konusunu bir daha açtılar. Hepsi onun berbat durumda olduğu hakkında hemfikirdi. Bir kez daha düşünmemi söyleseler de konuyu kapatmıştım.

Annemle mutfakta çay bardaklarını hazırlarken onun da gergin olduğunu fark ettim. Bana bir şeyler söylemek istiyordu ama hem beni üzmekten korkuyordu hem de kararımdan dönmeyeceğimi biliyor gibiydi. Elimdeki tepsiyi içeri götürüp masanın üzerine bıraktığım anda kapı gürültüyle çaldı. Babam koltuktan kalkarken ona soran gözlerle baktım ama kapı yeniden çaldığında onun sesini duydum.

"Masal, buradasın, biliyorum. Beni dinlemem lazım güzelim." Yorgun çıkan sesi kulaklarıma dolduğunda ellerim titredi ve masadan destek aldım. Babam benden bir tepki bekler gibi baktı ama başımı iki yana salladım. Sedat yeniden bağırdı. "Masal, yalvarırım beni bir kere dinle. Seni görmeme izin ver." Babam tereddüt ederek yeniden bana baktı.

“Emin misin kızım?” Tabii ki değildim. Tek istediğim şu aramızda duran kapıyı açıp kendimi onun kollarına atmaktı. Ama, “Evet,” dedim.

Babam derin bir nefes aldı. Annemin üzgün bakışlarının farkındaydım. “Sen yukarı çık Masal, ben hallederim,” dedi babam. Merdivenlerden yukarı çıkıp en üst basamağa oturdum. Belki de son kez sesini bu kadar net duyacaktım. Son kez bu kadar yakınımnda olacaktı.

Babamın kapıyı açmasını sessizce bekledim. Kafamda, Sedat’ın karşısında babamı görünce ne kadar şaşıracağını canlandırdım. Beni beklediğinden adım gibi emindim. Babamın normal tutmaya çalıştığı sesini duydum.

“İyi akşamlar,” dedi babam.

“İyi akşamlar efendim,” diye karşılık verdi Sedat. Sesi merdivenlerden yukarı tırmanıp bana ulaştı ve tüm bedenimi sarmalayıp kalbime sızdı. Neredeyse bir anda yerimden fırlayıp merdivenlerden koşarak ona gidecektim.

Sedat, “Masal’ı görmem gerek efendim,” deyince kendime gelip yeniden onları dinledim.

“Masal burada değil evladım,” dedi babam. Sanırım Sedat’a en sıcak davrandığı andı bu.

“Burada olduğunu biliyorum. Hissediyorum.”

“Bak oğlum, halinden de anladığım kadarıyla aranız pek iyi değil sanırım. Masal bizi aradı ama buraya gelmedi. Seninle konuşmak istediğinde eminim seni arayacaktır.”

Sedat inler gibi bir nefes çekti içine. “Bakın, beni anlamıyorsunuz. Günlerdir nefes alamıyorum sanki.” O an, daha fazla ne kadar acıyabilir diye düşündüğüm kalbim adeta paramparça oldu.

“Beni dinlemesi gerek. Ona anlatmam gerek. Af dilemem gerek. Onsuz olamayacağımı göstermem gerek.”

Kızımı merdivenin tırabzanına dayayıp ağzımdan hiçki-
ni kaçmaması için iki elimi de ağzıma kapattım.

"Ona biraz zaman ver Sedat," diye annem girdi araya.
Olanları sindirmesine müsaade edip ona biraz alan ver-
ki sana dönmek isteyip istemediğine karar versin."

"Burada olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Sedat.
Onunla konuşamazsam eğer bana bir daha geri dön-
mek istemeyecek."

"Bunu bilemezsin," dedi annem. Sonra birkaç dakika
sessizlik oldu. Sedat yeniden konuştuğunda sözlerini ba-
bama yönelttiğinin farkındaydım.

"Benden nefret etmek için bir sürü sebebiniz var. Size
hak veriyorum. Benim de kızım olsa ve benim gibi bir
adamla birlikte olsa tıpkı sizin yaptığınızı yapar, onu ka-
pıdan içeri bile sokmazdım." Derin bir nefes aldı. "Ama
sizden bir baba olarak beni anlamınızı bekleyemem,
beklemiyorum. Beni bir erkek olarak anlamanız için yal-
varıyorum. Ben detaylara boğulan bir adam değilim. O
kadar düzüm ki ağzımdan çıkanları kontrol edemediğim
çok zaman oluyor. Bu sefer sevdiği kadına karşı çok ileri
gitmiş bir adamın acizliğiyle karşınızdayım. Bana sadece
ona kendimi anlatacak kadar fırsat verin istiyorum siz-
den." Babamın sessizleşmesiyle nefesimi tuttum. Karar-
sızlığını hissediyordum. Ben hazır değildim. Eğer şimdi
onunla yüz yüze gelirim asla kendimi affetmezdim.
Düşünmeye, her şeyi tek tek sindirmeye ihtiyacım var-
dı. Sonunda babam üzgün olduğunu söyledi ve Masal'la
görüştüğünde beni onu aramaya ikna etmek için elinden
geleni yapacağını söyledi.

Kapının kapanma sesini duyduğum anda ağzıma bas-
tırdığım ellerimi çektim ve kendimi tutamayıp ağlamaya
başladım. Önce annem yanıma gelip sarıldı. Ardından
babamı karşımda gördüm.

“Kızım, bak şu haline, o senden de beter durumda. Bunu istediğinden emin misin?”

“Yapamam baba. Beni hayatına dahil edecek kadar bile bana güvenmeyen bir adamla olamam. Her an bir şeye kızıp acısını benden çıkarıp kalbimi kıracak diye düşünerek nasıl beraber olurum onunla?”

Babam hiçbir şey söylemedi. Eğilip başımdan öptü ve arkasını dönüp annemle beni baş başa bırakarak gitti. Canının yandığını biliyordum. Ben ne zaman ağlasam babam kahrolurdu ama kızı aşk acısı çekerken olabilirdiğince sakın durmaya çalışıyordu. Annem de bir şey söylemedi. Ben de omzunda kendimi kaybedene kadar ağladım.

* * *

Ertesi sabah uçak saatime dört saat kala uyandım. Gece boyunca ağlamaktan gözlerim kıpkırmızı olmuştu ve şişti. Aşağı indiğimde annem ve babam sessizce bir şeyler konuşuyorlardı ama benim indiğimi duyar duymaz sustular. Sessizce kahvaltımızı ettik. Israrlarına rağmen havaalanına gelmelerine engel oldum. Orada durup benim gidişimi izlerlerse gidemeyeceğimi biliyordum. Onlara sıkı sıkı sarılıp veda ettim ve kapının önünde bekleyen taksiye bindim.

Son çağrıyla beklemeden uçağa bindim ve yerime oturdum. Camdan dışarı, yaşadığım şehre son kez bakarken derin bir iç çektim. Bazen, *onu görmesem de aynı şehirde olmak bile yeter*, diye düşünürdüm. Şimdi buradan gittiğim anda aynı havayı bir daha soluyamayacağımızı düşünmek bile nefesimi kesiyordu. Bir an için ciddi anlamda nefes alamadım ve elim kalbime gitti. Ani bir dürtü bana, inmek için hâlâ şansımın olduğunu söylüyordu.

Tüm kaslarım beni bunu yapmam için zorluyordu sanki. Kendi kendime sakın olmamı söyleyerek derin nefesler alıp verdim. Gözlerimi kapatıp, "İyiym," diye defalarca tekrar ettim.

Son yolcular olduğunu düşündüğüm birkaç kişi daha bindi uçağa. Herkes yerine oturunca artık geri dönüşüm olmadığına kendimi inandırdım. Hostes bizi onlardan ayıran perdeyi çekti. Bizi uçağa çıkaran merdivenin usulca çekildiğini gördüm. Dönüp yanımdaki boş koltukta duran çantanın içindeki telefonumun kapalı olduğundan emin oldum. Uçağın hareketlenmesini bekleyerek buz gibi olan ellerimi birbirine sürttüm.

Derken perdenin arkasında bir hareketlilik çekti dikkatimi. El kol hareketlerinden perde sürekli kıpırdıyordu. Hostesin, "Beyefendi buraya girmeniz bile suç. Lütfen, uçağın gecikmesine sebep oluyorsunuz. İner misiniz?" dediğini işittim.

"Onu almadan hayatta inmem," dedi tanıdık bir ses. Ani bir mide bulantısı başladı. Heyecandan nefesim ke-silmişti. "Bunu yapamazsınız."

"Öyle bir yaparım ki!" diye gürleyen o sesin ardından perde sertçe kenara itildi ve onu gördüm. Bakışları koltukların üzerinde telaşla dolaşırken kendimi yere atıp saklanmak istedim.

Kilo verdiğini onu görür görmez anladım. Kısa sürede nasıl fark edilir derecede zayıflamıştı böyle? Hâlâ yapılıydı. Ama omuzlarında sanki taşıyamayacağı bir yük varmış gibiydi. Gözlerinin altında oluşan hafif halkalara kaydığını gördüm. Geçmeye başlan yaralarını inceledim. Sıkılmaktan bembeyaz olmuş dudaklarını görür görmez onu nasıl özlediğimi anımsadım. Saçları ve sakalları uzamış, ikisi neredeyse birbirine karışmıştı. Derin bir nefes

alıp nefesimi tuttum ve o anda gözleri benimkileri buldu. Adım attığımın bile farkında olmadan yerimden kalkıp dar koridora çıkarak karşısına durdum. İkimiz de ne yapacağımız bilmiyorduk sanki.

Sedat'ın arkasından gelen iki güvenlik görevlisi çekti dikkatimi. "Beyefendi, geceyi karakolda geçirmek istemiyorsanız hemen uçaktan inin."

Ama Sedat onları dinlemedi. Koşar adımlarla yanıma geldi ve ben daha ne olduğunu anlamadan iki eliyle başımı tutup dudaklarını benimkilere bastırdı. Vücudu benimkine çarptı adeta. Sanki yaşama sebebi benmişim gibi saldırdı bana. Eğer istediğini alamazsa ölecekmiş gibi talan etti ağzımı. Öptü, ısırıldı, yaladı. Beni benden alıp kendine kattı. Geri çekildiğinde hâlâ başımı sımsıkı tutuyordu. Koyu gözleri uzun kirpiklerinin altında aralandı.

"Sedat," diye fısıldadım adını. Başka söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Seni almadan asla gitmem. Lütfen Masal."

"Sedat ben..."

"Sana yalvarıyorum, gitme. Beni bıraktığında ne hale geliyorum, görmüyor musun?" Arkadaki hareketlilik haretlendi.

"Sen beni hayatında istemiyorsun. Sadece bunu istiyorsun, senin hayatında varmışım gibi davranmamı."

Sedat başını iki yana salladı. "Sen benim hayatımın ta kendisisin. Ben eşeğin tekiyim. Seni kaybetmek beni öldürdü. Gittiğini anladığımdan beri bir ölüden farkım yok." Ona inanmak için çırpınan zavallı kalbime acıyordum.

Ama daha acınası bir duruma düşmek üzereydik. Birkaç görevli gelip Sedat'ı çekmeye başladıklarında Sedat hâlâ beni almadan gitmeme konusunda direniyordu.

Orada öylece çakılıp kalmış, olanların şaşkınlığı ve umarsızlığıyla donakalmıştım sanki. Sedat direndi. Üçürevli onu bir türlü dışarı atamadı ve yolcular artık kaçan aşıklar hikâyesini bir kenara bırakmış, geciktikleri huysuzlanmaya başlamışlardı.

Sonunda bir hostes yanıma gelip, "Hanımefendi, sizi de dışarıya alalım lütfen," dediğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Benim biletim var," diye itiraz ettim.

"Üzgünüm ama o beyefendi siz olmadan gitmiyor ve siz burada durdukça da gitmeyecek. Bilet ücretiniz iade edilecek." Bununla uğraşmanın anlamı yoktu. Sınırle çantamı kaptım ve homurdanarak yürüdüm. Sedat'ın vanından geçerken aptal gibi sırttı. Ben de dirseğimi boşluğuna geçirdim. En azından artık sırtlamıyordum.

Yeniden havaalanına girdiğimizde bizi bu sefer polisler karşıladı. Neler olduğunu anlayamadan, açıklamamı bile yapamadan, ikimizi de polis arabasına bindirmişlerdi bile. Ve ben henüz olanların şokunu atlatamadan kendimizi nezarethanede buluverdik. Burada bizi sadece demir parmaklıklar ayırıyordu.

Ona bakmamak için başımı duvara yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Masal." Adımı seslendiğinde onu duymazdan geldim.

"Güzelim." Sakın bakma Masal.

"Hayatım." Ah, açma gözlerini kızım.

"Aşkını." Tamam, işin bitti.

Gözlerimi açıp ona ters ters baktım. "Ne var?"

"Çok özledim."

"İyi, burada doya doya bak o zaman, çünkü buradan çıktığımızda seni öldüreceğim."

Sedat, ikimizi ayıran parmaklıkların yanına gelip ellerini parmaklıklara dayadı. "Tamam, kabul, ölmemi istiyorsan ölürüm." Yine ona ters olduğunu umduğum bir bakış attım. Şapşal...

On dakika boyunca hiç konuşmadık. Sonra aklıma gelen ilk şeyi sordum. "Sen gideceğimi nereden öğrendin?"

Cevap vermedi. "Oya söyledi değil mi?" dediğimde yerinden fırladı.

"O biliyor muydu? O kadar yalvardım ve bana hiçbir şey söylemedi mi? Yemin ederim buradan çıktığımda onu öldüreceğim. Geri döneceğim yer burası olsa da umurumda değil."

Birden kafam karıştı. Ayağa kalkıp onun karşısına dikildim. "İyi de o değilse kim? Kızlar mı?" Başını sağa sola salladı ama kızların bildiğini de öğrendiğinde sinirlendiğini fark ettim.

"O zaman kim?" Cevap vermedi. "Sedat, susmak için yanlış zamanı seçtin," dedim. Biraz düşündü ve teslim olur gibi omuzları düştü.

"Baban."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne?"

"Beni aradığında sana yetişemeyeceğimi sandım."

"Buna inanamıyorum. Ne oldu da babam kızının isteklerini görmezden geldi acaba?"

Bana biraz daha yaklaşıp parmaklığın üzerinde duran ellerimi tuttu. "Masal, baban aramasaydı ve sen gitseydin, bir şekilde seni bulup peşinden gelirdim." Ellerimi çekemedim.

"Neden?" Yine ağlayacaktım, biliyordum.

"Çünkü seni seviyorum, senden uzak kalamam. Senden asla vazgeçmem. Hatalıyım, sana asla o sözleri söylememeliydim. Sözler ağzımdan çıktığı anda pişman

oldum. Sana değildi hiçbirisi, hepsinin sahibi başkasıydı ama o kadar karmakarışık ki. Gitmeni hiç istemedim. Söylerken bile istemedim." Sessizce aktı gözyaşlarını. "Sen haklıydın. Seni dinleyip biraz bekledikten sonra sakinleşmeliydim. Sinirimin üzerine sinir kattım ve sana patladım. Özür dilerim Masal. Seni kırdığım için, seni dinlemediğim için çok özür dilerim." Elini parmaklıkların arasından uzatıp yanağından akan yaşları sildi.

"Affet beni güzelim. Lütfen."

"Ben... Kafamı karıştırıyorsun Sedat."

Ellerimi bırakmadan dizlerinin üzerine çökerken şaşkınlıkla kaskatı kesildim. Ne yaptığına anlam veremedim.

"Sedat, ne yapıyorsun?" Elini cebine atıp kutusu olmayan bir yüzük çıkardığında yutkundum.

"Bunun kutusu yok," dedim salak gibi. Sanki tek sorun kutuymuş gibi.

"Evet, çünkü sana yetişemeyeceğim diye korkudan parasını öder ödemez cebime atıp çıktım."

"İkimiz de nezarethanedeyiz."

"Evet, pek güzel bir ortam değil ama hayat işte."

"Dalga geçiyorsun benimle."

"Hiç olmadığım kadar ciddiylim."

"Seni affetmedim."

"Sorun değil. Ömrümün geri kalanında sana kendimi affettirmek için uğraşırım." Sevdığım adam karşımda dizlerinin üzerine çökmüş, bana olan sevgisini görmem için çırpınıyordu.

"Sor," dedim. Hem ağlıyordum hem de gülümsüyordum. Şaşırdı.

"Anlamadım?"

"Benden bir cevap bekliyorsun ama soruyu sorma-

dın.” Birkaç saniye düşündü ve sonra anlamış gibi gülümsedi.

“Güzelim, hayatıma beklenmedik anda girdin ve beni altüst ettin. Bildiğim her şeyi değiştirdin. Beni baştan yarattın. Senin güzelliğin benim hayatımı güzelleştirdi ve ben artık sensiz yaşayamam.” Avucunda duran elime bir öpücük kondurdu.

“Seni seviyorum. Her gün daha fazla seveceğimi de biliyorum. Benimle evlenir misin?” Ona bir kez daha baktım. Yaşadıklarımızı ve bu adama nasıl âşık olduğumu düşündüm. Onsuz olamayacağımı biliyordum. Çekip gitseydim bile hemen geri döneceğimden o kadar emindim ki.

“Beni sonsuza kadar hayatına dâhil edeceğinden emin misin?” dedim gülümseyerek.

“Hayatıma dâhil etmiyorum seni güzelim. Sana hayatımı veriyorum.” Ellerinden çekip onu kaldırdım. Aralık parmaklıklardan uzandık ve dudaklarımız buluştu.

Geri çekildiğimde fısıldadı. “Seni seviyorum,” derken ona gülümsedim.

“Ben de seni seviyorum.” Uzanıp onu bir kez daha öptüm. “Ve evet seninle evlenirim.”

Epilög

SEDAT

Bu başlığı görünce bir şaşırdınız, itiraf edin. Hatta an-
anda benim sizin gözlerinize bakarak konuşmaya başladım
da garipsediniz. Hadi çekinmeyin, söyleyin. Acımasızca
geçen onca şeyden sonra beni dışlayamazdınız. Ben
de farkındasınız, değil mi? Ayrıca siz benim için özel bir
rîma dâhil oldunuz. Bunu unuttum sanıyordum. Ta ki şimdi
aramızda gizli saklı olamaz artık. Bana biraz daha yakın
nabileceğinizi biliyorum.

Şöyle çok değil, birkaç sayfa içinde bir bölümü oku-
dunuz. Benim mutlu sonumu. Sanki bir hayal edebiliyordum. Geçenleri
duyar gibi oldum, hatta bir kulağın gıcığı. "Oh, sana hak bunlar Sedat, ya işte neydin ne değildin."
gibi bir sürü şeyler döndü durdu kafanızın içinde. Hepsini
duydum ve hepsini hak ettiğimi de yârekilikle kabul
ediyorum.

Şimdi söyleyeceklerimden sonra müzakereler bana
bana saydıracaksınız ama hadi dürüst olalım. Beni sev-
diniz. Hâlâ da seviyorsunuz ve aklınızdan da hiç çıkma-
yacağım. Kalbimin tek bir kadına ait olduğu gerçeğini
görmezden gelebilseydim ben de hepinizi çok sevdiğimi
söyledim. Çünkü biliyorum ki siz olmasaydınız ben de
olmayacaktım.

Her adımında benimle oldunuz. Nani dediyordum.

hatta sizin deyiminizle “odunluktan nasıl terfi ettiğimi” adım adım okudunuz, izlediniz. Mutlu sonuma şahit oldunuz ve benimle mutlu oldunuz, biliyorum. Ama hadi bir itiraf zamanı daha, Masal’ın yerinde olmak isterdiniz, değil mi? Çünkü beni kim istemez ki...

İşte yine yaptım. Şu an gülümsüyorsunuz ve ben bunu biliyorum.

Tamam, o gülümsemelerin altında bana saydırdığının da farkındayım, o yüzden sizi daha fazla zorlamayacağım.

Benim hikâyemi okudunuz. Arada benden de birkaç cümle duydunuz ama ben kendimi bir de size anlatmak istiyorum. Baş başayken beni dinlemenizi istiyorum. Bir dakika, biraz rahat bir pozisyon almam gerek.

İşte yine yakaladım sizi. Artık sırtıyorsunuz. Tek kelimeyle bunu ben sağladım. Aklınız başka yerlere kaydı değil mi? Ama bunu görmezden geliyorum.

Şu yanımda yatan kızı tanıyorsunuz değil mi? Şimdi siz onun yüzünü göremiyorsunuz diye bana, “Yine ne yaptın?” diye sorar gibisiniz. Durun size yardımcı olayım.

Bakın şimdi bir kez daha, şöyle eğilin bir yandan bakın. Benim hatun da yüz üstü yatacak zamanı buldu ama siz onu benden daha iyi tanırırsınız. Ha, bu açıdan bakın şimdi, gördünüz mü?

Tanıdınız değil mi? İşte o benim yanımda mışıl mışıl uyuyan hatun benim karım. Evlenme teklifi ettikten sonra bu işten kaçtım zannettiniz ama o kadar da değil inanın. Kolundan tuttuğum gibi nikâh masasına götürdüm onu. Tabii bu biraz zaman aldı. Hatunu ikna ettik ama babası hır çıkardı, iyi mi? Bana yardım etti diye peder bey yumuşadı sandım ama neredede? Kök söktürdü bana kök.

Tam üç kere istemeye gittik. Üçünde de bana o tuzlu kahveyi içirdi ve kızı vermedi. Siz şimdi hayatta dayanamamışsındır diyorsunuz ama ben o hatayı bir daha yapmam. "Gel bir daha iste," dedi, gittim istedim. "İç kahveyi," dedi, midemi deleceğini bile bile içtim. Şu an yanımda uyuyorsa hepsini değil üç kere, üç yüz kere daha yapardım.

Gözlerimi onun üzerinden çekemediğimi biliyorsunuz. Bana biraz müsaade edin. Geliyorum.

Yanımda yatan güzel eşimin pürüzsüz teninde gezdirdim parmaklarımı. O benim bu hayattaki en doğru kararımdı. Dün geceki sevişmemizin izlerini taşıyordu hâlâ teninde ve bunları görmek beni yine onda kaybolmak isteğiyle dolduruyordu.

Bir kere de aklın yerinde kalsın dediğinizi duyar gibiyim ama siz de beni tanıyorsunuz artık, yadırgamayın.

Huzurlu uykusu bölündüğü için huysuzlanan Masal yerinde kıpırdandı. "Sedat bak, tüm gece uyuyamadım, lütfen izin ver," diye mırıldandı.

Evet, siz belki bana karşı koyamıyorsunuz ama intikamınızı alan bir hatuna sahibim, rahat olun. O beni süründürüyor işte.

Eğilip kulağında dudaklarımı gezdirirken kedi gibi mırıldandı. "Ama seni çok istiyorum güzelim."

Daha evleneli beş gün oldu, kimse benden ondan uzak durmamı bekleyemezdi herhalde. Ama yine de ona kıyamadım ve sizinle konuşmak için uyumasına izin veriyorum. Kıymetimi bilin, olur mu?

Şimdi neden böyle iç çekip duruyorsun diyorsunuz. Hemen anlatayım.

Masal o kadar güzel bir gelin oldu ki görmenizi istedim. Ve ben ağladım. İnanamadınız değil mi? Onu aile-

sinin evinden davullu zurnalı almaya gittim. Şaşırmayın. Onun öyle, resmi tören geçidi gibi babasının kolunda, içimi bayan bir müzikle ve ağır adımlarla bana gelmesini bekleyemezdim. Hayır, aramızda kalsın bir kere böyle evlendim ve sonu hüsrana oldu; siz benden iyi bilirsiniz.

Masal harika bir gelin oldu. Benim gelinim.

E siz şimdi diyorsunuz ki balayındasın be adam, ne anlatacaksın bize? Ama asıl habere daha gelmedim. Şu an balayının beşinci günündeyiz. Ve ben size üçüncü günde başıma gelenleri anlatmak için buradayım. Hemen sizi o güne sürüklüyorum, hazır olun.

Sürekli sevişme hayalleri kurduğum balayının üçüncü gününün sabahında gözlerimi huzursuz bir uykusuzlukla açtım. Masal elini karnına sarmış uyuyordu. Dünden beri bitik haldeydim. İlk gün odaya girdiğimiz andan sonra gece yarısına kadar yataktan çıkmasına izin vermemiştim. Onun tenine, onun tadına doyamayacağımdan emindim ama karım olduğunu bilmek bambaşka bir heyecan seline sürüklüyordu beni.

Dün beni zorda olsa ikna etmiş, dışarı çıkmıştık. Dışarıda o kadar çok abur cubur yedi ki daha ilk lokmasında başımıza bunun geleceğini hissetmiştim. Otel odamıza döndüğümüzden beri, yani dün gecedan beri sürekli kusuyordu.

Hayatınıza giren bir insan için hiç canınızı verebilecek derece endişelendiğiniz oldu mu? Benim oldu. İnanın bana hiç güzel bir his değil bu. Çünkü onun her gözyaşında içimde ateş topları patladı. Her ne kadar doktora gitmek için yalvarsam da balayını hastanede geçirmek istemediğini söyleyip beni ikna etti.

Şimdi yüzünde garip bir ifadeyle uyuyordu. Sabahın ilk saatlerinde ancak uyuyabilmiştik. Yerinde huzursuzca kıpırdanınca hemen doğruldum.

“Masal, iyi misin güzelim?”

Başını sağa sola salladı. “Midemde garip bir ağrı var Sedat. Sanki taş yutmuşum gibi.”

“O kadar yediğin şeker taş olmuştur muhtemelen güzelim.”

“Sedat!” diye beni uyarmak istedi ama yüzünü buruşturdu.

“Daha fazla canının yanmasına göz yumamam hayatım, hemen hastaneye gidiyoruz.

İtiraz etmesine izin vermeden hastaneye geldik.

Burada bir duralım. Çünkü bundan sonrasını benim gözümünden görmenizi istiyorum. Hastane kapısından içeri girdiğimde telaşım iyice arttı. Yanımda ayakta durmayan Masal’ın solgun yüzüne bakarsanız ne demek istediğimi anlarsınız.

Acil kısmına bakan bir hemşire yanıma geldiğinde ona hemen durumunu anlattım. Daha ne olduğunu anlamadan karımı yanımdan alıp götürdü.

Şu hastanelerde sizi içeri almadıkları zaman benim gibi deliriyor musunuz, bir söyleyin Allah aşkına? Yahu meraktan kalp krizi geçireceğim neredeyse, döktüğüm tüm dillere rağmen kadın beni içeri almadı. Yemin ederim, son çare olarak ona kur yapmayı bile göze aldım ama bana öyle bir bakışı vardı ki bir adım geri kaçmamak için zor durdum.

Huysuz hemşire yanımdan geçip bana yeniden ters baktı. Sanki karımı ben bu hale getirmişim, sebebi benmişim gibi. On beş dakika sonra içeriden elinde kan dolu tüplerle dışarı çıktığında ayağa kalktım.

“Doktor gelene kadar yanında kalabilirsiniz?” dedi huysuz cadı.

Ay canım, sana soracaktım sanki karımın yanında ne

kadar kalacağımı. Tabii bunu yüzüne söylemediğimi anlamışsınızdır. Kapıyı açıp kendimi odadan içeri attım. Masal yatakta kolunda serum takılı halde yatıyordu. Rengi artık daha iyiydi ve onu görünce gözlerim doldu. O kadar savunmasız görünüyordu ki...

Sen de ne zaman bu kadar sulu gözlü oldun, demeyin. Kimsenin bilmediği anlarımda gözümünden damlayan yaşlara siz şahit oldunuz. Ama Masal karım olduğundan beri kalbimde çırpınan ürkek heyecan yüzünden ona ne zaman bir zarar geleceğini düşünsem gözlerim doluyordu.

Yanında duran sandalyeye oturup elini avucumun içine aldım. Gülümseyerek baktı ve elini çekip yanağıma koydu. "Bu kadar telaşlanma hayatım, eminim sadece üşütmüşümdür."

Kaşlarımı çattım. "Bence dün gece yediklerinden zehirlendin."

"Abartıyorsun," derken güldü.

"Hayır abartmıyorum. O kadar şekeri nerene yedin anlamadım ki." Omuzlarını küçük ve suçlu bir çocuk gibi silkti. Ben de üstüne daha fazla gitmedim.

Huysuz hemşire ters bakışlarını bana dikerek yanında bir doktorla geldiğinde aradan yarım saat falan geçmişti. Genç doktor gülümseyince üzerime bir rahatlık çöktü. Masal'ın elini bırakmadan ayağa kalktım.

"Sanırım tatildesiniz?" dedi doktor elindeki kâğıtlara bakarken.

"Balayı," dedim sabırsızca. Bir ayağım sürekli hareket ediyordu. Masal sakin olmamı ister gibi elimi sıktı. Ben *balayındayız* deyince doktor kaşlarını havaya kaldırdı ama uğursuz hemşire gözlerini daha fazla kıstı. Sanki *ne yaptığını biliyorum*, der gibiydi.

"Anladım," dedi doktor. Neyi anladığını bir de bize anlatsaydı ya.

"Zehirlenmiş, değil mi?" dedim sabırsızca.

"Yok, eşiniz gayet iyi, merak etmeyin," dedi doktor, mesellerde kullanılan o rahatlatıcı ses tonuyla. Tam ben ona nesi olduğunu soracaktım ki doktor gülümsedi. "Tebrik ederim. Eşiniz hamile," dedi.

Şimdi bakın, burayı size tüm detayıyla anlatmama izin verin.

Önce ağızımdan saçma sapan, püskürmeye benzer bir kahkaha kaçtı. Oda o kadar sessizdi ki duvardaki saatin sesini duydum ve uğursuz hemşire bana daha da kötü baktı. Sonra biri arkadan -ki bence bu kayınpederim ve küreğiydi, bilirsiniz, böyle bir deneyimim olmuştu- kafama öyle bir vurdu ki aniden bir çınlama duydum.

İşte tam burayı ağır çekimde izleyin. Doktorun söyledikleri zihnimde esneyerek bana ulaştı. Sanki onun bana ağır çekimde "Eeşşiiinniizz hhaammüilleeeee" dediğini duydum ve o an her şey durdu.

Sonuç mu?

Şu yerde iki seksen yatan adam var ya? Hah işte o benim. Karımın hamile olduğunu öğrendim ve bayıldım.

Kendime geldiğimde ne kadar zamandır yerde olduğumun farkında bile değildim. Bir anda kafama dank etmiş gibi yerimden fırladım ve bana kaşlarını çatmış bana bakan hemşireyi görmezden gelip yatakta meraktan deliye dönen karıma baktım.

Masal gözleri dolmuş halde, öylece bekliyordu. Elini tutup yanına oturdum ve gözlerinin içine baktım. Bir elimi sanki duyduğuma inanamıyormuş gibi ağızıma kapattım ve gözümü kırpmaya korkarak ona baktım.

Masal, "İyi misin?" diye fısıldadı titreyen sesiyle.

“Bebegimiz olacak,” dedim, sesim heyecandan delirmiş gibi çıkıyordu. Arkamda olduğunu unuttuğum doktor öksürdü.

“Şey, aslında bebekleriniz olacak,” dediğinde ona o kadar hızlı döndüm ki boynum yerinden çıktı zannettim.

“İkiz mi?” diye aynı anda sorduk Masal’la.

Huysuz hemşire, “Bir fazlası,” dediğinde anlamadım. Masal o kadar hızlı bir nefes çekti ki içine, dönüp ona baktım. Aklımda hâlâ ikiye bir ekleyince kaç ediyor sorusu dolanıp duruyordu.

İnanın bana zekâ geriliğim falan yok. Ama o an tam bir geri zekâlıydım. Sonunda Masal, “Senin kendine gelmeni beklerken ultrasonla baktı doktor,” dedi. Derin bir nefes alıp, “Üçüz,” diye fısıldadığında köşeli jetonum paraşüt takarak usulca aşağı inmeye başladı ve o anda öyle bir bağırdım ki herkes yerinden sıçradı. Eğilip karımı öptüm. Yerimden öyle hızlı kalktım ki Masal’ın kolları havada kaldı.

Yanımda duran sandalye yere devrildi. Masal, “Sedat,” derken huysuz hemşire, “Beyefendi hastanedesiniz,” diye uyardı beni ama umurumda değildi. Gidip hemşireyi kucakladığım gibi havaya kaldırdım ve yanaklarından öptüm.

Hemşire, “İndir beni aşağıya, seni saygısız,” diye beni azarlasa da gülümsediğini biliyordum. Arkamı dönüp yeniden elini ağzına kapatmış, mutlulukla ışıldayan karıma baktım.

“Bebeklerimiz olacak,” dedim sessizce. Masal başını salladı. Sonra içim içime sığmadı. Bir sağa bir sola gittim ve daha fazla dayanamadım. Camı açtığım gibi avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Duymayan kalmasın, baba oluyorum!”

"Sedat, Allah aşkına gir içeri, rezil olduk," dedi Masal. Ama duramıyordum. Gidip onu yeniden öptüm. Bu sefer heyecanımı anlasın diye uzun uzun öptüm. Geri çekildiğimde bana baktı.

"İyi misin?"

"Hem de çok, çok iyiyim."

"Tamam, hemen sakinleşmen lazım, beni korkutuyorsun," dedi ve bakışlarını gülerek beklemekte olan doktora çevirdi. "İyi, değil mi? Yani aşırı heyecandan bir şey olmaz, değil mi?"

Başını tutup bana bakmasını sağladım. "İyiyim güzelim," dedim rahatlamasını beklerken.

Başını salladı. "Sen benim her şeyimsin," diye fısıldadım dudaklarına.

"Başıma gelen en özel şeysin." Gözlerinden hızlı hızlı birkaç damla yaş aktı.

"Seni çok seviyorum," dedi ve usulca eğilip onu öptüm.

Onu ne kadar sevdiğimi söyleme ihtiyacı duymuyordum artık. Baktığım zaman biliyordu, anlıyordu.

Oh, bunları sizinle paylaşınca bir rahatlama geldi ki anlatamam. İşte sizler, bu mutlu anımda yine benimleydiniz. Artık baba olacağımı da biliyorsunuz. Hem de üçüz babası...

Bu arada, az sonra size veda edeceğim. Çünkü doktor sevişmek için hiçbir sakınca olmadığını söylediğinden beri elim kolum ve malum yerlerim hiç ama hiç rahat durmuyor. Ama gitmeden, size birkaç şey söylememe izin verin.

Bir sürü hata yaptım. Hayatımda Masal olduğu için şanslıyım çünkü o her seferinde beni bağışlamayı seçti ki buna şükürler olsun.

Ama siz siz olun hayatınızda olmamasına dayanamayacağınız insanların gitmesine izin vermeyin. Benim hikâyemde geri dönüş şansım, şanslarım oldu ama sizinkinde olmayabilir ve bu yüzden canınız çok ama çok yanabilir.

Fırsatınız varken kıymetini bilin, kıymet verin. Sonradan pişman olacağınız şeyler yapmayın.

Masal yanımda kıpırdanıp bana döndü. Bacağını bacağıma sürtüp bana sokuldu; beklediğim işaret buydu. Anladınız değil mi? Sanırım detay vermeme gerek yok.

Bu benim hikâyem ve benim mutlu sonum.

Sizin de kendinizinkini yaşamanız dileğiyle.

Beni unutmayın, belki başka bir hikâyede yeniden karşılaşırsınız...

Teşekkür

Gözümü her kapattığımda bambaşka hikâyeler canlanır hafızamda. Hepsi benim için özel, hepsi başka dünyalara açılan birer kapıdır. Bu dünyaları kâğıda döküp sizlerle paylaşmak benim için tarifsiz bir mutluluk.

Bu yüzdendir ki, bu kadar kısa sürede hikâyemi benimseyip destekleyen tüm okuyucularıma teşekkür etmem gerekir öncelikle. İyi ki varsınız.

Oğlum, eşim ve hep yanımda olan kocaman aileme, varlıkları ve destekleri için sonsuz teşekkürler.

Her zaman yanımda olan, bu kitabın her satırında emeği olan canım kardeşim Gökçe'ye teşekkürler. Sen iyi ki benim hayatımdasın.

Çok uzaklardan, hiç bıkmadan, "Yaz" diyerek beni zorlayan dostum Hüsniye'ye, "Sedat kitap olmalı," deyip usanmadan beni zorlayan arkadaşım Hülya'ya ve ne zaman sıkışsam yardıma koşan Buse'ye...

Her konuda açık ve dürüst davranan, yazdığım her satıra değer verdiğini hissettiren editörüm Özge Nur Küskün'e...

Ve canım ablam Gül Karamelek'e...

Ben yazdım ama bu kitap sizin için...

Yanımda olduğunuz her bir an için teşekkür ederim.

AŞK VE TUTKU, İNAT VE ŞEHVETLE KARIŞIRSA...

Masal, hayatta mutluluktan başka bir beklentisi olmayan, kendi halinde bir kadındır. Yıllar önce bir arkadaşının düğününde karşılaştığı gizemli ve yakışıklı genç adamdan çok etkilenir fakat bu ilk ve en derin aşk deneyimi bir ret yanıtıyla sonuçlanır. Masal yıllar sonra bu gizemli adamla tekrar karşılaştığındaysa kendini beklenmedik anda içine düştüğü bir alev çukurunda buluverir. Artık ne alevlerin hararetinden, ne de onu sınıksız sarmalayan bu çukurdan uzaklaşabilecektir.

Ateşle oynayıp sağ çıkabilmek mümkün müdür?

